

Vô Tự Thần Bi

Không rõ...

Mục Lục

Chương Thứ Nhất: Mộ Hoang Trong Núi

Chương Thứ Hai: Kỳ Duyên Trong Núi

Chương Thứ Ba: Tam Ma Kim Đỉnh

Chương Thứ Tư: Trên Núi Nga My

Chương Thứ Năm: Gió Tanh Mưa Máu

Chương Thứ Sáu: Khổ Luyện Bí Phổ

Chương Thứ Bảy: Trượng Đấu Với Trượng

Chương Thứ Tám: Quả Tiên Chi Hình Người

Chương Thứ Chín: Hung Hồn Ác Phách

Chương Thứ Mười: Bên Sông Hán Thủy Gặp Song Quỷ

Chương Thứ Mười Một: Tiên Cô Trước Miếu Cô

Chương Thứ Mười Hai: Liên Hoàn Cứu Kiếm

Chương Thứ Mười Ba: Vân Hà Cung, Tam Kiếm Hợp Bích

Chương Thứ Mười Bốn: Cường Đoạt Uyên Ương Phổ

Chương Thứ Mười Lăm: Nam Bắc Tẩu Hồn Chiến Bạch Y Giáo

Chương Thứ Mười Sáu: Mạnh Sơn Ác Đấu

Chương Thứ Mười Bảy: Không Đề

Chương Thứ Mười Tám: Mê Hồn Hương Ở Lạc Dương Điểm

Chương Thứ Mười Chín: Lửa Cháy Thiêu Lâm Tự

Chương Thứ Hai Mươi: Thử Thần Công Bất Phân Thắng Bại

Chương Thứ Hai Mươi Một: Thần Bì Không Chử

Chương Thứ Hai Mươi Hai: Ác Hiểm Trùng Trùng

Chương Thứ Nhất: Mộ Hoang Trong Núi

o O o

Trăng sáng như một cái đĩa bạc rải xuống mặt đất một lớp ánh mờ ảo đẹp như mơ. Chung quanh toàn là núi đá chập chùng lởm chởm và những hàng tùng xanh biếc, những tảng đá hình thù kỳ quái dưới ánh trăng như vô số bóng ma quỷ quái thú, càng làm tăng thêm sự đáng sợ giữa vùng núi non thâm động.

Chính giữa sơn cốc có một ngôi mộ nằm trơ trọi, trên mặt mộ cỏ mọc um tùm hỗn loạn, chỉ nhìn sơ qua đủ biết ngôi mộ này từ lâu đã bị bỏ hoang, không ai chăm sóc. Trước mộ có dựng một tấm bia mộ bằng loại đá rắn chắc dẻo gọt rất công phu nhưng lạ lùng thay trên bia hoàn toàn không ghi một chữ nào.

Cách ngôi mộ chừng nửa dặm có một cửa động đá sừng sững tới mây có viết ba chữ đại tự Đoạn Trường cốc. Cứ theo lời phao truyền của cư dân sống xa xa vùng này, động ấy hằng đêm vẫn thấp thoáng bóng ma quỷ ẩn hiện bất thường và thỉnh thoảng vẫn có tiếng hú kỳ lạ cổ quái nên chẳng ai dám đến gần cửa động ấy.

Đêm hôm nay đột nhiên có tiếng như tiếng cú kêu xé bầu trời, tiếp theo đó là hai tiếng “cú cú”, con chim cú nọ hình như bị thương kinh hoàng bay lên. Gió đêm hiu hiu thổi lay động cỏ cây hai bên cửa động, đột nhiên trong bụi cỏ cây hỗn tạp ấy bước ra một người khô đét và cứng đơ như một xác chết mặc một tấm áo bào thô trắng bạch.

Hắn bước đến trước mộ hoang hai tay giơ cao để lộ ra hai cánh tay gầy như hai que củi bất động ngửa đầu nhìn ánh trăng. Hắn hô hấp hổn hển gấp gáp chục lần rồi sập xuống bái lạy bảy bái, sau đó mái tóc bạc của hắn phơ phất, thân hình hắn chuyển động mau lẹ hai mắt mở trừng trừng nhìn vào cửa động.

Từ ngoài cốc lại có một tiếng hú, một bóng lão nhân mập lùn như bóng ma vọt vào phía cửa động, thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn, chớp mắt đã đến trước mặt người có thân hình cứng đơ như xác chết. Người mới đến mặc một chiếc áo đen để chòm râu ria mép hình chữ “bát” mặt mũi đen đui nhưng hai con mắt lại sáng rực. Khi hắn đến nơi không thốt một lời hai mắt liếc loang loáng quan sát chung quanh nhưng lại không nhìn người thân hình gầy gò kia một chút nào.

“Vút” một tiếng, cửa cốc lại bay vút vào thêm người nữa toàn thân áo xám mặt mũi hung dữ, hai mắt như lồi đặt trên cái mũi cú vọ, hai tai hắn đặc biệt lớn, hai cánh tay hắn buông thõng, tà áo hắn bay phàn phật theo gió căng phồng lên như trái cầu chăng khác nào một con cóc nằm phục dưới đất.

Hắn nhìn hai người đến trước một cái, cổ họng hơi “hự” một tiếng nhảy vọt thân mình, chỉ cần thấy hắn động thân đã xa mười trượng đủ biết thân pháp thần tốc siêu việt của hắn rồi. Hình như hắn thấy sau lưng có gì lay động, hắn vội chuyển xoay thân lại, “vụt” một tiếng lại có thêm một nhân vật mới xuất hiện, quả đúng có thêm một lão lưng gù. Tên thân hình gầy gò như xác chết và lão nhân mập lùn nhìn thấy hai người mới đến đột nhiên phân ra hai bên tả hữu, cả bốn người tự đứng vào vị trí này thành một hình vuông bốn góc. Bốn gương mặt chẳng biểu lộ tình cảm gì, bốn người đưa mắt nhìn nhau một lúc hoàn toàn không nói một câu gì hết. Nét mặt người gầy như xác chết càng lúc càng trắng bạch, hai ánh mắt tối sầm, mấy đốt xương đánh vào nhau kêu lục cục.

Lão già lùn mập như đang vận chân khí vì mười ngón tay lão càng lúc càng sạm đen xông lên một mùi xú khí. Người có thân hình như con cóc cũng hít mạnh mấy luồng nguyên khí, phần ngực dần căng lên. Cả bốn đều tự hành công điều tức chuẩn bị cho cuộc ác chiến sắp xảy ra.

Lúc ấy mặt trăng bị mây mờ che mất trở nên u ám, không khí mười phần căng thẳng. Cuối cùng, lão lùn mập không kiên nhẫn được, tóc trắng bay ngang, lão mở lời trước tiên ngâm lên một câu như thị uy nghe rất rõ.

- Tam sơn chi trung xưng chí tôn.

(kẻ được coi là cao nhất trong tam sơn).

âm thanh hắn khô khan nghe rất rõ.

- Tên thân hình gầy gò như xác chết không chịu kém, “hự” một tiếng lạnh lẽo cất giọng quái dị, ngâm to:

- Ngũ nhạc thâm xứ chiếm ngao đầu

(Kẻ ngạo mạn nhất trong rừng sâu ngũ nhạc).

Tên có thân hình căng phồng như con cóc kêu lên “ồm, oàm” hai tiếng:

- Tứ hải ngũ hồ ngã duy nhất

(ta là người đệ nhất trong tứ hải ngũ hồ).

Lão gù cười hăng hắc một tràng ngâm luôn:

- Độc bá cửu châu vạn vạn niên

(một mình ta làm bá chủ cửu châu hằng vạn năm).

Bốn người ngâm xong không khí lại khôi phục sự tĩnh mịch. Cả bốn cứ đưa mắt nhìn nhau. Đột nhiên lão già thân hình như con cóc mỉm cười nửa như không gần giọng:

- Tam Sơn Thần Ma, ngươi định có âm mưu gọi tứ ma đến đây làm gì?

Lão lùn mập tên là Tam Sơn Thần Ma buông chuỗi cười:

- Ta muốn trong tứ ma bắt đầu từ hôm nay chỉ còn nhị ma là đủ.

Lão cóc già kia không nói một lời chỉ “ừm” một tiếng trong miệng, hai mắt hần ra tia lửa bước lui lại một bước, thân hình lão như tên bật khỏi cây cung thân vọt lên cao ba trượng, từ trên không thi triển Hàm Mô Phân Thân biến thành đầu chúi xuống chân ngược lên hai cánh tay vươn ra mười trảo pháp như móc câu khai triển chiêu Thanh Oa Nhập Thủy chụp xuống tấn công Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn.

Bạch Hàn đã sớm ở thế phòng bị, nhìn thấy đối phương đột ngột tấn công chúi đầu xuống, lão không dám chậm trễ bước tới một bước, lưng hơi gò xuống dùng cái cục gù trên lưng đưa lên đồng thời kinh lực dồn lên song chưởng phiên đảo đánh ngược lên nhằm ngay bụng dưới đối phương.

“Bình” một tiếng, lão thân hình như con cóc chỉ chụp trúng cái lưng gù, có cảm giác như chụp vào vật mềm nhũn lại có lực phản đàn rất mạnh, thế chụp của hắn như bài sơn đảo hải không sao chụp lún vào được, hắn đang định rút thế về thì hai luồng kinh phong đã đánh tới “bình bình” hai tiếng trúng bụng dưới hắn.

Máy mà hắn đã vận đủ mười thành công lực Hàm Mô công nên song chưởng của Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn như đánh trúng mặt trống căng không hề làm hắn bị tổn thương một chút nào hết, mượn kinh lực ấy hắn phiên thân đảo lộn trên không trung một vòng rơi thân về chỗ cũ cười “khanh khách” hai tiếng:

- Thì ra Quy Linh công bất quá chỉ có thế!

Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn “hừ” lạnh một tiếng đáp liền:

- Thì Hàm Mô công cũng chẳng có gì cao minh lắm!

Lúc ấy Ngũ Nhạc Thần Ma Hồng U đứng bên cạnh quát lớn một tiếng:

- Tứ Hải Thần Ma Lam Thê ngươi dám có dã tâm ấy và dám lấy tước hiệu là “Tứ Hải” ta không thể tha thứ cho ngươi được!

Tứ Hải Thần Ma Lam Thê cười gằn đảo lộn hai con mắt lồi giận dữ:

- Không phục ngươi cứ xuất chiêu thử xem!

Ngũ Nhạc Thần Ma Hồng U gầm rú lên mấy tiếng, tóc lão xòa lòa xòa trên vai, chưởng phong rít lên, xương cốt toàn thân chuyển động, ánh xanh lè hai mắt lóe lên, hai tay lão cát bước dần áp sát Lam Thê. Toàn thân Tứ Hải Thần Ma Lam Thê phồng từ từ lên, hắn gầm gừ vận dụng mười thành chân khí Hàm Mô công đứng yên không nói một lời nào hai mắt căng ra không chớp.

Tam Sơn Thần Ma Hoàng Tàn đứng bên cạnh thấy cả hai đã vào tư thế sắp ác đấu, đột nhiên lão thi triển chiêu thức Ngô Công Khiêu lướt thân tới sau lưng Ngũ Nhạc Thần Ma vươn thẳng chỉ pháp tới độc tấn công, đồng thời

gầm to:

- Tiên hạ thủ vi cương, nói tới tước hiệu làm quái gì!

Bên cạnh Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn cũng chụp lấy thời cơ, cười gầm lên một tiếng:

- Đêm nay nếu không cho các người biết thế nào là lợi hại thì, ta không còn đáng mặt Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn nữa!

Thân lão theo tiếng chuyển chớp nhoáng đến nơi, cục thịt gù sau lưng đập thẳng về phía Tam Sơn Thần Ma Hoàng Tàn. Tình cảnh đầy bốn tên Tứ Đại Thần Ma khét tiếng giang hồ vào một trận quyết đấu sinh tử.

Chính trong lúc ấy một tiếng hú lãnh lót vang dài ra từ trên đỉnh núi sau lưng ngôi mộ hoang đến, tiếng hú ấy ngân như tiếng rống ngâm kéo dài một lúc lâu chấn động cốc núi thành những tiếng “ong ong” bất tận. Tứ Đại Thần Ma bỗng tách ra về vị trí cũ, mỗi tên tự thu thế thân hình lách sang bên ngẩng đầu theo hướng phát ra tiếng hú nhìn tới. Trên đỉnh núi một bóng nhân ảnh hiện ra hai ống tay áo bay phát phơ thành những tiếng phàn phật rất lớn. Tiếng hú vừa dứt, người ấy liền thi triển thân hình như con chim hạc hai tay giang rộng không mau không chậm từ trên đỉnh núi lướt xuống. Thân hình đang ở không trung, tư thế cực đẹp rơi xuống khoảng đất trống giữa mặt bốn ma đầu, trước khi hạ thân xuống, người ấy còn bay lượn một vòng, thân hình cong lại phiêu hốt rơi xuống đất thực là ảo diệu nhẹ nhàng như một chiếc lá rụng.

Người ấy là một trung niên hơn bốn mươi tuổi mắt to mày rậm để râu năm chòm thân mặc áo chần chân đi giày vải khí phách ung dung nhưng vẫn có nét khiếp người. Tứ ma thấy thân pháp y biểu diễn trên không trung ai nấy cả kinh, đến khi nhìn thấy diện mạo y lại càng thêm kinh hoảng.

Đó chính là cao thủ đệ nhất đương kim Nhân Nghĩa Hiệp Vương Hạ Hầu Vân mà bất cứ nhân vật hắc đạo, bạch đạo nào cũng kính phục. Chẳng những võ công y nổi tiếng cực cao mà tên tuổi còn được liệt vào hàng Võ Lâm Thất Tuyệt, nhất là hành vi quang minh chính đại khảng khái trượng nghĩa nên được võ lâm xưng tụng Nhân Nghĩa Hiệp Vương chứng tỏ sự ngưỡng mộ của võ lâm đối với y đến bậc nào.

Tứ ma thấy Hạ Hầu Vân xuất hiện ai nấy đưa mắt nhìn nhau, tuy diện sắc chưa lộ ra cảm tình gì nhưng trong bụng ngầm đã chuẩn bị đối phó. Hạ Hầu Vân phóng tia mắt nghiêm lạnh quét qua bốn người, y cười ha ha hai tiếng tay vuốt râu nói:

- Vừa rồi ta ở trên đỉnh núi trộm nhìn thấy hết rồi, mong các vị thông cảm.

Tám con mắt trùng trùng nhìn bất động, Nhân Nghĩa Hiệp Vương Hạ Hầu Vân lại cười hai tiếng ha ha hai tiếng:

- Các vị hện nhau ở đây tranh luận về tên hiệu của nhau thật như một đại hội, nhưng bất quá tên hiệu chỉ là vật ngoại thân, các vị sống chết tranh hơn thua đâu có lợi ích gì!

Đột nhiên, bốn nhân ảnh cùng chuyển động, tứ ma nhất tề phát động, Tứ Hải, Ngũ Nhạc nhị thần ma bắn vọt thân lên không, tay đao lộn vượn trào pháp chụp từ trên xuống, Tam Sơn, Cửu Châu nhị thần ma thọc chỉ dương chưởng tấn công chớp nhoáng liền.

Bốn bóng nhân ảnh nhanh như điện đồng thời cùng bay tới, nhưng chỉ thấy nhân ảnh phiêu đảo, chớp mắt đã không còn thấy Hạ Hầu Vân đâu nữa, bốn ma đầu tự chạm vào nhau, mỗi tên bật ra ngoài thân mình còn chưa ổn định đã nghe thanh âm Hạ Hầu Vân sao lưng:

- Xin bốn vị khoan hãy động thủ, hãy nghe tại hạ nói một lời cái đã.

Tứ ma cùng chuyển thân đưa mắt nhìn ra thấy Hạ Hầu Vân đã vọt ra xa năm trượng từ lúc nào không hay y vẫn vuốt chòm râu mỉm cười. Tứ ma gào rống liên hồi, bốn nhân ảnh tung hoành liên tục chia ra bốn hướng tấn công Hạ Hầu Vân. Tình hình căng thẳng không tránh khỏi ác đấu, Hạ Hầu Vân vẫn bình tĩnh trầm giọng:

- Các vị chớ nóng, nếu muốn động thủ tại hạ không dám làm các vị thất vọng đâu, nhưng xin hãy nghe tại hạ nói một lời trước đã... Các vị hoành hành giang hồ làm ác đã lâu người võ lâm không ai không căm giận các vị, vô luận hắc đạo hay bạch đạo đều muốn trừ diệt các vị, các vị có biết điều ấy hay không?

Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn trợn trừng hai mắt “hừ” một tiếng:

- Câm miệng lại! Tôn giá đến nơi này phải chăng vì có ý trừ khử bọn ta?

Hạ Hầu Vân bình thản vuốt râu ngửa mặt cười ha hả:

- Người ta thường bảo Tứ Đại Thần Ma ác độc, gian hiểm, đêm nay gặp đây tại hạ bất quá chỉ là bọn ngu ngốc mà thôi.

Tam Sơn Thần Ma Hoàng Tàn quát to:

- Lão thất phu, đừng nói nhảm nhí, ma gia ta bất kể kẻ người nhân nghĩa hay không nhân nghĩa, nếu người không nói cho mình bạch, đừng trách ta ác độc thật đấy!

Hạ Hầu Vân đáp:

- Các vị chớ có cậy võ công cao cường, với võ công của bốn người các vị đâu thể đối địch với tất cả võ lâm? Bây giờ các vị không tìm cách liên kết lại lo đối địch mà còn lo tranh nhau mấy cái tên hiệu nhảm nhí há chẳng phải là

ngu ngốc hay sao?

Tứ ma nghe câu ấy đưa mắt nhìn nhau chần chừ không dám tấn công cũng chẳng dám nói một lời. Hạ Hầu Vân tự biết câu nói của mình đã khuất phục được đối phương, y bật cười ha ha hai tiếng lớn khiêu khích:

- Vì lo cho các vị bị võ lâm trừ khử đêm nay tại hạ đặc biệt từ vạn dặm đến đây ý muốn dẫn các vị về núi, dưới sự che chở của tại hạ tự cho là an toàn nhất với các vị đồng thời tại hạ sẽ truyền võ công thượng thừa cho các vị.

Tam Sơn Thần Ma Hoàng Tàn lạnh lùng cười gằn:

- Tôn giá có xứng đáng bảo vệ bốn người chúng ta chăng?

Vừa hỏi vừa vươn Ngũ Độc chỉ thọc tới sườn phải Hạ Hầu Vân. Hạ Hầu Vân vẫn cười ha hả ông tay áo phát mạnh, một luồng kinh lực đẩy tới buộc Hoàng Tàn lùi lại, Hạ Hầu Vân thu nụ cười trầm giọng quát:

- Các ngươi nếu muốn động thủ hãy đánh cuộc với ta, dám không?

Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn hỏi:

- Đánh cuộc thế nào?

- Chúng ta tốc chiến tốc thắng, tất cả bốn người cứ tấn công cùng lúc...

Ngũ Nhạc Thần Ma Hồng U cười khanh khách rất quái dị:

- Khẩu khí lớn lối thật, cách đánh như thế nào, nói mau!

- Nếu các ngươi không là đối thủ của tại hạ, từ nay trở đi tất phải tuân lệnh tại hạ, suốt đời phải chịu tại hạ chỉ huy.

Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn hỏi:

- Còn như người thua thì sao?

- Nếu như tại hạ thua hoặc chỉ cần đánh không thắng các ngươi, tại hạ nguyện để các ngươi xử trí!

Tứ ma đưa mắt nhìn lẫn nhau, đột nhiên Ngũ Nhạc Thần Ma gào lên một tiếng, âm thanh xé không khí, tiếng gào vừa cất lên, tứ ma tức thì phát động thế công. Lần này bốn ma đều chia ra tấn công bốn phương vị khác nhau tuy động thân trước sau khác nhau nhưng cùng đến mục tiêu một lúc sự phối hợp hết sức khớp.

Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn xoay thân quạt cục thịt gù trên lưng vào ngực Hạ Hầu Vân đồng thời song chưởng đánh ngược về sau thi triển Linh Quy trảo, hàn phong rít lên tấn công vào Thái Dương huyết đối phương. Thập chỉ vừa thô sấp vừa đen đúa thi triển Ngũ Độc thần công toát ra mùi vị hôi hám rất khó chịu chụp vào vai đối phương. Ngũ Nhạc Thần Ma Hồng U phát động Cương Thi công tay phải vươn ra chớp nhoáng một luồng kinh khí có mùi xác chết chụp vào sau ót đối phương. Tứ Hải Thần Ma Lam Thê cười

khùng khục trong cổ họng hóp sâu lồng ngực dồn Hàm Mô khí công lên song chưởng rú lên một tiếng cuốn kinh phong đánh tới sườn trái đối phương.

Hạ Hầu Vân thấy cả bốn tên đều thi triển tuyệt học bất giác trong lòng bội phục, vì bốn tên này nổi tiếng võ lâm cũng có lý do chính đáng. Nếu gần đây không phải Hạ Hầu Vân luyện được võ công cái thế có lẽ khó mà chống cự lại nổi bọn chúng.

Hạ Hầu Vân không dám chậm trễ, vì mục tiêu tốc chiến tốc thắng, lập tức thi triển tuyệt kỹ Di Thiên m Công đợi bốn ma đầu từ bốn góc tấn công tới, y gầm lên một tiếng dữ dội:

- Lùi lại!

Tứ ma vừa lướt tới tức thì cảm thấy một luồng tiềm lực từ đối phương toát ra mãnh liệt, chạm vào luồng tiềm lực này liền bị sức đàn hồi bắn ngược trở lại, cả bốn kêu “ôi chà”... liên tiếp toàn bộ ngã ngửa xuống đất.

Hạ Hầu Vân cười ha hả:

- Võ công các vị té ra chỉ có thế, cuộc trao đổi vừa rồi các vị xử trí sao đây?

Đột nhiên “soạt”, “soạt” hai tiếng, Cửu Châu Thần Ma bắn ra bốn đóm sáng, hai đóm bay vọt lên không chạm vào nhau bắn lửa tung tóe chụp xuống đầu Hạ Hầu Vân, còn hai đóm nữa dàn ngang xẹt lửa liên hồi thành một tấm màn đầy khói trắng chắn ngang Hạ Hầu Vân và bốn ma đầu ấy. Hạ Hầu Vân quát một tiếng lớn ông tay áo phất mạnh, một luồng kinh phong cuốn màn khói và lửa tí tách bay vọt lên không trung, gió đêm thổi mạnh quét màn khói ấy tản mát hết.

Hạ Hầu Vân cười nhạt:

- Quy Linh thần hỏa không bảo vệ cho các vị thoát thân được đâu, tại hạ hỏi các vị kết quả đánh cuộc ra sao?

Tứ ma đã bị ngã nằm dưới đất tức thì cong thân bắn đứng lên, đang định lợi dụng màn khói để tẩu thoát, chợt thấy màn khói bị đánh tan bất giác cả bốn người ngẩn người đứng yên, nhất là loại võ công kỳ lạ mà Hạ Hầu Vân vừa thi triển chúng chưa hề thấy bao giờ, nếu chúng liên hợp quyết đấu với y cũng chưa chắc thắng huống hồ trước mắt chúng đã bị thảm bại dưới tuyệt đỉnh công phu võ lâm Di Thiên m Công.

Hạ Hầu Vân hỏi liền mấy câu thấy chúng không ai dám mở lời đáp tự biết không nên bức hiếp thái quá, y lại bật cười hai tiếng ha ha bước lại gần hạ giọng nói gì đó, thoát đầu tứ ma không lộ tình cảm, nhưng dần dần ai nấy lộ vẻ vui mừng, cuối cùng cả bốn nhìn Hạ Hầu Vân cùng gật đầu một lúc.

Hạ Hầu Vân thấy chúng đồng ý bèn nói:

- Không còn sớm nữa, hãy theo tại hạ lên đường!

Cùng với tiếng nói thân hình y cất lên, chân không chạm đất vọt về phía của cốc. Tứ ma không chút chậm trễ, vọt thân theo sau. Vào trong cửa cốc Hạ Hầu Vân đột nhiên thốt kêu “ái chà” hai tiếng đột ngột dừng lại nhỏ giọng nói

- Tiềm Long thân pháp!

Y vội vàng chuyển thân nói với tứ ma theo sau mấy câu, tức thì năm nhân ảnh lướt mau ẩn thân vào những tảng đá bụi rậm chung quanh. Bấy giờ cốc núi lại khôi phục không khí u tịch chỉ còn lại ánh trăng ảm đạm và những ngọn gió đêm hiu hắt. Một bóng nhân ảnh mờ nhạt từ những tảng đá kỳ hình quái trạng phi thân vào cốc, bóng người ấy vọt tới hai tảng đá có viết ba chữ Đoạn Trường cốc bèn dừng lại, thân pháp hết sức nhẹ nhàng linh hoạt, chính là chiêu thức Tiềm Long Du Thủy trong Tiềm Long thân pháp. Bóng người ấy nhìn lên ba chữ đề trên vách núi, thở dài tự lẩm bầm:

- Ôi! Đoạn Trường nhân lại gặp Đoạn Trường cốc!

Chung quanh cốc lúc ấy có tới mười con mắt sắc như dao nhìn chăm chú vào bóng người mới tới, người ấy chỉ là một thiếu niên chưa đến hai mươi tuổi mày kiếm thanh tú, mặt đẹp như ngọc, đầu đội một chiếc khăn nho sĩ, thân khoác một áo điều văn nhân đứng sững dưới ánh trăng, trên gương mặt anh tuấn ấy như hiện nét bi thảm buồn bã.

Sau khi tự lẩm bầm câu ấy, thiếu niên chuyển thân nhìn vào cốc núi, chàng nhìn thấy ngôi mộ hoang bèn tự nghĩ:

- Cốc này đã có tên là Đoạn Trường cốc thì người nằm trong mộ vô luận là nam hay nữ tất phải có sự tích đau thương hơn người, nên mộ mới táng giữa nơi thâm sơn cùng cốc vắng bóng người này, tất nhiên người trong mộ cũng không phải là loại tầm thường.

Chàng vừa suy luận vừa bước tới đột nhiên một tiếng quát:

- Quỷ vô tri xem chưởng đây!

Hữu chưởng chàng đánh mạnh, một luồng kinh phong ập tới xác sống ấy.

Tay phải Ngũ Nhạc Thần Ma đảo lộn “bình” một tiếng hai chưởng chạm nhau, thiếu niên bị chấn lực đẩy lui một bước, còn tên ma đầu vẫn đứng yên bất động bật cười khanh khách. Chưởng ấy đã giúp thiếu niên nhận ra đối phương là người chứ không phải là quỷ, đảm khí chàng tăng lên hai mắt chùng lên quát hỏi:

- Ngươi là ai? Sao lại ở đây giả ma giả quỷ?

Tuy ngoài miệng chàng cố hỏi cứng nhưng thực sự trong bụng cũng thâm sợ vì võ công thâm hậu của đối phương. Ngũ Nhạc Thần Ma Hồng U không đáp, lão rống lên một tiếng thân hình lao nhanh tới, “vụt” mái tóc đánh mạnh

vào mặt thiếu niên đồng thời song trảo mang theo mùi xú uest chụp tới người chàng. Người mùi xú uest ấy thiếu niên phát giác song trảo đối phương cực độc không dám chậm trễ chàng thi triển chiêu thức Tiềm Long Hoạt Thủy chuyển động thân hình liên hoàn vọt ra ngoài xa rồi rút hai vật tròn đen chũm nhét vào miệng lướt tới trước tay hữu xuất chiêu Ô Vân Già Nhật biến thành vô số hư chiêu chưởng ảnh, tay trái chàng cong lại thành chiêu Thần Long Thám Trảo phối hợp với hư chiêu tay phải tấn công đối phương.

Thân hình Ngũ Nhạc Thần Ma Hồng U tuy cứng đơ như xác chết nhưng lại linh hoạt dị thường, hấn bật thân lên vọt cao trên không trung tránh chiêu số của chàng rồi thi triển thân pháp Vạn Lý Phiên Thân đầu cúi xuống hai cánh tay vũ lộng chụp chảo xuống Thiên Linh cái thiếu niên.

Trong vòng chu vi hơn trượng uy lực của Ngũ Nhạc Thần Ma uy hiếp khó mà tránh thân nổi, chàng nghiêng răng xoẹt xoẹt đánh ra hai chưởng lại bị thôi lui liên tiếp hai bước vì sức phản chấn quá mạnh. Ngũ Nhạc Thần Ma thừa thế lướt tới song chưởng của hấn đảo lộn tấn công chàng.

Công lực của thiếu niên tỏ ra còn yếu kém chàng chỉ còn biết thi triển Thần Long chưởng pháp cố gắng cầm cự, trong nháy mắt hai bên đã trao đổi hơn mười chiêu thiếu niên bị bức bách luôn luôn thôi lui.

Chính lúc ấy trong bụi rậm sau lưng thiếu niên có hai tiếng “xoẹt xoẹt”, một người phòng như hình con cóc xuất hiện chặn ngang đường rút lui của thiếu niên. Nghe sau lưng có tiếng gió động chàng biết đã bị tập kích sau lưng, tay tả chàng xuất chiêu Vân Hoành Tàn Lãnh vẽ thành mấy vòng chưởng ảnh ngăn chặn thế tấn công của Ngũ Nhạc Thần Ma, đồng thời tay hữu xuất chiêu Loan Cung Xạ Hổ chống trả chiêu số của Tứ Hải Thần Ma Lam Thê.

“Bình”! Hai chưởng chạm nhau, hữu chưởng chàng bật ngược về, Tứ Hải Thần Ma nhân cơ hội song chưởng quay tít mà thành thế liên hoàn vận dụng Hàm Mô khí công tấn kích uy lực kinh người. Thiếu niên sử xuất Đảo Hấn Thất Tinh đảo thân lộn về phía sau bảy bước tránh khỏi song chưởng, chàng xuất chiêu Thần Long Thám Châu nghênh tiếp chưởng của Ngũ Nhạc, Tứ Hải nhưng lần này chàng vẫn bị chấn động lùi lại thêm bước nữa. Bảy giờ thiếu niên mới thấm mệt mồ hôi chàng ướt đầm lưng áo, hơi thở hỗn hển bỗng một tiếng gầm lồng lộng vang lên:

- Dừng tay!

Ngũ Nhạc, Tứ Hải giật mình vội thu tay lại. Thiếu niên tuy biết tình thế đêm nay đối với chàng là nghiêm trọng nhưng vì hào khí tuổi trẻ chàng vẫn trừng cặp mắt lớn tiếng nói:

- Thì ra các ngươi là Võ Lâm Cửu Tà, tại hạ và các người không thù oán tại sao lại ngang ngược chặn đường?

Nhị ma đứng trước mặt chàng không thềm đáp lời, sẵn sàng tư thế tấn công tiếp. Tiếng cười khô khốc vang lên, hai bóng người từ sau tảng đá phi vọt ra thiếu niên thấy trước mặt có đủ Tứ Đại Thần Ma bất giác kinh hoàng thâm tự biết là hôm nay lành ít dữ nhiều.

Một liềm ba bảy cũng liềm chàng quét mắt nhìn khắp lượt Tứ Ma lạnh lùng:

- Tại hạ lầm đường lọt vào đây không ngờ gặp các vị Tứ Đại Thần Ma, không biết các vị muốn gì ở tại hạ? Nói mau!

Tứ ma đứng vây lấy chàng không tên nào lên tiếng, ai nấy ngưng thần vận khí. Đột nhiên Tứ Hải Thần Ma Lam Thê động thủ, vụt một cái lão phi thân lên không chưởng phong rít lên, đánh xuống đầu thiếu niên. Ba tên còn lại đồng thời lướt tới. Ngũ Độc chỉ, Cương Thi Quỷ trảo, Quy Linh trảo đồng thời thi triển cùng tấn công đối thủ.

Thiếu niên cũng khá bản lĩnh, lâm nguy tới nơi chàng cũng không bấn loạn nghiêng chặt hai hàm răng, thân hình chàng chuyển động tránh khỏi chưởng chụp xuống đầu của Tứ Hải Thần Ma, thân pháp hoành ngang thành chiêu Thập Thất Bải Liên Thoái đá tung một cước tới Tam Sơn Thần Ma chặn Ngũ Độc chỉ của đối phương, chân trái chàng hơi cong xuống thân hình hơi cúi tránh luôn chiêu Cương Thi Quỷ trảo của Ngũ Nhạc Thần Ma Hồng U đồng thời “bộp” hai tiếng đập chưởng trúng khối thịt gù lưng của Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn.

Chưởng vừa chạm vào khối thịt gù của Bạch Hàn, khối thịt ấy như có sức đàn hồi bật chàng dội sau ba bước đụng vào sau lưng Tam Sơn Thần Ma Hoàng Tàn. Bấy giờ thiếu niên buộc bị đẩy vào thế không coi sống chết là gì nữa, chàng không thềm tránh đòn, thân hình vọt lên không chuyển thế nghênh tiếp trực diện chưởng pháp đối phương, Ngũ Độc chỉ của Tam Sơn Thần Ma Hoàng Tàn nhanh nhẹn vô tả, lão xoay cánh tay như chiếc chong chóng bám sát vào người thiếu niên, chỉ cần chàng sơ hở một chút là điểm huyết liền.

Thiếu niên không có thì giờ ổn định cước bộ “vụt” một tiếng, Ngũ Nhạc Thần Ma đã quét mái tóc dài tới cổ chàng đồng thời song trảo vẫn chụp vào ngực chàng. Bấy giờ thiếu niên bị dồn vào thế tứ diện thọ địch, dù có muốn tránh thân cũng không có đường tránh vì trước mặt sau lưng hai bên tả hữu chàng Tứ ma đã bao vây chặt.

Khi Ngũ Nhạc Thần Ma quét tóc, lão cũng đồng thời bước tới vươn song

trảo, bỗng nhiên sau lưng hắn như bị ai đẩy một cái thật mạnh, bất giác hắn hơi chúi thấp chân một chút, tóc và trảo cũng hất mục tiêu. Tứ Hải Thần Ma lại lao lên chụp xuống đầu thiếu niên, Ngũ Độc chỉ, Cương Thi Quỷ trảo nhất tề đánh tới, không hiểu vì động lực nào đẩy tới cả hai cùng đánh trúng khối thịt gù của Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn chứ không đánh trúng thiếu niên. Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn nghiêng rặng đỡ liên tiếp hai chiêu thế cực mạnh, lưng gù của lão nhô lên hai chân lún xuống đất cố chịu đòn nhưng lão cũng bật kêu lên đau đớn rồi ngã phịch xuống đất.

Tam Ma đánh lầm Cửu Châu Thần Ma vội thu thế tức thì, chuyển động thân hình gập rú liên hồi quay lại tấn công tiếp thiếu niên. Vừa rồi chàng đã quá kinh hoàng đứng run rẩy một chỗ, mắt nhìn Tam Ma tràn thân tới, chàng vội lách thân sang một bên lùi lại tám chín bước, chàng tự biết không phải là đối thủ của bốn lão ma này nhưng vì khí nóng thiếu niên chàng vẫn nghiêng rặng chờ đợi đối địch.

Bên cạnh Cửu Châu Thần Ma nằm dưới đất điều vận chân khí tự liệu thương thế một lát phục hồi, lão nhảy bắn lên hợp lực cùng ba đồng bọn vây đánh thiếu niên.

Bấy giờ Ngũ Độc chỉ và Cương Thi Quỷ trảo cùng chụp tới một lúc, thiếu niên toát mồ hôi, chỉ có thể tránh được Cương Thi Quỷ trảo của Tứ Hải Thần Ma chứ không còn cách tránh Ngũ Độc chỉ của Tam Sơn Thần Ma, Ngũ Độc chỉ điểm vào huyệt Tiểu Yêu của chàng. Trước mắt rõ ràng Ngũ Độc chỉ sắp điểm trúng huyệt chàng nào ngờ Tam Sơn Thần Ma như bị lỡ bước lão chúi thân về trước hơi quá đà Ngũ Độc chỉ lướt qua thiếu niên chỉ trong gang tấc.

Tam Sơn Thần Ma Hoàng Tán lấy làm kỳ quái: “Rõ ràng ta sắp điểm trúng Tiểu Yêu huyệt của y, chẳng thấy thân thể y di động gì cả, tại sao ta lại điểm hụt”. Tứ Hải, Ngũ Nhạc, Cửu Châu Thần Ma cũng vừa lúc tràn tới lãnh đủ Ngũ Độc chỉ ấy. Quái sự liên tiếp phát sinh mỗi khi thiếu niên không còn cách nào né tránh, trong đường tơ kẽ tóc tự nhiên các chiêu số của Tứ Ma đều lỡ tay đánh hụt, thậm chí còn đánh trúng vào nhau, bọn chúng càng đánh càng lầy làm kinh lạ, càng kỳ lạ càng nổi giận, càng nổi giận càng không chịu dừng tay, tên nào tên nấy gầm rống luôn miệng, thanh thế thực kinh người.

Thiếu niên thấy cứ mỗi lần trong đường tơ kẽ tóc sinh tử lại đột nhiên thoát hiểm, nếu bảo là có người ngấm ngầm tương trợ chàng tại sao chàng quan sát rất kỹ chung quanh mà không phát hiện được gì lạ, chàng vừa đánh vừa suy nghĩ, nhưng thủy chung vẫn chưa tìm ra được nguyên nhân gì.

Hạ Hầu Vân vẫn ẩn thân sau tảng đá, y vốn là một trong bảy người được xưng tụng là Võ Lâm Thất Tuyệt kiến thức rất sâu rộng mà trong tình hình ấy

vẫn kinh hoàng dù biết có người ngầm tương trợ thiếu niên mà vẫn không nhận ra đó là ai, y xoay đầu nhìn kỹ chung quanh hoàn toàn không phát giác có ai ẩn nấp.

Y tự nghĩ thầm: “Người này sử dụng công phu Cách Không Vận Khí đã tới tuyệt đỉnh theo ta biết hiện nay không nhân vật võ lâm nào sử dụng được công phu này, nếu người ấy hiện thân chính ta cũng chưa thể ở lại lâu được, ta phải rời bỏ mau”.

Nghĩ tới đó y ho khan một tiếng từ sau tảng đá vọt thân ra lạnh lạnh quắt to:

- Dừng tay!

Tứ ma không dám trái lệnh vội vàng dừng thế công lại lui về sau. Hạ Hầu Vân tiến tới mấy bước cất tiếng cười ha hả biểu lộ vẻ mặt hòa nhã nhìn thiếu niên nói:

- Người trẻ tuổi, công phu tuyệt vời lắm, vừa rồi thấy các hạ xuất thủ không biết có quan hệ thế nào với Chung Nam Nhất Tẩu Tôn Bá Dương?

Thiếu niên thấy y ở sau tảng đá đi ra tức thì ngộ nhận đây chính là người ngầm ngầm tương trợ chàng, bất giác chàng lấy làm cảm kích, lại nghe y nhắc tới tên phụ thân chàng vội cung kính cần:

- Chính là gia phụ, vừa rồi được ân tiên bối cứu trợ, suốt đời không quên, vẫn bồi Tôn Lan Đình, dám xin hỏi tiên bối biệt hiệu là gì?

Hạ Hầu Vân chuyển động hai con ngươi, y không phủ nhận chuyện tương trợ nhưng cũng không thừa nhận, miệng y chỉ hơi mỉm cười:

- Ta là Hạ Hầu Vân có tính bằng hữu nghĩa hiệp với thân phụ các hạ.

Tôn Lan Đình ôm quyền cung kính:

- Thì ra tiên bối nổi danh Hiệp Nghĩa Hạ Hầu lão tiên bối.

Hạ Hầu Vân hỏi:

- Đang đêm hiền điệt vào núi hoang không biết có việc gì?

Tôn Lan Đình đáp:

- Nhân vì đường tôi vẫn bồi đã lầm lạc vào núi hoang.

Hạ Hầu Vân vuốt râu:

- Phụ thân hiền điệt hiện tại ở đâu?

Tôn Lan Đình ảm đạm thê lương đáp:

- Một năm trước gia phụ đột ngột mất tích đến nay vẫn chưa biết sinh tử ra sao?

Hạ Hầu Vân chau mày:

- Phải chăng hiền điệt đang đi tìm gia phụ?

- Vẫn với đã đi khắp giang hồ tuyệt chưa tìm được manh mối nào!

- Hiền điệt cứ yên tâm lệnh phụ không phải là người tầm thường, chắc không đến nỗi xảy ra điều xấu, bây giờ ta cứ biết thế, đương nhiên không thể bàng quan, tất sẽ giúp hiền điệt tìm kiếm.

- Vãn bối xin đa tạ!

- Đó là việc ta phải làm, hiền điệt không cần đa lễ, nhà ta là Phi Vân sơn trang núi Phục Ngưu tỉnh Hà Nam khi nào rảnh rang mời hiền điệt ghé chơi.

- Mai kia nhất định sẽ ghé vãn an tiền bối.

Hạ Hầu Vân cười ha hả:

- Ta còn nhiều việc bận không thể ở lâu xin từ biệt!

Hạ Hầu Vân trầm sắc mặt quay lại nhìn tứ ma, ra lệnh:

- Theo ta mau!

Vừa dứt lời y chuyển thân liền phi thân ra ngoài cốc, tứ ma không dám chậm trễ vội vàng phi thân theo sau y, chỉ vài chớp mắt chúng đã biến mất hết dưới bóng trăng mờ ảo. Tôn Lan Đình thấy tứ ma riu riu nghe lệnh Hạ Hầu Vân, chàng không khỏi nghĩ thầm: “Người này quả không then là Nhân Nghĩa Hiệp Vương đúng là thái độ hòa nhã đáng phục và có lòng nhiệt thành vì nghĩa, đại trượng phu không quên ân đức người, hôm nay ta được người cứu mạng sau này có cơ hội phải nhớ báo đền!”.

Chàng quay lại nhìn ngôi mộ chơ vơ, chợt thấy trước mộ ẩn hiện có ánh sáng không biết là vật gì, chàng vội lướt thân đến gần chú mục nhìn thì ra đó chỉ là tấm bia mộ sáng nhưng không có một chữ đề. Nhìn bia chàng biết ngay nó được làm bằng một loại đá rất cứng, chàng chau mày than dài: “Ta tìm cái bia không chữ này hơn năm nay không ra, nào ngờ vô ý lại gặp ở đây quả là trời xanh không phụ người có lòng thành!”.

Chàng lập tức bước tới gần bia, quan sát cẩn thận, tấm bia ngoài cái mặt phẳng lý chẳng viết một chữ và chẳng có gì khác với những tấm bia thông thường, chàng đi quanh ngôi mộ một vòng cũng chẳng thấy gì khác lạ.

Chàng chuyển đầu nhìn quanh, sơn cốc này không lấy gì làm lớn nhưng là một tử cốc, trừ một đường dẫn ra ngoài cửa cốc duy nhất không còn một con đường nào đi qua nữa cả. Trong cốc chỉ có một ngôi mộ duy nhất với tấm bia không chữ, lẽ nào ở trong còn có gì bí mật?

Suy nghĩ một lát chàng lại bước đến gần tấm bia sờ mó rờ tìm khắp thân bia, tuyệt không phát hiện có gì lạ bất giác chàng chau mày hậm hực:

- Bia này cứng thế làm lãng phí của ta hết một năm tìm kiếm, chi bằng ta hủy nó đi cho xong!

Càng nghĩ càng tức giận, chàng phun ra khỏi miệng một viên đen nằm trong tay tả vận kinh lực lên tay hữu chàng đập một chưởng ngay giữa mặt

bia.

Nào ngờ chuông lực vừa chạm vào mặt bia, cái bia như biết di động lùi lại sau nửa thước khiến chuông chàng đánh hụt. Chàng cả kinh cố định thần nhìn kỹ.

Cái bia lăn tròn như một bánh xe, dưới bóng trăng phát ra ánh sáng như kêu thành những tiếng “ong ong”.

Chuyện xảy ra đột ngột buộc Tôn Lan Đình, kinh dị nhảy lui hơn một trượng ngưng thần tụ khí chuẩn bị đối phó. Cái bia vô tự lăn mấy vòng dần dần dừng lại phát ra mấy tiếng “soạt soạt” để lộ ra một cửa mộ cao độ chừng năm thước. Tôn Lan Đình vừa kinh ngạc vừa vui mừng vội bước gần đến nhìn xuống cửa mộ. Dưới ấy có một bậc thang đá dẫn sâu xuống, qua độ hơn mười bậc cấp, bậc thang chuyển qua bên phải nên không nhìn thấy gì nữa.

Chàng đặt chuông lên ngực hộ thân đặt chân xuống bậc cấp bước dần vào, ngoặt qua đường chuyển, mộ địa tối đen như mực và chuyển qua phải hai lần ngã trước mặt mới le lói có ánh sáng và đã là chốn cuối cùng.

Đi đến nơi có ánh đèn là một gian thạch thất, trong thạch thất bốn góc đều có đèn dầu treo lập lòe phát ra ánh sáng.

Trong thạch thất không có bàn ghế gì cả, chỉ đặt ở giữa hai cỗ quan tài mở nghiêng qua một bên và trong áo quan tỏa ra mùi thơm thoang thoảng.

Tôn Lan Đình hơi do dự nghĩ bụng: “Ta cần tìm ra Vô Tự Thần Bi bây giờ lại phát hiện hai cỗ quan tài, chẳng lẽ cha mẹ ta đã bị hạ độc thủ, xác đặt trong hai cỗ áo quan này ư?”.

Nghĩ đến đây, máu nóng toàn thân chàng bốc lên, bất kể lợi hại, lập tức chàng tiến lại gần hai cỗ áo quan ghé mắt nhìn vào, chàng lại giật mình.

Trong cỗ quan tài bên phải quả có xác một nữ nhân nhưng không phải là mẫu thân chàng mà là một thiếu phụ xinh đẹp như ngọc, hai mắt thiếu phụ nhắm chặt không biết là còn sống hay đã chết. Cỗ quan tài bên trái chẵn gối hỗn loạn, chẳng có người nào bên trong, bên cạnh áo quan dưới đất có đặt xác mấy con chim núi đã chết.

Tôn Lan Đình nhìn cảnh trạng ấy chẳng có liên quan gì đến số phận cha mẹ chàng, bất giác nóng ruột nghĩ thầm: “Nếu như không tìm thấy kết quả ở trong này ta biết tìm đâu bây giờ?”.

Chàng lại chuyển đầu nhìn chung quanh, ngoài mấy ánh đèn dầu trong thạch thất ra, chẳng còn có gì khả nghi nữa cả.

Tôn Lan Đình bước lại gần áo quan có chứa xác nữ nhân định thò tay vào thử xem mũi thiếu phụ còn hơi thở hay không, tay chàng mới thò tới áo quan, đột nhiên các ánh đèn trong mật thất mờ hẳn, bốn ánh đèn dầu nhảy nhót rút

nhỏ lại như hạt đậu khiến trong thạch thất mờ ám kinh dị.

Dưới ánh sáng yếu ớt ấy không biết tự lúc nào, sau lưng Tôn Lan Đình đã có thêm bóng người áo trắng, người ấy mặc áo bào trắng, đi hài trắng, tóc trắng phủ xuống tận râu cũng trắng kết thành một khối, trong đám râu tóc bạc trắng ấy hai con mắt sáng rực nhanh như điện, người ấy xuất hiện càng làm cho thạch thất thêm phần huyền bí, dễ sợ.

Người ấy đứng sau lưng Tôn Lan Đình hai ánh mắt long lên giận dữ, cánh tay phải gầy gò của lão giơ lên đặt dần xuống huyệt Bách Hội trên đầu chàng.

Bách Hội huyệt là huyệt chính yếu trong cơ thể con người, chỉ cần người ấy phát kinh lực là Tôn Lan Đình lập tức chết liền. Tôn Lan Đình thấy đèn chột mờ hắt, chàng cả kinh vội rút tay về, nhân vì thế thu tay quá gấp, khuỷu tay chàng chạm mạnh vào mép áo quan, viên đèn tròn chàng nắm trong tay rơi xuống áo quan.

Chàng sợ bị ám toán không có thì giờ cúi nhặt, thân hình chuyển mau lại, song chuông đánh liên hoàn chớp nhoáng về phía cửa thạch thất, chuông phong chàng rít lên khiến bốn ngọn đèn bị gió bùng lên, những tia lửa bắn lên cao, chàng định thần nhìn kỹ sau lưng tuyệt chẳng có ai. Tuy nhiên như thế, chàng cũng đã thăm dò được thiếu phụ đã thật ngừng thở, rõ ràng đã là người chết.

Bấy giờ bốn ánh đèn lại co nhỏ xuống như hạt đậu chẳng khác nào lửa ma chơi,

Tôn Lan Đình “ủa” một tiếng, trực giác chàng sau lưng có người, thân hình chàng chuyển động liên tiếp mấy cái nhưng lại chẳng thấy có vật gì, chàng nghĩ thầm trong cái mộ hoang này chắc là có ma quỷ gì đây, bao nhiêu gai ốc chàng dựng lên sợ hãi.

Bách ảnh sau lưng chàng thực ra chẳng biến đi đâu cả, khi chàng thu tay về cũng lúc lão thu tay không đặt trên huyệt Bách Hội của chàng nữa và mỗi khi chàng chuyển thân, lạ lùng thay cái bóng trắng ấy cũng đều như dán chặt vào sau lưng chàng và chuyển theo chàng, thân pháp lão như gió dán chặt vào lưng chàng nên chàng không hề phát hiện ra lão.

Một lúc sau mấy ánh đèn trong thạch thất đột nhiên lại bùng sáng. Tôn Lan Đình vội đưa mắt nhìn xác thiếu phụ nằm trong áo quan, chàng bỗng thấy miệng thiếu phụ có ngậm vật gì đen đen tròn tròn, thì ra đó là viên tròn do chàng làm rơi không biết vì sao viên tròn ấy rơi ngay vào miệng thiếu phụ, nó còn phát ra những âm thanh nho nhỏ.

Chàng vội đưa tay phải ra định thu hồi vật ấy, tay vừa đưa tới, sau lưng chàng liền biến ra một người như ma quỷ, Tôn Lan Đình vội rút tay về ngẩn

đầu nhìn lên, thấy đó là một lão nhân đầy mặt râu tóc cực dễ sợ, chàng kinh hoàng lùi lại hai bước quát lớn:

- Người là người nào?

Quái nhân chẳng buồn đáp, hai con mắt như hai ngọn đèn nhìn thẳng vào mặt chàng. Mực quang ấy như điện khiến chàng không dám nhìn thẳng, bất giác chàng lại lùi lại một bước nữa.

Quái nhân chẳng nói chẳng rằng hai mắt cúi gườm gườm nhìn chàng bước từ từ đến gần. Tôn Lan Đình bị lão bức bách lùi thêm bước nữa. Quái nhân lại bước thêm một bước, chàng lại lùi một bước, dần dần chàng lùi đến cửa thạch thất, đến đó bất giác Tôn Lan Đình nổi giận, đôi long mày kiếm dựng lên lớn giọng nói:

- Tại hạ tuyệt không có ý vào huyết mộ này, đừng có bức bách nhau nhiều quá.

Quái nhân gật gù cái đầu bạc phơ:

- Hay, hay, người lớn gan lắm dám xông cuồng vào mộ huyết, người được ai sai khiến, nói mau!

- Tại hạ vào mộ huyết này tuyệt không có ác ý gì, có phải được ai sai khiến hay không, các hạ không có quyền hỏi!

Quái nhân trừng mắt lại gật đầu:

- Hay, hay, ta là chủ nhân huyết mộ này, đương nhiên có quyền hỏi!

Tôn Lan Đình nghĩ thầm: “Lão đã là chủ nhân ở đây, tất nhiên biết rõ lai lịch cái Vô Tự Bi kia, ta sao không nói rõ việc ta tìm đến đây, biết đâu lão có thể giải đáp nghi vấn”.

Nghĩ thế chàng lớn tiếng nói:

- Tại hạ có việc cần thỉnh giáo các hạ có thể chỉ giáo cho chăng?

- Việc gì nói mau!

- Tại hạ vì cái bìa không chữ mà tìm đến đây, xin các hạ nói cho biết bí mật của tấm bìa ấy!

Quái nhân có vẻ ngạc nhiên hỏi lại:

- Người tìm bìa ấy có việc gì?

- Tại hạ cũng chưa biết rõ!

Quái nhân nổi giận:

- Người không biết à? Thế là người có ý tìm đến làm loạn, tội ấy chắc chắn không phải do người, nếu là người khác chỉ cần nói câu ấy lập tức ta đã giết liền!

Quái nhân nói câu ấy không phải nói khoác vì khi Tôn Lan Đình còn ở ngoài mộ chính lão là người ngấm ngấm tương trợ chàng ác đấu với tứ ma,

lão nhận ra cốt cách thiên tư của chàng lấy làm vừa lòng nên bây giờ tuy nổi giận nhưng lão không có ý đả thương chàng.

Tôn Lan Đình vội nói:

- Xin các hạ chớ đa nghi, tại hạ không có ý muốn nhiều loạn.

Quái nhân giận dữ hỏi:

- Thế ngươi tìm cái bìa ấy làm gì?

- Việc ấy một lời khó nói hết, trước khi kể nguyên do, có thể cho biết đại danh?

Quái nhân hơi động dung:

- Ta ư? Ta là... Sĩ Tình cư sĩ!

Nói xong câu ấy lão hình như quá xúc động đưa mắt nhìn xác thiếu phụ trong áo quan rồi tiếp:

- Ta chẳng ngại gì cho ngươi biết, cái bìa ấy bất quá chỉ là một khối đá chẳng có chút gì gọi là bí mật cả.

Tôn Lan Đình sau khi biết tên quái nhân chàng hết sức kinh dị vì đó là tôn hiệu của một nhân vật đệ nhất võ lâm đương kim. Chàng đang quần quanh suy nghĩ nghe dường như có tiếng thở nhẹ của thiếu phụ đang nằm:

- Mau bế khí lại!

Tiếp đó là một tiềm lực cuốn tới đẩy chàng ấn sát vào vách đá, chàng đang hoảng hốt bỗng nghe tiếng quái nhân gấp rút:

- Mặc kệ nàng ta, không sao đâu, vì sao ngươi cần tìm tới cái bìa không chữ ấy, nói mau?

Tôn Lan Đình bước tránh qua bên hai bước sắc mặt buồn thảm đáp:

- Tại hạ đi tìm tông tích phụ mẫu nên mới cần cái bìa không chữ ấy!

- Nói rõ hơn một chút nữa!

Tôn Lan Đình thở dài kể cho lão nguyên nhân chàng phải tìm cái bìa không chữ nọ.

Chương Thứ Hai: Kỳ Duyên Trong Núi

o O o

Trên ngọn núi Càn Nguyên phong có một bóng đen phi thân như sao băng xuống dưới chân núi, chỉ thoáng chốc sau đã đến địa giới hai vùng Thiểm Tây - Hà Nam bóng đen ấy mới hơi chậm thân pháp đó là một thiếu niên tuấn tú tên Tôn Lan Đình.

Núi Càn Nguyên Phong là nơi thanh tu của lão nhân Thần Long tôn giả Cốc Tang Điền được liệt vào Võ Lâm Thất Tuyệt vì võ công cái thế. Khi Tôn Lan Đình mới mười tuổi chàng đã được phụ thân đưa lên đây để chàng học võ nghệ với Thần Long tôn giả. Sau năm năm học xong võ công chàng bái biệt sư phụ tìm về nhà. Xa cách đã lâu nên chàng nhớ phụ mẫu tha thiết, suốt dọc đường không hề nhìn đến cảnh vật xung quanh chỉ cắm đầu phi hành mong mau mau về đến nhà cha mẹ chàng ở thùy Hoa Sơn cạnh một hồ nước tên là Tiểu Thiên trì.

Sau mấy ngày phi hành như gió cuốn nhà chàng đã hiện ra ở cuối tầm mắt, chàng hết sức cao hứng thi triển hết công lực gia tăng cước bộ lướt thân như bay đến ba gian nhà cỏ ở cạnh Tiểu Thiên trì. Cổng nhà mở rộng khiến chàng có cảm giác không hay, chàng lại càng nôn nóng thân pháp tăng thêm nhìn vào trong nhà. Chàng biến sắc mặt ngăn người đứng ngay ra.

Ba gian nhà của chàng tuyệt không một bóng người, bàn ghế lộn xộn gãy đổ khắp nơi và máu nhuộm đỏ chảy từng dòng dưới đất, hiển nhiên trong nhà đã xảy ra một trận ác đấu dữ dội. Chàng làm cho Tôn Lan Đình kinh dị là chàng đã nhìn thấy trong góc nhà có xâu chuỗi ngọc của mẹ chàng bị đứt đoạn nằm lăn lóc. Đó là chuỗi ngọc mà mẹ chàng cực kỳ yêu quý không bao giờ không đeo trên cổ làm vật trang sức.

Chàng nhặt chuỗi ngọc cất vào người bước vào nhà trong lại phát hiện dưới đất có một mảnh áo dính đầy máu tươi, chàng nhận ra mảnh áo này chính là áo của cha chàng vẫn thường mặc. Bây giờ Tôn Lan Đình đã run lên vì sợ nhưng cố trấn tĩnh tự nghĩ: “Theo dấu máu này mà phán đoán việc thảm án này xảy ra chưa lâu hận rằng ta về chậm một bước để xảy ra đại biến”.

Chàng bước ra khỏi nhà tìm kiếm gần đó hồi lâu vẫn không phát hiện thi thể phụ mẫu, cũng chẳng tìm được phần mộ nào mới đắp. Chàng suy nghĩ một lúc đột nhiên nghĩ ra một việc vội vàng phi thân đến Tiểu Thiên trì.

Tiểu Thiên trì cách nhà chàng không xa là một cái hồ lớn không quá một mẫu, nhân vì nó ở gần đỉnh núi nên có tên là Tiểu Thiên trì. Quả nhiên không ra ngoài dự liệu của Tôn Lan Đình, ở đó chàng phát hiện một thi thể nằm gục bên bờ nước, nhưng khi chàng lật lên nhìn mặt thì không phải phụ thân chàng mà chính là Thiên Nam Điều Khách Vương Nhược Hư người bạn chí thiết

của cha chàng.

Vương Nhược Hư bị chàng lật lên, hơi co giật một chút rồi mở to hai mắt, Tôn Lan Đình tra soát kỹ thân thể tuyệt không có dấu thương tích gì, chắc hẳn đã bị địch nhân dùng kinh lực đánh nát phế phủ, chàng vội kêu to:

- Vương thúc thúc tỉnh lại, tiểu diệt là Tôn Lan Đình đây...

Gọi liên tiếp mấy lần Vương Nhược Hư mới cố thu hết tàn hơi ú ớ thều thào:

- Đồ tặc tử, ngươi là loại ngụy...

Nói đến đó họ Vương mới phát giác trước mặt là Tôn Lan Đình, lão hết hơi lại ngất đi hôm mê, một lúc lão mới hơi mở mắt thều thào nói vài tiếng đứt quãng:

- Diệt nhi... cha mẹ cháu... Vô Tự Bi...

Tiếng lão đứt nối yếu như hơi thở thoảng qua, miệng lão há ra mấp máy dùng tay chỉ vào túi áo, cuối cùng toàn thân lão co giật dữ dội, hai chân duỗi ra không còn cử động gì nữa.

Tôn Lan Đình rống kêu lên:

- Vương thúc thúc, Vương thúc thúc...

Mặc cho chàng hô hoán họ Vương đã chết hẳn, Tôn Lan Đình đưa tay tìm kiếm trong túi áo lão lấy ra một bao vải nhỏ không còn gì khác nữa, chàng mở miệng bao trong ấy chỉ có một thanh kiếm nhỏ xíu bằng vàng trên thân kiếm có khắc nổi một hình đạo nhân râu dài nét khắc sinh động như sống.

Lúc Vương Nhược Hư thều thào, vì âm thanh quá nhỏ Tôn Lan Đình chỉ nghe rõ mấy tiếng “phụ mẫu, Vô Tự Bi” nghĩa là “Cha mẹ cháu ở... bia không chữ”, bây giờ lại tìm được mũi tiểu kiếm khiến chàng như bị rơi vào đám mây mù chẳng hiểu đâu là manh mối. Chàng nhăn mặt cắt bao tiểu kiếm vào người, hai mắt chàng ứa lệ bỗng xác Vương Nhược Hư về sau nhà đào một mộ huyệt an tang người.

Chàng quay vào nhà nhặt mảnh áo đầm máu của phụ thân tự nghĩ: “Cha mẹ ta không biết sống chết ra sao? Vô Tự Bi là địa danh hay bí danh? cái kiếm nhỏ này là vật gì?...”

Bao nhiêu câu hỏi ấy càng nghĩ đến càng thấy mơ hồ. Chàng cố nén tâm sự đau đớn lưu lại nhà mười ngày. Cuối cùng chàng quyết tâm nếu cứ ở đây mãi thì đến bao giờ mới tìm thấy cái gọi là Vô Tự Bi. Nhưng đã dò hỏi phí hết một năm ròng rã, hỏi hết các nhân vật quen biết bằng hữu với phụ thân chàng mà không một ai biết về cái Vô Tự Bi ấy, chàng lại đi nam xuống bắc đạp khắp giang hồ cũng chẳng có chút manh mối nào.

Cuối cùng, chàng quyết định tìm vào cái rừng sâu núi thẳm, đêm nay lại

tình cờ đụng phải Vô Tự Bi trong cái Đoạn Trường cốc này.

Tôn Lan Đình kể hết đầu đuôi câu chuyện của chàng, đưa mắt nhìn lên chỉ thấy quái nhân ấy cứ ngẩn người ra nghe, hai mắt không chớp nhìn vào xác thiếu phụ tuyệt đẹp trong quan tài. Khi chàng dứt lời, quái nhân hỏi liền:

- Người kể hết chuyện mà ta vẫn chưa biết tên tuổi cha mẹ người là ai?

- Gia phụ là Chung Nam Nhất Tẩu Tôn Bá Dương, còn mẫu thân là Ngọc Quan m Trương Thục Phấn.

Ánh mắt lão sáng lên, lão khích động nói:

- Ta có biết cả phụ thân và sư phụ người, khi ta vào trong mộ huyết này bắt quá họ chỉ là hai tiểu tử trẻ tuổi vừa học xong công phu nhập môn, thời gian mau thật!

Tôn Lan Đình nghe lão nói có quen biết với phụ thân và sư phụ chàng, chàng vội cung thân:

- Tiến bối quen biết họ ra sao?

Quái nhân cười lớn:

- Gọi ta lão tiên bối đúng lắm, ta đúng là già lắm rồi, ta quen biết sư tổ của sư phụ và phụ thân người nhưng không có thâm tình gì mấy!

Tôn Lan Đình cả kinh:

- Thì ra lão tiên bối là nhân vật cùng thời với sư tăng tổ, có chỗ nào vẫn bối thất lễ mong tiên bối bỏ qua, lão tiên bối dụng cái Vô Tự Bi ở đây để làm gì?

Quái nhân chỉ tay vào xác thiếu phụ điểm lệ đáp:

- Chính là vì nàng ấy! Ta làm bạn với nàng ấy trong này đã năm mươi chín năm, ta sẽ chết ở đây với nàng, ta dụng bia ấy trước để khi nào chết sẽ ghi luôn tên ta và nàng ấy vào đấy luôn thể.

Tôn Lan Đình tự hỏi người đã chết rồi làm sao còn sống lại được nữa, thảo nào lão tự xưng là Si Tinh cư sĩ cũng đúng, lão si tinh gần như điên cuồng.

Quái nhân nhìn chàng cười lớn:

- Người cho rằng ta điên chứ gì? Hừ! Đợi chút người sẽ thấy. Thôi, dẹp qua chuyện ấy đi, người hãy đưa cái túi vải ta xem chút!

Chàng giật mình vì nhãn lực quái nhân kinh người vì lão nhìn thấu cả trong người chàng. Chàng vội rút túi vải đưa ra. Quái nhân mở túi vải, sắc mặt lão co giật liên hồi:

- Kim Kiếm lệnh! Thấy lệnh như thấy người, người có biết Hoàng Sơn Nhất Hạc Nghệ Bằng Phi không? Người ấy bây giờ ở đâu?

Tôn Lan Đình cung kính đáp:

- Văn bối nghe Vương thúc thúc nói đó là sư tổ của thúc thúc, nhưng người đã chết hơn năm mươi năm.

Nét mặt quái nhân càng co giật dữ, lão thở dài:

- Lão hữu ta chết rồi ư? Thật thảm thương!

Hai mắt lão nhìn lên khoảng không trầm tư một lúc, hai con ngươi long lanh như có nước lăm bằm:

- Nghệ lão đệ ơi, thế thì ta trách làm ngươi rồi, ta cứ tưởng ngươi bội tín với ta nào ngờ ngươi đã chết!

Lăm bằm xong câu ấy, lão buông thông một câu:

- Thôi được, để ta nói cho ngươi biết, ta ở trong mộ huyết này chỉ có một người biết. Mỗi năm đến tháng chạp ta lại phải ra ngoài kiếm một nhân vật, khi ta vào mộ, đã từng hẹn ước với người ấy mỗi năm hẩn phải thay ta giữ mộ một tháng. Hẩn chỉ giữ đúng lời hứa có ba năm, sau đó không thấy trở lại vì đó ta không thể rời bỏ cái huyết mộ này, ta cứ tưởng hẩn bội tín nào ngờ...

Lão than thở mấy tiếng, nói tiếp:

- Ta tưởng hẩn đem chuyện ta ở trong mộ huyết kể lại cho đệ tử hẩn, nên khi Vương thúc thúc của ngươi sắp chết mới đem lời sư tổ dặn dò và tín vật Kim Kiếm lệnh giao cho ngươi, buộc ngươi tìm đến đây với ta... Như vậy là sai rồi, hẩn biết ta đang ở trong mộ này và biết ta không thể rời bỏ, chẳng lẽ hẩn bảo ngươi đến đây giữ mộ thay ta ư? Vì thế vừa rồi ta thấy ngươi động thủ với bốn tên quái nhân, ta bèn ra tay trợ giúp...

Tôn Lan Đình đỏ mặt:

- Thì ra chuyện lúc này đã bị lão tiền bối nhìn thấy, bốn tên ma đầu ấy là loại cùng hung cực ác nổi tiếng trong võ lâm của ta, sao tiền bối không trừ khử chúng đi cho xong?

- Bọn chúng không hề đụng chạm quấy rầy ta vì sao ta phải trừ khử chúng? Hãy dẹp tạm chuyện ấy đi, ta hỏi ngươi, võ công của phụ mẫu ngươi ra sao?

- Gia mẫu võ công bình thường nhưng gia phụ được liệt vào hàng Võ Lâm Thất Tuyệt, Thần Long thân pháp của gia phụ danh chấn giang hồ.

Quái nhân “hừ” một tiếng:

- Võ lâm gần đây chắc có nhiều chuyện lạ. Cái gì là Võ Lâm Thất Tuyệt, Võ Lâm Cửu Tà, ta chẳng biết một tí gì!

- Đợi bàn hết việc chính văn bối sẽ kể cho tiền bối nghe tường tận.

- Theo ta suy đoán, võ công của phụ thân ngươi và đệ tử của bằng hữu ta chẳng bằng địch nhân, điều ấy chứng tỏ địch nhân là kẻ có võ công phi thường, tại sao Vương thúc thúc ngươi không dặn tìm sư phụ ngươi nhờ báo

thù, ta tưởng sư phụ ngươi cũng không phải đối thủ của địch nhân vì thế hẳn mới nghĩ tới... Si Tình cư sĩ, cũng có thể hẳn muốn ngươi tìm đến đây để học thêm võ công. Tiểu tử, ngươi cho rằng ta suy đoán có đúng không?

Tôn Lan Đình nghe câu ấy giật mình, chàng vội quỳ xuống đất:

- Mỗi thù bất cộng đố kỵ của vãn bối chỉ còn trông mong lão tiên bối thành toàn.

Quái nhân liếc đôi mắt nhìn xác thiếu phụ:

- Đứng dậy, hiện tại ta không thể rời bỏ cái cốc này, đồng thời cũng chưa muốn thu nhận đồ đệ, chỉ còn trông mong vào vận số của ngươi.

Tôn Lan Đình vẫn quỳ:

- Lão tiên bối nói vậy...

- Nếu như tình nhân của ta sống dậy, đó là vận may của ngươi, còn như nàng không sống lại, ta đành phụ tấm lòng của ngươi. Tiểu Tử ngươi đứng dậy đi!

Tôn Lan Đình có cảm giác một luồng tiềm lực cuốn tới người chàng buộc chàng đứng dậy, chàng lớn tiếng hỏi:

- Lão tiên bối không niệm tình cầu xin của vãn bối chẳng nhẽ cũng chẳng nhớ tới tình của sư tổ của Vương thúc thúc hay sao?

- Không phải ta không để ý, ta chẳng nói hãy trông mong vào vận may của ngươi hay sao?

- Người chết không thể sống dậy, có lẽ tiên bối chỉ mượn cơ từ chối khéo đấy thôi?

Quái nhân độ ngọt nổi giận quát to:

- Nói nhảm! Ngươi định trừ ẻo người yêu của ta không thể sống dậy ư?

- Vãn bối nào dám ngông cuồng, xin tiến bối tha thứ cho sự lỗ lòi, xin khẩn cầu tiên bối thương cho vãn bối.

Quái nhân trầm giọng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Ngươi bước tới gần đây cho ta xem thử!

Tôn Lan Đình bước tới gần, bỗng quái nhân quát lớn chấn động nội tạng chàng, lập tức chàng ngã xuống bất tỉnh nhân sự.

*

*

*

Không biết qua thời gian bao lâu, Tôn Lan Đình mới dần dần hồi tỉnh, trước mặt chàng trời đã xám đen và chàng đang nằm trong một cỗ quan tài.

Chàng vội phiên thân ngồi dậy, thì ra chàng vẫn ở trong thạch thất dưới lòng mộ, bốn ánh đèn dầu tỏa ra ánh sáng xám ngoét. Chàng quay đầu nhìn

xác thiếu phụ diễm lệ trong quan tài, nhưng xác thiếu phụ biến mất chỉ còn quan tài rỗng, chàng cho rằng đây nhất định là do Si Tình cư sĩ trào lộng, sau khi chấn động bất tỉnh chàng, lão đã mang xác thiếu phụ tìm chỗ khác ẩn cư.

Chàng nhảy ra khỏi quan tài, đột nhiên cảm thấy toàn thân rất sáng khoái, thân thể rất nhẹ nhàng, tự làm lấy kỳ quái không biết vì sao. Không muốn ở trong lòng huyết mộ nữa, Tôn Lan Đình nhảy vài cái đã tới cửa mộ huyết, cửa mở rộng và cái Vô Tự Bi đã bị đập nát vụn tán lác dưới đất. Chàng nhanh ra khỏi mộ, ánh trăng sáng rực rỡ trên đầu rải ánh bạc xuống ngàn canh nội cỏ, chàng nhớ lúc chàng vào mộ mặt trăng ngả về tây, vì sao bây giờ mặt trăng lại lên đến đỉnh đầu, thật là kỳ quái.

Dưới ánh trăng có bóng người lay động, bên ngôi mộ phảng phất như có người, chàng vội chuyển đầu nhìn theo quả nhiên dưới gốc một cây tùng có hai người đang ngẩng đầu như đang thưởng thức ánh trăng. Tôn Lan Đình định thần nhìn kỹ, chàng giật mình cả kinh vì một trong hai người ấy chính là thiếu phụ mỹ lệ nằm trong quan tài, bây giờ dưới bóng trăng vàng vạc, nàng càng hiển lộ vẻ đẹp như tiên.

Còn người kia chàng chưa nhận ra là ai chỉ thấy diện mạo rất thanh cổ để bộ râu năm chòm trắng bạch, thần thái siêu phàm thoát tục chẳng khác nào vị tiên trong tranh. Tôn Lan Đình ngẩn ngơ chẳng biết là người hay ma, chàng đang định rời nơi đây, bỗng lão nhân râu bạc cười ha ha:

- Tiểu tử, mau đến đây nào!

Tôn Lan Đình tỉnh hẳn người, chàng hớn hờ reo lên:

- Á! Nàng ta đã sống lại rồi!

Nhảy một bước, chàng tiến lại nhìn kỹ lão nhân, chàng chưa tin lão nhân ấy là Si Tình cư sĩ, Si Tình cư sĩ cười lớn:

- Tiểu tử vận may của ngươi lớn lắm đấy, nàng đã sống lại, kể ra cũng có công của ngươi.

Thiếu phụ mỹ lệ cũng nhìn chàng gật đầu mỉm cười, nụ cười nàng tươi như hoa mẫu đơn nở xinh đẹp dị thường, Tôn Lan Đình mê hoặc nhìn sững hai người, Si Tình cư sĩ nói tiếp:

- Ta và tình nhân của ta năm mươi chín năm trước vân du khắp sơn cùng thủy tận, bất ngờ ăn phải một loại độc thảo có mùi thơm nức mũi, ai ăn trúng độc thảo này cơ năng trong thân thể ngừng hoạt động hôn mê như chết, loại độc thảo ấy có đặc tính không làm xương thịt tan rữa trong vòng sáu mươi năm, nếu trong thời hạn phục sinh lại được, còn như quá thời gian ấy thịt xương sẽ bắt đầu tan rữa, dù có tìm được thuốc giải cũng vô dụng...

Chàng hỏi:

- Không biết thuốc giải ấy như thế nào?

- Có hai loại thuốc giải, một loại là Hoa Tiên Chi có hình người, một là nội đan của con Cháp Long, vì con Cháp Long này ẩn dấu dưới lòng đất nên khó có cách lấy nội đan của nó, ta nghe sau núi này trong Bài Vân động có một cây Tiên Chi do đó ta mới di cư đến cốc này để tiện phân đoạt lấy, cây Tiên Chi ấy cứ hai ngàn năm kết hoa một lần mà chỉ kết hoa trong tháng chạp mùa đông, vì vậy mỗi năm ta phải rời mộ huyết tìm đến sau núi tìm Tiên Chi nên có nhờ Hoàng Sơn Nhất Hạc mỗi năm tháng chạp thay ta giữ mộ một tháng...

Nói đến đó lão chợt dừng lại thở dài một tiếng rồi mới tiếp:

- Được ba năm như thế hẳn không đến nữa, ta vì phải bảo vệ thi thể của nàng nên không dám rời khỏi mộ nửa bước, lòng ta nóng như lửa đốt, trong vòng hai năm nay tóc của ta bạc trắng hết biến thành dị tướng, nào ngờ ở hiền gặp lành, còn năm cuối cùng trong hạn kỳ nàng sống dậy còn khôi phục gương mặt cũ!

Si Tình cư sĩ vừa kể vừa chuyển đến nhìn thiếu phụ mỹ lệ thấy nàng cũng âu yếm nhìn lão, lão lại bật cười ha hả:

- Tiểu tử, nếu không có viên nội đan Cháp Long của ngươi, làm sao nàng có thể sống dậy được?

Tôn Lan Đình nhạc nhiên nhớ lại viên tròn đen mà chàng đánh rơi vào quan tài vội vàng nói:

- Xin lão tiên bồi chờ chút, vẫn bồi sẽ quay vào lấy lại viên nội đan ấy!

Si Tình cư sĩ lắc đầu:

- Không cần quay vào nữa, viên nội đan ấy tuy có khả năng trục xuất độc thảo kia ra khỏi thân thể nhưng nó đã biến thành hơi khí mất rồi. Tiểu tử vì sao ngươi lại có được viên kỳ trân dị bảo ấy?

- Đó là di vật của nhà họ Tôn vẫn bồi nhưng không ai biết đó là nội đan Cháp Long, chỉ biết nó có thể khu trừ bách độc, vì thế mới gọi nó là Tị Độc Tiên Cầu.

- Lần này làm mất vật gia bảo của ngươi ta rất lấy làm tiếc.

Tôn Lan Đình đáp lớn:

- Có thể làm phu nhân sống dậy thì chẳng có gì đáng tiếc.

Si Tình cư sĩ tán thưởng:

- Hảo tiểu tử đáng được gọi là anh hùng khoáng đạt

Thiếu phụ mỹ lệ cũng nhìn chàng với ánh mắt cảm kích. Si Tình cư sĩ nhìn chàng một lúc rồi nói tiếp:

- Đêm qua trong huyết mộ ta đã dùng Lô m Chân Mạch tối cao của bản

môn buộc người hôn mê, trong lúc ấy ta đã đả thông Sinh Tử Huyền Quan cho người, rất tiếc hỏa hầu nội ngoại công của người còn kém quá nên chưa thể phối hợp cho công lực người tiến bộ hơn được.

Tôn Lan Đình cung thân kính cẩn:

- Đa tạ lão tiên bối thành toàn!

- Hai chúng ta ở dưới mộ huyết lâu ngày bây giờ rất muốn ngao du hải ngoại trước mắt chưa thể tìm kiếm phụ mẫu cho người, cũng chưa thể báo thù cho người cũng không có thời gian truyền thụ võ công cho người...

Nói đến đó lão rút từ trong người ra một cuốn sách nhỏ và một bình nhỏ lão nói:

- Đây là bản bí phổ ta viết khi còn ở trong mộ, ta chép rất tường tận cách luyện công ở trong này, bây giờ ta tặng nó cho người. Đến đây nhận lấy đi!

Tôn Lan Đình bước lên một bước đang định quỳ xuống tiếp nhận, chàng vừa cong đầu gối liền cảm thấy bị một kinh lực kéo lại khiến chàng không thể nào quỳ xuống được lại nghe Si Tình cư sĩ nói tiếp:

- Đừng quỳ, tuy người tiếp nhận bí phổ này chép toàn bộ võ công của ta nhưng không thể kể là đồ đệ của ta, vì hai chúng ta đã chịu đại ân cứu mạng của người!

Tôn Lan Đình vội nói:

- Lão tiên bối không nên nói như thế!

Si Tình cư sĩ không để chàng nói hết câu, hai mắt trừng lên quát:

- Không cần nói nhiều, nhận lấy, nếu như người nhất định cần rõ danh phận đừng trách ta thu hồi lại bí phổ này!

Tôn Lan Đình không thể sao hơn đành cung thân nhận, trên bìa sách ghi bốn chữ Si Tình bí phổ, nét chữ sương kính chẳng khác ba chữ Đoạn Trường cốc trên phiến đá ngoài cửa động.

Si Tình cư sĩ cười ha hả:

- Mai sau khi ta gặp người, người cứ gọi ta bằng ba tiếng “lão tiên bối” và ta vẫn gọi người là “tiểu tử” như vậy có lẽ còn thân mật hơn bất cứ danh xưng nào khác.

Lão nói xong rồi âu yếm nhìn thiếu phụ mỹ lệ bên cạnh, thiếu phụ cũng đang cười vui vẻ, nàng chỉ vào cái bình nhỏ trong tay áo lão tiếp lời:

- Đây là do hai chúng ta bất ngờ tìm được một cây Hà Thủ Ô sống ngàn năm, chúng ta phối hợp với mấy loại linh dược điều chế thành bình dược hoàn này, mỗi ngày người hãy uống một viên, cứ như vậy trong nửa năm sẽ tăng thêm được mười năm công lực, đồng thời cũng tăng thêm công hiệu khi luyện bản môn võ công, vì Sinh Tử Huyền Quan của người đã được đả thông

cộng thêm với với loại dược hoàn này, ba năm sau ngươi sẽ luyện xong hết võ công trong bí phổ này.

Tôn Lan Đình cả mừng hai tay đỡ lấy bình thuốc cất vào người chung với cuốn bí phổ nọ. Si Tình cư sĩ nghiêm mặt nói:

- Bản môn bí phổ chỉ nên truyền thụ cho đồ đệ nếu có, chứ không nên truyền thụ cho người khác, quan trọng là chớ nên làm mất. Mai kia sau khi luyện thành võ công nên nhớ, trời xanh vốn có đức hiếu sinh, không nên lạm sát vô cớ. Chuyện đêm nay cũng không nên kể cho người khác nghe.

Tôn Lan Đình cung thân thưa:

- Văn bối nhất định tuân thủ giáo huấn, nhưng có một việc cầu xin không biết có nên?

- Việc gì?

- Văn bối vốn là môn đệ của Thần Long tôn giả Cốc Tang Điền, nếu không được sư phụ đồng ý mà tập luyện võ công khác phái sợ rằng đã phạm vào điều cấm kỵ, xin tiền bối cho văn bối đem việc này bẩm báo với sư phụ, nếu không, văn bối xin phụng hoàn lại hai bảo vật của lão tiền bối.

Si Tình cư sĩ nghiêm mặt:

- Hay lắm! Quân tử không quên gốc, đây chính là ưu điểm của ngươi, ta bằng lòng ưng thuận, ta tin sư phụ ngươi sẽ giữ bí mật giùm ngươi.

Tôn Lan Đình nghiêm cẩn đáp:

- Vậy thì xin lão tiền bối nhận cho một lạy!

Si Tình cư sĩ đưa hai tay ngăn lại:

- Không nên! Ngươi nên biết dù ngươi học võ công của ta nhưng không thể coi ta là sư phụ vì về bối phận ta là bằng hữu của sư tổ của phụ thân và Vương thúc phụ ngươi, bối phận giữa chúng ta khó mà định rõ ràng được, chỉ bằng ta cứ lược lược qua là tốt nhất!

Từ lâu thiếu phụ mỹ lệ không lên tiếng bây giờ mới xen vào:

- Hải tử, chớ nên câu chấp quá, ngươi không nghe câu của cổ nhân sao, cung kính bất như tuân lệnh ư? Ngươi đến đây ta tặng ngươi một vật này!

Vừa nói bàn tay ngọc của nàng vừa đưa ra một vật. Tôn Lan Đình cung kính nhận lấy thì ra là một cây trầm xanh biếc không biết bằng chất gì, chỉ thấy trên ấy có chạm một con phụng màu sắc tinh xảo như tung bay lên.

Si Tình cư sĩ cười ha hả:

- Cái phụng trầm này có thể tránh được rất nhiều loại độc khí, ngươi đeo nó trong người tương lai khi bồn tẩu giang hồ rất có ích. Tiểu tử bây giờ hãy kể sơ lược cho ta nghe về tình hình võ lâm hiện nay!

- Cứ theo hiểu biết của văn bối hiện nay võ lâm nổi tiếng là Tam Kỳ, Thất

Tuyệt, Cửu Tà, Song Hung, ngoài các đại môn phái khác.

Si Tình cư sĩ hỏi:

- Trong tất cả bọn ấy ai có võ công cao nhất?
- Cứ theo truyền thuyết thì võ công cao nhất là Tam Kỳ nhưng cả ba đã ản tích mai danh hơn hai mươi năm nay rồi, sự thực còn sống hay chết không ai biết rõ, ngoài ra mỗi nhân vật khác đều có một sở trường riêng rất khó đoán định.

- Tam Kỳ có phải là những người lương thiện không?
- Theo sư phụ cho biết thì ba nhân vật này tính tính cổ quái lúc thiện lúc ác rất khó đoán định.

Si Tình cư sĩ lại hỏi:

- Đêm qua cái tên Hạ Hầu là loại người nào?
- Tên y là Hạ Hầu Vân, được võ lâm hết sức tôn sùng và là nhân vật đứng đầu trong Thất Tuyệt.

Si Tình cư sĩ hừ một tiếng:

- Đêm qua y ản thân sau tảng đá, lén lút chẳng đáng là chính nhân quân tử.

Tôn Lan Đình vội vàng phân biện:

- Tiếng tăm y nổi khắp giang hồ, võ lâm gọi y bằng tên Nhân Nghĩa Hiệp Vương vì y quang minh lỗi lạc trọng nghĩa khinh tài, xin lão tiên bối chớ trách y!

Si Tình cư sĩ lạnh lùng “hừ” thêm một tiếng nữa không đáp rồi hỏi thêm:

- Cứ theo tên gọi thì Cửu Tà, và Song Hung nhất định phải là bọn hung ác!

- Chính vậy!

- Bọn ấy tuy là bọn hung ác nhưng chúng đã chịu bị gọi bằng tên hiệu xấu xa ấy cũng là rõ ràng giúp người ta tránh được phần nào. Đáng giận nhất là bọn thực sự hung ác nhưng lại được xưng bằng những cái tên đẹp để giả quân tử!

Tôn Lan Đình không biết lão có ý ám chỉ ai nên không đáp. Si Tình cư sĩ buông câu tiếp:

- Thôi được, nói nhiều chuyện giang hồ càng thêm phiền, không biết loại Tiên Chỉ hình người sau núi này năm mươi năm nay đã nở hoa chưa, hiện tại chúng ta không cần tới nó nữa, nhưng riêng người tháng chạp hàng năm hãy nên đến sau núi thăm thử, nếu thấy nó ra hoa thì cứ hái nó mà ăn, theo tiếng đồn nó có thể khắc chế mọi thứ dược thảo và linh diệu vô cùng.

- Không biết sự linh diệu tới đâu!

- Cái này chính ta cũng không biết, bất quá loại linh dược ấy chỉ có duyên mới được chứ không nên cưỡng cầu.

- Không biết Bài Vân động ở phía nào sau núi! Lão tiên bối có thể dẫn văn bối đến đó một lần!

- Được chúng ta đi ngay bây giờ!

Thanh âm vừa dứt, Tôn Lan Đình lập tức có cảm giác bị người khác ôm lấy ngang lưng bên tai chỉ còn nghe tiếng gió vù vù nhanh như điện chớp, chớp mắt đã lên đến đỉnh núi cao hơn năm mươi trượng nằm đằng sau ngôi mộ. Si Tình cư sĩ đặt Tôn Lan Đình xuống, vẫn thấy thiếu phụ mỹ lệ đứng một bên tươi cười, chàng nghĩ với công lực khinh công vừa rồi của hai người trong võ lâm đương đại quả là rất hiếm ai hơn được.

Si Tình cư sĩ cười ha hả:

- Tiểu tử đi theo ta!

Ba người không vội vã khinh thân chuyển qua mấy sơn lãnh, vượt qua mấy ngọn suối róc rách, sơn thế càng lúc càng cao. Si Tình cư sĩ đưa tay chỉ một ngọn núi chót vót trước mặt:

- Bài Vân động ở trên ngọn đoạn nhai ấy, vì suốt năm mây phủ trước cửa động mới có tên gọi như thế!

Tôn Lan Đình ngửa đầu nhìn lên đoạn nhai chỉ thấy từng lớp mây trắng cuộn cuộn chẳng thấy cửa động nào, tháp thoảng toàn là những lớp lớp cây cối xanh rì

Vừa phi hành vừa nói chuyện họ đã tới gần ngọn đoạn nhai, thế núi càng lúc càng hiểm tuấn, một bên là sườn núi sừng sững tới mây, một bên là vực sâu không nhìn thấy đáy, bước đi không cẩn thận tất rơi thân xuống vực liền.

Không lâu sau họ đã lên tới ngọn đoạn nhai dần lẫn vào đám mây dày đặc, bấy giờ mắt nhìn không rõ vì mây che phủ nên bước đi rất gian nan, chỉ thấy trước mặt trắng phau phau không cách nào phân biệt được dưới chân cao hay thấp. Tôn Lan Đình rất sợ lạc sau nên đề khí bám sát theo hai người, đột nhiên chân chàng bỗng hụt như đạp vào khoảng không, thân chàng rơi xuống vùn vụt, chớp mắt đã rơi hơn mười trượng, trước mắt chàng sẽ bị rơi xuống đáy chết tan xác.

Chàng tự biết thế nguy vội đề khí khinh thân, đột nhiên có cảm giác bên trên có một sức hút rất mạnh hút lấy chàng sức rơi chậm lại. Càng lúc sức hút càng mạnh thân hình chàng từ từ được nâng lên chớp mắt đã vọt lên cao ba bốn trượng.

Chính đang lúc ấy bỗng nghe có mấy tiếng vù vù, hai chân chàng như bị vật gì mềm nhũn quần chặt lấy kéo lại, vật quần chặt hai chân chàng mềm

nhũn lạnh lạnh như băng nhưng lại vô cùng kiên cố không biết là loại quái vật gì.

Trên đầu chàng sức hút vẫn không dừng còn vật quán chân chàng lại siết chặt biến thành thể trên kéo dưới ghì khiến thân thể chàng lơ lửng trên không, chẳng rơi xuống mà cũng chẳng bay lên được.

Tuy nguy nhưng không loạn. Tôn Lan Đình trong lúc vội gấp chợt thấy trước mặt có vật gì đen đen, chàng đưa tay chụp lấy thì ra là một tảng đá nhọn nhỏ đột ngột ra từ sườn núi chàng vội níu chặt lấy hai chân giãy mạnh nhưng vẫn không thoát ra được vật quán chân chàng.

Thế tương trì ấy kéo dài gần một khắc, mây mù dường như dần tan, ánh trăng thấp thoáng đã hiện ra cảnh vật thêm rõ. Tôn Lan Đình cúi đầu xuống nhìn, thấy trên mặt nhũ đá có một con Tích Dịch (thần lằn núi) dài tới bảy tám thước, cái đuôi nó dài hơn trượng đang quán chặt lấy hai chân chàng. Con Tích Dịch ấy ghì bốn chân xuống mặt đá cố níu lấy chàng như sợ chàng chạy thoát.

Chợt trên đầu chàng vọng xuống tiếng Si Tình cư sĩ:

- Tiểu tử hãy trầm khí có ta dùng chân lực hút ngươi lên không sợ nó kéo xuống đâu!

Tôn Lan Đình ngẩng đầu lên chỉ còn cách đỉnh nhai không quá năm sáu trượng, nếu như không có con quái vật kia quán chân chỉ cần mượn thể tảng đá nhô ra là chàng có thể thoát hiểm.

Si Tình cư sĩ gần như quỳ phục nhìn xuống vực, hai mắt lão sáng rực nhưng không thấy thiếu phụ mỹ lệ đâu cả.

Bỗng nhiên Tôn Lan Đình nghe trên đầu có tiếng thét:

- Súc sinh cút mau.

Hai chân Tôn Lan Đình như vượt hẳn ra chàng cúi nhìn thấy con Tích Dịch đã vọt thân vào một kẽ đá chạy mất, chàng vội vàng đặt chân lên tảng đá nhô ra ấy, điểm mạnh đầu cước phi thân lên miệng nhai, đưa mắt nhìn sang đã thấy thiếu phụ mỹ lệ đứng đấy từ lúc nào cạnh bên Si Tình cư sĩ.

Vì địa hình quá chật hẹp, Tôn Lan Đình không thể lạy tạ, chàng chỉ còn biết nói:

- Đa tạ ân cứu mạng của nhị vị tiên bối!

Si Tình cư sĩ nhìn chàng cười ha hả:

- Đúng là gặp kỳ duyên, chất trần bảo của con Tích Dịch ngàn năm ấy đã được ngươi nuốt trọn, chất ấy có thể giúp ngươi nhìn vật trong đêm tối vẫn rõ như ban ngày, chính là vật quý hiếm nhất trong võ lâm đó!

Tôn Lan Đình cả mừng quay sang hỏi thiếu phụ:

- Sao tiền bối không trừ khử con Tích Dịch ấy!

Si Tình cư sĩ cười đáp thay:

- Con vật ấy bản tính vốn rất thiện lương, lúc nãy nó sợ người đánh nó nên mới quẩn hai chân người chỉ vì muốn tự vệ. Tiểu tử, mai sau đối với kẻ địch người cũng nên phân rõ thiện ác không được chém giết bừa bãi, nên biết kẻ vô tình làm ác tuy ác mà không ác. Phải rạch ròi phải trái thị phi mới là đại anh hùng hào kiệt!

Lan Đình nghe lão nói rất đúng, chàng nghiêm cẩn thụ giáo. Họ lại tiếp tục đi khi đến một bụi cây thấp, đột nhiên Si Tình cư sĩ dừng lại chỉ bụi cây ấy:

- Bài Vân động nằm sau bụi cây đây!

Lão bước lên trên, song thủ tách bụi cây bước vào độ hơn mười bước đã đến một bức vách cao chót vót quả nhiên có một cửa động hiện ra cao độ năm thước, trên động có khắc mấy chữ lớn Cổ Bài Vân động, vì khắc chữ đã lâu nên rêu phong phủ kín nếu không nhìn kỹ ắt sẽ không nhận ra. Bước vào trong động, không lấy gì làm lớn chỉ rộng độ năm thước sâu độ bảy, tám trượng, trên đỉnh động treo rũ xuống hơn mười thạch nhũ rất sạch, trong lòng động có mọc một cây giống như loài lan đất có duy nhất một lá cao độ hai thước xông ra mùi hương thơm thoang thoảng khiến người ta tỉnh táo hẳn.

Si Tình cư sĩ nói:

- Hay lắm! Nó chưa nở hoa, nếu đã nở hoa nó sẽ tự khô mà chết! Tiểu tử việc này chỉ còn trông chờ vào duyên phận của người mai sau thôi!

Họ nhìn kỹ cây Linh Chi ấy rồi lại kéo ra khỏi động, bây giờ trời mới hừng sáng phía đông ánh nắng rực rỡ mới nhô lên một phần làm bầu trời mười phần diễm lệ.

Một tay Si Tình cư sĩ đặt lên vai Tôn Lan Đình, một tay chỉ về phía đông nói:

- Tiểu tử tuy người không phải là đồ đệ của ta nhưng là người duy nhất ta coi là truyền nhân võ công bản môn, trước khi luyện thành võ công người không được tự ý động thủ để tránh cái nhục thất bại. Ánh nắng rực rỡ sắp lên ở phương Đông kia chính giống như tiền đồ của người. Chúng ta phải đi thôi, sau này sẽ còn có cơ hội gặp lại.

Vừa nói lão nhìn chàng khá lâu, bỗng nhiên nhẹ thở dài một tiếng. Tôn Lan Đình chỉ thấy hai mắt hoa lên một cái định thần nhìn lại đã hết thấy bóng hai bậc tiền bối và cũng chẳng biết họ đã động thân ra sao. Chàng buồn bã đứng tại chỗ ấy hồi lâu, cuối cùng thở dài một tiếng bước đi lơ đãng đi chẳng còn mục tiêu gì, vượt qua đoạn núi kỳ hiểm, chàng đã vòng về sau núi.

Nơi núi rừng thâm u ấy muôn ngàn trùng điệp, cảnh vật u nhã kết thành một khu rừng rậm nguyên sinh khiến tòa núi như được khoác tấm áo màu xanh biếc.

*

*

*

Mặt trời mới lên phản chiếu trên những giọt sương còn đọng long lanh những giọt nước muôn sắc màu chẳng khác nào những hạt trân châu. Một làn khói mỏng bốc lên từ mái nhà có bên sườn núi vẽ ngoằn ngoèo trên nền trời buổi sáng.

Trước sân gian nhà ấy có một thiếu nữ toàn thân mặc áo chần tay cầm trường kiếm đang chậm chạp múa một bài kiếm thế tuy không mau nhưng mũi kiếm kêu lên “ong, ong” không dứt chứng tỏ công lực phi phàm của nàng đã dòn lên kiếm thân.

Bấy giờ từ trong nhà chạy ra một tiểu cô nương tuổi mới độ mười hai mặt mũi xinh đẹp rất hoạt bát đáng yêu, tiểu cô nương ấy chỉ tay về hướng sườn núi xa xa nói to:

- Sư tử nhìn kia có người đang tới kia?

Thiếu nữ nghe câu ấy lập tức dừng thế kiếm lại, hai con mắt đẹp của nàng đảo lộn nhìn về phía sườn núi, quả nhiên nhìn thấy một bóng người chậm chạp đi về phía nàng, nàng lấy làm kỳ lạ, nơi này không ai đến bao giờ, bọn thợ săn cũng chẳng khi nào tới đây, người này là ai?

Nàng bèn đáp:

- Quế nhi, mau vào bẩm báo với sư phụ đi!

Trong nhà đã vọng ra một âm thanh già lão:

- Sương nhi, có người đến ư?

Thiếu nữ đáp to:

- Vâng, đã nhận rõ là một nam nhân!

Từ trong nhà bước ra một lão bà sắc mặt hồng nhuận tươi trẻ như sắc mặt trẻ con, hai đường lông mày xám nhạt đã phủ xuống hai con mắt tinh anh, nhìn diện mạo lão bà bà ấy vẫn còn dư âm của thời tuổi trẻ xuân sắc mỹ lệ. Bà lão cầm trong tay một long đầu trượng bước đến cạnh thiếu nữ:

- Đúng vậy, ta cũng nhận ra là một thiếu niên!

Tiểu cô nương chạy vội đến đưa tay níu tay lão bà bà:

- Sư phụ, y là người tốt hay người xấu?

Lão bà bà nhíu mày nhưng miệng lại cười:

- Con tiểu tử ngốc này, bây giờ ta làm sao biết được!

Trong lúc nói chuyện, chàng thiếu niên kia đã rẽ qua sườn núi đối diện với họ vì chàng phát hiện ra mái nhà cỏ chàng bước mau thêm. Lão bà bà đã nhìn rõ diện mạo thiếu niên, bà lão khen thầm trong bụng:

- Tuấn tú thay! Căn cốt quả phi phạm!

Đồng thời một nghi vấn chợt ập đến, bà nghĩ đến trong núi này đã lâu không có bóng người, lẽ nào thiếu niên lại tìm đến đây do thám điều gì hoặc là có ý đồ gì chăng?

Thiếu niên đến gần hơi nhìn thoáng qua họ một chút rồi lại quay rẽ sang hướng khác để đi, lão bà bà chợt quát nhỏ:

- Người trẻ tuổi, đứng lại, ngươi định đi đâu đó?

Thiếu niên bị quát hỏi ngẩng đầu nhìn lên bà lão, thấy bà mặc y phục nông phụ, nhưng thần thái chẳng giống nông dân chút nào bất giác chàng nhìn kỹ hơn một chút, miệng đáp:

- Tiểu sinh chỉ là người qua đường!

Nói xong ung dung đi tới phía trước. Lão bà bà càng sinh nghi, cao giọng quát lớn:

- Ta bảo đứng đó có nghe không?

Tiểu cô nương đứng cạnh lú lo nói tiếp:

- Nhất định y là kẻ xấu rồi!

Thiếu niên nghe câu ấy dừng chân lại tức thì, ánh mắt quay lại:

- Không biết lão bà bà có gì cần chỉ giáo?

Lão bà nghiêm mặt:

- Ta ở đây đã hơn mười năm chưa hề thấy ai đi qua, ngươi dám bạo động chốn rừng sâu núi cao nào ắt hẳn là có ý đồ gì!

Thiếu niên thản nhiên:

- Tiểu sinh chỉ là người qua đường, xin lão bà không nên quá đa nghi!

- Nơi này không có thông lộ cũng chẳng có ai khác, sao ngươi không đi đường khác mà lại tìm tới đây? Huống gì trời vừa mới sáng tốt ngươi phải đi suốt đêm qua, nếu không có ý đồ gì vì sao lại lặn lội suốt đêm? Nếu không nói cho mình bạch, ngươi chớ hòng ra khỏi đây!

Thiếu niên vốn thành thực không muốn đem chuyện riêng mình nói với người ta nhưng chàng lại không quen bịa đặt nên giật mình hơi ấp úng:

- Cái ấy... cái ấy...

Lão bà bà thấy chàng ấp úng, nhận định mình đã phán đoán không sai, bà quát lớn:

- Mau nói cho thật!

Thiếu niên vội vã đáp:

- Chẳng có gì để nói, các người muốn gì ở tiểu sinh?

Lão bà bà quay ra hiệu lệnh cho thiếu nữ:

- Sương nhi, bắt y lại cho ta!

Thiếu nữ chính đang nhìn thiếu niên nghe sư phụ ra lệnh bắt liền “à” lên một tiếng mặt có vẻ khó khăn nhưng không dám trái lệnh sư phụ chỉ còn biết cầm kiếm nhảy đến nói to:

- Người cứ nói thực đi chúng ta sẽ tha cho!

Thiếu niên đưa mắt nhìn sang chỉ thấy trước mắt như có ánh sáng vì lúc này chàng chỉ chú ý đến bà lão chưa kịp nhìn thiếu nữ, hiện tại nhìn nàng mới nhận ra vẻ đẹp phi thường của nàng. Toàn thân nàng mặc một tấm áo xanh biếc bó chèn lấy thân thể không gầy quá không mập quá rất tao nhã yếu điệu, hai con mắt to đen láy nằm trên sống mũi cao thẳng trên đôi môi tươi nhuận dễ say đắm lòng người, có thể nói toàn thân nàng không có bộ phận nào là không đẹp.

Thiếu niên bị dung nhan tú lệ nàng chiếu điện, bất giác phải lùi một bước và thiếu nữ cũng bị vẻ anh tuấn phi thường của thiếu niên làm cho lay động, hai người đối diện nhìn nhau quên cả xung quanh. Thiếu niên ấy chính là Tôn Lan Đình từ Bài Vân động vô tình chuyển qua sau núi đi nửa giờ, chợt nhìn thấy gian nhà cỏ bất giác bèn bước tới, nào ngờ đến đây gặp mấy nữ nhân này, chàng nhìn ngẩn ngơ thiếu nữ tự nghĩ: “Nữ tử này tuy đẹp thật nhưng xem ra có phần vô lễ!”.

Chàng nghĩ thầm như thế bất giác buột ra khỏi miệng:

- Không biết thẹn!

Thiếu nữ ấy vì từ bé đã lớn lên giữa hoang sơn, lòng nàng trong sạch như một tờ giấy trắng, không bao giờ nàng biết đến tình riêng nam nữ, nàng chỉ biết bình sinh các nam nhân nàng gặp ai nấy đều dửng dưng, chưa bao giờ nàng nhìn thấy nam nhân tuấn tú dường ấy nên trở mặt ngây người ngẩn ngơ. Nào ngờ bị mấy câu mắng ấy nàng đỏ gay cả mặt thán thốt quát:

- Ủa! Người dám mắng người, đợi đấy ta sẽ bắt người!

Tôn Lan Đình bị bức bách nổi giận, chàng cũng quát:

- Các người chớ khích người thái quá, hãy xem tiểu gia đây tay không tiếp cô vài chiêu!

Chàng vừa dứt lời chợt thấy thiếu nữ hậm hực phóng thanh trường kiếm nhanh như điện chớp cắm phập vào thân cây gần bên, nàng thán thốt quát:

- Dùng kiếm thủ trắng chẳng phải anh hùng, tiếp chiêu!

Dứt lời một chiêu Phất Hoa Thủ. Nguyên chàng vốn không coi nàng ra gì, bấy giờ thấy nàng xuất thủ chính thủ pháp Phất Huyết của võ lâm chính tông

trong lòng kinh ngạc vội vàng bước lui buột miệng:

- Phất Huyết Thủ Pháp hay lắm!

Thiếu nữ được khen tặng bao nhiêu tức giận tiêu tan, vội hỏi:

- Sao? Không dám đánh nữa ư?

- Dù cô nương có bốn tay cũng không dọa được tại hạ, vì cô nương là nữ nhân xin nhường ba chiêu!

Thiếu nữ thấy chàng có ý khinh thường lại bốc hỏa giận:

- Không cần ngươi nhường!

Nàng nhẹ nhàng lướt thân tới tay trái ra chiêu Lan Hoa Thùy tay phải xuất chiêu Lan Điệp Nghinh Phong một bóng chưởng ảnh phân ra tấn công năm huyết đạo Thiên Tinh, Khí Môn, Tương Đài, Thất Khảm và Kỳ Môn của chàng,

Tôn Lan Đình vì lỡ miệng nói nhường nàng ba chiêu không thể nuốt lời đành nghiêng răng triển khai Tiềm Long thân pháp gia truyền miễn cưỡng tránh chiêu thế nàng, đột nhiên nghe lão bà bà bên cạnh hừ một tiếng.

- Đồ đệ của Chung Nam Nhất Tẩu mà dám đến đây loạn động ư?

Tôn Lan Đình nghe câu ấy lấy làm giận nói:

- Ta chưa hề làm phiền các ngươi sao lại nói ta đến đây loạn động? Đâu có vô lý thế được!

Thiếu nữ nọ thấy chàng đã tránh được chiêu của nàng lấy làm tức giận hai tay một múa tròn một duỗi ra thành chiêu Mạn Thiên Lan Vũ chưởng ảnh đảo lộn, ảo xuất thành từng đóa hoa lan chụp xuống đầu Tôn Lan Đình. Toàn thân chàng bị chưởng ảnh bao vây không còn chỗ tránh bắt buộc phải vung tay thi triển tuyệt chiêu Vân Long Vũ Trảo bảo vệ toàn thân hình, “bình” chàng đánh bật song chưởng của đối phương ra.

Thiếu nữ bật cười:

- Xem ngươi còn nhường hay không nhường!

Tôn Lan Đình đỏ bừng mặt đáp:

- Tuy không nhường nhưng tại hạ chưa hoàn chiêu!

Tuy họ đối đáp nhưng thân pháp không hề dừng lại, thiếu nữ lại xuất chiêu U Lan Thổ Nhụy đánh tới mấy huyết đạo của chàng. Tôn Lan Đình không dám chậm trễ, lập tức thi triển tuyệt nghệ sư môn Thần Long chưởng pháp, song chưởng chàng đảo lộn mau như chớp xẹt từng trận kinh phong trầm mãnh, phối hợp với thân pháp gia truyền.

Lần này là lần đầu tiên thiếu nữ chính thức động thủ với người nên rất cao hứng lập tức thi triển pháp môn mà nàng luyện thành thực nhất là Phi Lan Phi Hương thần chưởng phối hợp với Lan Hoa Phất Huyết Nhị Thập Cửu

Thủ triển khai, chỉ thấy từng lớp lớp hoa lan lúc ẩn lúc hiện xuất thủ cực mau điểm huyết rất chuẩn. Hai người toàn lực động thủ, chẳng bao lâu đã qua hơn một trăm chiêu, cả hai đều ổn định thần trí trong nhất thời khó phân cao thấp.

Lão bà bà đứng cạnh sau khi thấy Tôn Lan Đình thi triển Thần Long chương pháp đã hết vẻ giận trên mặt, bà lão cứ gật gù liên hồi, nghĩ bụng: “Thì ra tiểu tử này là hậu bối của Thần Long tôn giả!”.

Hai thiếu niên nam nữ lại đánh hơn mười chiêu nữa toàn là các chiêu hiểm người xem hoảng kinh. Lão bà bà thấy cả hai sắp đến lúc ác đấu sinh tử sợ có sai sót liền quát lớn:

- Dừng lại!

Tôn Lan Đình và thiếu nữ tuy đều có nghe tiếng quát ấy nhưng đang đấu tới lúc quyết liệt không ai dám chậm tay nhảy lui. Lão bà bà thấy họ không dừng tay liền nổi giận hoành long đầu trượng trong tay đồng thời găm lên giận giữ:

- Các ngươi dám cãi lệnh ta ư?

Đầu trượng phát ra một luồng kinh lực bắn vọt vào giữa hai người, ai nấy lão đảo lùi lại ba bốn bước, cả hai giật mình thất kinh, nhất là Tôn Lan Đình lấy làm kinh dị:

- Công lực lão bà bà thực là thâm hậu, xem ra hôm nay ta khó thoát thân sống ra khỏi núi này rồi!

Thiếu nữ kêu to:

- Xin sư phụ mặc kệ con, hôm nay con không thể không phân thắng bại với y!

Lão bà bà quát to:

- Ngươi dám không nghe lệnh ta, các ngươi hãy đến đây!

Thiếu nữ sợ sệt không dám cãi, nàng che miệng bước lại bên lão bà bà còn Tôn Lan Đình vẫn đứng bất động chỗ cũ.

Lão bà bà ôn hòa nói:

- Tiểu tử ngươi hãy đến đây, ta có điều muốn hỏi ngươi!

Bất đắc dĩ Tôn Lan Đình đành bước tới hai bước. Đột nhiên sắc mặt lão bà bà biến đổi rất khó coi, lão bà bà nhìn chàng:

- Thần Long tôn giả Cốc Tang Điền là sư phụ hay là phụ thân của ngươi?

Chàng đáp:

- Chính là gia sư!

- Sư mẫu ngươi là ai?

- Gia sư suốt đời không hề lấy vợ, làm gì có sư mẫu!

Lão bà bà biến sắc mặt hòa hoãn lại hỏi tiếp:

- Tôn Bá Dương là gì của ngươi?

- Là gia phụ!

Lão bà bà rất quan thiết:

- Gần đây sư phụ ngươi có an khang không?

Chàng cung kính đáp:

- Người vẫn an khang!

Tôn Lan Đình thấy lão bà bà có phần quan tâm tới sư phụ, đột nhiên chàng nghĩ tới một người bình thường sư phụ chàng cũng rất quan tâm nhưng lại cố ý tránh không nhắc tới, khi xưa chàng vẫn có cảm giác giữa sư phụ và ấy có mối quan hệ không bình thường nhưng mỗi lần có ý thăm dò sư phụ chàng đều thấy người thờ dài lắc đầu không nói. Nghĩ đến đó chàng nhìn thẳng vào mặt lão bà bà hồi lâu khiến bà hơi ngạc nhiên hỏi lại:

- Tiểu tử có gì mà ngươi nhìn ta kỹ thế!

Chàng đáp:

- Tiểu sinh nhìn đầu tóc lão tiên bối!

Lão bà long lanh hai mắt:

- Phải chăng là vì nghe sư phụ ngươi nói?

Vừa nói lão bà đưa tay lật cái khăn trùm phủ đầu, chỉ thấy tóc lão bà bà toàn một màu vàng, dưới ánh triều dương nó long lánh phát ra ánh sáng.

Tôn Lan Đình reo lên:

- Lão tiên bối quả nhiên là Kim Phát Man Bà Mạnh Ngọc Trân danh liệt vào hạng Võ Lâm Thất Tuyệt, mỗi lần gia sư nhắc đến lão tiên bối đều lấy làm tiếc rẻ!

Mạnh Ngọc Trân nghe câu ấy sắc diện buồn bã ngửa đầu thờ dài, hai mắt nhìn xa vắng lên không trung không nói như đang tìm kiếm gì trong quá khứ.

Thiếu nữ đứng bên cạnh kinh ngạc:

- Sư phụ làm sao thế?

Mạnh Ngọc Trân Thở dài:

- Ba mươi năm mau quá, ta già mất rồi!

Đột nhiên, bà chuyển thân nắm lấy tay Tôn Lan Đình:

- Đi! Chúng ta hãy vào trong nhà!

Tôn Lan Đình bước theo bà bước vào gian nhà cỏ, bên trong tuy trần thiết đơn giản nhưng rất sạch. Sau khi ngồi an vị Mạnh Ngọc Trân nhìn thiếu nữ:

- Đây là đại đệ tử của ta tên Vương Mai Sương, tám tuổi đã theo ta học võ nghệ, bây giờ đã qua mười năm, ta định sai nó xuống núi bôn tẩu giang hồ để thêm lịch duyệt.

Bà lại chỉ qua tiêu cô nương:

- Còn đây là Lý Quế Phương là một cô nhi. Ta tuy là người Miêu nhưng hai đệ tử là người Hán cả. Còn người họ tên là gì?

- Văn bối Tôn Lan Đình! Lão tiền bối quen biết gia sư và gia phụ văn bối ra sao?

- Tuy ta là người Miêu nhưng lại trưởng thành ở đất Hán, sư phụ ta cũng là người Hán, sau khi học võ nghệ từ biệt sư phụ ta đã quen biết và kết giao với sư phụ người ngao du giang hồ, vì cha người là bằng hữu của sư phụ người nên chúng ta vẫn thường gặp nhau, đó là việc đã hơn ba mươi năm trước.

Tôn Lan Đình hỏi:

- Lão tiền bối đã ở trong núi này ba mươi năm ư?

- Không! Sau đó vì sư phụ người có hiểu lầm ta nên chúng ta chia tay không hề gặp nữa, ta một mình bôn tẩu giang hồ thêm hai mươi năm, nhận thu Mai Sương làm đồ đệ mới định cư tại núi này đến nay bất quá mới gần mười năm thôi!

Tôn Lan Đình thăm dò:

- Không biết gia sư hiểu lầm tiền bối việc gì?

Mạnh Ngọc Trân phản vấn:

- Sư phụ người không nói với người ư?

- Không!

- Chuyện ấy không nhắc tới có lẽ hay hơn, hiện tại chỉ cần biết do ta, vì ta là người Miêu nên lúc ấy có phần tự ti. Ôi! Nay ta đã hơn sáu mươi, đã già mất rồi!

Tôn Lan Đình thấy lão bà bà không ưng nói, chàng nghĩ rằng đó chẳng qua là việc nữ nhân không tiện hỏi nữa, bèn nghe Mạnh Ngọc Trân hỏi:

- Sư phụ người hiện nay vẫn bôn tẩu giang hồ?

- Cứ theo gia sư nói đã hơn hai mươi năm người chưa hề rời núi Đại Ba sơn!

Mạnh Ngọc Trân lại thở dài một tiếng không nói gì nữa. Tự nét mặt của lão bà bà có thể nhận ra tâm tình bà đang bị kích động bấn loạn trong lòng. Sau một lúc trầm mặc, Mạnh Ngọc Trân hỏi:

- Hôm nay người có việc gì mà đi qua đây?

Sắc mặt chàng ảm đạm bèn đem chuyện gia cảnh chàng gặp biến cố ra kể lại nhưng không hề nhắc đến việc xảy ra trong Đoạn Trường Cốc.

Sau khi nghe xong, Mạnh Ngọc Trân nói:

- May mà người tìm đến đây, ta biết cái Vô Tự Bi nằm nơi nào rồi!

Tôn Lan Đình định ninh bà nhắc tới cái bia trước mộ bèn nói:

- Phải chăng bia ấy trong một sơn cốc?

Mạnh Ngọc Trân lắc đầu:

- Không phải, nó ở trong một khu rừng cách đây không xa!

Chàng nghe lại có thêm một cái Vô Tự Bi nữa trong lòng kinh dị tự nghĩ:

“Trong huyết mộ Đoạn Trường cốc tuy ta gặp được Sĩ Tình cư sĩ nhưng còn chuyện mờ ám về sự thất lạc của phụ mẫu ta và mối thù cũ vẫn chưa tìm ra chút đầu mối, lẽ nào Vương thúc thúc nhắc tới Vô Tự Bi là cái bia không chữ thứ hai này chăng?”.

Chàng vội hỏi:

- Xin lão tiên bối dẫn vãn bối đến đó xem thử!

Mạnh Ngọc Trân mỉm cười:

- Chớ gấp vội nghỉ ngơi một chút rồi ta sai Mai Sương dẫn ngươi đi!

- Vãn bối nóng lòng như bị lửa đốt chỉ muốn lập tức lên đường tới nơi nhìn tận mắt tấm bia ấy mới yên!

- Được! Trong khu rừng ấy khí vượn rất nhiều, khi đến các ngươi chớ nên kinh động chúng. Mai Sương, con hãy dẫn các hạ đây lên đường ngay!

Vị tiểu cô nương kia vội kêu lên:

- Sư phụ xin cho Quế Nhi đi theo với!

Mạnh Ngọc Trân trừng mắt:

- Con không đi được!

Vương Mai Sương cười diễm lệ:

- Nơi ấy rất nhiều khí vượn đùa giỡn vui lắm, chúng ta đi đi!

Hai người bước ra cửa, Vương Mai Sương đi đến chỗ gốc cây lúc nãy nàng cầm thanh kiếm rút ra đút vào vỏ đeo sẵn sau lưng, nàng gọi:

- Theo ta đi!

Nàng vẫn cứ cố ý thi thố võ công với Tôn Lan Đình, nhưng chàng lại chỉ nghĩ tới cái Vô Tự Bi kia, hai người thi triển thân pháp mau như tên bắn vòng theo một sườn núi đến cạnh khu rừng trên ấy. Thoáng chốc họ lên đến sườn núi.

Đột nhiên Mai Sương dừng lại chỉ tay vào một khu rừng:

- Đến rồi, cái bia ở trong khu rừng này, các hạ khinh công cũng khá lắm đó!

Tôn Lan Đình đáp:

- Nếu so với cô nương thì vẫn còn kém xa!

Vương Mai Sương nở mũi:

- Ủa! Sao các hạ không tự xưng là tiểu gia nữa đi?

Chàng đỏ mặt không biết nói sao chỉ ấp úng:

- Cái đó... cái đó...

Nàng cười tươi:

- Thôi đừng cái đó cái kia nữa, chúng ta tiến vào rừng thôi.

Họ tiến vào rừng, trời tối hẳn lại vì cây cối chằng chịt mọc phủ trên đầu lá cây dày thành hàng lớp dưới chân. Càng đi sâu vào rừng ánh sáng càng ít, mùi lá cây khô ủng xông vào mũi trộn lẫn với mùi cây rừng hoang dã càng làm tăng thêm vẻ thần bí lạnh lùng.

Đột nhiên một làn gió từ sau ốt Tôn Lan Đình thổi đến, chàng hoảng kinh vội cúi gập thân xuống xuất chiêu Ngọa Khán Xảo Tinh né tiếng gió. Ngẩng đầu nhìn lên, Tôn Lan Đình thấy trên cành cây có năm sáu con vượn đang đong đưa thân hình hi một tiếng như trêu chọc.

Vương Mai Sương cười nói:

- Các hạ sợ lắm phải không? Càng đi vào nữa càng nhiều vượn lắm đấy!

Họ tiếp tục tiến sâu, trên đường đi tiếng vượn hú khi kêu liên miên bất tuyệt, chàng không có thì giờ quan tâm tới chúng, thỉnh thoảng lại hỏi nàng:

- Vô Tự Bi ở chỗ nào?

Mai Sương chỉ vào chỗ có ánh sáng:

- Nó ở nơi cây cối hơi thưa kia kìa!

Tôn Lan Đình không trả lời, chàng nhấp nhô thân pháp vài cái vượt qua Vương Mai Sương phi thân tới thẳng chỗ nàng vừa chỉ, đến gần mới nhận ra đó là khoảng đất trống giữa rừng, ánh nắng từ trên chiếu xuống sang rực rỡ.

Chàng đưa mắt nhìn tới, quả nhiên có một tấm bia đột ngột như từ dưới đất chui lên và hình như đó là bia do thiên nhiên tạo thành từ một khối đá cao ước một trượng, hình dáng khá giống hệt một tấm bia, đứng ở xa lắm mà vẫn thấy mặt bia khắc nổi bốn chữ lớn Vô Tự Thần Bi.

Tôn Lan Đình vội vã chạy lại gần muốn biết ngoài bốn chữ lớn ấy còn một hàng chữ nhỏ nhưng vì lâu ngày bị rêu phong bám chặt nên khó nhận ra nét bút.

Chương Thứ Ba: Tam Ma Kim Đỉnh

o O o

Tôn Lan Đình lau thật sạch lớp rêu phủ, dọc hàng chữ nhỏ li ti ấy: “Đi qua đường này thấy hòn đá giống như tấm bia ta nổi hứng chỉ đề mấy chữ!”. Dưới đó có kí tên Hoàng Sơn Nhất Hạc.

Tôn Lan Đình giật mình vì Vương thúc thúc chính là đệ tử cách đời của Hoàng Sơn Nhất Hạc, chàng vui mừng nghĩ thầm: “Bia này đã do sư tổ Vương thúc thúc lập nên thì nhất định ta đã tìm đúng tấm bia Vương thúc thúc định nói rồi!”.

Chàng xem xét cẩn thận cả mặt trước mặt sau tấm bia nhưng chẳng thấy có gì khác lạ, chàng nhớ tấm bia trong Đoạn Trường cô bị một chưởng của chàng đánh trúng liền xảy ra quái sự giúp chàng gặp được Sĩ Tình cư sĩ, lần này sao chàng không thử đập một chưởng xem có gì khác hay không?

Nghĩ là làm liền, lập tức chàng vận kinh lực lên hữu chưởng, “bình” một tiếng chàng đập thẳng chưởng lực vào mặt bia, đá vụn bay tứ phía, chàng cũng bị sức phản chấn lùi lại hai bước.

Lưng của tấm bia này là một phiến đá lớn nên không bị chưởng chàng đập vỡ vào cũng chẳng phát sinh chuyện gì quái lạ mặt bia chỉ bị chưởng chàng khoét một lỗ trúng ngay chữ Thần trong bốn chữ Vô Tự Thần Bi. Tôn Lan Đình chẳng thấy có hiệu quả gì mà còn phá hoại bút tích của lại của sư tổ lấy làm ăn năn bất giác đứng ngẩn người tại chỗ.

Đột nhiên chàng nhớ tới Vương Mai Sương sao chưa thấy đến, chàng vội quay đầu nhìn quanh, chẳng thấy bóng dáng nàng đâu. Chàng cả kinh vội nhìn về phía cũ tìm kiếm, chàng vừa định quay lại đường cũ bỗng nhìn thấy trong bụi rậm có cánh tay trắng muốt đưa tay vẫy chàng. Chàng định thần nhìn kỹ, thì ra Vương Mai Sương đang ẩn thân trong đó chăm chú nhìn về một hướng, chắc chỗ ấy có chuyện gì lạ, chàng lập tức vạch đám cây chằng chịt chui vào, ghé sát lại bên nàng chàng vội nhìn theo hướng nàng đang nhìn, chàng lấy làm kỳ: - Thiên hạ sao lại có chuyện kỳ quái thế này, bọn khỉ vượn mà cũng biết xây thành tháp nữa sao?.

Thì ra trên một khoảng đất trống một bọn khỉ chồng lên cao thành một cái tháp toàn khỉ là khỉ con nọ chồng lên con kia dưới to hơn nhỏ dần rất khéo léo và không khác gì các tháp thật, quái lạ hơn nữa là những con khỉ ở tầng dưới cũng vẫn tiếp tục di động, cả tòa tháp khỉ ấy đột nhiên di động theo vừa di động vừa phát ra những tiếng hí hí rất buồn cười.

Vương Mai Sương ghé miệng vào tai chàng nói nhỏ:

- Chớ có lớn tiếng làm chúng kinh động!

Khoảng cách hai người cực gần nhau, khi hai người nói chuyện chàng

ngửi thấy một mùi thơm như lan như xạ từ thân thể nàng toát ra, mùi hương ấy quyến rũ quả chàng không dám nhìn.

Vương Mai Sương cười khúc khích:

- Ô! Nhìn chúng kìa, ta hỏi các hạ có nhìn thấy không?

Tôn Lan Đình đáp nhỏ:

- Nhìn thấy nhưng bắt quá tại hạ để ý đến khối đá bia kia hơn...

Bây giờ tòa tháp khi đã từ từ di động về hướng ẩn thân của hai người, Vương Mai Sương ghé sát đầu vào tai Tôn Lan Đình, nàng thì thào: - Đừng nóng vội, chút nữa ta sẽ giúp các hạ tìm kiếm...

Lúc này nói miệng nàng thổi vào cổ Tôn Lan Đình, chàng ngửa ngáy như bị kiến bò, bất giác quay đầu lại nhìn nàng thực là khéo hợp, miệng chàng vừa xoay lại liền chạm ngay vào đôi môi đỏ như thoa son của nàng.

Hai môi vừa chạm nhẹ vào nhau đồng thời toàn thân hai người như run bắn lên, như chạm vào điện, tức thì hai thân hình vội bắn ra hai bên tả hữu. Sau lưng Tôn Lan Đình là một thân cây, chàng chạm lưng vào thân cây ấy mạnh khiến tàng cây rung lên, cành cây lay động xào xạc. Vương Mai Sương khi vội né tránh cũng chạm vào một thân cây nhỏ thấp, cây cối lay động dữ dội, sau như trấn định, mặt nàng ửng đỏ, tròng mắt nhìn chàng: - Ôi! Thật là đáng chết!

Tôn Lan Đình cũng đỏ bừng mặt vội nói:

- Tại hạ vô tâm, xin thứ tội vô lễ!

Vương Mai Sương lại tròng mắt:

- Không đùa với người nữa đâu!

Miệng nàng tuy nói như vậy nhưng thân hình không hề di động, một cảm giác kỳ lạ vi diệu lan rộng trong người nàng mà nàng chưa bao giờ cảm thấy.

Tôn Lan Đình ngượng ngịu không biết làm sao cho phải, hốt nhiên chàng nghe ngoài bụi cây hình như có mấy tiếng cười ha hả như tiếng chuông rền.

Vương Mai Sương lại quát to:

- Người nào đó?

Vừa quát thân hình nàng vọt ra, Tôn Lan Đình sợ nàng thất thố cũng vọt ra theo. Không biết từ lúc nào cái tháp do những con khỉ lập thành tan vỡ, những con khỉ chỉ chóc phóng tẩn mạn lên các cành cây, chung quanh và cái chỗ tháp cũ ấy xuất hiện một lão Khất Cái ăn mặc lam lũ râu tóc bạc phơ rất dơ bẩn. Lão Khất Cái cười ha hả: - Tiểu nha đầu, ai thật đáng chết? Cô bé không đùa đấy chứ?

Vương Mai Sương đỏ gay mặt:

- Thì ra là lão ăn mày, lão đáng chết, cô nương không đùa với lão đâu đấy!

Lão Khất Cái quay đầu nhìn Tôn Lan Đình khi nhìn thấy chàng xuất hiện liền sau đó, lão la lên: - Hồng rồi, Kim Đồng Ngọc Nữ nhất tề xuống trần, thật là một đôi xinh đẹp!

Vương Mai Sương vừa thẹn vừa giận:

- Lão Khất Cái, người ta là đồ đệ của Thần Long tôn giả đấy, chớ có đùa đại!

Tôn Lan Đình đứng một bên ôm quyền thi lễ:

- Phải chăng lão tiên bối là một trong Vô Lâm Thất Tuyệt Bang chủ Cái bang Tang lão tiên bối?

Lão Khất cái quát to:

- Không phải, ta đi đây!

Lão tung thân “bình” một tiếng đùng ngay vào một gốc cây, lão dựa vào gốc cây hai mắt mở to thở hỏn hển chỉ vào hai người họ: - Hay lắm, đẹp đôi lắm, một đứa đem Thần Long tôn giả ra dọa lão, một người đem bang chủ Cái bang áp chế lão.

Vương Mai Sương thấy lão làm bộ dạng kỳ quái liền bật cười khanh khách:

- Ai thèm dọa lão làm gì?

Lão khất cái giận dữ:

- Người không dọa ta ư? Hay lắm, để ta tìm sư phụ người hỏi cho ra lẽ!

Dứt lời, lão phi thân ra ngoài, ngoặt thân mấy cái liền tiếp mất dạng.

Tôn Lan Đình hỏi nàng:

- Đó phải chăng là đệ tử Cái bang?

- Lão ấy chính là trưởng lão Cái bang Ngô Át, mỗi năm đều tìm đến đây hai lần thăm sư phụ ta và dẫn ta và tiểu sư muội vào rừng đùa giỡn với mấy con khi!

- Ủa! Vậy ra lão là sư thúc của Cái bang bang chủ?

- Đúng là lão, lão này phóng khoáng thích đùa giỡn chứ không thêm đề ý gì đến bốn phận cả!

Ngừng lại một chút, Vương Mai Sương hỏi tiếp:

- Cứ nhìn thần sắc ca ca dường như chưa khám phá ra Vô Tự Bi có gì bí mật?

Đột nhiên nàng đổi cách xưng hô gọi chàng bằng “ca ca” một cách thân mật khiến chàng ngẩn người một lúc lâu mới đáp được: - Để tại hạ xem lại cẩn thận một chút nữa!

Vương Mai Sương đáp:

- Được, để ta giúp ca ca nghiên cứu kỹ xem sao!

Tôn Lan Đình dẫn nàng đến bia không chữ, Vương Mai Sương thàng nhìn qua, sững sờ:

- Ủa! Ai xóa mất chữ “thần” trên bia vậy?

Tôn Lan Đình dừng chân đáp:

- Chính do ta!

- Các hạ sao làm vậy? Cứ theo sư phụ nói thì chữ viết trên bia này là bút tích của một vị tiên bối võ lâm đấy.

- Đúng vậy! Hoàng Sơn Nhất Hạc chính là sư tổ của Vương thúc thúc, không biết thúc thúc dẫn tại hạ tìm cái bia này là có dụng ý gì?

Khi chàng và nàng đang chăm chú nhìn vào dấu chữ trên mặt bia bỗng ở sau lưng bia có mấy tiếng soạt soạt như tiếng con vật gì đó chuyển động. Tôn Lan Đình vội vàng động thân Long Hành Nhất Thức vòng ra sau lưng bia có một lỗ thủng to như chén, chàng cúi xuống nhìn vào trong chỉ có một màu tối như mực, nhờ chàng đã uống được tinh chất của con Tích Dịch nên hai mắt sáng hơn người thường rất nhiều, trong bóng tối ám chàng nhìn thấy có một dải xám dài hơn thước đang di động trong ấy.

Chàng kêu to:

- Vương cô nương, trong này có rắn!

Vương Mai Sương lúc ấy cũng vòng ra bia nàng đáp:

- Các hạ giết chết nó đi!

Chớp nhoáng nàng rút trường kiếm sau lưng đưa cho Tôn Lan Đình, chàng nhận lấy thanh kiếm mới biết nó khá nặng chứng tỏ nội lực người sử dụng phải cao cường thâm hậu.

Lúc này chàng động thủ với nàng, nếu chưa được Sĩ Tình cư sĩ đã thông Sinh Tử Huyền Quan chưa chắc chàng đã là đối thủ của nàng được.

Chàng dứt kiếm vào trong lỗ động ấn lực chém xuống con rắn, trong lỗ động ấy phát ra một tiếng xoẹt khá lớn, biết có chuyện không ổn chàng vội rút kiếm ra lấy làm kinh dị.

- Con rắn này răng sắc quá, nó cắn gãy cả mũi kiếm rồi!

Kêu xong chàng nổi giận lại thọc thân kiếm vào lần nữa, lần này chàng cẩn thận hơn, chàng thọc sâu kiếm vào lỗ động rồi mới ấn kinh lực vào kiếm thân kéo thật mạnh về. Quả nhiên đúng theo ý chàng, một vật sáng lóe từ bên trong móc bay vọt ra. Tôn Lan Đình la to: - A! Một thanh đoản kiếm.

Chàng mân mê thanh đoản kiếm lạ lùng trong tay, nó có cái cán bằng đá, thân kiếm dài chỉ độ hơn gang giống như một mũi chủy thủ nhưng lóe lên

ánh sáng xanh biếc, cái cán của nó chạm trở rất tinh xảo cổ kính cho biết đó là một thân vật. Tôn Lan Đình cầm thanh kiếm cổ kính ấy chém nhẹ vào thanh kiếm đã bị gãy đầu của Vương Mai Sương, hai thanh kiếm chạm nhau ngân lên một tiếng dài, đoản kiếm dễ dàng cắt đứt thân kiếm nọ.

Vương Mai Sương thảng thốt:

- Thật là vật phi phàm, mới chém nhẹ đã đứt kiếm khác rồi!

Tôn Lan Đình không kém kinh ngạc:

- Tiếc rằng chúng ta không biết tên kiếm là gì!

- Không sao, lão Khất Cái vừa rồi uyên bác lắm, chúng ta quay về hỏi lão tất biết liền.

Tôn Lan Đình đưa kiếm cho nàng:

- Tại hạ lỡ làm gãy kiếm của cô nương, xin cô nương hãy giữ lấy đoản kiếm này.

Vương Mai Sương từ chối:

- Thôi đi, mai kia tiểu muội hạ sơn sẽ cùng bọn tẩu giang hồ với đại ca, cái gì của tiểu muội là của ca ca, ai giữ mà chẳng được...

Nói đến đó hai má nàng đỏ au như hoa đào mới nở, nàng liếc mau Tôn Lan Đình:

- Ừ, không nói chuyện với ca ca nữa!

Tôn Lan Đình ngăn người không biết tại sao nàng lại vùng vằng như thế?

Vương Mai Sương cười khanh khách:

- Ca ca đừng ngăn người như thế, ca ca đang cần tìm kẻ thù đương nhiên ca ca có quyền giữ thanh bảo kiếm ấy chứ?

Chàng đáp:

- Cô nương, như vậy khó coi lắm chẳng?

Vương Mai Sương vùng vằng:

- Tiểu muội bảo ca ca giữ thì ca ca cứ giữ, có gì là khó coi, ca ca đừng gọi tiểu muội là cô nương này cô nương nọ nữa có được không?

- Cô nương, như vậy phải gọi bằng gì?

- Ca ca còn gọi cô nương nữa tiểu muội về ngay bây giờ, năm nay ca ca bao nhiêu tuổi?

- Mười chín!

- Vậy ca ca lớn hơn tiểu muội một tuổi không đủ xưng là ca ca sao? Từ nay cứ gọi là Mai Sương muội muội còn tiểu muội gọi là Lan Đình ca ca. Hừ, có thể mà không biết!

Tôn Lan Đình thấy nàng xưng hô quá thân mật nhưng không dám từ chối miệng chàng ấp úng mãi: - Cái đó... cái đó...

Nàng khịt mũi:

- Lại cái đó, cái đó... Xem bộ dạng ca ca buồn cười quá! Ca ca xem xét cái bìa kỹ lưỡng chưa?

- Chúng ta xem lại lần nữa thử xem!

Hai người lại xem xét cẩn thận khắp bìa, hoàn toàn không thấy có gì khác lạ.

Tôn Lan Đình thở dài:

- Xem mãi cũng vô ích thôi, chúng ta quay về đi!

Vương Mai Sương hỏi:

- Nếu không tìm ra dấu vết gì ở cái bìa này, mai đây ca ca dự định ra sao?

- Ta muốn quay về Đại Ba sơn gặp sư phụ trước, sau đó tìm một nơi yên tĩnh khổ luyện võ công ta sẽ tái xuất giang hồ tìm dấu vết cừu nhân, dù cho có phải đi hết góc bể chân trời ta cũng không từ nan.

Vương Mai Sơn chau mày:

- Ca ca không sợ thời gian luyện công sẽ quá lâu ư?

- Ta tìm kiếm đã hơn một năm, nếu có bất trắc gì cũng đã xảy ra, gần đây ta tự thấy võ công ta không đủ để báo thù, rất cần phải khổ luyện thêm mới đủ là đối thủ của địch nhân!

- Nếu như ngay bây giờ ca ca gặp kẻ thù của ca ca thì sao?

- Nếu gặp bây giờ dù biết chắc chỉ là lấy trứng chọi đá, ta nhất quyết liều mạng.

- Mai kia tiểu muội hạ sơn nhất định sẽ giúp ca ca một tay!

Tôn Lan Đình hỏi lại:

- Bao giờ muội muội hạ sơn?

- Rất gần đây thôi, đến lúc ấy tiểu muội sẽ đi tìm ca ca.

Giọng nàng rất chân thật khiến chàng vô cùng cảm kích, Vương Mai Sương không nghe chàng đáp liền giận dỗi: - Ca ca không thích đi chung với tiểu muội phải không?

- Đâu có, mai kia luyện xong võ công nhất định ta sẽ tìm muội muội!

- Ca ca nhớ nhé, sau này chớ có thất tín!

- Đại trượng phu một lời nặng bằng núi, ta nào dám thất tín!

- Hay lắm, chúng ta quay về đi!

Khi họ vừa vào đến cửa nhà đã thấy lão khất cái Ngô Ất có mặt, lão cười ha hả nói to với Mạnh Ngọc Trân: - Lão Man bà nhìn xem hai đứa trẻ có xứng đôi không? Bao giờ thì lão Man Bà định cho lão khất cái này uống rượu vui đây?

Tôn Lan Đình đỏ mặt khiến vẻ anh tuấn càng hiện rõ, chàng hơi liếc trộm

Mai Sương, gặp ngay chính lúc nàng cũng đang liếc trộm ánh mắt hai người chạm nhau lập tức quay đi, cả hai đỏ bừng mặt, lúc ấy lại nghe tiếng cười của Ngô Ất: - Ha... ha... ha... ha...

Đề giấu về gương ngườ, Tôn Lan Đình rút thanh đoản kiếm ánh sáng chiếu rực cả gian nhà, chàng đưa đoản kiếm đến trước mặt lão khất cái: - Lúc này vẫn bối tình cò nhậ được đoản kiếm này sau lưng tấm bia, tiếc thay nó đã chém gãy kiếm của Vương cô nương.

Khi nói ba tiếng Vương cô nương chàng liếc nhìn Vương Mai Sương chợt thấy nàng trừng mắt nhìn chàng. Bấy giờ Ngô Ất bị thanh đoản kiếm làm cho cả kinh, lão vội kêu to: - Tuyệt kiếm!

Tôn Lan Đình dâng đoản kiếm lên hai tay:

- Lai lịch thanh kiếm này ra sao xin thỉnh giáo lão tiên bối.

Ngô Ất cầm thanh đoản kiếm lên nét mặt nghiêm hẫ lại, lão bước lại gần song cửa chỗ sáng nhất quan sát cẩn thận. Sau khi chau mày xem xét một lúc lão bật kêu lên “ủa” một tiếng rồi im bặt. Ai nấy không dám mở lời sợ kinh động sự suy nghĩ của lão. Một lúc lão mới kêu lên mấy tiếng liên tiếp: - Đúng rồi, đúng nó rồi!

Vương Mai Sương nôn nóng:

- Cái gì đúng mới được chứ? Xin lão tiên bối nói mau!

Ngô Ất cười ha hả đáp:

- Lão đã xem kỹ rồi, thoát đầu cứ tưởng là Ngư Dương kiếm nhưng không phải!

- Thế kiếm này tên gọi là gì?

- Đại nha đầu chó nóng vội tính lão ăn mày ta chậm chạp lắm, cứ từ từ mới nói được... Thanh đoản kiếm này cũng gần như thanh Ngư Dương kiếm và độ sắc bén cũng tương tự, nhưng chỗ khác nhau của hai kiếm là thân kiếm này lò mờ có chạm một tượng Tôn Phật bên trong, theo truyền thuyết kiếm này truyền từ đời Phật tổ nhưng đặc sắc của nó không phải là ở chỗ sắc bén mà là kẻ nào sử dụng nó sẽ có một định lực rất lớn, nó là một bảo vật quý hiếm của võ lâm đấy.

Nói đến đó lão nghiêng thân đưa cho lão Man bà xem:

- Đây này lão Man bà xem đi!

Mạnh Ngọc Trân nhận kiếm giơ lên cao chỗ ánh nắng rọi vào cửa sổ quả nhiên bà nhìn thấy thấp thoáng giữa thân kiếm có một tượng Phật đang ngồi thiền định.

Lão khất cái nhìn Tôn Lan Đình sáng khoái nói:

- Tiểu tử, trời cho ngươi vật này quý hiếm lắm, ngươi hãy trao cho con

nha đầu họ Vương này làm vật đính hôn đi.

Vương Mai Sương đỏ gay mặt, nàng quay ngoắt thân bỏ chạy ra cửa. Ngô Ất kêu to:

- Đại nha đầu đừng có thẹn quá chứ!

Tiếp đó lão cười ha hả:

- Đoàn kiếm này coi như sính lễ của chú rể, lão Man bà cũng nên giao vật gì cho tiểu tử để làm tin cho cuộc hôn lễ này chứ?

Mạnh Ngọc Trân mỉm cười:

- Đã được ân tác thành của lão tiên bối, xin tuân lệnh.

Vừa nói bà vừa tháo dây lưng ngọc trao cho Ngô Ất:

- Đây là dây ngọc bội Huyền Nữ ngày xưa, xin coi đây là vật đính hôn của Sương nhi.

Nguyên khi Mạnh Ngọc Trân còn trẻ trong giới giang hồ xưng tụng bà bằng biệt hiệu Kim Phát Huyền Nữ, khi già lão bà mới xưng là Kim Phát Man Bà, dây đai ngọc này chính là tín vật khi bà còn bôn tẩu giang hồ.

Tôn Lan Đình thấy hai lão nhân một xướng một họa tự ý định đoạt việc hôn lễ chàng vội nói: - Việc sinh tử của gia phụ mẫu vẫn chưa rõ ra sao, việc này xin tạm gác lại!

Ngô Ất trừng mắt:

- Tiểu tử đừng làm mất công không của ta, mau cất tín vật đi còn việc này mai kia ta sẽ nói với phụ mẫu và sư phụ người sau.

Tôn Lan Đình tự nghĩ thù hận gia đình chưa báo đáp đâu lẽ lại thành hôn được,, chàng còn đang trù trừ, hốt nhiên có một bóng người từ ngoài phi thân vào, đó là một lão nhân mặc một trường bào màu xanh lam vừa cũ vừa bản, Ngô Ất reo lên:

- Túy Quỷ, ngồi xuống đây, hãy bình phẩm ta nghe thử cuộc mai mối của ta có xứng đôi không?

Lão được gọi là Túy Quỷ ấy gật gù;

- Xứng lắm, rất xứng đôi trai tài gái sắc!

Tôn Lan Đình đỏ mặt, thế là chàng bị bắt buộc phải nhận dây ngọc đai như một vật hôn ước do lão bà Mạnh Ngọc Trân trao cho, đồng thời bị lão khất cái Ngô Ất ép buộc phải nhận cả Trúc Lệnh của Cái bang trong người lão.

Mạnh Ngọc Trân chỉ vào lão quần áo lam lục nói với chàng:

- Tôn Lan Đình đây là Túy Lúy Càn Khôn Lã Quang Tài chính là bằng hữu của sư phụ người đây!

Tôn Lan Đình cung kính thi lễ:

- Thì ra Lã lão tiên bối cũng là một trong Võ Lâm Thất Tuyệt vẫn bối thường nghe sư phụ nhắc đến tên lão nhân gia vẫn bối lấy làm vinh hạnh.

Mạnh Ngọc Trân quay sang Lã Quang Tài:

- Túy Quỷ, hôm nay trận gió nào thổi lão đến đây? Nơi đây không có rượu ngon không biết lão đến có việc gì?

Lã Quang Tài đáp:

- Lão quý ta biết mười năm nay lão bà không hề rời núi nên đặc biệt tìm đến đây báo cho bà một tin?

- Tin gì?

- Trong vòng hai tháng trở lại đây trong võ lâm phát sinh mấy việc trọng đại. Man Bà, bà đã nghe đến ba chữ Hắc Y giáo chưa?

Mạnh Ngọc Trân đáp:

- Hắc Y giáo là cái gì, ta chưa hề nghe qua

Lã Quang Tài tiếp tục nói:

- Trước đây hơn một tháng, tám đại môn phái đều có nhận được thông báo giống nhau và đều do Hắc Y giáo gửi tới!

- Nội dung ra sao?

- Hạn định cho tám đại môn phái mỗi năm đến tháng hai phải mang vàng bạc đến nộp cho Hắc Y giáo!

- Cái Hắc Y giáo ấy đóng ở đâu chứ? Giáo chủ là ai?

- Xưa nay chưa ai nghe biết Hắc Y giáo nên chẳng ai biết tông đàn ở đâu và ai là giáo chủ!

- Không biết đến giáo đàn ở đâu thì làm sao mà nộp vàng bạc?

- Tờ thông tri viết rất minh bạch, cứ đến hẹn bọn Hắc Y giáo sẽ sai người tới lấy!

- Sao tám đại môn phái ấy không bắt giữ tên đem tờ thông tri đến?

- Toàn bộ thông tri đều dán sẵn trên thân vị tổ sư của tám đại môn phái, đâu có ai đưa đến.

- Thế tám đại môn phái phản ứng ra sao?

- Tất nhiên không môn phái nào chịu nhục bị ức hiếp như thế. Hai mươi hôm trước, lão tửu quỷ ta ghé chơi Phi Vân sơn trang gặp Hạ Hầu Vân, tình cờ gặp cả bang chủ Cái bang và Phan Vân Tẩu Chu Thục Tuyên. Vô tình Võ Lâm Thất Tuyệt có bốn. Đột nhiên ngay lúc ấy ngoài trang xuất hiện một vải lụa do ai đó treo trên cây viết sáu chữ lớn “Tru Tam Kỳ, Diệt Thất Tuyệt” bên dưới ký rõ ràng Hắc Y giáo.

Ngô Ất xen vào:

- Có thể chúng uy hiếp bọn Thất Tuyệt thế thôi. Lúc ấy các người không

tra xét xem ai là kẻ treo vải lụa ấy ư?

- Chúng ta đã lục soát khắp nơi nhưng không tra ra thủ phạm, chúng ta bèn bàn định một kế sách!

Mạnh Ngọc Trân hỏi:

- Kế sách ra sao?

- Hắc Y giáo đã khiêu chiến, chúng ta lẽ nào khoanh tay? Vì bọn chúng không ước hẹn thời gian tử thí, chúng ta định lợi dụng tháng hai năm sau khi các đại môn phái đến gặp bọn chúng, chúng ta sẽ tự giúp các đại môn phái trừ diệt cái Hắc Y giáo, Man bà tử, kế sách như vậy lão bà có đồng ý không?

Mạnh Ngọc Trân khen:

- Được lắm, lão bà tử đồng ý!

- Đến khi cần chúng ta mỗi người sẽ đến trợ giúp một môn phái, chúng ta đã quyết định, lão Túy Quỷ sẽ chi viện phái Côn Luân, Hạ Hầu Vân sẽ đến Kim Đinh phái, Chu Thục Tuyên vốn là sư huynh trưởng môn phái Nga My, y sẽ giúp môn phái ấy. Bang chủ Cái bang sẽ giúp Hoa Sơn đồng thời phụ trách thông báo cho Thần Long tôn giả và các bằng hữu khác biết.

- Còn lão bà tử ta thì sao?

- Lão bà phụ trách tăng viện cho Thanh Thành phái.

Tôn Lan Đình tò mò:

- Còn sư phụ của vãn bối sẽ tăng viện cho môn phái nào?

Mạnh Ngọc Trân hỏi:

- Thế còn hai môn phái Trường Bạch và Thiếu Lâm sao chưa có ai viên trợ cho họ?

- Thiếu Lâm có lịch sử lâu đời, cao thủ nhiều như mây không cần tăng viện!

Ngô Ất xen vào:

- Hắc Y giáo dám ngông cuồng như vậy tất chúng phải có nhiều cao thủ, vả chăng địch kín ta hở, các người nên cẩn thận kẻo bị chúng ám toán!

- Hạ Hầu Vân hiện nay còn ở sơn trang chứ?

- Vì cần điều tra giáo đàn Hắc Y giao, y đã rời sơn trang rồi!

- Ngoài việc Hắc Y giáo, giang hồ còn xảy ra chuyện gì nữa?

- Còn nhiều việc kỳ lạ lắm nhưng Túy Quỷ ta chưa tra ra manh mối!

Sau đó họ bàn qua những chuyện khác, Tôn Lan Đình tức thì xin phép:

- Vãn bối còn nhiều việc cần kíp nên không tiện ở lâu, xin được phép cáo từ các vị tiền bối!

Mạnh Ngọc Chân vui vẻ:

- Nếu vậy ta không dám giữ người, Mai Sương hãy tiễn chân Tôn ca ca đi

con!

Không biết từ bao giờ Vương Mai Sương đã vào tới, sắc mặt nàng có gì u oán khôn xiết, nàng chăm chú nhìn chàng. Sau khi từ giã ba lão tiên bối, Tôn Lan Đình theo Vương Mai Sương xuống núi.

Hai người lặng lẽ đi bên nhau không ai nói một lời vì tâm sự ngổn ngang không biết nói bắt đầu từ đâu. Cuối cùng, Vương Mai Sương đành mở lời trước: - Ô! Sao ca ca không nói gì vậy?

Tôn Lan Đình thở dài. Nàng hỏi tiếp:

- Bao giờ ca ca mới định trở về?

- Nhiều là ba năm, ít là một năm!

- Nếu như muội muội hạ sơn, muội sẽ tìm ca ca ở đâu?

- Ta sẽ quyết tâm sẽ luyện xong võ công trong vòng ba năm, hiện bây giờ ta còn chưa quyết định sẽ khổ luyện ở nơi nào!

- Bất kể ca ca ẩn cư nơi đâu nhất định muội muội cũng sẽ tìm ra ca ca!

Tôn Lan Đình suy tính chớp nhoáng rồi đáp:

- Thôi! Chúng ta hãy ước định, mỗi năm cứ đến tiết trung thu vào khoảng giữa giờ thân, muội muội hãy đến Hoàng Hạc lâu ở Võ Xương đợi ta, nếu như ta không đến tất là vì võ công ta chưa luyện xong, còn nếu như muội muội không đến đó là vì muội muội có việc quan trọng khác, mỗi lần đợi đến hết giờ thân nếu không gặp cứ việc lên đường!

- Vâng, hãy ước hẹn như thế!

Vừa đi vừa nói bất giác đã đến chân núi. Tôn Lan Đình dừng chân:

- Sương muội hãy quay về đi, xin chớ quên hẹn ước ở Hoàng Hạc lâu nhé!

Chàng nhìn mái tóc lòa xòa và hai mắt rung lệ của nàng tự cảm thấy buồn khôn xiết, chàng nhìn nàng một lát, cuối cùng nghiêng răng nói mau: - Ta đi nhé!

Tức thì chuyển thân ra khỏi vùng chân núi, phi hành một mạch đã hơn dặm, quay đầu nhìn lại Vương Mai Sương vẫn còn đứng sững nơi chỗ cũ, chàng cố nén tiếng thở dài, thi triển toàn lực phi hành như bay.

Tối hôm đó, chàng đến một tiểu trấn trong tỉnh Tứ Xuyên, đèn đuốc đã thấp sáng rực rỡ khắp nơi, chàng đang cầm cúi đi bỗng chạm phải một người, người ấy tránh đường kính cẩn: - Trong này phòng ốc sạch sẽ, xin mời công tử!

Tôn Lan Đình ngẩng đầu lên nhìn thấy mình đang đứng trước cửa có treo một đèn lồng lớn viết bốn chữ Cao Thăng Khách Diêm. Chàng theo diêm nhị bước vào, trong ấy là một gian đại sảnh, phía sau đại sảnh có sàn lớn trông

hoa cỏ tốt tươi có phần thanh nhã. Điểm nhị dẫn chàng vào sâu bên trong, hai dãy phòng dựng dọc theo sân vườn hoa ngăn cách nhau bằng những vách gỗ, tiếng người huýt náo chứng tỏ nhiều phòng đã có khách trọ.

Điểm nhị thấp đèn gian phòng cuối cùng:

- Trà sẽ đem lên ngay bây giờ, còn nếu công tử muốn dùng cơm xin xuống tiền sảnh.

Nói xong điểm nhị bước ra ngoài. Tôn Lan Đình đặt cái túi vải xuống, đột nhiên chàng giật mình nín thở nghiêng tai nghe tiếng nói phòng kế cận. Thì ra lúc vô ý chàng nghe có tiếng rất nhỏ phòng bên cạnh nhưng chỉ nghe được mấy tiếng cuối cùng: - ... thu thập lão Tôn Bá Dương cho xong!

Chỉ có mấy tiếng ấy lập tức phòng bên cạnh chuyển sang đề tài khác toàn là những chuyện phong hoa tuyết nguyệt rất khó nghe, Tôn Lan Đình dù có nghe nữa cũng không đoán ra bọn người ấy là ai.

Thoáng chốc điểm tiểu nhị đã mang trà đến, Tôn Lan Đình nhỏ giọng hỏi gã:

- Ai phòng bên cạnh vậy?

Điểm tiểu nhị vội xua tay, hạ giọng cực nhỏ:

- Đó là ba tên giang hồ hung ác!

Điểm tiểu nhị đi rồi, Tôn Lan Đình vội vã rửa mặt xuống tiền sảnh ăn vội qua loa cho xong bữa rồi về lại phòng chăm chú nghe câu chuyện phòng bên cạnh, nghe ngóng hồi lâu chẳng thu hoạch được gì.

Bất giác đã sang canh hai, phòng bên cạnh có tiếng nói:

- Hãy ngủ sớm đi thôi. Sơn chủ lệnh cho chúng ta hoàng hôn ngày mai phải đến Bích Sơn, chúng ta chỉ còn hai canh nữa là phải lên đường rồi đó!

Tôn Lan Đình vì lo bọn chúng nửa đêm đi mất nên suốt đêm ấy không dám ngủ, chàng ngồi khoanh chân điều tức dưỡng thần. Sắp đến canh tư phòng bên cạnh có tiếng động lạ, tiếp đó cửa sổ ken kết mở và trên nóc nhà có nhiều tiếng áo bay phấp phật. Tôn Lan Đình vội quơ túi vải khoác lên vai quăng lên trên bàn một nén bạc nhỏ, đẩy cửa vọt thân ra, chàng đứng trên mái nhà quét mắt chung quanh thấy ba bóng người thân pháp rất mau chạy về hướng bắc.

Không dám chậm trễ, chàng thi triển Tiềm Long thân pháp gia truyền đuổi theo sau lưng. Đuổi theo một mạch hơn mười dặm, vượt qua một khu rừng, ba bóng người trước mặt chàng đột ngột dừng chân chuyển thân hoành chân chặn ngang đường đợi Tôn Lan Đình vượt đến. Một tiếng quát: - Tiểu tử muốn tìm chết, đuổi theo chúng ta có dụng ý gì?

Tôn Lan Đình liếc ba tên ấy, cảm đầu là một hán tử ước độ trên bốn mươi

đề hàng râu lún phún mặt đầy vết sẹo do đao kiếm chém còn hai tên kia khoảng ba mươi thân thể trắng kiện phi thường, cả ba đều mặc áo đen da hành sau vai mỗi tên đều lộ ra chuỗi kiếm.

Tôn Lan Đình trừng trừng mắt uy mãnh:

- Đêm qua trong khách điểm tiện nghe các người nhắc đến Tôn Bá Dương, vì e kinh động đến khách điểm nên chưa tiện hỏi, nếu các người chịu nói rõ Tôn Bá Dương sống chết ra sao tại hạ xin cảm tạ vô cùng, còn như nếu không chịu nói chớ trách tại hạ vô lễ.

Tên cầm đầu buông chuỗi cười hăng hắc:

- Kim Đình Tam Thử chúng ta lại sợ người hay sao? Người đã nghe lọt việc ấy thì người phải khấu đầu xin tha mạng, may ra chúng ta sẽ tha cho!

Ba tên này chính là bọn có biệt hiệu Kim Đình Tam Thử rất nổi tiếng giang hồ gồm: Thiểm Điện Thử Ngô Phương, Truy Hồn Thử Vương Hồ, Hàn Nguyệt Thử Vương Báo, võ công của chúng tuy không phải hạng nhất nhưng về khinh công có thể liệt vào hàng cao thủ, chúng nhìn thấy Tôn Lan Đình còn trẻ nên có ý khinh thường.

Tôn Lan Đình cười lạnh lùng:

- Im đi, nghe tại hạ nói đây, với võ công ba người các người không phải là đối thủ của Tôn Bá Dương lão anh hùng đâu và chẳng cần nghe nói trên núi Kim Đình có ai là sơn chủ? Nếu nói thực cho ta biết, ta sẽ mặc cho các người đi!

Hai mắt Ngô Phương trợn trừng găm lớn:

- Tiểu tử nông cuồng, bao nhiêu lời bàn tán của chúng ta nó đã nghe lỏm hết rồi!

Vương Hồ cũng găm:

- Giết y chết cho xong!

“Soạt” một tiếng hần rút đại đao liên hoàn chém mạnh tới thành chiêu Lực Phách Hoa Sơn nhắm trên đầu chàng chém xuống. Tôn Lan Đình động thân chớp nhoáng tay tả chàng chém tạt qua lưng lưng, tay hữu xuất chiêu pháp Tiềm Long Thủ đâm thẳng tới đối phương.

Vương Hồ vội thu đao biến chiêu Huyền Ô Hoạch Sa chém phạt ngang qua cánh tay phải chàng. Tôn Lan Đình thu vội tay xuất chiêu Song Đồng chưởng ra chưởng đẩy tới trước hữu chưởng đẩy tới sau liên hoàn tấn công đối phương.

Vương Hồ lung túng thu kéo đao về bảo vệ trước ngực đồng thời bị bức bách lùi lại ba bước. Tôn Lan Đình bám sát theo triển khai bộ thức Tiềm Long Bộ thân hình chuyển động vòng sang bên tả Vương Hồ, tay phải đánh

chiêu Thần Long Hí Châu xĩa thẳng vào mắt trái đối phương đồng thời chân chàng quét mạnh thành chiêu Thiết Ngưu Canh Địa cuốn tới hai chân đối phương. Vương Hồ lắc đầu Phụng Điều Đầu tránh thoát tay phải chàng nhưng thân hình đã hơi chậm, hai chân hấn bị Tôn Lan Đình quét trúng, hấn rú lên ngã ngửa văng ra hơn trượng nằm bất động dưới đất.

Chính đang lúc ấy chợt Tôn Lan Đình nghe sau lưng có tiếng gió, cước bộ chàng vọt tới Tiềm Long Bộ tránh đao chém tới sau lưng, hai tên Ngô Phương, Vương Bảo song song nhảy tới, đại đao của Ngô Phương múa hoành xuất chiêu Kim Ty Nhiễm Biều chém ngang sau cổ chàng, còn đao Vương Bảo lại xuất chiêu Độc Xà Nhập Động xĩa xuống dọc lưng chàng.

Cước bộ Tôn Lan Đình vẫn đạp Tiềm Long Bộ chuyển thân liên tiếp mấy lần tránh luôn hai chiêu, chàng vọt tới trước mặt hai đối thủ, tay phải đẩy thành chiêu Long Trảo Phát Vân chớp nhoáng điểm vào huyệt Tương Đài của Ngô Phương còn tay trái chàng xuất chiêu Khai Bi Thủ chụp vào vai Vương Bảo, Ngô Phương quả không then là cao thủ đứng đầu ba tên này, tả chưởng hấn quật ngoặt lên thành chiêu Phân Hoa Phát Liễu phong bế huyệt đạo đồng thời đao ở tay phải đâm thọc vào sườn trái đối thủ theo chiêu Đại Bàng Triển Xí.

Vương Bảo tuy không bị Tôn Lan Đình chụp trúng nhưng hấn bị bức bách nhảy sang tả hai bước mới tránh kịp. Tôn Lan Đình chợt thấy đao Ngô Phương thọc vọt tới, chàng lập tức chuyển thân thi triển Thần Long Thám Trảo búng tay tới ngang eo đối phương đồng thời cước pháp bật lên gầm to: - Ngã xuống!

Cước chàng đá trúng bụng dưới Ngô Phương hấn thấy hai mắt tối sầm lại, lập tức buông rơi mất đao phiên thân ngã liền.

Vương Bảo cả sợ gầm lên:

- Ta liều chết với tiểu tử ngươi!

Hấn triển khai hết công lực toàn thân phóng lưỡi đao trong tay bay vọt tới Tôn Lan Đình. Chàng không ngờ đối phương lại phóng đao, thân hình đảo ngang chớp nhoáng. “Xoẹt” một tiếng dải tay áo chàng đã bị đại đao bay lướt qua chém rách một mảnh lớn. Trong lúc chàng còn đang kinh ngạc, Vương Bảo Lợi dụng cơ hội thân hình phóng vọt vào khu rừng bên cạnh đường chạy mát.

Tôn Lan Đình không đuổi theo, chàng bước lại gần Ngô Phương đang phục dưới đất, bấy giờ Ngô Phương đã tỉnh dần hấn đang định bỏ chạy, chàng đã bước tới trước mặt, xuất thủ mau chớp điểm vào Nhuyễn Ma huyệt của hấn đồng thời chàng quát: - Ta và các ngươi không thù không oán, ta

không muốn đả thương người, ta chỉ cần hỏi vài câu, nếu như thành thực trả lời ta lập tức thả người về.

Ngô phương đảo lộn lia lịa cặp mắt giảo hoạt đáp:

- Xin tiểu hiệp cứ nói Ngô mỗ nhất định thành thật hồi đáp!

- Chung Nam Nhất Tẩu Tôn Bá Dương hiện tại còn sống hay đã chết? Khi xưa hung thủ tàn hủy nhà họ Tôn và giết chết Thiên Nam Điều Khách Vương Nhục Hư là những ai? Nói mau!

Ngô Phương gian xảo nghĩ bụng: “Hiện tại ta không nói coi như tự tìm cái chết, việc gì ta không vu oan giá họa cho người lừa tên tiểu tử ấy?”.

Hắn lập tức đáp:

- Tiểu hiệp chuyện ấy chính Ngô mỗ là người biết rõ nhất. Nga My phái có mối thù sâu với Tôn Bá Dương nên phái xuất cao thủ Phan Vân Tẩu Chu Thục Tuyên cầm đầu Nga My bắt kiếm đến nhà họ Tôn báo thù, bấy giờ đã giết chết Thiên Nam Điều Khách và đả thương hai phu thê Tôn lão anh hùng trọng thương bắt về giam giữ núi Bích Sơn phía Tây Nga My.

- Tại sao người biết rõ điều ấy?

- Sơn chủ chúng tôi là bạn cũ của Tôn lão anh hùng, sau khi sơn chủ thám thính được tin tức liền sai hôm nay chúng tôi phải lên Bích Sơn chuẩn bị cứu thoát Tôn lão anh hùng, tất cả mọi chuyện chúng ta nghe từ sơn chủ.

- Sơn chủ các người là ai? Phải chăng trú ngụ trên núi Kim Đỉnh?

- Sơn chủ chúng tôi rất ít khi xuất hiện trên giang hồ nên chẳng ai biết tên họ người, chúng ta chỉ biết gọi người là sơn chủ và nghe lệnh người, tiểu hiệp nếu có can đảm hoàng hôn hôm nay hãy lên núi Nga My tất sẽ gặp mặt sơn chủ.

Tôn Lan Đình không biết bị hắn lừa gạt, chàng còn đang trù trù chột nghe Ngô Phương van xin:

- Tiểu hiệp chớ đa nghi, nếu Ngô mỗ nói sai nửa câu thề sẽ không sống trọn đời, mấy đời rồi họ Ngô ẩn cư trên núi Kim Đỉnh lẽ nào lại nói dối tiểu hiệp?

Tôn Lan Đình vốn là người chí thành, kinh nghiệm giang hồ lại chưa có chút gì, nghe hắn thề thốt kể ra cũng có lý, thêm nữa Ngô Phương giả vờ rất khéo léo, nét mặt hắn vô cùng thành khẩn chàng không thể không tin. Bấy giờ lòng chàng đang gấp như lửa đốt chỉ hận không thể bay lên núi Nga My ngay lập tức để giải cứu cha mẹ, chàng hận oán nghĩ rằng: - Bọn Nga My ngông cuồng, Tôn Lan Đình ta thề sẽ không đội trời chung với các người!

Ngô Phương cố ý ôi chà hai tiếng:

- Mọi việc tiểu hiệp cần hỏi Ngô mỗ đã trả lời xong hết, xin hãy giải khai

huyết đạo cho Ngô mỗ...

Tôn Lan Đình lập tức giải khai huyết đạo cho hắn, hắn thở phào lồm cồm bò dậy cười khở:

- Huynh đệ ba người chúng ta hai người đã thụ thương, một người đã bỏ chạy, hôm nay coi như lỗ việc mất rồi!

Tôn Lan Đình bần khoản vái hắn một vái:

- Tại hạ Tôn Lan Đình là con trai của Tôn Bá Dương hôm nay có lỗi với chư vị sau này sẽ xin tới tận núi Kim Đỉnh chịu hình phạt!

Ngô Phương cười gượng:

- Đã sắp muộn rồi, mời thiếu hiệp hãy mau lên đường, thương thế của chúng tôi tự lo liệu được.

Tôn Lan Đình vái một vái nữa:

- Tại hạ xin cáo từ trước!

Nói xong chàng chuyển mình vọt thân pháp chớp nhoáng hướng về phía Bắc. Ngô Phương nhìn chàng đi xa, hắn mới ngửa mặt cười lạnh lùng bước đến bên thân Vương Hồ đỡ đồng bọn dậy khập khiễng đi vào trong rừng.

Vương Hồ nhăn nhó cặp lông mày hỏi:

- Đại ca có việc gì mà phải thề thốt với hắn vậy?

- Cứ thề bừa cũng có sao, tiểu tử nọ nếu thật đụng độ với sơn chủ không thể sống sót nổi, còn nếu không tất cũng tử thương bởi các cao thủ Nga My phái.

Chương Thứ Tư: Trên Núi Nga My

o O o

Hôm ấy trời đã hoàng hôn, phương tây ánh nắng chiếu vẫn còn lẻ loi.

Trên sông Gia Lăng dĩ nhiên ánh đèn chài lưới đều đã thấp sáng, lửa đèn chiếu xuống dòng sông thành vô số vẩy sáng lập lánh.

Bên sông có một tòa tử lâu trên ấy có một lão già râu tóc bạc phơ đang ngồi uống rượu một mình nhìn ra sông trước, lão già có uy vũ kinh người. Bỗng cầu thang lầu rung lên vì nhiều bước chân, đầu tiên xuất hiện bốn nhân vật có dáng như người hầu, sau lưng tiếp theo là hai lão nhân trên dưới sáu mươi. Tử bảo vừa nhìn thấy họ lên lầu lập tức tươi cười nghênh đón:

- Tất cả đã chuẩn bị xong đang đợi các khách quan giá lâm.

Hắn mời sáu người vào một bàn có trải khăn thơm tất sạch sẽ:

- Kính mời khách quan an vị!

Cái bàn ấy tròn rộng đã bày sẵn bát đĩa rất tinh khiết. Một lão nhân trong bọn nói:

- Đẹp hết bát đĩa này ra chủ nhân ta đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi.

Tử bảo vâng dạ liền hồi thu dọn tất cả bát đĩa bày sẵn, một lão nhân khác mở cái bao mang theo bên người dọn ra. Cầu thang lầu lại rung lên trước tiên hai tiểu đồng bước lên, cả hai mặc một bộ quần áo màu tía mặt mũi vô cùng lạnh lợi, một tiểu đồng ôm theo thanh trường kiếm và đưa ôm cây đàn cổ. Hai tiểu đồng ấy vừa đến sáu người lên trước liền nghiêm hẳn sắc mặt thông tay cung kính chờ đợi.

Theo sau hai tiểu đồng là một vị công tử, công tử ấy bước lên liếc mắt nhìn lão già râu tóc bạc phơ uống rượu một mình y hơi có vẻ giật mình kinh ngạc. Vị công tử ấy chỉ độ hơn hai mươi một chút, sắc diện vô cùng thanh tú hai mắt ẩn hiện có ánh thần quang chứng minh hỏa hầu nội công hơn người. Lão nhân ngấm ngấm kinh dị vì nội công vị công tử này so với tuổi tác không hề tương xứng chút nào nhất là diện mạo của y có nét gì quen thuộc lắm nhưng ta không nhớ y là ai.

Vị công tử ấy vừa ngồi xuống các người hầu cận đã gọi dọn đồ ăn, y ăn chớp nhoáng rồi gọi gia nhân xuống lầu, thái độ rất kỳ dị và thảnh thoảng lại liếc lão nhân mỉm cười mơ hồ. Lão nhân lấy làm lạ vội vã trả tiền bước theo ra ra cửa cầu thang. Nhìn xuống đã thấy vị công tử nọ bước lên kiệu do bốn gia nhân khiêng chạy như bay về phía bắc.

Bây giờ trời đã tối đen, lão già ra khỏi trấn liền triển khai thân pháp người như mũi tên bắn khỏi dây cung phi thân vùn vụt đuổi theo một lúc mà vẫn không thấy đoàn người khiêng kiệu đâu, lão hà một tiếng thân hình chậm lại, tự nghĩ nơi đây đã gần núi Nga My dù cho không đuổi kịp sao không lên núi

thăm sư đệ Thanh Dương chân nhân một phen? Thì ra lão là một trong Vô Lâm Thất Tuyệt Phan Vân Tẩu Chu Thục Tuyên, lão là đệ tử tục gia của phái Nga My, nếu luận về võ công trong môn phái lão đứng vào hàng cao thủ đệ nhất nhưng vì phái Nga My không truyền ngôi chương môn cho đệ tử tục gia nên phải đành để sư đệ là đệ tử đạo gia Thanh Dương chân nhân nối ngôi chương môn.

Bình thường lão rất thích du lãm giang hồ ít khi về núi, lần này lão từ xa trở về lại đúng lúc gặp bọn người kỳ dị nọ xuất hiện gần chân núi. Lão ngoặt về hướng Nam, đi được chừng mười dặm trước mặt cây cối chằng chịt, dây lau dài Nga My nằm ở cuối tầm mắt, khi đi qua một gốc cây lớn bỗng nhiên có một tiếng quát:

- Bắn!

Một luồng ngân quang bắn tới, Chu Thục Tuyên phát mạnh ống tay áo một mũi Nguyệt Nha Tiêu bị quét vọt lên trên không, tiếp sau gốc cây vọt ra một người, trường kiếm đảo lộn vây khốn lấy toàn thân Chu Nhược Tuyên.

Lão nhân không thèm tránh kiếm, lão vươn tay phải đuổi hai ngón tay kẹp trúng ngay thân kiếm đồng thời quát to:

- Huyền Chân, ngươi điên rồi sao mà không nhận ra ta?

Đôi phương cũng nhận ra ngay lão bật kêu lên:

- Thì ra là sư bá quang lâm, xin tha tội đệ tử lỗ mãng.

Tên ấy chính là nhị đệ tử của Thanh Dương chân nhân là Huyền Chân đạo nhân, y vội thu kiếm cung thân xuống:

- Đêm nay trên núi có biến cố các đệ tử được lệnh cảnh giác, xin mời sư bá lên núi.

Chu Thục Tuyên chưa vội tra hỏi liền bước tới, dọc đường còn gặp hai chót canh nữa đủ biết biến cố đêm nay rất nghiêm trọng, nếu không Thanh Dương sư đệ đâu có bố trí nghiêm ngặt đến thế?

Thoáng chốc đã đến trước cửa hạ viện Nga My, chỉ thấy hai cánh cổng mở rộng bên trong tối đen như mực và lặng im không một tiếng động. Chu Thục

Tuyên buột kêu ủa một tiếng nữa biến sắc mặt thân hình vọt mau vào. Vào đến trong sân nhìn Tam Thanh điện đã thấy Thanh Dương chân nhân ngồi khoan chân giữa điện, hai bên có bảy tám người nữa vừa đệ tử tục gia vừa đạo gia đều là đệ tử đời thứ nhất của Nga My, ai nấy đều ngồi gục đầu tới sát ngực hình như đã chết từ lâu rồi, kinh dị nhất là trên mặt ai cũng có một tia nước vàng chảy xuống, hình như thi thể sắp bắt đầu rữa.

Chu Thục Tuyên hết sức kinh động, lão ngửa mặt hú một tràng dài vô

cùng thể lương bi tráng chấn động cả ngàn cây nội cỏ trên núi. Hai mắt lão đỏ ngầu nghiêng rằng:

- Kẻ nào to gan dám giết sạch Nga My phái thế này?

Nói xong thân hình vội lướt về sau hạ viện tuần tra xem xét một vòng, trừ phát hiện thêm hai xác đệ tử Nga My trong hậu viện tuyệt không tìm ra một ai còn sống sót. Lão bước lại trước mặt Thanh Dương chân nhân kiểm tra kỹ các xác chết phát hiện ra toàn bộ chết vì một loại chỉ công, vết thương do chỉ công ấy tạo thành rất đặc biệt, với bản lĩnh là một trong Võ Lâm Thất Tuyệt mà lão vẫn không nhận ra đó là loại chỉ công gì.

Chợt lão ngẩng đầu lên nhìn thấy sau bức hoành đề ba chữ Tam Thanh điện có treo lơ lửng một tờ giấy phát phơ bay theo gió, thân hình lão vọt lên liền giật lấy tấm giấy xuống chỉ thấy mặt giấy viết:

- Tất cả đều chết vì Huyền Thiên chỉ hãy mau đi đi.

Chữ viết rất tháu chứng tỏ lúc viết rất gấp và bên dưới không hề ghi tên người viết và không biết do ai để lại.

Chu Thục Tuyên càng hoảng kinh! Ô, đó là một tuyệt học đã thất truyền võ lâm đã lâu, hôm nay lại tái xuất hiện ở nơi đây. Chính đang lúc trù trừ, đột nhiên ngoài viện có một tiếng gầm lớn, thân pháp mau không thể tưởng nổi đã hiện ra năm tên bịt mặt đứng sừng sững trước cửa. Tất cả đều mặc áo đen tuyền chỉ để lộ hai con mắt sáng long lanh. Năm tên áo đen bịt mặt dàn hàng ngang trước mặt Chu Thục Tuyên, tên đứng giữa ra vẻ người cầm đầu bật tiếng cười quái dị:

- Lão sát phu, vừa rồi tiếng hú là của ngươi.

Chu Thục Tuyên đáp:

- Đúng vậy, phải chăng các ngươi đã dung Huyền Thiên chỉ giết môn nhân bản phái?

Tên bịt mặt đầu đảng cười hăng hắc:

- Lão sát phu không then là một trong Võ Lâm Thất Tuyệt, đã nhận ra Huyền Thiên chỉ, bản sơn chủ đang muốn bỏ đi lại bị tiếng hú cầu hôn của ngươi giữ lại, ngươi chết cũng đáng lắm.

Chu Thục Tuyên trợn trừng hai mắt gầm to:

- Chớ có cuồng ngôn. Ta hỏi ngươi môn hạ Nga My có oán thù gì với ngươi mà các ngươi nỡ hạ độc thủ?

- Lão Thanh Dương tặc đạo và bản sơn chủ thù sâu tợ biển, đêm nay ta đến để trả mối thù cũ.

- Đồ chuột ngươi hãy báo danh tính đi, lão phu không giết kẻ vô danh!

Tên bịt mặt cười hăng hắc:

- Người mà cũng xứng danh hỏi tên ta nữa ư?

Chu Thục Tuyên tức giận đến nỗi râu tóc đều lay động, lão gầm lên dữ dội:

- Đồ chuột hôi hám đêm nay chớ có thoát thân!

Dù quát vậy nhưng Chu Thục Tuyên dư biết đối phương bản lĩnh tuyệt kỹ, không dám khinh địch, lập tức lão đã vận cương khí lên toàn thân chuẩn bị xuất thủ. Tên bịt mặt cũng ngầm vận âm công, tay phải đưa lên ngang ngực đẩy

Huyền Thiên chỉ lên song chưởng chuẩn bị phát chiêu. Chính đang lúc ấy hai người cùng giật mình, thu hồi kinh lực nhất tề lùi lại ra sau một bước chuyển đầu nhìn ra cửa vì ngoài ấy có tiếng quát lớn:

- Hãy khoan động thủ!

Cùng với tiếng nhình ảnh chuyển động phi thân vào hai lão già rơi xuống đất rất êm ái đứng giữa ngăn cách hai người. Hai lão già vừa ổn định cước bộ liền cung kính nhìn vọng ra ngoài kính cẩn:

- Mời sơn chủ vào!

Bốn tên nô bộc bước vào trước, tiếp theo là bốn đại hán thân hình cao lớn không một cái kiêu trên ấy có một công tử tuấn tú, sau kiêu là hai tiểu đồng một cầm kiếm một cầm đàn.

Chu Thục Tuyên nhận ra liền, đó là bọn người lao gập trong tửu lâu ven sông, trong bụng lầy lăm lẹ: “Vừa rồi tên bịt mặt tự xưng là sơn chủ, bây giờ hai lão kia cũng gọi vị công tử nọ là sơn chủ, chẳng lẽ có tới hai sơn chủ?”.

Đoàn người ấy vào đến sân liền dừng bước, vị công tử ấy không xuống kiêu, chỉ vào tên bịt mặt:

- Lão phu đến chậm một bước khiến môn hạ Nga My bị kiếp nạn, tám mươi năm trước võ lâm vì Huyền Thiên chỉ quá âm độc từ khi Lãnh Diện Tú Sĩ bị lão thần tiên phế bỏ võ công võ lâm đã đồng ý không cho ai học Huyền Thiên chỉ, không ngờ đêm nay tuyệt kỹ ấy lại xuất hiện ở đây, người học của ai? Nói mau!

Tên bịt mặt giật mình, tự nghĩ vị công tử kia tuổi tác bất quá chỉ hơn hai mươi tại sao lại tự xưng “lão phu”? Đột nhiên hắn nghĩ đến một người bất giác toàn thân chấn động nhưng rồi lại nghĩ: “Người ấy tuyệt tích giang hồ đã bốn mươi năm, nếu nói về tuổi tác không thể nào là y được”.

Hắn vội nói:

- Người là người nào hãy báo danh tính!

Công tử ngửa mặt cười lớn:

- Ta chẳng ngại gì báo cho người biết, lão phu là Lưu Linh Hu!

Câu ấy vừa thốt xong Chu Thục Tuyên và nắm tên bịt mặt nhất tề kinh dị buột miệng kêu thất thanh, tự động lùi lại ba bước. Thật là ghét của nào trời trao của nấy, lúc này tên bịt mặt chính nghĩ đến hấn quả nhiên chẳng sai chút nào, hấn chính là người bốn mươi năm trước nổi tiếng chấn động giang hồ với biệt hiệu Bất Lão Thân Hư Lưu Linh Hư, cứ theo truyền thuyết hấn từng vô ý ăn trúng một loại dị thảo nên trẻ mãi không già, khi xưa trong giang hồ hấn nổi tiếng lúc vui lúc buồn bất chợt và rất độc ác, hai đạo hắc bạch võ lâm đều coi hấn là nhân vật đáng sợ nhất.

Tên bịt mặt suy tính thâm: “Lão ma đầu này tái xuất giang hồ thật là lạ lùng, ta từ khi luyện được tuyệt kỹ thất truyền chưa có ai chống nổi ta, lẽ nào chỉ vì cái tên lão mà ta lại sợ?”.

Nghĩ đến đây hấn lấy lại đảm khí bước lên hai bước cười lạnh lùng hăng hắc:

- Lão ma đầu, tên của ngươi chẳng hù dọa được ta đâu, bản sơn chủ khuyên ngươi, ta với ngươi không thù không oán, ngươi chớ có xen vào chuyện của ta!

Lưu Linh Hư nhăn tít cặp lông mày:

- Lão phu không thể không xen vào chuyện này, ngươi học Huyền Thiên chỉ của ai? Nói mau!

- Bản sơn chủ nể niên kỷ của ngươi đã cao muốn tha ngươi tạm sống nốt chuỗi ngày tàn, ngươi lại muốn tìm chết chớ trách bản sơn chủ sao độc ác đây nhé!

Bên thân Lưu Linh Hư có người cao giọng:

- Khải bẩm sơn chủ, cần gì phí lời với tiểu tử ấy, xin để tiểu nhân bắt sống hấn!

Vừa nói hai lão nhân song song nhảy tới chuẩn bị tấn công. Bên cạnh tên bịt mặt nhân ảnh cũng di động nhảy ra bốn tên bịt mặt khác đứng ngang trước mặt tên bịt mặt cầm đầu.

Lưu Linh Hư và tên bịt mặt cầm đầu cùng quát lớn:

- Lui về!

Tiếng gió phiêu động bốn người vừa nhảy ra lập tức bị đẩy lùi lại, Lưu Linh Hư giận quá hóa cười:

- Tiểu tử can đảm lắm, lão phu mong được lãnh giao tuyệt nghệ của ngươi.

Tên bịt mặt cầm đầu găm lên “hay lắm” tay phải hấn giơ ngang ngực, hữu chưởng phát ra ngón trở bắn mạnh Huyền Thiên chỉ phát ra một luồng kinh khí vô hình nhỏ như sợi tóc bắn tới Lưu Linh Hư.

Huyền Thiên chỉ quả là lợi hại, ngón tay hất vừa động đôi phương tức thì phản ứng nhanh nhẹn đến độ không có cách nào chống cự hoặc tránh thoát, nhất là chỉ pháp ấy rất độc chỉ cần hơi chạm vào da thịt tức thời tắt thở không quá một giờ xác hóa thành nước.

Công lực Lưu Linh Hư tuy cao cường nhưng lão biết sự lợi hại của Huyền Thiên chỉ, tay đôi phương vừa động, lão đã từ trên kiệu phi vọt lên trên không, thân pháp nhanh đến nỗi chúng nhân bên dưới không ai nhìn rõ lão đã vọt lên như thế nào, thân hình ở trên không trung, tay áo lão phát mạnh, một luồng kinh khí mạnh như di sơn đảo hải ập đến tên bịt mặt.

“Xoẹt, bình” hai tiếng, Lưu Linh Hư rơi xuống chỗ cũ trên kiệu, trên không chỉ còn thừa lại một bóng đen vọt ra phía ngoài tường. Thì ra thân pháp lão tuy cực mau nhưng Huyền Thiên chỉ còn mau hơn, tuy lão có né tránh được chỉ pháp nhưng vạt áo dưới bị chỉ phong xé rách một mảng lớn.

Tên bịt mặt thấy kinh khí ập tới, song chưởng liền đẩy mạnh ra định chặn đứng kinh khí ấy lại, hai luồng kinh khí và chưởng lực chạm nhau tức thời toàn thân hắt chấn động người hắt đảo thân nhẹ nhàng rơi xuống đất, tuy vậy cũng cách chỗ cũ bảy tám thước. Diện sắc Lưu Linh Hư nghiêm trọng lạnh lùng nói:

- Huyền Thiên chỉ quả nhiên danh bất hư truyền.

Tên bịt mặt bước về chỗ cũ đáp:

- Công lực lão ma đầu quả là thâm hậu!

Vừa lúc ấy ngoài viên có bốn bóng người phi thân vùn vụt vào, bốn tên cùng cung thân cúi đầu trước tên bịt mặt:

- Đệ tử cung thủ hạ đến chậm xin sơn chủ trừng phạt! Hiện tại chúng đệ tử đã bắt sống hết bọn đệ tử phái Nga My, xin chờ sơn chủ quyết định.

Tên bịt mặt cầm đầu xua tay:

- Ta thanh toán xong mối thù với Thanh Dương tặc đạo rồi các ngươi hãy lui về sau!

Khi bọn chúng nói chuyện với nhau chúng nhân nhất tề quan sát bốn người mới đến, trong ấy ba người ăn mặc giống hệt như năm tên kia, chỉ có một người khác hẳn là một thiếu thiên hai mắt sáng rực và rất anh tuấn. Thiếu niên ấy đảo mắt một vòng nhận ra ngay tình hình cục diện, chàng còn ôm quyền thi lễ với tên cầm đầu bịt mặt:

- Mong được tiên bối tương trợ vẫn bối xin đa tạ, hãy cho vẫn bối hỏi mấy vị Nga My phái đây về một vụ huyết án.

Tên bịt mặt hơi giật mình hỏi lại:

- Các hạ là ai?

Thanh niên cung thân:

- Con trai của Tôn Bá Dương, Tôn Lan Đình!

Tên bịt mặt càng kinh dị, hấn miến cưỡng gật đầu:

- Nếu các hạ có việc cần cứ hỏi bọn đệ tử Nga My!

Tôn Lan Đình cung thân đa tạ xong quay lại quát:

- Xin mời Chu Thục Tuyên lão sát phu trả lời các câu tại hạ cần hỏi!

Nãy giờ Chu Thục Tuyên chưa hề có cơ hội động thủ, lão đang nóng nảy liền bước lên mấy bước đầu tiên lão chuyển thân thi lễ với Lưu Linh Hư:

- Việc đêm nay quan hệ tới vinh nhục tề phái, xin đợi Chu mỗ giải quyết xong sẽ xin chịu tội với Thần quân sau.

Lưu linh Hư đảo mắt “hừ” một tiếng lạnh lùng:

- Người cứ tùy tiện đầu có liên quan gì lão phu, lão phu đâu vì bang trợ chúng mà đến đây không cần phải được các người cảm ơn.

Chu Thục Tuyên biết rõ lão ma đầu tuy tính khí thất thường nếu không cẩn thận sẽ biến thành kẻ thù suốt đời của của lão. Chu Thục Tuyên chuyển thân quay sang quát Tôn Lan Đình:

- Tiểu tử tránh ra, chớ lão phu không đánh bọn tiểu sinh hậu bối.

Tôn Lan Đình vẫn đứng sừng sững không hề di động, hai mắt đầy uy lực chàng quát:

- Các hạ phải chăng là lão sát phu Chu Thục Tuyên?

Chu Thục Tuyên run lên vì giận dữ:

- Chính là ta!

Hai mắt chàng đỏ ngầu:

- Lão sát phu, phụ thân Tôn Bá Dương có hận thù gì với lão mà lão nỡ giết chết Thiên Nam Điều Khách rồi bắt giữ phụ mẫu của ta? Đêm nay nếu như không trao trả phụ mẫu ta, lão chớ hòng sống sót!

- Việc của Tôn Bá Dương đã truyền tụng khắp giang hồ chẳng liên quan gì đến ta, tiểu tử định vu oan giá họa cho lão phu ư?

Tôn Lan Đình quát:

- Nói bậy lão sát phu chớ dùng xảo ngôn chối tội, theo lời đồn phụ mẫu ta đang bị giam giữ ở núi Nga My các người đây!

Giang hồ kinh nghiệm của Chu Thục Tuyên vô cùng phong phú, lão nghe qua biết ngay chàng bị lừa đảo, lão chỉ tay về phía tên bịt mặt đầu đảng nói:

- Bọn bịt mặt kia phải chăng là cùng bọn người, cứ đáp cho thành thực để tránh lầm lẫn ngộ nhận.

- Cùng bọn hay không lão sát phu không cần biết!

Vừa dứt lời cước bộ chàng đạp vào trong môn tiến tới trung cung thi triển

liền chiêu Thần Long Thăng Thiên đánh thẳng tới trước ngực đối phương. Chu Thục Tuyên phát mạnh ông tay áo đánh bật Tôn Lan Đình quát to:

- Dừng tay, Thần Long tôn giả Cốc Tang Điền là gì của ngươi?

- Lão sát phu chớ nói nhiều, đêm nay lão không chết thì ta chết!

Chàng lại lướt tới, tay trái xuất chiêu Thần Long Bái Vĩ tay phải xuất chiêu Hư Không Thanh Vân tấn công hai bên tả hữu. Chu Thục Tuyên thấy chàng toàn xuất chiêu tấn công chứ không thủ đúng là liều chết, lão nghĩ bụng: “Tiểu tử này xuất toàn chiêu số Thần Long chương pháp nhất định là đệ tử của Cốc Tang Điền ta không nên vì nhầm lẫn mà đả thương, nhưng y không biết thế nào cứ đánh mãi không thôi...!”.

Lão chưa kịp nghĩ hết ý, Tôn Lan Đình đã đảo lộn song chương đánh tới, bị cương khí bảo vệ lão phản chấn dội lại ngã xuống đất. Chu Thục Tuyên không truy kích theo, lão chuyển đầu nhìn tên bị mặt cầm đầu:

- Bọn ngươi cần gì phải lừa bịp tiểu tử đến đây liều mạng, lão phu muốn lãnh giáo Huyền Thiên chỉ của ngươi lợi hại đến mức nào?

Tên bị mặt cười sảng sặc:

- Lão sát phu hãy giải quyết chuyện ngươi cho xong đi. Một chút nữa bản Sơn chủ sẽ không để ngươi thất vọng đâu!

Bấy giờ Tôn Lan Đình mới từ dưới đất nhảy lên, chàng không thềm nói câu nào song chương thi triển Song Long Hỷ Thủy tấn công Chu Thục Tuyên.

Lão cao thủ Nga My phát tay áo quạt lớn:

- Cút.

Tôn Lan Đình bị kinh lực đẩy ngược lại, chàng cương ngạnh phiên thân ngược đến cổ tấn công lần nữa. Chính đang trong lúc ấy ngoài cửa có tiếng người gọi lớn:

- Lan nhi dừng tay lại!

Từ ngoài ấy bước vào một lão nhân diện mục thanh tú để râu năm chòm, lão nhìn nhìn thấy Bất Lão Thần Hư bất giác giật mình gọi to:

- Lan nhi đến đây!

Tôn Lan Đình không dám trái lệnh vội quay lại bước đến gần lão nhân hai mắt rung rung:

- Sư phụ, phụ mẫu đệ tử hiện bị giam giữ ở núi Nga My này, xin sư phụ giúp con...

Lão nhân quát lớn:

- Im miệng!

Lão bước đến gần Lưu Linh Hư cung thân thi lễ:

- Phải chăng bốn mươi năm trước huynh đài nổi tiếng giang hồ là Bất Lão Thần Quân Lưu Linh Hư Lưu Sơn chủ?

Lưu Linh Hư đáp:

- Chính ta, Cốc Tang Điền nhận ra lão phu thật là nhãn lực khá lắm!

Cốc Tang Điền “hừ” một tiếng:

- Lần này Thần Quân tái xuất giang hồ vì việc gì?

- Lão phu yên tĩnh lâu quá nên muốn náo động giang hồ một phen xem hiện nay ai là cao thủ võ lâm.

Cốc Tang Điền quay lại Chu Thục Tuyên:

- Chu huynh là thân phận trưởng bối, sao lại giao đấu với tệt đồ?

- Lệnh đồ bị người lừa bịp, không phân phải trái cứ buộc lão phu xuất thủ, lão phu đâu có dả thương y!

Cốc Tang Điền lại hỏi:

- Phu thê Tôn Bá Dương có phải bị giam giữ trong Nga My sơn?

Chu Thục Tuyên giận dữ:

- Lệnh đồ tuổi trẻ vô tri, chẳng lẽ Cốc huynh cũng giống y hay sao?

- Nhưng lời của tệt đồ đâu phải bịa đặt vu vơ!

Chu Thục Tuyên nhăn tít hàng long mày:

- Nói như vậy việc của Tôn Bá Dương, Cốc huynh cũng cho rằng lão phu làm?

- Dù Tôn Bá Dương có bị giam giữ ở Nga My sơn cũng chưa chắc do Chu huynh chủ trương nhưng tất phải liên quan đến quý phái chứ!

Chu Thục Tuyên cả giận:

- Chớ nói bậy!

- Chu huynh khoan nổi giận, đêm nay nếu không giao lại phu phụ Tôn Bá Dương quyết chưa xong chuyện đâu!

Chu Thục Tuyên cô nén giận lạnh lẽo đáp:

- Việc của Tôn Bá Dương tuyệt không liên quan tới tệt phái, các người vô lý tới đây náo động, trước đây lão phu tưởng lệnh đồ bị người ta lừa bịp bây giờ mới rõ các người cùng một bầy với bọn bịt mắt kia thôi, Nga My phái xưa nay chẳng thù oán gì với các người, đêm nay các người lại lấy máu rửa hạ viện Nga My phái, nếu không trả lời minh bạch với lão phu, lão phu sẽ lấy máu rửa máu chớ không để các người dễ dàng ra đi đâu.

Cốc Tang Điền giật mình:

- Hiện giờ Thanh Dương đạo trưởng đâu rồi?

Chu Thục Tuyên chỉ tay vào bọn người bịt mắt:

- Thanh Dương sư đệ và các môn đệ đều tử thương bởi Huyền Thiên chỉ

của bọn chúng rồi.

Cốc Tang Điền nghe đến ba tiếng Huyền Thiên chỉ hiểu ngay sự việc đêm nay đã quá phức tạp lập tức quay sang hỏi Tôn Lan Đình:

- Bọn bịt mặt kia là do con mời đến trợ giúp đây ư?

Chàng đáp:

- Đệ tử không quen biết bọn chúng, chỉ biết chung có ý muốn cứu phụ mẫu!

- Việc ấy làm sao con biết?

- Giữa đường đệ tử gặp bọn Kim Đình Tam Thủ, từ bọn ấy đệ tử biết đêm nay hạ viện Nga My sơn có việc này nên mới tìm đến đây.

Cốc Tang Điền quát:

- Bọn Tam Thủ ấy là bọn bất tín, làm sao có thể tin lời bọn chúng được? Đây đúng là chỗ con thiếu hẳn kinh nghiệm giang hồ!

Lưu Linh Hư bực dọc càu nhàu:

- Câu chuyện thật là rắc rối, chúng ta đi!

Các bộ hạ của lão chuyển thân khiêng kiệu lập tức khởi hành. Chu Thục Tuyên vội gọi:

- Thần Quân khoan đã, Chu mỗ còn có điều muốn hỏi?

- Điều gì?

- Lúc nãy người treo giày dưới bảng Tam Thanh Quan phải chăng là Thần Quân.

- Có gì lạ? Ta cố ý cảnh giới các người không được sao?

Lão quay đầu nhìn tên bịt mặt cầm đầu, gần giọng quát to:

- Tiểu tử kia, đêm nay lão phu tạm tha tính mạng người, sau đây một tháng trên Vu Sơn Thần Nữ Phong chúng ta sẽ gặp nhau ở đây, hãy nhớ lấy?

Tên bịt mặt cười nhạt:

- Hay lắm! Đúng ngày ấy bản sơn chủ sẽ tới, lão ma đầu, lão nên cố giữ mạng lão đến tiết Trùng Dương.

Lưu Linh Hư không thèm đáp, lão quát lớn:

- Đi mau!

Đoàn người ra khỏi viên môn mất tích trong đêm tối. Chu Thục Tuyên quay sang Thần Long tôn giả Cốc Tang Điền:

- Đồ đệ Cốc huynh bị người lừa bịp, còn cấu kết với ác nhân đả thương môn hạ Nga My. Cốc huynh còn có cưỡng bào chữa, tiếp chiêu đây!

Hữu chưởng của lão theo tiếng nói phát liền tạo thành một luồng kinh phong cuốn tới Cốc Tang Điền.

Cốc Tang Điền gầm to:

- Giỏi lắm!

Hữu chương đưa lên nghênh tiếp. Cả hai lão nhân này đều là nhân vật trong Võ Lâm Thất Tuyệt công lực hết sức thâm hậu, hai luồng kinh lực chạm nhau cuốn lên thành vô số luồng gió xoáy luân chuyển trong sân đồng thời một tiếng nổ lớn chấn động rung chuyển các phòng ốc thành những tiếng động liên tiếp, một cuộn gió cuốn cát bụi lên cao. Khi trận gió ấy tan dưới đất còn lại một cái hố sâu cả thước, vì hai người công lực tương đương nên đều đứng bất động tại chỗ.

Cốc Tang Điền tiếp xong một chương không hề phản kích, còn Chu Thục Tuyên râu tóc dựng ngược lướt thân tiến tới tiếp tục thi triển Bạch Viên chương là chương pháp tuyệt học trấn sơn của phái Nga My. Bạch Viên chương này gồm có một trăm lẻ tám thức bao gồm cả ba mươi sáu chiêu cầm nã thủ, hai pháp môn nhu hợp sử dụng, cực lợi hại nhất là lão lại là một trong Thất Tuyệt, uy lực khi thi triển càng phi phàm.

Cốc Tang Điền quát to:

- Chu huynh bức bách tại hạ đến thế, chớ trách tại hạ vô lễ!

Lập tức lão thi triển Thần Long chương pháp giao đấu với Chu Thục Tuyên. Hai cao nhân động thủ quả là ghê gớm, công lực cả hai đều đã đạt tới mức thượng thừa, nội lực toát ra, chương thể chấn động chung quanh khiến đất đá bay mù mịt, cây cối rung chuyển.

Cốc Tang Điền biết mình đuối về lý hơn đối phương, lại không muốn bị hiểu lầm nên thủ nhiều công ít, còn Chu Thục Tuyên quyết tâm báo thù toàn bộ chiêu thức là tấn công, thời gian kéo dài, Cốc Tang Điền bị ép vào thế hạ phong.

Chính vì vậy mà họ Cốc nổi giận, lão hú lên một tiếng dài, chiêu thức đột ngột chuyển từ thủ sang công. Thần Long chương pháp của lão xưa nay chưa gặp đối thủ, vừa mới biến chiêu lập tức phát uy lực, người lão biến thành con rồng, chiêu thức như giao long quấy mình, hai bên xuất toàn chiêu công, trận đấu biến thành vô cùng ác liệt.

Đây là lần đầu tiên Tôn Lan Đình nhìn thấy sự phụ sử dụng Thần Long chương chính thức giao đấu với địch nhân, chiêu thức nào cũng ảo diệu vô cùng, chàng chăm chú theo dõi...

Bất tri bất giác hai lão Cốc và Chu đánh nhau gần một ngàn chiêu vẫn bất phân thắng bại.

Tên bịt mặt bên ngoài cuộc đấu âm hiểm:

- Thật là hiếm hoi khi được thấy Võ Lâm Thất Tuyệt động thủ tại đây!

Trong lòng hẩn ngẩn ngẩn kinh dị vì võ công của họ, tự nghĩ nếu hẩn

không được giáo chủ truyền thụ cho mấy pháp môn tuyệt học chắc chắn chưa thể nào là đối thủ của hai lão già này,

Giáo chủ đã dặn đi dặn lại: “Khi lấy máu nhuộm Nga My sơn chỉ chấp nhận cho dùng Huyền Thiên chỉ, chưởng môn Nga My và bọn Võ Lâm Thất Tuyệt quan hệ tới việc mai đây bản giáo chủ bành trướng thế lực, lúc lỡ đụng độ bọn Thất Tuyệt người chớ tùy tiện động thủ!”.

Tên bịt mặt quên sạch lời giáo chủ dặn dò, hấn định tâm lợi dụng cơ hội hai người đang động thủ định ra tay ám hại.

Nào ngờ Chu Thục Tuyên tuy động thủ nhưng mắt vẫn nhìn tám hướng, tai vẫn nghe bốn phương, lão hú lên một tiếng dài, tiếng hú lay động núi non bất tuyệt.

Tên bịt mặt hoảng hốt xông lên ra lệnh:

- Vây lấy chúng!

Nhân ảnh chuyển động, bảy tên bịt mặt lập tức tạo thành hình tròn vây lấy hai lão nhân đang động thủ với nhau.

Tên bịt mặt không chần chừ tay phải động chiêu liền, một luồng kinh khí bắn thẳng về phía Tôn Lan Đình. Chàng chính đang tập trung toàn tinh thần xem cuộc ác đấu của sư phụ, chợt nghe thấy mấy tiếng “xoẹt” tiếp đó toàn thân chấn động người chàng văng vọt ra “bình” một tiếng chạm mặt vào bức vách huyết khí đảo lộn mắt tóa đom đóm.

Chàng vội ngưng thần điều tức đẩy chân khí đến “thập nhị tầng lầu” vẫn có cái cảm giác khí huyết nhộn nhạo nhưng may chưa đến nỗi thụ thương, chàng thò tay vào túi vải rút ra Phụng Trâm của phu nhân Sĩ Tình cư sĩ tặng chàng, cái Phụng Trâm này là kỳ vật võ lâm, chính nó có khả năng khắc chế Huyền Thiên chỉ. Tôn Lan Đình đã bị chọc giận, chàng bật thân theo thế Tiềm Long Xuất Động phóng lại gần tên bịt mặt. Hấn thấy Huyền Thiên chỉ không đả thương được Tôn Lan Đình trong bụng lấy làm kỳ lạ, từ khi hấn luyện thành chỉ pháp cực độc này, trừ vừa rồi bị Bát Lão Thần Hư tránh được ra có thể nói là chưa hề gặp địch thủ, chỉ cần bắn chỉ phong, địch nhân chắc chắn táng mạng, hấn thấy Tôn Lan Đình lao tới, bật cười một chuỗi hắc hắc, hữu thủ giơ lên ngang ngực tụ công lực, các ngón tay duỗi ra Huyền Thiên chỉ lại bắn tới Tôn Lan Đình.

Trong một sát na chớp mắt trước khi hấn bắn chỉ có một tiếng rú thê thảm, một bóng đen từ đâu đó bay vọt tới trước mặt hấn, chỉ hấn vừa bắn chính trúng bóng đen vừa bay tới “bình” một tiếng, bóng đen bị đẩy dội ngược lại rơi xuống đất bất động. Tên bịt mặt giật mình thu lại chỉ công, khí lại trầm xuống đan điền rồi hơi nghiêng người chỉ phong bắn luôn ra một

luồng nữa, chính vì vậy, chỉ phong lệch qua xuyên thủng vạt áo của Tôn Lan Đình, đâm thẳng vào thân cây sau lưng chàng. “Soạt” một tiếng dài, chỉ phong xuyên qua thân cây thành một lỗ tròn nước vàng ứa ra, không lâu sau thân cây khô kiệt chết liền.

Tôn Lan Đình ngẩn người vì không ngờ chỉ công của tên bịt mặt quá lợi hại.

Thì ra hai cao thủ lão nhân đang động thủ bị bảy tên bịt mặt vây kín, mỗi người tự đánh một hư chiêu rồi lùi lại ba bước. Sau khi thu chiêu Cốc Tang Điền nhìn thấy Tôn Lan Đình bị tên bịt mặt cầm đầu bắn một chiêu Huyền Thiên chỉ đầu tiên, đến khi hắn chuẩn bị phát chỉ công thứ hai. Cốc Tang Điền quá lo cho sự an nguy của đệ tử, lão liền quát lớn chưởng phong ngưng tụ công lực cách không phát một chưởng về phía tên bịt mặt. Trung gian giữa Cốc Tang Điền và tên bịt mặt cầm đầu còn có hai tên bịt mặt bộ hạ khác, hai tên này lập tức bị chưởng lực họ Cốc đánh bật bay vọt về hướng tên bịt mặt cầm đầu. Chính nhờ vậy Huyền Thiên chỉ thứ hai của hắn bị chệch hướng chỉ xuyên thủng áo choàng và đánh gục cây sau lưng chàng.

Tên bịt mặt cầm đầu bốc lửa giận, hắn cười rú lên kinh dị:

- Hai lão sát phu, đêm nay yên ổn không muốn lại muốn tìm cái chết, bản sơn chủ sẽ thành toàn cho các ngươi, các ngươi có cần trần trời gì cứ nói ra mau bản sơn chủ sẽ thỏa mãn lần cuối.

Cốc Tang Điền vuốt râu ngửa mặt cười lớn:

- Suốt đời Cốc mỗ chưa ai dám khinh thị đến thế, các hạ dám mục hạ vô nhân chắc không phải là hạng vô danh, có gan hãy nói ra tên tuổi cho tiện lão phu cầu siêu độ cho ngươi!

Tên bịt mặt cười hăng hắc:

- Xưa nay bản sơn chủ chưa hề để tên trong giang hồ, các ngươi hãy chịu khó xuống âm ty địa ngục sẽ biết!

Chu Thục Tuyên bị khiêu khích nổi giận:

- Tên tiểu tử giấu mặt, ta không có thì giờ nói nhiều, tiếp chưởng!

Chưởng ấy lão xuất toàn bộ công lực, tiếng rít như xé lụa, thế mạnh như di sơn đảo hải kinh phong rợn người đập tới tên bịt mặt. Tên bịt mặt sơn chủ nọ khinh thường không thèm sử dụng Huyền Thiên chỉ, hắn vận khởi chân khí hữu chưởng phiên đảo, một luồng kinh phong phát ra nghênh tiếp. Một tiếng “bình” dữ dội, Chu Thục Tuyên vẫn đứng tại chỗ còn thân hình tên bịt mặt lắc lư vài cái cuối cùng phải lùi lại nửa bước.

Cốc Tang Điền cười ha hả:

- Công lực ngươi bất quá chỉ có thế mà cũng dám khoa đại!

Cốc Tang Điền tuy nói vậy nhưng cũng không dám sơ sót, lão vận Thái Ất thần công tạo thành một bức vách chân khí chuẩn bị tùy cơ ứng biến.

Tên bịt mặt “hừ” một tiếng lạnh:

- Hãy tiếp thêm một chương nữa!

Tay hữu hấn đặt ngang ngực, sắp sửa phát động Huyền Thiên chỉ. Nhị Tuyệt ngưng thần tụ khí chuẩn bị nghênh tiếp chỉ phong đối phương. Chính ngay lúc ấy một tiếng rú lớn cất lên ở bên cạnh, tất cả vội nhìn tới, ai nấy tái mặt kinh dị quên cả động thủ.

Bên cạnh, một tên bịt mặt lui dần từng bước vào đầu trường, trước mặt hắn là một người bước chậm chậm đến gần hắn. Người ấy không ai khác chính là Thanh Dương chân nhân mà ai nấy đều tưởng là đã chết.

Đầu của chân nhân đã vỡ, cổ họng chảy đầy nước vàng, toàn thân cứng đờ hình dạng đáng sợ như một xác chết. Chúng nhân ai nấy kinh dị, bỗng soạt soạt hai tiếng hai môn đệ Nga My nữa cũng đã chết bỗng bật đứng dậy theo. Một tử thi bị vỡ nát vùng ngực ruột gan còn lòng thòng ra ngoài, còn một tử thi nát nửa đầu, chân nát như một bên đồng thời từ từ di động về hướng hiện trường...

Chương Thứ Năm: Gió Tanh Mưa Máu

o O o

Thi thể Thanh Dương chân nhân bước tới trước còn hai thi thể môn hạ Nga My bước theo sau từ từ tiến vào đấu trường.

Tên bịt mặt cầm đầu quát mắng bộ hạ:

- Đồ vô dụng tránh ra!

Tay hữu của hắn vốn đang đặt ngang ngực lập tức bắn ra Huyền Thiên chỉ lực nhắm vào Thanh Dương chân nhân “soạt” một tiếng, chỉ lực trúng mục tiêu.

Thanh Dương chân nhân không hề ngã, chỉ hơi lay động nhưng vẫn bước tới trước, khi gần tới vòng đấu trường đột nhiên cước bộ mau thêm lướt tới bên

Chu Thục Tuyên, hai xác môn hạ Nga My đột nhiên cùng phân ra tả hữu lướt tới đến Cốc Tang Điền và Tôn Lan Đình.

Bấy giờ bỗng bên tai tên Sơn Chủ bịt mặt có tiếng người vo ve rót vào tai:

- Bọn ngươi dám làm trái lệnh, mau quay về chịu tội!

Tiếng vo ve nhỏ như sợi tơ nhưng rõ rệt dị thường, công phu truyền âm nhập mật đến mức độ ấy khiến tên bịt mặt hiểu là phát xuất từ giáo chủ của hắn, toàn thân hắn run lên vội vàng cung thân vái lên không trung đáp:

- Xin vâng!

Không dám chậm trễ, hắn chuyển nhìn bọn thuộc hạ bịt mặt quát lên lạnh lùng:

- Mau rút lui!

Lập tức nhân ảnh phiến động, bọn bịt mặt rút lui hết ra ngoài cổng viện, Chu Thục Tuyên nhìn thấy thi thể của Thanh Dương sư đệ tiến lại gần không nỡ xuất chiêu ngăn cản, lại thấy toàn thân sư đệ rỉ ra loại nước vàng độc địa vô cùng không dám đưa tay chạm đến nên vội vã tránh thân sang một bên.

Chợt thấy bọn bịt mặt bỏ chạy, gầm to:

- Định chạy thoát đi đâu?

Song chừng dồn hết công lực nhắm hai tên bịt mặt chạy sau phát tới, tiếp theo là hai tiếng rú thê thảm, hai tên bịt mặt ngã vật xuống chân tường chết liền tức khắc.

Chu Thục Tuyên đang định động thân đuổi theo bỗng nghe sau lưng có tiếng gió, xác chết của Thanh Dương chân nhân lao tới, lão vội chuyển thân nhường xác chết lướt qua thuận thế chỉ xuất thành công lực đẩy tới xác chết, “bình” một tiếng, xác chết ngã xuống không còn động đậy gì nữa.

Bên cạnh Cốc Tang Điền thấy xác chết môn hạ Nga My nhào tới gần, lão nhân quát to:

- Công phu Cách Không Vận Khí quả thật là tuyệt diệu!

Hữu chương lão đảo ngược sử xuất hai thành công lực đánh tới, xác chết cũng ngã xuống không động. Lão vọt thân lên nóc Tam Thanh điện đưa mắt nhìn chung quanh, tuyệt không có một bóng người. Lão buột miệng kêu “ủa” một tiếng cất cao giọng nói dội vào không trung:

- Cao nhân phương nào, xin mời lộ diện!

Hỏi liên tiếp mấy lần không hề nghe thấy phản ứng gì, lão thở dài phi thân xuống đất. Tôn Lan Đình quỳ xuống trước mặt sư phụ:

- Đồ đệ ngu muội dễ bị người lừa dối tạo thành nhiều chuyện lầm lẫn, xin nguyên nghe sư phụ xử trí!

Cốc Tang Điền quát:

- Người vào giang hồ đã một năm nay mà vẫn chưa hiểu gì cả. Tam Thủ kia chỉ vì không đánh được người nên lừa người đến đây chịu chết, nếu sự việc không biến hóa, người dù không chết trong tay môn hạ Nga My tất cũng bỏ mạng bởi Huyền Thiên chỉ, nên biết giang hồ hiểm ác, nếu người cứ tự do theo ý mình mai đây sư phụ biết ăn nói thế nào với các bằng hữu võ lâm. Tội người khó dung thứ, lẽ ra sư phụ phải trừng trị người nhưng vì phụ mẫu người chưa biết số phận ra sao, thù lớn người chưa có cơ báo đáp, sư phụ phải xử trí người ra sao đây?

Tôn Lan Đình quỳ mọp dưới đất lãnh thụ giáo huấn, toàn thân toát mồ hôi, hai mắt rung rung lệ.

Cốc Tang Điền quay sang Chu Thục Tuyên:

- Vừa rồi đúng là tặc đồ lỗ mãng, ta giao tặc đồ cho Chu huynh!

Chu Thục Tuyên nói với chàng:

- Đã biết bị người lừa coi như mọi chuyện kết thúc, tiểu tử hãy đứng dậy đi!

Cốc Tang Điền quát chàng:

- Sao chưa lạy tạ tiên bối rộng lượng?

Tôn Lan Đình vái Chu Thục Tuyên một vái phiến thân đứng dậy. Ba người bước đến hai xác chết của hai tên bị mặt đưa tay lột tấm khăn che kín mặt, thì ra cả hai chỉ là hai tên cường đạo hung ác vô danh tiểu tốt.

Cốc Tang Điền nói:

- Từ hai tên bộ hạ này có thể suy đoán sơn chủ của chúng cũng chỉ là bọn tà ác hung tàn.

Hai sư đồ cốc Tang Điền phụ giúp Chu Thục Tuyên chôn cất xác chết xong. Chu Thục Tuyên hỏi Cốc Tang Điền:

- Cốc huynh, nghe huynh hai mươi năm không rời khỏi Đại Ba sơn, sao

đêm nay lại đến nơi đây?

Cốc Tang Điền đáp:

- Tiểu đệ được bang chủ Cái bang báo cho biết liền xuống núi thăm dò hư thực bọn Hắc Y giáo ra sao, hôm nay chỉ là tình cờ đi qua đây định ghé thăm Thanh Dương chân nhân nào ngờ gặp chuyện phiền nhiễu như thế này!

- Bọn Kim Đình Tam Thử lừa bịp lệnh đồ tạt có liên quan đến bọn bịt mặt và lệnh phụ mẫu của lệnh đồ đây, chúng ta nên đến tìm chúng tra hỏi xem sao.

Cả ba đồng ý, tức thì rời núi Nga My xuống quan đạo, vượt qua sông Trường Giang, nhắm Kim Đình sơn ở Quý Châu. Trên đường đi Tôn Lan Đình kể hết các việc gặp gỡ của chàng cho sư phụ nghe. Khi nghe đến việc Sĩ Tình cư sĩ, lão nhân suy nghĩ hồi lâu rồi hỏi:

- Đó là ai mà sao ta không hề nghe nhắc tới tên?

Đối với việc Tôn Lan Đình chuẩn bị học Sĩ Tình bí phổ lão nhân không hề phản đối:

- Võ công thiên hạ đều từ một gốc, tương lai sau khi con luyện thành công không nên tùy tiện hại người.

Sau đó lại nghe chàng nhắc đến chuyện Kim Phát Man Bà, mắt lão nhân sáng lên, vội hỏi:

- Khi nhắc đến tên ta thái độ bà ấy ra sao, phải chăng bà còn có ý hận ta nữa hay không?

Chàng đáp:

- Chẳng những lão bà hoàn toàn không có ý thù hận gì sư phụ mà hình như còn hối hận vì việc cũ nên cứ vắn hỏi đồ đệ mấy lần về tình hình sư phụ hiện nay.

Cốc Tang Điền thở dài, lâu lắm không nghe lão nói gì. Tôn Lan Đình miễn cưỡng đem chuyện mình đã định hôn ước với Vương Mai Sương ra kể lại, vì Vương Mai Sương là đồ đệ của Kim Phát Man Bà, đương nhiên Cốc Tang Điền không phản đối, lâu lắm lão nhân mới hỏi:

- Con định chọn nơi nào để an cư luyện tập Sĩ Tình bí phổ?

- Đệ tử cũng chưa quyết định!

- Theo ý sư phụ con nên ở vùng Vân Vụ Đoạn Trường cốc tập luyện võ công, trước là để thăm dò cây Linh Chi hình người, sau nữa vùng ấy hoang vắng rất tiện cho con.

Đúng vậy, kiến giải của sư phụ rất hợp với ý chàng, huống gì Đoạn Trường cốc trong Vân Vụ sơn cũng chẳng xa nơi ở của Vương Mai Sương là mấy.

Khoảng giờ Tuất ngày thứ hai, ba người vượt qua sơn quan đến dưới chân núi Kim Đỉnh. Chu Thục Tuyền vốn biết rõ nơi ở của Kim Đỉnh Tam Thử nên đi trước dẫn đường. Đi độ một khắc nữa chui vào một khu rừng rậm đường mòn bị mất ngay. Chu Thục Tuyền chỉ về hướng một sơn cốc xa xa:

- Bọn chúng trú ngụ ở trong sơn cốc ấy đây!

Chuyển qua một sườn núi nữa là đến cửa cốc, đột nhiên trong cốc vọng ra một hồi hú dài dội lại bất tuyệt bốn bề vách núi.

Chu Thục Tuyền giật mình hơi chậm bước quay đầu lại nói:

- Tiếng hú này nội công thật thâm hậu, cao hơn tên sơn chủ đêm qua rất nhiều, có thể là tên bí mật đã ngầm thi triển Cách Không Vận Khí đêm qua, chúng ta không nên sơ hở.

Chưa nói hết câu, bỗng lại nghe có bốn tiếng hú vọng ra từ trong sơn cốc, bốn bóng người từ trong vọt thân ra bày thành hàng ngang chặn đường họ. Các ăn mặc của bốn người này hoàn toàn không khác gì bọn bịt mặt tối hôm qua, chúng trùm kín mặt chỉ khoét hai lỗ ngay mắt để lộ ra những ánh mắt sáng như tia chớp.

Chu Thục Tuyền bước tới một bước cười gằn:

- Các ngươi có gì hổ thẹn mà không dám cho ai nhìn thấy chân diện mục?

Bốn tên bịt mặt đưa mắt nhìn nhau hoàn toàn không đáp chỉ có một tên phát ra tiếng cười hắc hắc tựa hồ không coi ba người họ vào đâu.

Chu Thục Tuyền nổi giận:

- Bốn con chuột núi, tránh đường!

Hai tiếng “tránh đường” vừa dứt, bốn tên bịt mặt tách ra hai bên đường nhưng vẫn đứng đó, nếu muốn đi vào cửa cốc tất phải đi qua bọn hắn.

Chu Thục Tuyền lại càng giận dữ:

- Tiếp chiêu!

Một luồng cuồng phong cuốn cát đá mù mịt bay lên quét đến bốn tên bịt mặt thanh thế cực kỳ uy mãnh như những lớp sóng cuồng. Bốn tên bịt mặt vẫn đứng bất động, đột nhiên cả bốn vung tay đập mạnh vào giữa, bốn luồng cuồng phong cuộn vào nhau hình thành một luồng gió xoáy nổ vang một tiếng cuốn cát bụi mù mịt lên cao hơn hai trượng như một con rồng đất dựng lên ở giữa cứ bay cuốn vào nhau một lúc lâu không tan.

Chưởng phong của Chu Thục Tuyền vừa chạm vào luồng gió xoáy ấy liền phát ra những tiếng quái dị như tiếng lụa xé và bị luồng gió xoáy cuốn dạt sang một bên nhưng dù sao công lực thâm hậu của Chu Thục Tuyền cũng khiến bốn tên bịt mặt phải giật mình:

Chu Thục Tuyền buột miệng kêu “ủa” một tiếng:

- Không ngờ công phu Vạn Lưu Quy Tông thất truyền mấy chục năm nay lại xuất hiện ở đây, tiếc thay công lực của cả bốn tên các người chưa đủ, xem ra các người luyện chưa lâu, hãy tiếp thêm một chương nữa của lão phu xem sao.

Dứt lời hai chương lão đặt ngang vai, khuỷu tay cong lại như ôm vòng thái cực, đột ngột phát ra kinh lực, chương lực ào ào tuôn ra đánh thẳng vào bốn đối phương. Bốn tên bịt mặt ấy bình tĩnh hợp chương tạo thành một con rồng đất cát dựng thẳng lông lộn cuốn bụi mù.

Chương lực lần này của họ Chu quá mạnh, chỉ thấy nhân ảnh di động liên tục, bốn tên bịt mặt phi thân lao vào cốc biến mất.

Cốc Tang Điền hét to:

- Vào cốc!

Lão tung thân vào trước liền. Sau khi vào cốc, họ không bị ai ngăn cản nữa, đi sâu vào hơn nữa khắc chợt nhìn thấy trước mắt có một dãy nhà cỏ.

Chu Thục Tuyền nói:

- Đó là nơi ở của Kim Đỉnh Tam Thử!

Dãy nhà ấy có năm gian, gian chính giữa hai cửa rộng mở bên trong còn ánh đèn le lói còn chung quanh chỉ toàn một màu đen như mực. Họ tiến đến gần ngưng thần nhìn vào trong thấy một tên bịt mặt ngồi giữa nhà, trước mặt hắn có ba người quỳ mọp chính là Kim Đỉnh Tam Thử.

Tên bịt mặt nọ vừa nhác thấy họ, không hề kinh hoảng bật ra tiếng cười lạnh, đột nhiên ánh đèn trong nhà tắt phụt không phát ra một tiếng động nào nữa.

Cốc Tang Điền vốn sẵn chuẩn bị lên đốt bụi nhùi có sẵn trong tay lên, Chu Thục Tuyền đưa song chương hộ thân bước vào trong nhà. Đưa mắt nhìn quanh. Kim Đỉnh Tam Thử vẫn còn quỳ đơ đít đưa mắt há mồm rất gian ác vì đã bị điểm tử huyết, còn tên bịt mặt biến mất từ bao giờ, trên cách còn bị hắn dùng chỉ công viết bốn chữ lớn “Giết Người Diệt Khẩu”.

Chỉ trong chớp mắt tắt đèn mà hắn liền tiếp giết người, viết chữ, ăn thân, thân thủ mau đến độ ấy thực đáng gọi là kinh người.

Chu Thục Tuyền hơi ngần ngại, bỗng có cảm giác lạ lùng, lão điểm cước vọt thân ra ngoài liền. Cốc Tang Điền vốn nhiều kinh nghiệm giang hồ, khi Chu Thục Tuyền vào nhà lão vẫn ở ngoài đề phòng bị tập kích. Lão thấy Chu Thục Tuyền phi thân vọt ra, không biết đã phát sinh chuyện gì liền hỏi:

- Chu huynh phát hiện được gì không?

Chu Thục Tuyền chưa đáp sắc diện trắng bạch, toàn thân run rẩy bước lại một gốc cây ngồi xuống khoanh chân cúi đầu thổ nạp điều tức, sắc mặt dần

dần có mồ hôi rịn ra, đầy thống khổ. Cốc Tang Điền bước lại quan sát cẩn thận thì ra họ Chu đã trúng độc được, lão dùng nội công tinh thuần khu trục chất độc được, không dám khinh động, lão quay sang Tôn Lan Đình:

- Con ở đây canh giữ Chu tiên bối không được sơ ý!

Lão quay lại trước cửa căn nhà nói vọng lớn:

- Người nào trong nhà hãy ra đây, ẩn thân dùng kế ám toán người có gì là anh hùng?

Kêu to liên tiếp mấy lần chỉ có tiếng hồi âm của vách núi, không thấy trong nhà có phản ứng gì. Cốc Tang Điền quay lại chỗ của Chu Thục Tuyên đang dưỡng thương, lão cũng ngồi khoanh chân xuống đất nhắm mắt ngưng thần triển khai Nội Thị Sưu Sách im lặng quan sát động tĩnh chung quang. Đột nhiên, lão mở bừng hai mắt bật thân dậy, xuất chiêu thức Thân Long Thăng Thiên mau như sao xẹt như một con ưng lớn lao phi thân lên đỉnh ngọn cây cách đó hơn hai mươi trượng.

Khi lão còn cách đỉnh cây độ năm sáu trượng bỗng nghe mấy tiếng “soạt” “soạt”, hơn mười ánh xám đen bắn tới cực mau, mồn tránh kịp không phải dễ dàng. Thân lão đang ở trên không, nghe được tiếng gió nhận ra liền kẻ bắn ám khí thủ pháp hơn người, không dám chậm chạp liền thi triển Vạn Lý Phiên Thân chuyển thân liên tiếp mấy cái trên không hai tay quạt mạnh tóm gọn mười mũi ám khí, vì nội kinh đối phương quá lớn, hai tay lão đau nhói. Ám khí vừa nắm vào tay đã vỡ nát hết vì đó chỉ là mười lá cây, bất giác lão buột miệng khen:

- Trích Hoa Phi Diệp thật tuyệt diệu!

Thân pháp lão vẫn đủ sức bắn lên tới đỉnh cây, khi gần tới mục tiêu, song chưởng đập mạnh hai luồng kinh lực đánh xuống đám lá rậm rạp trên đỉnh cây.

“Rắc, rắc” mấy tiếng cây lá gãy lìa rơi rụng lả tả, đỉnh cây như bị phạt bằng, trong đám lá cây rơi rụng, lão mơ hồ nghe có tiếng kêu quái dị:

- Chưởng lực gớm thật!

Tiếp đó là một tiếng cười quái lạ, một bóng hắc ảnh từ đỉnh cây bắn ra mau như điện chớp vọt lên một đỉnh núi. Khi bóng hắc ảnh ấy còn ở trên không, tay hữu hất vung lên một luồng lửa sáng bắn thẳng tới năm căn nhà cỏ của Kim Đỉnh Tam Thử, lập tức lửa bùng lên, mấy gian nhà cỏ bắt lửa cháy chớp nhoáng hỏa táng cả ba tên Tam Thử gian ác.

Hắc ảnh ấy rơi thân xuống đỉnh núi cất tiếng hú dài, tiếng hú lồng lộng như rống gáy giống hệt như tiếng hú khi họ nghe được ở ngoài cốc. Cốc Tang Điền không đuổi theo, lão nhân quay về chỗ cũ, dưới ánh lửa sáng rực lão

thấy Tôn Lan Đình đứng bên cạnh Chu Thục Tuyền, hai mắt chàng chăm chú nhìn vào một tảng đá lớn gần bên dãy nhà.

Lão nhân nhìn vào tảng đá, tựa như trên đá có chữ, lão bước đến gần quả nhiên đọc được mấy chữ do chỉ công khắc lên một hàng:

“Nhu mèo giỡn chuột, khi nào hết hứng sẽ lấy tính mạng các ngươi”.

Chính đang lúc ấy chợt thấy Chu Thục Tuyền đã đứng dậy bước đến. Cốc Tang Điền hỏi:

- Chu huynh đã khu trừ hết chất độc chưa? Không biết lúc này huynh phát hiện cái gì trong gian nhà?

Chu Thục Tuyền cũng đã nhìn thấy hàng chữ trên tảng đá, lão giận dưng đứng râu tóc:

- Bọn này âm hiểm mưu kế đa đoan thực là đáng giận! Bọn chúng đã bố trí độc dược trong nhà, giết người diệt khẩu và viết chữ lên vách, tên gian hiểm nếu không trừ khử, tương lai tất là đại họa giang hồ.

Cốc Tang Điền nói:

- Chu huynh không nên khinh địch, tên vừa rồi tiểu đệ có qua chiêu với hắn, công lực hắn không kém gì chúng ta đâu, nếu chúng dự liệu thi hành quỷ kế trước chắc chắn chúng ta phải sa bẫy. Đang lúc võ lâm bị Hắc Y giáo gây hấn, lại xảy ra việc các tên bịt mặt này thật là đáng ngại.

Chu Thục Tuyền tiếp lời:

- Thêm cả việc Bất Lão Thần Hư tái xuất giang hồ chẳng là phúc cho võ lâm đâu.

Cốc Tang Điền thở dài:

- Xem ra từ nay giang hồ bắt đầu sóng gió rồi đấy!

Đột nhiên Tôn Lan Đình đứng bên cạnh xen vào:

- Sư phụ, bọn bịt mặt kia phải chăng đều là giáo đồ Hắc Y giáo? Chúng đều mặc áo đen đó...

- Rất có thể là thế, bất quá chúng ta hãy từ từ tra xét mới chứng minh được.

Chu Thục Tuyền bỗng nói:

- Lão phu phải gấp gấp quay về Nga My sơn thương lượng việc lập tân chương môn nhân.

- Chu huynh có việc cần cứ đi đi. Xin mời!

Chu Thục Tuyền ôm quyền thi lễ thân hình vọt đi, thoáng chốc đã biến mất trong rừng rậm. Tôn Lan Đình thấy Chu Thục Tuyền đã đi chàng mới nhớ đến chuyện giữa sư phụ chàng và Mạnh Ngọc Trân liền nói:

- Mạnh lão tiên bối rất ăn năn về chuyện cũ, sao sư phụ không gặp lại bà

ta?

Cốc Tang Điền không đáp chỉ thở dài, chàng lại tiếp:

- Hiện giờ Hắc Y giáo đang gây hấn võ lâm, nếu sư phụ cứ tránh mặt Mạnh lão tiên bối đối với đại cuộc rất bất lợi, xin suy xét lại.

Cốc Tang Điền trầm tư một lúc rồi đáp:

- Con có phần đúng, sư phụ vốn chẳng ghét bỏ gì bà ta, hiện tại nên coi đại cục là trọng yếu hơn.

Chàng hết sức cao hứng:

- Đệ tử đang muốn về Vân Vụ sơn tìm nơi hẻo lánh luyện tập võ công, nếu hiện tại sư phụ rảnh rồi, đệ tử xin mời sư phụ tới nơi ấy một phen.

Cốc Tang Điền không đáp, lặng lẽ gật đầu. Hai người rời Kim Đinh sơn, vài ngày sau đã đến Vân Vụ sơn, vòng ra phía sau núi là tới Bài Vân động.

Bấy giờ Tôn Lan Đình mười phần cao hứng còn Cốc Tang Điền cứ trầm tư nhất thời không biết suy nghĩ gì nữa. Không bao lâu họ đã đến nơi ẩn cư của Kim Phát Ngân Bà Mạnh Ngọc Trân, hai cánh cửa nhà đóng chặt dường như mọi người đã rời bỏ nơi này từ bao giờ rồi, chỉ có mấy cây tùng trước sân vẫn vi vu trong gió.

Cốc Tang Điền nói:

- Có lẽ họ đã vì việc Hắc Y Giao hạ sơn dò hỏi rồi, sư phụ không muốn ở lại đây, con nên tìm nơi nào yên tĩnh tập luyện võ công, khi nào học xong con hãy tìm đến Càn Nguyên phong gặp ta.

Nói xong lão nhân thi triển Thần Long thân pháp, trời sụp mấy cái đã biến mất trong rừng xanh núi biếc. Tôn Lan Đình không dám tự tiện phá cửa nhà, chàng bồi hồi một lúc đứng trước cửa tự nghĩ: “Bài Vân động này địa thế hiểm trở vắng vẻ, sao ta không ở lại luyện học võ công đồng thời có thể canh giữ cây Tiên Chi khỏi bị hủy hoại”.

Chủ ý đã định chàng lập tức phi hình về phía Bài Vân động. Từ đó chàng ở lại trong động lấy chim muông, dã thú làm lương thực độ thân, bắt đầu luyện tập Si Tình bí phổ...

Chương Thứ Sáu: Khổ Luyện Bí Phỏ

o O o

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thu tàn đông đến, trước cửa Bài Vân động mấy nhánh mai gầy guộc đã đơm nụ đầy cành, một đám mây từ trong động bay ra như vương vào mấy cành mai tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp.

Tôn Lan Đình khổ luyện Si Tình bí phổ trong Bài Vân động đã được non bốn tháng trời, cái bình được hoàn chàng cũng đã uống hết hai phần ba. Từ khi chàng được Si Tình cư sĩ đả thông Sinh Tử Huyền Quan, trừ có cảm giác toàn thân khinh khoái ra chẳng có cảm thấy gì khác. Đến giờ khi luyện tập võ công bản môn chàng mới thấy có công hiệu lạ kỳ, thêm được được hoàn trợ lực nên tuy chàng mới học có bốn tháng chẳng khác nào người bình thường phải học hơn mười năm.

Nguyên võ công chàng đã sẵn có căn bản, vì vốn được luyện nội công huyền môn chính tông, nay cải sang luyện tập bí phổ, tiến bộ cực mau, chỉ trong vòng bốn tháng chàng đã tập luyện quá nửa cuốn bí phổ. Chỉ còn lại một chương cuối cùng quan trọng là Tam Thanh Nhất Khí thần công.

Chương tối hậu này là toàn bộ tinh hoa của bí phổ, đặc biệt khó luyện. Tôn Lan Đình bắt tay vào chương ấy tự biết nếu không mất ba năm khó mà luyện xong.

Tam Thanh Nhất Khí thần công gần các chiêu thế tấn công là Nhất Khí Hóa Tam Thanh và các phương pháp phòng ngự là Tam Thanh Quy Nhất Khí luyện tập hết chương cuối cũng gồm hai phần ấy mới gọi là viên mãn, đại công cáo thành. Chàng đọc kỹ qua phương pháp luyện một lượt rồi bắt đầu tập luyện nhưng lần này sự tiến bộ xem ra rất chậm. Luyện tập võ công không thể gấp được, chàng cứ tuân theo các bí pháp trong bí phổ tĩnh tọa, dưỡng khí tuần tự tiệm tiến. Hôm ấy, Tôn Lan Đình bước ra ngoài động, chợt chàng nhìn thấy cành mai ra nụ, chàng bật kêu “a” một tiếng, tự lẩm bầm một mình:

- Tới tháng chạp rồi đây!

Chàng quay vào trong động đến chỗ mọc của cây Tiên Chi nhìn nó, cành lá vẫn xanh non nhưng chưa hề có một cánh hoa nào.

Chàng nghĩ thầm: “Xem ra năm nay cây Tiên Chi này vẫn chưa chịu nở hoa!”.

Tiên Chi có kết hoa hay không đối với chàng cũng chẳng có gì là quan trọng, chàng vẫn tiếp tục khổ luyện Tam Thanh Nhất Khí thần công. Chiều hôm ấy chàng đang ngồi khoanh chân trong động tĩnh tọa, dần dần nhập vào cảnh giới phản bản hoàn nguyên, âm dương hòa hợp, bỗng nhiên chàng nghe thấy ngoài cửa động có những tiếng loạt soạt, chàng giật mình cả kinh, cái

giật mình cả kinh ấy khiến khí chàng đảo lộn cơ hồ sắp tẩu hỏa nhập ma, chàng vội ngưng thần điều tức, chuyên khí tới thập nhị tầng lầu mới thấy bình hòa, từ từ mở mắt nhìn ra ngoài động, nhưng thị tuyến chàng bị cây đá che lấp không nhìn thấy gì.

Vừa lúc ấy, một loạt tiếng động lại nổi lên, thanh âm phát ra từ một lùm cây thấp ngoài cửa động, tiếng một người nói:

- Sư phụ sai chúng ta canh giữ ở đây lại không chịu cho chúng ta vào động xem thử, mỗi ngày lão nhân gia đều đến tra xét một lần, chúng ta phải canh giữ ở đây liên tục trong một tháng đấy.

Một người khác đáp:

- Sư phụ thật quá cẩn thận, nơi hiểm độc hoang dã này nào ai biết trong động lại có Tiên Chi.

Tên đầu tiên lên tiếng:

- Điều ấy chưa nhất định, chúng ta không nên sợ ý quá, mau chuẩn bị sẵn sàng tín hiệu, nếu xảy ra việc bất thường lập tức phát ra tín hiệu báo cho sư phụ biết!

- Tín hiệu vốn chuẩn bị sẵn sàng, trong hai người ai là người muốn ngủ trước thì đi ngủ đi chứ đừng thức trắng cả hai thế này!

- Sư đệ ngủ trước đi để ta canh giữ cho, sáng mai sẽ tới phiên ta ngủ, còn thực phẩm đã có sư phụ mang đến mỗi ngày rồi.

Từ đó hai người chẳng nói gì nữa, có lẽ một người đã ngủ mất rồi. Tôn Lan Đình nghe chúng nói chuyện lòng lấy làm lạ: “Cây Tiên Chi này đối với ta chẳng có gì quan trọng nhưng không ngờ lại có người thêm muốn nó, nếu bọn chúng vào đây tất làm trở ngại đến việc học tập võ công của ta, nếu tìm chỗ khác luyện tập lại bị hai tên gác cửa ngay cửa động, làm sao ta có thể ra được?”.

Chàng suy nghĩ một lúc chẳng tìm được kế sách gì, đang lúc trù trừ, bỗng nghe ngoài động có người gọi nhỏ:

- Sư đệ dậy đi, nhìn kỹ, sư phụ đến rồi đây!

Ngữ âm vừa dứt bên ngoài thêm một âm thanh già lão:

- Thanh nhi, phải chẳng có người ngoài mới đến?

Người bị gọi là “Thanh Nhi” đáp:

- Thưa sư phụ không có!

Thanh âm già lão:

- Thế thì quái thật, xem các dấu hiệu ngoài động tựa như thường có người đi vào ra nơi này, các con có vào động lần nào chưa?

- Thưa không, sư phụ đã dặn, chúng con nào dám trái lời?

- Được lắm...!

Tôn Lan Đình nghe chúng nói chuyện trong bụng hoảng kinh nghĩ thầm: “Nhân lực của người được gọi là ‘sư phụ’ kia rất lợi hại, tự chàng mỗi ngày ra vào đã bị người ấy phát hiện, chỉ với điểm ấy đủ biết đó là một người nguy hiểm”.

Đột nhiên bên ngoài lại thêm một âm thanh quái dị:

- Chúng ta mỗi năm gặp một lần, Lý huynh không ngờ hôm nay huynh lại đến quá sớm!

Tiếp đó lại có một âm thanh lão phụ:

- Lý Nhược Vọng, người đến sớm quá, đã vào hang động xem qua chưa?

Tên được gọi là “Lý Nhược Vọng” cười nhạt đáp:

- Phàm việc gì người đến trước đều có lợi, năm nay ta đến trước, nếu như Tiên Chi kết hoa tất không đến phần các người, ta có động vào hay chưa, Cưu Trượng Bà, cái ấy lão bà không cần biết!

Lão phụ được gọi là “Cưu Trượng Bà” lãnh lút đáp:

- Đồ ngu! Người tưởng chiếm lấy một mình mà được ư?

- Nếu Tiên Chi chỉ nở hoa, Thác Bát Tiên Ông, chúng ta sẽ hợp thủ hái trước!

Lại thêm một thanh âm của vùng Sơn Tây nói:

- Chớ vội, còn có ta cũng chủ ý nhiều năm nay rồi, chẳng lẽ không có phần gì ư?

Bọn chúng cãi nhau bên ngoài, Tôn Lan Đình ở bên trong nghe rõ mồn một, chàng lấy làm kinh dị vì mấy tên ấy chàng đã nghe Thần Long tôn giả nói qua, toàn bộ chúng là lão ma đầu quy ẩn lâu năm, cứ đến tháng chạp lại đến đây, sau đây còn không biết còn tên nào tìm đến nữa hay không, thân chàng đang bị kẹt ở trong động, xem ra lành ít dữ nhiều. Chàng đang có ý nếu có cơ hội thuận tiện sẽ thoát khỏi nơi nguy hiểm này.

Bốn nhân vật cao thủ ngoài cửa động đã phát hiện trong động có tiếng động dù rất nhẹ. Cưu Trượng Bà hậm hực buông tiếng:

- Hay lắm, Lý Nhược Vọng người dám giấu người trong động đánh cắp Tiên Chi trước phải không?

Lý Nhược Vọng không thèm lý đến lão bà, lão ma đầu nhìn vào trong động quát lớn:

- Ai ở trong động đó? Ra mau!

Tôn Lan Đình tự nghĩ dù có ẩn thân cũng chẳng được nữa, chỉ bằng cứ thẳng thắn bước ra gặp chúng. Chàng thu đảm khí bước ra cửa động hai tay vạch cây cối che lấp ngang nhiên đứng vững.

Bốn tên bên ngoài vừa nhìn thấy chàng nhất tề nghĩ thầm: “Thì ra chỉ là một tên tiểu tử tuần tú còn trẻ tuổi!”.

Tôn Lan Đình bước ra rồi tuyệt nhiên không buồn nói gì, đưa mắt quét một vòng bốn tên. Bên tả là một lão đầu lùn mập đội một cái khăn nho, thân khoác trường bào, râu tóc đều bạc trắng mặt xem ra cũng có phần trung hậu, tay hữu ôm một bản toán. Chàng biết lão đầu ấy nhất định mấy chục năm trước nổi tiếng giang hồ về gian trá tên Ngô Tỉnh Ngô. Đứng cạnh lão đầu họ Ngô là một lão phụ tóc trắng, hai gò má cao vượt lên, hai mắt bị đẩy lõm xuống, vết nhăn trùng điệp mặc áo đen toàn thân tay cầm Cưu Đầu trượng tất có biệt hiệu là Cưu Trượng Bà. Bên hữu là một lão mập vừa phải, đầu trọc lóc chỉ để lại một chòm tóc bạc da dẻ khá hồng nhuận, dưới cằm không có sợi râu nào, tay cầm một cái bát rất lớn, do cái bát ấy biết lão là Thác Bát Tiên Ông Trác Bát Quân.

Đứng cuối cùng là một lão nhân tóc bạc phơ, mũi to mắt điều hâu, mặt rất âm hiểm chính là Bát Tý Ma Quân Lý Nhược Vọng. Sau lưng Lý Nhược Vọng còn có hai đồng tử một mặt đen, một mặt vàng.

Bốn tên thấy thái độ ung dung của Tôn Lan Đình chẳng có chút vẻ sợ sệt, Bát Tý Ma Quân Lý Nhược Vọng đảo lộn cặp mắt điều hâu lên tiếng:

- Tiểu tử, ngươi dám lớn gan tự vào trong động chắc hẳn có ý ăn trộm vật quý võ lâm?

Tôn Lan Đình cau mày lớn tiếng:

- Cây Tiên Chi trong ấy đâu có gì quý báu, tại hạ hoàn toàn không có ý muốn lấy nó.

Lý Nhược Vọng hỏi:

- Thế tên tiểu tử ngươi vào đó làm gì?

- Tại hạ đã coi động này như nhà và cư trú trong ấy đã mấy tháng nay.

- Nói nhảm, nơi nào chẳng thể là nhà sao chọn đúng động này? Tiểu tử, ngươi hãy nói cho thật may ra sống sót!

- Tại hạ đã nói sự thật, tin hay không xin tùy!

Lý Nhược Vọng âm hiểm ra lệnh:

- Chúng ta lập tức vào đây quan sát, nếu như cây Tiên Chi bị tổn hại, tiểu tử ngươi chớ hòng sống sót!

Nói xong lão đưa tay tách bụi cây mọc che kín cửa động ra hai bên định bước vào động.

Bên cạnh Ngô Tỉnh Ngô quát to:

- Lý huynh chậm đã, hãy đợi lão phu vào trước xem tình hình ra sao đã!

Thác Bát Tiên Ông Trác Bát Quân không chịu kém vội can thiệp:

- Nhị huynh chớ tranh chấp hãy đợi Trác mỗ vào xem trước cho!

Cưu Trọng Bà đập vút Cưu Đầu trượng tới lãnh lót hết lên:

- Các người chớ hòng vào động trước ta!

Lý Nhược Vọng âm hiểm gọi lại:

- Lão Bà Tử định làm gì đó?

Cưu Trọng Bà chưa kịp đáp, xa xa đã có người trả lời:

- Các vị khoan vào động đã, có lão phu đến đây!

Bọn người đứng trước cửa động nhất tề nhìn theo hướng tiếng nói, người ấy Tôn Lan Đình có biết, chính là Bất Lão Thần Hư Lưu Linh Hư, lần này có lẽ lão vì đường núi quá chật hẹp nên không đem đoàn tùy tùng theo được, nên lão chỉ xuất hiện có một mình. Thoáng chốc lão đại ma đầu đã đến trước mặt mọi người.

Cưu Trọng Bà thu hồi Cưu đầu trượng hòa hoãn nói:

- Lưu huynh đến đây đêm nay thể nào tiểu muội cũng có phần cái hoa Tiên Chi kia.

Lưu Linh Hư hỏi:

- Các vị tranh đoạt quyết liệt phải chăng vì Tiên Chi đã nở hoa?

- Tiểu muội và các vị chưa hề vào động, không biết nó đã nở hoa hay chưa!

Trác Bất Quần ngửa cái đầu trọc cười “ha ha” hai tiếng:

- Lão Bà Tử, chớ có vội mừng, cây Tiên Chi ấy chưa chắc ai đã chiếm phần!

Cưu Trọng Bà nổi giận xung lên gầm to:

- Lão trọc, lão dám động tới lão nương ư?

Cưu Đầu trượng quét một luồng kinh phong tới Trác Bất Quần. Lão họ Trác lật tay đẩy cái bát to lớn đỡ trượng. “Choang” một tiếng dữ dội rung chuyển rừng cây, tiếng dội lại từ vách động liên miên bất tận.

Lý Nhược Vọng trừng hai mắt:

- Hai người muốn đánh nhau tránh xa xa mà đánh đừng trở ngại chúng ta vào động!

Cưu Trọng Bà thu hồi Cưu Đầu trượng:

- Chưa chắc ai dám vào trước ai!

Lưu Linh Hư đã nhận ra Tôn Lan Đình có mặt ở đó, lão cười ha ha như điên cuồng:

- Tiểu tử ngươi cũng dám đến đây tranh đoạt Tiên Chi nữa ư?

Chàng đáp:

- Tại hạ không có ý đẩy bất quá tại hạ đã coi động này như nhà.

- Là coi động như nhà?
- Tại hạ chẳng thấy cây Tiên Chi ấy có gì lạ nhưng không nỡ hủy đi dị vật nên di cư đến động này, nếu như hoa nó nở mà không ai biết tại hạ sẽ hái lấy, nhưng hôm nay các vị đã vì nó tranh đoạt, tại hạ tình nguyện không cần.

Lý Nhược Vọng lạnh lùng:

- Nếu người cần người định làm sao?

Lưu Linh Hư hỏi:

- Cây Tiên Chi trong động phải chăng đã nở hoa?

Tôn Lan Đình đáp:

- Không hề nở!

Đột nhiên xa xa có tiếng người gọi.

[Thiếu một đoạn]

... riêng Tôn Lan Đình đã nhận ra đó là ai thôi, chàng bước lên một bước cung thân sát đất:

- Thì ra là Hạ Hầu tiên bối, lần trước ở Đoạn Trường cốc được ân cứu mạng của tiên bối, vẫn bối chưa kịp đến quý trang khấu đầu không ngờ hôm nay lại gặp ở đây!

Hạ Hầu Vân cười ha ha, nét mặt rất ôn hòa:

- Ta và phụ thân ngươi là bằng hữu, có chút việc nhỏ ấy đáng gì mà nhớ!

Hắn lại chuyển sang năm người ôm quyền thi lễ:

- Chào các vị tiên bối, tại hạ Hạ Hầu Vân, các vị tiên bối tuy không biết tại hạ nhưng tại hạ ngưỡng mộ các vị đã lâu. Hôm nay được gặp đây thật tam sinh hữu hạnh.

Lý Nhược Vọng mặt lạnh như sương giá âm âm hỏi:

- Phải chăng các hạ đến đây cũng vì cây Tiên Chi?

Hạ Hầu Vân ôn hòa đáp:

- Đúng vậy, bất quá tại hạ hoàn toàn không có ý định tranh đoạt, đã lâu nghe trong này có loại thần vật, tại hạ chỉ muốn đến nhìn tận mắt để mở mang kiến thức. Nếu tại hạ nhận định không sai, tiên bối chính là Bát Tý Ma Quân Lý Nhược Vọng danh chấn giang hồ khi xưa?

Lý Nhược Vọng lấy làm lạ:

- Các hạ làm sao nhận ra lão phu?

- Mấy chục năm trước, tiên bối oai chấn giang hồ vì ám khí và Thần Ma chưởng ai mà không biết!

Cưu Trượng Bà đứng bên cạnh “hừ” một tiếng lạnh:

- Bản lĩnh của hắn đáng gì mà gọi là oai trấn giang hồ?

Hạ Hầu Vân chuyển thân vái dài, mỉm cười:

- Tiền bối nhất định là Cưu Trọng Bà m Tam Nương, với một thanh Cưu Đầu trượng vô địch, tiền bối với Lý Tiên Bối danh xưng là Nhị Tuyệt.

Nói xong lại chuyển thân qua Lưu Linh Hư vái dài một cái:

- Lưu tiền bối vĩnh viễn trường thọ, đúng là nhân vật trong giới thần tiên, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu.

Trác Bất Quần thấy lâu quá chưa được nhắc tới, lão xưng mặt:

- Người bảo ta với họ Ngô không bằng bọn ấy ư?

Hạ Hầu Vân vội vàng cười ha ha:

- Tại hạ không dám có ý ấy, phi bát của tiên ông là thần kỹ, còn bàn toán sắt...

[Thiếu một trang]

Cưu Trọng Bà m Tam Nương tính tính rất nóng nảy cất cao liên Cưu Đầu trượng, lạnh lốt quát:

- Muốn thử thì thử, có ai sợ người?

Ngô Tĩnh Ngô cười gian xảo:

- Các người hãy khoan động thủ, chúng ta chưa vào được động là đã trúng kế khích tướng của tiểu tử rồi đó!

Hạ Hầu Vân cười ha ha:

- Quả nhiên Ngô tiền bối túc trí đa mưu nhưng lần này đoán sai mất rồi, tại hạ không có ý khích tướng.

Ngô Tĩnh Ngô cười gian ác:

- Chúng ta đã đến nơi đây, không nên hao tổn sức lực, đợi lão phu vào động thử xem trước rồi sẽ tính.

Vừa dứt câu, thân hình lão liên bắn tới trước, hai tay vệt hai bụi rậm mọc trước cửa động ra bước thẳng vào. Sau lưng lão liên tục mấy tiếng quát tháo, kinh phong rít lên, Cưu Trọng Bà múa trượng điểm vào lưng lão, bát đồng của Thác Bất Tiên Ông cũng bay vọt tới quét trước mặt lão, cây cối bị bạt vệt ra chận đường lão lại.

Ngô Tĩnh Ngô bị bức bách phải dừng chân, tay phải lão cầm bàn toán bằng sắt đánh ngược về sau “keng” một tiếng, bật Cưu Đầu trượng sang một bên, chuyển thân quát lớn:

[Thiếu một đoạn]

- Trác huynh chớ loạn động chủ ý, sau khi nhặt bát phải lập tức lui lại!

Cưu Trọng Bà và Ngô Tĩnh Ngô nghe câu ấy đồng thời chuyển thân lại nhìn lão Thác Bất giám thị, Trác Bất Quần tự biết không thể vào động một mình được, sau khi thu hồi bát đồng liền quay về:

- Trác mỗ không có dạ hẹp hòi như người khác đâu!

Lưu Linh Hư đứng bên cạnh lên tiếng:

- Bốn vị đã không chấp thuận cho bất cứ ai vào động quan sát, chẳng nhẽ cứ cầm cự với nhau ở đây suốt một tháng ư?

Cả bốn đều biết công lực thâm hậu của Lưu Linh Hư, nếu như một chọi một không ai đáng là địch thủ của lão ma họ Lưu ấy, bây giờ bị lão chắt vắn, bốn tên nọ chỉ cần lão ma vọt thân tới, bốn người sẽ hợp thủ đối phó liền.

Lý Nhược Vọng lạnh lẽo đáp:

- Bốn người chúng ta đã ở đây liên tiếp mười năm, nếu các hạ muốn chiếm đoạt Tiên Chi, chớ trách chúng ta lấy nhiều thắng ít.

Hạ Hầu Vân đứng bên nói:

- Tại hạ xin lấy lập trường kẻ bàng quan hỏi các vị, các vị tranh chấp quyết

liệt như thế không biết có ai biết cái cây Tiên Chi hình người kia có công dụng gì?

Câu hỏi ấy của hắn khiến ai nấy đưa mắt nhìn nhau vì thực sự chẳng có ai biết công dụng của cây Tiên Chi ấy là ở chỗ nào cả.

Lâu lắm, Ngô Tĩnh Ngô mới miễn cưỡng đáp:

- Đã gọi là thần vật cứ uống vào bụng là có ích chứ đâu tổn hại gì?

Đúng lúc ấy bỗng nhiên trong động đưa ra một mùi hương thơm thoang thoang, mùi hương ấy càng lúc càng thơm nồng, tỏa ra khắp không gian, chúng nhân vừa ngửi được mùi thơm ấy lập tức thấy tinh thần sảng khoái và đều biết cây Tiên Chi trong động đã nở hoa không lâu sau hoa ấy rụng xuống kết thành quả.

Tôn Lan Đình lấy làm kỳ lạ:

- Vừa rồi cây Tiên Chi chưa hề nở hoa, tại sao trong một thời gian ngắn nó lại phát ra hương thơm đến thế? Loại thần vật này thực sự là khó hiểu!

Tình hình trước cửa động thêm căng thẳng, bốn người Lý Nhược Vọng quên cả sự liên kết chống lại Lưu Linh Hư... [Thiếu một đoạn]

... dài độ một khắc mùi hương hết tức thì hoa rụng kết thành trái, thời gian bức bách đến gần.

Bát Tý Thần Quân Lý Nhược Vọng phát động trước, lão thi triển Bát Bộ Hãm Thiềm bắn thân tới bụi cây trước cửa động. Lão đã mau, Cưu Trượng Bà m Tam Nương còn mau hơn, “xoẹt” một tiếng trượng thể mang theo kinh phong quét ngang lưng Lý Nhược Vọng.

Họ Lý cả giận, lão cong lưng gập xuống né qua Cưu Đầu trượng vọt thân vẫn tiến tới đồng thời sử xuất Thần Ma chưởng đánh ngược lại Cưu Trượng Bà, cuộc ác đấu bắt đầu tính danh...

[Mất một đoạn nữa]

... này cái đã!

Lão lao tới trước tay lật bát đồng lên, hai tiếng rú thẳm, hai tên tiểu đồng đã biến thành hai đồng thịt nát. Lưu Linh Hư vẫn đứng bên cạnh hoàn toàn khinh thị, lão cất tiếng cười lạnh từ từ bước về phía cửa động. Trước mặt lão nhân ảnh chuyển động, Ngô Tinh Ngô và Trác Bất Quân song song chặn đầu lão.

Lưu Linh Hư gầm to:

- Tránh ra!

Hữu chưởng lão phiên cao, một luồng kinh phong đánh thẳng tới trước ngực hai người, đồng thời tả chưởng cũng phiên động, lại tạo một đạo kinh phong khác quét sạch bụi cây mọc trước cửa động. Hai đối phương một cử cao bát đồng, một đưa bàn toán sắt bảo vệ thân đồng thời nhất tề phát ra tả chưởng nghênh tiếp luồng kinh phong.

[Thiếu một trang]

... cao đập xuống Lưu Linh Hư. Công lực của Lưu Linh Hư vô cùng thâm hậu đã trải qua hàng trăm trận đấu nên không hề hoảng loạn, tay tả lão quét nhẹ đẩy Cửu Đầu trượng bật ra rồi chớp nhoáng triển khai thân hình xuyên qua xuyên lại thấp thoảng giữa bốn địch thủ như con bướm vờn giữa vườn hoa, lúc công lúc thủ không phí sức chút nào, nhưng bốn phương đều là ma đầu ẩn cư lâu năm, muốn thắng được cũng không thể dễ dàng trong nhất thời.

Trận ác đấu giữa năm người càng lúc càng quyết liệt, kinh phong cuốn lên mù mịt một vùng cây cỏ lay động dữ dội. Hạ Hầu Vân đứng một bên quan sát trận đấu ngấm ngấm kinh hoàng, hần suy tính: “Không ngờ lão Lưu Linh Hư này lại lợi hại đến thế, nếu bây giờ lão lọt được vào động còn lại bốn ma đầu kia tất sẽ quay ra liên thủ đối phó với một mình ta. Hiện bây giờ mùi hương thơm chưa tan hết, cây Tiên Chi chưa kết quả, chỉ bằng ta cứ bàng quan may ra được ngư ông đắc lợi”.

Trước đây Tôn Lan Đình thấy bốn tên ma đầu hục hặc tranh giành lẫn nhau chàng còn đỡ lo, bây giờ thấy chúng liềm minh quyết đấu lại càng lo hơn, nghĩ thầm bọn này đều là những ma đầu thành danh vì sao lại đến độ quên cả nghĩa khí đối xử với nhau man rợ như thế? Chàng không muốn thấy cảnh chém giết này nữa liền chuyển thân bước đến bên cạnh vực sâu, hai tay chấp sau lưng chàng nhìn lam chướng bốc lên xa xa.

Đột nhiên những tiếng “ột” “ột” vang lên từ bốn hướng, chàng quay đầu lại nhìn thấy khắp núi rừng xuất hiện vô số khỉ vượn ùn ùn kéo đến trước cửa động. Núi này vốn là nơi cư trú của muôn ngàn con khỉ, vừa rồi mùi hương

thơm trong động thoảng ra bị gió đưa đi hấp dẫn bọn khỉ kéo tới, khỉ là loài chuyên bắt trước, con này học theo con kia tranh dành xông vào nơi phát ra mùi hương.

Tôn Lan Đình nghĩ tới trận náo nhiệt sắp tới, lúc này là người tranh đoạt với người bây giờ lại sắp xảy ra cuộc tranh đoạt giữa người với thú. Đột nhiên một luồng kinh lực vô hình không biết từ đâu xô vào lưng chàng, sức đẩy rất mạnh, chàng lại không hề đề phòng bị nên sức xô chạm thẳng vào mình chàng phát ra một tiếng “bình” đẩy chàng văng luôn xuống vực núi, đáy sâu có đến vạn trượng, thân hình chàng lọt ra ngoài khoảng không chẳng có chỗ nào mượn sức để kháng đành cứ để thân thể tự do rơi xuống.

Hạ Hầu Vân thấy Tôn Lan Đình bị rơi xuống vực thẳm, hấn bước đến bên bờ vực cúi cẩn thận nhìn xuống hoàn toàn không còn thấy bóng dáng Tôn Lan Đình đâu, hấn tự nghĩ: “Vừa mới vài tháng không gặp tên tiểu tử nào ngờ y đã đã thông được Sinh Tử Huyền Quan, nếu có thời gian lâu hơn nữa không biết y còn tiến bộ tới đâu nữa?”.

Hấn cười gằn vài tiếng chuyển thân nhìn đàn khỉ hàng trăm con xông ào ạt đến. Trong bụng sợ hãi bọn khỉ sẽ phá hoại Tiên Chi trong động, Hạ Hầu Vân nhân cơ hội không ai chú ý đến hấn, hấn quát lớn tiếng:

- Các vị tiên bối, bọn khỉ kéo đến đông lắm, hãy để tại hạ giữ cửa động để cây Linh Chi không bị bọn khỉ phá hoại!

Năm tên lão ma đầu tuy vẫn động thủ nhưng quan sát rõ cảnh tượng chung quanh. Bốn tên ma đầu phe Bát Tý Ma Quân Lý Nhược Vọng thấy Hạ

Hầu Vân đang lao về phía động, rất lấy làm nóng vội nhưng bị Lưu Linh Hư cản trở...

[Thiếu một đoạn]

... Sau khi rớt xuống đất hấn còn cất tiếng cười ha ha:

- Xin tiên bối chớ hiểu lầm, tại hạ thực không có ý muốn tranh giành Tiên Chi đâu.

Vừa nói hấn vừa bước từ từ đến cửa động. Bây giờ bây khỉ đã xông đến, chúng nào biết lợi hại là gì cứ liên hồi kêu “chí, chí” tranh giành nhau chui vào động. Lưu Linh Hư múa liền mấy chương đánh bật gần mười con khỉ văng ra rơi xuống vực, chương hai tay họ Lưu liên tiếp xuất phát, lại có một luồng kinh phong nhằm Hạ Hầu Vân ào tới.

Song chương Hạ Hầu Vân vội vàng đưa lên đẩy văng mấy chục con khỉ ra xa rồi đảo chương lại nghênh tiếp chương phong của Lưu Linh Hư. “Bình” một tiếng, hấn tuy chưa bị thụ thương, nhưng bị sức chấn động phải lui lại bảy tám bước.

Bên cạnh bốn tên bọn Lý Nhược Vọng cũng bị bày khí bu lại, bọn chúng con này bị đánh ra con khác lại nhảy đến, bày khí quá đông không thể nào đập chết hết được.

Trong lúc vội vàng hoảng loạn, Bát Tý Ma Quân Lý Nhược Vọng động tâm nghĩ thầm: “Hà tất ta chịu rắc rối vì bày khí này làm tiêu hao nguyên khí vô ích, công lực Lưu Linh Hư đã thâm hậu đến thế, ta muốn tranh đoạt Tiên Chi đâu phải chuyện dễ dàng. Chi bằng ta bắn ám khí đánh lén bọn chúng mà hay hơn!”.

Bấy giờ bụi cây trước cửa động đã bị quét sạch. Hạ Hầu Vân tuy đứng ngay cửa động nhưng bị Lưu Linh Hư và bày khí quán lấy chân không thể bước vô động được. Chúng nhân nhìn sâu vào động, ai nấy đều nhìn thấy những cánh hoa cây Tiên Chi bắt đầu héo rụng, nhụy hoa kết thành một trái tròn tròn dài dài độ một đốt ngón tay hình thể y như người đỏ chói, rất đẹp. Lá Tiên Chi chuyển qua màu vàng nhạt tức là sắp khô chết.

Chúng nhân nhìn thấy quả Tiên Chi càng thêm nóng vội. Cưu Trọng Bà m Tam Nương, Thác Bát Tiên Ông Trác Bát Quân và Ngô Tinh Ngô không cam tâm để bày khí xông vào hái mất trái cây quý, nhất tề chuyển thân hình nhảy vào cửa động. Vô số khí con tranh giành chạy vào lập tức người và khí hỗn loạn, trật tự không còn giữ được nữa.

Hạ Hầu Vân tự biết thời cơ đã đến, song chường hấn đẩy mạnh một luồng kình phong cuốn tới Lưu Linh Hư, thừa thế hấn hơi lui lại như lấy thế vọt thân mạnh và cửa động. Bát Tý Ma Quân Lý Nhược Vọng bật cười gằn, song thủ vung lên bắn ra sáu mũi ám khí, hai chân lão đồng thời điểm xuống đất thân hình mau như điện chớp lọt vào cửa động.

Sáu mũi ám khí của lão phân thành sáu màu đỏ, vàng, lam, trắng và xám, thế bay cực mau tấn công Lưu Linh Hư và bốn đối thủ đồng thời bắn luôn vào bày khí nhỏ. Chính lúc ấy ba người bọn Cưu Trọng Bà cũng đang nhảy vào động bỗng nghe sau lưng có tiếng gió lạ, biết liền đó là ám khí, đồng thời cả ba đều cong gập lưng xuống né ám khí bay vụt qua đầu, tuy vậy thân hình bọn chúng không hề chậm chễ chút nào vẫn lao vào động.

Mấy chục năm trước đây ám khí của Lý Nhược Vọng danh chấn giang hồ, sự lợi hại của ám khí lão, cả ba người bọn Cưu Trọng Bà không ai biết, nếu là lúc bình thường với công lực ba người còn có thể phá được nhưng ngay lúc này ai nấy đang lo sợ quả Tiên Chi bị bọn Hạ Hầu Vân đoạt mất, đầu óc tham muốn hôn mê nên coi như bị thất thủ.

Ba tên ấy đang khấp khởi mừng vì mình tránh được ám khí, nào ngờ Bát Tý Ma Quân Lý Nhược Vọng tính toán thời gian cực chuẩn xác, ba loại ám

khí màu lam, trắng và xám vừa vượt được qua trước mặt ba người bỗng phát lên “oa” “oa” vài tiếng, tự nổ tung tỏa ra ba cụm khói màu lam, trắng và xám chụp xuống đầu ba người.

Ba tên thấy thế nguy vội vàng nín thở bế khí nhưng đã muộn mất rồi, lập tức ba tiếng “bình” “bình” nổi lên, ba tên đồng thời cũng ngã xuống đất. Công lực cả ba đều vào hạng thâm hậu vừa ngã xuống liền lập tức bật dậy đưa mắt nhìn chung quanh cửa động đã bị lửa bén vào cây cỏ bốc cháy lớn, mỗi tên vội tự đề vận chân khí loạng choạng mỗi người tìm một mặt đá phẳng ngồi xuống điều tức trị độc.

Đồng thời với lúc cả ba lo tránh khỏi ám khí, một mũi ám khí đỏ chói bay thẳng về phía Bất Lão Thần Quân Lưu Linh Hư. Lão họ Lưu đẩy hữu chưởng đánh bật chưởng phong Hạ Hầu Vân bật ra rồi quét tay áo định đoạt ám khí, nào ngờ tay áo chưa kịp chạm vào ám khí đã nghe “bình” một tiếng lớn chấn động cả núi rừng, ám khí ấy nổ tung bắn ra vô số viên đạn sắt nhỏ nhỏ phá nát ống tay áo rồi bay tứ tán vào người Lưu Linh Hư.

Họ Lưu thấy ám khí bá đạo như thế liền cả kinh quát to một tiếng thi triển thân pháp Thiết Bản Kiều, đây chỉ là một thân pháp bình thường trong võ lâm nhưng do Lưu Linh Hư thi triển khác hẳn mọi người vì thân pháp lão mau không kém gì điện chớp.

Lão vừa xoay lại, các viên đạn sắt vùn vụt bay lướt qua thân lão, đợt đạn sắt vụt qua hết thân lão như cái chong chóng lại xoay tròn tiến lên, song chưởng đảo lộn đánh tới Lý Nhượng Vọng.

Bấy giờ Hạ Hầu Vân cũng vừa bước vào trong động, bỗng một ánh vàng bắn tới trước mặt hắn, hắn đưa hữu chưởng lên đỡ định dùng chưởng phong đẩy ánh vàng ấy ra, nào ngờ ngay lúc hắn vừa đưa chưởng lên ánh vàng ấy nổ một tiếng nhỏ hóa thành năm ánh vàng nhỏ khác bay vọt ra ngoài. “Bình” “bình” mấy tiếng trúng bầy khỉ con văng ra cửa động. Năm ánh vàng bay không xa, tự động nổ một tiếng nhỏ nữa biến thành năm luồng khói vàng, tức thì trong động mù mịt toàn là khói.

Hạ Hầu Vân đánh một chưởng lên không trung, tự biết trong khói ấy ắt có chứa chất độc, không dám chậm trễ vội vàng điểm cước vọt ra ngoài cửa động.

Hắn vừa ra khỏi động, một ánh sáng như vàng lại nổ một tiếng bắn ra một cụm lửa làm bầy khỉ kinh dị bỏ chạy tứ tán, không dám đến gần nữa. Hạ Hầu Vân nổi giận, song chưởng múa liên hồi quét cụm lửa dạt về phía sau bắt vào bụi cây mọc chung quanh động, tức thì khói cuộn cuộn bốc lên, những tiếng cây tươi bị nổ lốp bốp liên hồi. Khi Hạ Hầu Vân đang bận bịu với cụm lửa,

Lý Nhược Vọng vọt thân tới bên cạnh cây Tiên Chi vươn tay chụp lấy liền. Hai tiếng gầm đồng thời của Lưu Linh Hư và Hạ Hầu Vân cùng bật lên:

- Người định trốn chạy ư?

Song song cùng xuất toàn lực, bốn luồng chưởng phong tấn kích vào giữa thân Lý Nhược Vọng. Bản lĩnh hai người quả là ghê gớm, bốn luồng chưởng lực chiếm một diện tích khá rộng, lại thêm Lý Nhược Vọng đã đoạt được Tiên Chi, tinh thần có hơi phân tán “bình” “bình” hai tiếng, Lý Nhược Vọng lãnh trọn bốn chưởng thất khiếu đều tuôn máu, thân hình như chiếc điều đứt dây văng ra xa hơn mười trượng rơi xuống giữa bầy khỉ nhỏ.

Khỉ là loại rất sợ lửa, chúng thấy trước cửa động lửa bốc lên ngàn ngọn lập tức hò hét nhau bỏ chạy tứ tán, đến khi thấy Lý Nhược Vọng bị trúng chưởng văng từ trên cao rơi xuống trong tay vẫn nắm chặt cây Tiên Chi, chúng ào tới tranh nhau giành giật cây quý ấy.

Giữa lúc hỗn loạn, hai luồng kinh phong cuốn tới, Lưu Linh Hư và Hạ Hầu Vân đã song song phi thân đến nơi. Hai thân hình vừa rơi xuống đất, bọn khỉ rú lên nhào tới hai người, bốn chưởng cùng phát ra, tiếng khỉ rú thảm liên hồi, bọn khỉ liên tục ngã nhào, bọn chúng hình như nhận ra nguy hiểm, không dám nhào tới nữa lập tức gọi nhau chạy bay biến vào rừng.

Hai người Hạ Hầu Vân và Lưu Linh Hư vội vàng nhìn tới bàn tay Lý

Nhược Vọng, bỗng không ai còn thấy cây Tiên Chi mà lão họ Lý nắm trong tay đâu nữa, có lẽ nó đã rơi vào tay bọn khỉ con kia rồi. Hai ma đầu cùng hú lên hai hồi dài đồng thời đuổi theo bầy khỉ. Hơn trăm xác con khỉ bỏ lại không có con nào cầm Tiên Chi trong tay, không hiểu cái cây linh vật ấy đã biến mất đi đâu.

Cả hai cảm cổ phi hành bất giác đã vượt qua hai đỉnh núi.

Lưu Linh Hư nghe thấy tiếng hú ấy ngẩng đầu nhìn theo họ Hạ Hầu thấy hắc đang đứng trên đỉnh núi trước mặt nhìn lão vẫy tay...

[Thiếu một trang]

- Nhìn xem kia, kia là người nào?

Nơi ấy cách Bài Vân động không xa, Lưu Linh Hư nghe nói nhìn kỹ quả nhiên thấy trước cửa động có ba bóng đen xuất hiện cũng ba người bọn Cửu Trượng Bà m Tam Nương bất tỉnh lên vai phi hành vào rừng, vì khoảng cách quá xa nên không nhìn rõ nhân dạng ba bóng đen ấy ra sao. Lão họ Lưu nổi giận tự nghĩ: “Bọn nào lớn gan dám loạn động trước mắt lão phu?”.

Không nói một lời, thân hình lão triển khai như mũi tên rời cánh cung phi thân về phía Bài Vân động.

Đến trước cửa động không còn thấy bóng người nào nữa chỉ còn trơ lại

một tảng đá lớn đè xuống bốn dải lụa viết chữ, lão đang định tiến lên lật đá lên coi bỗng nghe Hạ Hầu Vân nói sau lưng:

- Bọn nào liều lĩnh dám đùa giỡn trước mặt lão tiên bối?

Lưu Linh Hư nhắc tảng đá lên nhặt bốn dải lụa đưa lên đọc hàng chữ:

“Bản giáo đã đem ba người đi rồi, không nên đuổi theo”.

Dải thứ hai viết:

“Giáo hữu dự bị Bất Lão Thần Quân chớ nên chống lệnh Hắc Y giáo chủ!”.

Xem xong hai dải lụa ấy Lưu Linh Hư “hừ” lên một tiếng cười gằn:

- Hắc Y giáo chủ là cái quái gì, ai thêm là giáo hữu dự bị của chúng?

Lão vừa nói vừa đọc hàng chữ ở dải lụa thứ ba:

“Rất mong mời được Bất Lão Thần Quân gia nhập bản giáo! Hắc Y giáo chủ!”.

Lão đọc xong vò dải lụa trong tay rồi quăng xuống chân núi, một luồng gió thổi qua, những mảnh vụn bằng lụa ấy bay tứ tung trong gió núi. Còn dải lụa cuối cùng lão liếc qua trao lại cho Hạ Hầu Vân, dải lụa ấy viết:

“Nếu Thất Tuyệt chịu gia nhập bản giáo, sẽ có thể tránh được cái chết! Hắc Y giáo chủ!”.

Hạ Hầu Vân vừa cất dải lụa ấy vào áo vừa nói:

- Dòng chữ này chẳng khác nào Hắc Y giáo muốn khiêu chiến với Thất Tuyệt Võ Lâm!

Lưu Linh Hư hỏi:

- Hắc Y giáo chủ là ai? Giáo đàn đóng ở chỗ nào?

Hạ Hầu Vân đáp:

- Điều đó tại hạ cũng không biết rõ, tại hạ chỉ biết đó là một giáo phái mới thành lập, trong giáo có rất nhiều cao thủ, không biết lão tiên bối có ý muốn cứu bọn Cưu Trọng Bà hay không?

Lưu Linh Hư hơi trầm tư “hừ” một tiếng:

- Bọn ấy sống hay chết có liên quan gì đến lão phu, lão phu không thể lãng phí thời giờ vì bọn chúng nhưng lão phu quyết phải tìm hiểu xem bọn Hắc Y giáo kia là cái quái quỷ gì.

Vừa dứt lời, thân hình lão liền động, phi thân vùn vụt đi về núi trước mặt.

Hạ Hầu Vân nhìn theo bóng lão, thở phào nhẹ nhõm, lão ma đầu ấy công lực quả nhiên thâm hậu.

Lão Lưu Linh Hư hôm nay đến đây chỉ có mục đích tranh đoạt cây Tiên Chi quý báu nọ, nào ngờ uổng công, đang lấy làm hậm hực lại bị Hắc Y giáo chủ khiêu khích nên càng cáu giận, cảm cúi phi hành không bao lâu đã ra tới

cửa núi.

Đột nhiên lão dừng cước bộ, cúi đầu trầm tư. Lão dự cảm hành vi của tên Hạ Hầu Vân kia rất khác thường, nảy hấn cố ý gọi lão vượt qua mấy đỉnh núi rồi xa cửa động phải chăng để tạo điều kiện cho Hắc Y giáo dễ bề hành động.

Trầm tư hồi lâu, hốt nhiên như phát hiện ra điều gì, Lưu Linh Hư ngẩng cao đầu nhìn ra cửa núi, ngoài ấy có ba người vừa già vừa trẻ đang chậm chậm đi tới, đi đầu là một lão bà bà, sau lưng theo một thiếu nữ và tiểu cô nương.

Ba người ấy dần dần đến gần, lão bà cũng nhận ra lão họ Lưu bên ngoài có hình bên ngoài như một vị công tử, thoát đầu bà lão cứ tưởng đó là Tôn Lan Đình nhưng khi đến gần mới nhận ra đó chỉ là một người lạ ước độ hai mươi năm hai mươi sáu tuổi.

Lão bà ấy chính là Kim Phát Man Bà Mạnh Ngọc Trân và hai đồ đệ. Vương Mai Sương và Quế nhi. Ba sư đồ xuống núi tìm hiểu về bọn Hắc Y giáo không được tin tức gì nay đành quay về núi.

Chỗ đứng của Lưu Linh Hư rất gần cổng Tam Thanh điện của phái Thanh Thành khiến lão bà Mạnh Ngọc Trân lầm tưởng đó là đồ đệ Thanh Thành, lão bèn lên tiếng nói trước:

- Các hạ phải chăng do chương môn nhân họ Ngô phái đến đón ta chăng?

Không biết “chương môn nhân họ Ngô” là ai nhưng Lưu Linh Hư vẫn đáp bừa:

- Vâng... vâng... Xin mời lão tiên bồi!

Mạnh Ngọc Trân nhìn lên cái cổng tam quan viết ba chữ vàng Tam Thanh Quán, bà xoay người lại ra hiệu cho hai nữ đệ tử tiến vào giữa sân quán. Nhân lúc quay lại, Lưu Linh Hư đã kip vọt thân vào rừng biến mất, lão ma đầu này không muốn đụng độ với phái Thanh Thành ngay lúc này vì lão đang bận khoản về hành vi của Hạ Hầu Vân. Giữa lúc ấy trong đại điện Tam Thanh Quán có tiếng vang ra như chuông ngân:

- Mạnh nữ hiệp giá lâm tề quá, xin tha tội nghênh tiếp quá muộn!

Tiếng vừa dứt, một lão đạo sĩ mặc áo vàng râu tóc bạc xám lưng đeo trường kiếm bước ra vồn vã, lão đạo sĩ chính là chương môn đời thứ tám của phái Thanh Thành có pháp hiệu Nhất Biều Tử Ngô Huyền Thông. Ngô chương môn dẫn ba thầy trò vào đại điện rộng lớn. Sau khi an tọa, chương môn gọi đệ tử dẫn ba vị trưởng lão đến ra mắt Mạnh Ngọc Trân, đó là hai vị đạo nhân và một vị tục gia đệ tử, cả ba râu tóc bạc phơ nhưng tinh thần xem ra còn rất tráng kiện.

Nhất Biều Tử Ngô Huyền Thông chỉ vào lão đạo sĩ gây nhất, giới thiệu:

- Đây là nhị sư thúc của bản đạo Tĩnh Trần chân nhân Triệu Vô Cực.
Rồi lại chỉ tiếp một lão đạo sĩ thứ hai và một lão nhân tục gia đứng cạnh:
- Còn đây là tam sư thúc của bản đạo Hoàng Diệp chân nhân Lý Vô Vi và ngũ sư thúc Bạch Y Tảo Vương Tử Hòa.

Thì ra ba lão nhân trưởng lão này trong Thanh Thành phái được xưng tụng là Thanh Thành Tam Lão.

Họ cùng an vị hàn huyên một lúc, Nhất Biều Tử Ngô Huyền Thông hỏi:

- Mạnh nữ hiệp đến tề quán hôm nay không biết có gì chỉ giáo?

Mạnh Ngọc Trân đáp:

- Không dám, lão thân dẫn hai đồ đệ mạo du giang hồ, thuận đường ghé lên đây xin bái yết chương môn và ba vị trưởng lão đây!

- Đa tạ nữ hiệp, ngoài lý do ấy xin hỏi còn lý do gì nữa chăng?

- Hắc Y giáo đang tung tin khắp nơi là sẽ tiêu diệt Tam Kỳ giết hết Thất Tuyệt, gần đây nghe nói chúng gây hấn với cả quý phái, chẳng hay quý phái có biết gì về tình hình của bọn Hắc Y giáo ấy không?

- Hắc Y giáo rất thần bí, không ai biết nội tình chúng ra sao, bản đạo cứ tưởng ắt nữ hiệp phải biết rõ hơn tề phái chứ?

- Trước đây bốn tháng, lão thân may nghe bang chủ Cái bang cho biết Hắc Y giáo rất nhiều cao thủ, chúng còn chiêu dụ được khá nhiều lão ma đầu ẩn cư lâu năm, nhưng lão thân chỉ biết có thế, ngoài ra không biết gì hơn!

- Nữ hiệp đến đây phải chăng vì muốn trợ giúp tề phái?

- Hắc Y giáo là kẻ thù chung, lão thân đâu dám nói hai tiếng “trợ giúp”.

- Mỹ ý của nữ hiệp tề phái xin tâm lãnh nhưng vì chuyện giữa tề phái và Hắc Y giáo không ai giúp gì được, nếu thật nữ hiệp có mối thâm thù với Hắc Y giáo xin cứ đi tìm chúng, còn nếu nữ hiệp không muốn đi, khi nào Hắc Y giáo tìm đến đây, bản đạo xin nữ hiệp chớ xen vào chuyện riêng của tề phái và Hắc Y giáo.

Mạnh Ngọc Trân ngạc nhiên:

- Ủa! Chương môn nói vậy là Hắc Y giáo sắp đến đây ư?

- Họ sắp đến, vì an nguy của nữ hiệp, xin nữ hiệp cứ coi như là kẻ bàng quan được chăng?

- Được, lão thân coi mình như là kẻ bàng quan nếu Hắc Y giáo không trực tiếp khiêu chiến với lão thân.

Thời gian dần dần qua mau, họ ngồi trong đại điện bàn các chuyện mới xảy ra trong võ lâm, bất giác đã gần đến canh ba.

Ngô Huyền Thông bỗng xoay ra ngoài điện gọi lớn:

- Đến giờ rồi, hãy gọi họ vào đây cho xong việc!

Rồi đó, ngoài cửa xuất hiện sáu đạo nhân rồi chia ra ngồi hai bên, thì ra sáu người ấy đều là các sư đệ của Ngô Huyền Thông, sáu người kia vừa yên vị, chuông môn họ Ngô liền hỏi:

- Hắc Y giáo sao chưa thấy đến?

Ngay lúc ấy một tiếng rồn rảng đáp lại ở bên ngoài:

- Sứ giả Hắc Y giáo đến từ lâu, đang chờ lệnh mời vào đây!

Ngô Huyền Thông lớn tiếng:

- Các hạ đã là đại biểu Hắc Y giáo thì xin mời vào!

Tên ấy hoàn toàn không thềm khách sáo, mạnh dạn ngang nhiên bước vào không thi lễ với một ai ngồi liền xuống ghế. Điều ấy thật khác xa với dự liệu của mọi người vì ai nấy đều nghĩ Hắc Y giáo đã khiêu chiến với cả võ lâm thì tìm đến đây tất phải là các cao thủ chứ đâu ngờ chỉ vồn vện có một người mà lại là người không có võ công cao nhất trong Hắc Y giáo. Y chỉ là một tên trung bình có biệt hiệu Nhân Yêu Triệu Tú Nam.

Trước đây tên Nhân Yêu Triệu Tú Nam này võ công chỉ trung bình nhưng thiện dụng mê dược và rất háo sắc, không biết bao nhiêu thiếu nữ, phụ nhân đã thất thân hoặc táng mạng trong tay y.

Sau khi ngồi xuống, y cất giọng the thé:

- Các người chớ có khinh thường tại hạ, kẻ sĩ chỉ cần vắng mặt ba ngày đã đổi khác hướng gì tại hạ vắng mặt trong giang hồ đã lâu, hiện tại tại hạ đã cải tà quy chính về Hắc Y giáo, được giáo chủ yêu quý truyền dạy võ công và cho giữ chức Tuần Sơn sứ giả kiêm phụ trách việc thu giữ vàng bạc, không biết hôm nay quý phái đã chuẩn bị đủ một vạn lạng bạc nạp cho Hắc Y giáo hay chưa?

Khi y nói, sư tử muội Vương Mai Sương quan sát y rất kỹ, đầu y tròn lảng, mặt lại thoa phấn trắng sắc diện vừa xanh vừa trắng tuổi đã hơn bốn mươi tuổi, khi nói chuyện hai môi bẻ qua bẻ lại biểu lộ là một tên bất thiện.

Riêng Triệu Tú Nam, y vừa nói vừa...

[Thiếu một trang]

- Kẻ này bất thiện mong ba vị sư thúc cảnh giới giùm!

Thanh Thành tam lão nghe lệnh không nói một lời, nhẹ nhàng rút ra ngoài điện. Hai con mắt tham sắc của Triệu Tú Nam không rời Vương Mai Sương.

Ngô Huyền Thông thấy y quá lộ liễu vô sỉ, Mạnh Ngọc Trân nóng lòng động thủ trước, lão vội xen vào:

- Nhân Yêu, vàng bản phái đã chuẩn bị đủ, nhưng nếu chỉ có người chúng ta không thể đưa ra, mong người hãy gọi hết cao nhân đi cùng với người xuất hiện để chúng ta được lãnh giáo mới đủ cho chúng ta tâm phục khẩu phục.

Triệu Tú Nam giật mình như tỉnh mộng xoay đầu lại cười gằn một tiếng lạnh lút nói:

- Bản giáo không muốn mất hòa khí hai bên nên mới đặc biệt phái tại hạ đến đây, các người chớ ngu dại. Chỉ cần một mình Triệu Tú Nam đây đủ khiến các người tâm phục khẩu phục rồi!

Ngô Huyền Thông không chịu kém:

- Người chớ vội cuống ngôn, bản nhân đây muốn biết mấy năm vắng bóng người đã luyện được tuyệt kỹ gì?

Nhân Yêu Triệu Tú Nam the thé:

- Hay lắm, người đúng là chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ, đừng trách Hắc Y giáo ta độc ác, bây giờ có thể nói thẳng cho người biết, nếu mỗi năm các người đem vàng bạc nạp cho Hắc Y giáo đầy đủ may ra còn yên thân, ngược lại, Triệu Tú Nam ta sẽ phụng lệnh tiếp nhận ngôi vị chủ môn Thanh Thành phái thay cho người đây!

Ngô Huyền Thông nổi giận:

- Hừ! Đồ ăn nói vô lễ, chúng ta sẽ xem ai cao ai thấp!

- Được lắm!

Rầm một tiếng, y lật đổ các bàn trước mặt nhảy vọt ra chỉ vào mặt Ngô Huyền Thông the thé quát:

- Lão tạp chủng kia, muốn chúng ta tỷ thí trong đại sảnh hay ở ngoài sân?

- Mời ra ngoài sân!

Triệu Tú Nam không đáp, thân hình đã phi ra đại điện. Nhất Biều Tử Ngô Huyền Thông và sáu sư đệ cũng liên tục phóng thân vọt ra theo. Mạnh Ngọc Trân và hai nữ đệ tử cũng vội theo ra sân.

Triệu Tú Nam ngang ngược chỉ vào mặt Ngô Huyền Thông:

- Lão tạp chủng có giỏi tới gần đây!

Ngô Huyền Thông đang định bước lên nhưng sư đệ Nhất Bình Tử vội kêu:

- Chủ môn nhân đừng bước, đối phó với tên thâm tặc này hà tất phải cần sư huynh động thủ, để đó sư đệ bắt sống y cho!

Vừa nói trường kiếm vừa bật kêu ngân nga rút ra khỏi vỏ bước vào đấu trường, Nhân Yêu Triệu Tú Nam thấy đối phương tay trái cầm kiếm, tay phải bắt quyết khí độ an nhàn mặt đầy vẻ nghiêm túc, y biết đối phương tuy ngoài miệng đại ngôn như thế nhưng thực sự không hề khinh địch. Nhất Bình Tử tay tả nâng kiếm ngang vai, tay phải bắt ấn quyết chỉ thẳng về trước sau đó lại hướng về hữu đưa ngang cùng với vai trái lập thành một đường thẳng với chữ “nhất” đó là chiêu thế khởi đầu của kiếm pháp Nhất Tự kiếm đã từng làm

cho Thanh Thành kiếm pháp danh chấn võ lâm, chớp nhoáng hai cánh tay Nhất Bình Tử gấp cong lại, kiếm quang chuyển động biến thành tay hữu cầm kiếm, tay tả bắt ấn quyết, miệng quát lớn:

- Mời!

Ấn quyết tay trái vừa bung ra, kiếm tay phải chớp nhoáng đâm thẳng ngang với vai thành hình chữ “nhất”, mũi kiếm rung mạnh biến thành hàng chục ánh sao đâm thẳng tới ngực Nhân Yêu Triệu Tú Nam.

Đại hành gia xuất thủ liền biểu lộ bản lĩnh. Nhất Bình Tử vừa bắt đầu hai chiêu thức Triệu Tú Nam đã thấy rõ công lực đối phương là thâm hậu, tạo chỉ kiếm thuật cao minh, không dám sơ hốt y lập tức vận âm công lên bảo vệ thân thể. Nói thì chậm, sự thực rất mau, trường kiếm Nhất Bình Tử vừa đâm tới, lập tức Triệu Tú Nam đã dồn âm công lên ngực không thềm né tránh cứ đưa ngực ra đỡ. Đầu kiếm Nhất Bình Tử đâm tới chỉ có cảm giác như bị một bức tường vô hình ngăn cách lại, hấn cả kinh vội vận hết huyền môn cương khí dồn lên mũi kiếm đâm mạnh vào bức tường vô hình ấy.

Triệu Tú Nam đột nhiên có cảm giác kiếm lực đối phương mạnh thêm, âm công cơ hồ không chống cự nổi, y vội hít một hơi chân khí, âm công đẩy mạnh hơn cho ngang bằng sức mạnh đối phương. Hai bên tương trì cầm cự một lúc, đồng thời cùng bật ra tiếng “hừ” lạnh lẽo, cùng tự bước lui lại một bước. Cả hai vừa lui lại bước lên, kiếm khí Nhất Bình Tử như một móng cầu vòng, liên tiếp xuất từng chiêu trong Nhất Tự kiếm ra thi triển. Triệu Tú Nam cũng khai triển chương pháp quái dị mà y mới học được, thân hình như gió, chương ảnh tung hoành, trong vòng kiếm quang của Nhất Bình Tử y vẫn tiến thoái ung dung lúc công lúc thủ.

Ở bên cạnh Nhất Bình Tử Ngô Huyền Thông ngấm ngấm kinh hoảng không ngờ chỉ mấy năm vắng bóng họ Triệu đã học được võ công lợi hại thế, bất giác lão lấy làm lo lắng cho người sư đệ.

Hai người ác đấu đã quá trăm chiêu bắt phân thắng bại, Triệu Tú Nam đã nổi máu hung ác, y hú lên một tiếng the the xuyên không trung vọt lên cao, tiếng sắc nhọn rất khó nghe. Tiếng hú the the ấy vừa cất lên từ xa xa cũng có tiếng hú the the đáp lại, chưa dứt tiếng hú ấy đã lại xuất hiện một bóng người trên nóc nhà.

Trên nóc nhà có tiếng quát của Hoàng Diệp chân nhân Lý Vô Vi:

- Tên nào đó? Xuống đi!

Tiếp đó là hai tiếng “bình” “bình” từ trên nóc nhà rơi xuống hai người nhưng không phải là địch nhân mà là Hoàng Diệp chân nhân và Bạch Y Tẩu, toàn thân hai người đã bị trọng thương rơi xuống đất bất động.

Ngô Huyền Thông thấy đối phương quá hung ác tự biết hôm nay Thanh Thành phái khó tránh khỏi được kiếp nạn liền gầm lớn:

- Rút kiếm!

Kiểm quang chớp chuyển liền thành những tiếng ngân kinh người. Ngô Huyền Thông và năm sư đệ còn lại nhất tề rút trường kiếm khỏi vỏ. Ngô Huyền Thông quát mắt nhìn lên nóc nhà, trên ấy có một lão phụ nhân áo đen đứng sừng sững tay cầm Cưu Đầu trượng hình dạng rất hung ác dễ sợ. Ngô Huyền Thông động tâm, không biết lão phụ nhân ấy là ai đang định cất tiếng hỏi bỗng thấy lão phụ ấy xoay lại đẩy ra một người chính là Tĩnh Trần chân nhân Triệu Vô Cực. Lão họ Triệu ấy khúm núm:

- Lão đạo không ngờ công lực cao đến thế lại là Cưu Trượng Bà m lão tiên bối!

Ngô Huyền Thông giật mình kinh sợ, trước đây lão cũng đã từng nghe sư phụ nói qua lão ma đầu này đã quy ẩn gần bốn mươi năm không ngờ xuất hiện ở đây. Đang suy nghĩ bỗng nghe sau lưng có tiếng rú thảm, lão chưởng môn vội xoay thân lại thấy sư đệ Nhất Bình Tử đã bị đánh văng bật ra rơi xuống đất chết ngay lập tức.

Thì ra trong lúc ác đấu Nhất Bình Tử phân tâm nhìn lên nóc nhà lập tức lộ sơ hở, sau đó lại nghe Cưu Trượng Bà xuất hiện, Nhất Bình Tử càng hoảng loạn, kiếm pháp hơi chậm một chút. Triệu Tú Nam nhân cơ hội ấy đập chưởng trúng Thiên Linh cái hấn vỡ nát sọ não chết liền tại chỗ.

Đang lúc Ngô Huyền Thông bị thảm bởi cái chết của sư đệ bỗng nghe “bộp” một tiếng, sư thúc Tĩnh Trần chân nhân đã bị quăng xuống đất, thế nhưng lão không hề bị thương vì vừa chạm đất lão đã tung thân đứng dậy thẹn đỏ mặt.

Cưu Trượng Bà m Tam Nương vẫn đứng trên mái nhà nói vọng xuống:

- Vì ngươi lần này biết bản lĩnh Lão Bà Tử nên Lão Bà Tử tha chết cho một lần đó!

Dứt lời chẳng thấy thân hình lão bà di động gì cả người như người đá rơi thẳng xuống đất êm không một tiếng động. Sau khi lão bà đã rơi xuống đất, trong lúc vô ý Vương Mai Sương nhìn lên mái nhà, cái nhìn ấy khiến toàn thân nàng run lên vì ngay lúc nàng nhìn lên giữa song mái nhà có hai con mắt hiện ra chăm chú nhìn nàng, hai con mắt ấy khá quen thuộc với nàng khiến nàng càng run sợ.

Nàng kêu lên:

- Sư phụ nhìn kia, hai con mắt đó lại xuất hiện.

Mạnh Ngọc Trân nhìn lên mái nhà nhưng cặp mắt đã biến mất, lão bà

trừng nhìn Vương Mai Sương một cái. Bấy giờ Cưu Trượng Bà m Tam Nương đã đứng sừng sững giữa sân:

- Chương môn nhân, bây giờ ngươi chỉ còn hai con đường, một là hãy nạp một vạn lượng vàng từ nay ngươi sẽ được Hắc Y giáo bảo vệ, hai là ngươi hãy nhường ngôi vị chương môn cho Tuần Sơn sứ giả Triệu Tú Nam.

Nhất Biều Tử tự biết mình không phải đối thủ của Cưu Trượng Bà, nhưng vì thể diện chương môn nhân, lão liền quyết đoán quay lại nhìn các sư đệ:

- Các vị sư đệ, nhị vị sư thúc bị thương không nhẹ, hãy mau đem hai sư thúc vào hậu viện lo liệu giùm.

Lão có ý ngầm bảo các sư đệ hãy đào tẩu để tránh kiếp nạn sư môn bị tận diệt, bảo lưu được tinh hoa Thanh Thành phái và sau này còn cơ hội báo thù rửa nhục.

Cưu Trượng Bà m Tam Nương hoành ngang đầu trượng chặn đường của chúng nhân Thanh Thành phái, lão bà quát:

- Khoan đã, đợi ta giải quyết xong chuyện ở đây rồi muốn đi đâu thì đi, hai lão già ấy chưa sao đâu, ta bảo đảm chúng chưa chết!

Ngô Huyền Thông nổi giận gầm to:

- Lão ma đầu, bản tòa có thể chết ngay tại đây chứ không thể chịu nhục, dù biết lấy trứng chọi đá cũng liều mạng với lão ma đầu một phen. Tiếp chiêu đây!

Trường kiếm lập tức rung lên, thế kiếm hết sức nhanh nhẹn quét tới bên hữu Cưu Trượng Bà vẽ thành đóa hoa kiếm lớn, giữa kiếm hoa điểm thành nhiều nhụy hoa rít lên những tiếng “ong”, “ong” đâm thẳng vào sườn phải đối phương. Cưu Trượng Bà m Tam Nương vốn không coi Ngô Huyền Thông vào đâu, lão bà quát lên một tiếng quái dị, trượng trong tay phải rít gió đập tới cổ tay cầm kiếm của Nhất Biều Tử, đồng thời tay trái lão bà chỉ vào mặt Mạnh Ngọc Trân quát:

- Lão bà này có phải Mạnh Ngọc Trân?

Mạnh Ngọc Trân đáp:

- Chính là vãn bối!

Nào ngờ Nhất Biều Tử Ngô Huyền Thông là một chương môn nhân tất công lực kiếm thuật phải có chỗ hơn người. Cưu Trượng Bà không buộc họ Ngô lui lại được, lão di thân hoán vị chuyển về sau lưng của Cưu Trượng Bà trường kiếm vừa kéo vừa chém vào thân trượng định chém ngay tay cầm trượng của đối phương.

Cưu Trượng Bà đứng im bất động, tay phải thu về sau, trượng tách rời khỏi tay hay tắc, đầu trượng chúi xuống quét thân dưới Nhất Biều Tử, ngay

lúc ấy “xoẹt” một tiếng, kiếm của Nhất Biều Tử vượt qua tay.

Trường kiếm vừa vượt qua, Cưu Trượng Bà nhắc trượng chậm lại, thủ pháp mau, khéo, tuyệt, khiến cả Mạnh Ngọc Trân đứng bên cạnh kinh ngạc đến ngẩn người.

Tuy Cưu Trượng Bà đang động thủ nhưng miệng vẫn quát hỏi Mạnh Ngọc Trân:

- Trong Võ Lâm Thất Tuyệt quả có Nhất Tuyệt mò tới đây, báo cho người biết, người cũng chỉ có hai con đường thôi, một là chết hai là phải gia nhập bản giáo.

Mạnh Ngọc Trân đáp:

- Cả hai con đường ấy xin thứ cho vẫn bối không thể theo được, hãy đợi tiền bối và Ngô chương môn động thủ xong vẫn bối xin hầu tiếp tiền bối.

Bấy giờ Ngô Biều Tử Ngô Huyền Thông phải rạp hẳn toàn thân xuống, tránh chiêu Cưu Trượng Bà. “Vút, vút, vút” ba tiếng, lão liền thi triển tuyệt chiêu liên hoàn tam kiếm trong Nhất Tự kiếm, chiêu thế này có tới ba tầng ngân quang liên tiếp, như ba đợt sóng lớn, như vạn đóa hoa cùng nở một lúc, trong lớp kiếm quang lại lóe ra tầng tầng cương khí thực là mười phần uy lực lợi hại vô cùng.

Cưu Trượng Bà hú lên the thé, trong tiếng hú thân hình lão bà chuyển mau, trượng thế cuốn lại thành một vòng đen xám thọc vào tầng kiếm quang, công lực lão bà cực thâm hậu, tầng cương khí của kiếm quang không hề đánh bật được Cưu Đầu trượng, hai vũ khí chạm nhau, Nhất Biều Tử bị chấn động phải lui lại năm bước.

Sử dụng kiếm kỵ nhất là trực tiếp chạm vào vũ khí đối phương, vừa rồi Nhất Biều Tử định lợi dụng cơ hội đối phương đang bận tâm đối đáp với Mạnh Ngọc Trân, vận hết cương khí toàn thân dốc kiếm định đánh rơi trượng đối phương, nào ngờ lộng xảo thành xuyên, trái lại chính lão lại bị đau nhói hai tay cơ hồ không cầm nổi kiếm nữa.

Ngô Huyền Thông liên tục lui lại, nhất thời ngẩn người, Cưu Trượng Bà không thèm truy kích, lão bà hoành ngang Cưu Đầu trượng chỉ đầu trượng vào mặt lão họ Ngô quát mắng:

- Lão tạp chủng, dù người có mọc thêm hai tay nữa cũng không thể cầm cự quá ba chiêu, hiện tại ta tạm tha cho người, may chạy cút đi cho khuất mắt.

Nhất Biều Tử Ngô Huyền Thông gầm lên:

- Lão ma đầu, người khỏi cần nhân đạo, hôm nay bản tòa không thiết sống nữa!

Cưu Trượng Bà m Tam Nương bật cười quái dị:

- Được, ta sẽ thành toàn cho ngươi, trong vòng ba chiêu ta sẽ cho ngươi chết!

Bây giờ Nhất Biều Tử đã quyết liều mạng, trường kiếm rung lên, lão đập vào trung cung chấn rung đầu kiếm đâm thẳng tới ngực Cưu Trượng Bà.

Lão bà tránh thân sang bên cho kiếm vọt qua, Cưu Đầu trượng quét mạnh xuống hai đùi đối phương, cát bụi bay mù, thanh thế cực uy mãnh. Nhất Biều Tử không hề tránh né, chân phải lão chỉ hơi nhảy lên, trường kiếm rít mạnh đâm thẳng vào vai trái lão ma đầu.

Cưu Trượng Bà thấy đối phương liều lĩnh bật tiếng cười quái dị, Cưu Đầu trượng giật mạnh về, thân hình cúi xuống về trước đợi kiếm vượt qua đầu mới chuyển thân như chớp tay tả xuất trảo chụp xuống chân địch nhân kéo mạnh,

Nhất Biều Tử chưa kịp kêu to người đã ngã ngò xuống đất.

Nhất Biều Tử nghiêng răng thở dài giờ cao kiếm định chém vào đầu mình.

Bỗng nhiên cổ tay lão đau nhói, “keng” một tiếng trường kiếm rơi xuống đất, nguyên vì Mạnh Ngọc Trân đã dự phòng trước vừa thấy lão rơi vào thế bại lập tức phi thân tới, Long Đầu trượng văng ra điểm vào ma huyết Ngô Huyền Thông.

Đồng thời bên cạnh nhảy ra hai người chính là hai sư đệ Ngô Huyền Thông, một người nhặt kiếm, một người dìu họ Ngô lên ra khỏi đấu trường.

Cưu Trượng Bà cười gằn:

- Ta cho các ngươi thời gian suy nghĩ cho kỹ, hôm nay nếu không đầu hàng thì phải chết, không quyết định không được!

Nói xong chuyển quay về Mạnh Ngọc Trân:

- Ngươi cũng vậy, lại gần đây chúng ta thử qua vài chục chiêu để ngươi tâm phục.

Từ khi Cưu Trượng Bà xuất hiện, Mạnh Ngọc Trân biết mọi việc hôm nay coi như bị dồn vào thế cực hiểm, chẳng những không giúp gì được ai mà chính bản thân cũng khó giữ, bây giờ lại nghe đối phương muốn động thủ, lão bà vội ngậm vận khí bước lên một bước:

- Xin được lãnh giáo!

Cưu Trượng Bà hoành ngang đầu trượng:

- Lão bà tử, tiến lên!

Mạnh Ngọc Trân đặt đơn chưởng trước ngực cung thân trước mặt Cưu Trượng Bà:

- Vẫn bồi xin đắc tội!

Chương Thứ Bảy: Trượng Đầu Với Trượng

o O o

Cưu Trượng Bà thấy Long Đầu trượng đối phương phát xuất rất bình ổn, đầu trượng vọt qua kinh lực đã bức bách ập tới, lòng lão bà thâm sợ, té ra Lão Bà Tử này không then là một trong Thất Tuyệt, công lực so với Nhất Biểu Tử còn cao hơn nhiều nên không sợ ý.

Lão ma đầu xuống tấn kỳ mã, hai tay nắm ngang Cưu Đầu trượng mắt không hề chớp, chú ý tới đầu trượng đối phương, đợi đầu rồng của cái trượng đến cách ngực còn độ một tấc, chân phải lão bước về sau nghiêng thân tránh thế trượng ấy, song thủ liền đảo ngược lên thì triển chiêu thức đập trượng vào, chỉ cần hai trượng chạm nhau tất Mạnh Ngọc Trân phải thất thủ.

Mạnh Ngọc Trân thấy thế tấn công của lão ma đầu quá uy mãnh bà bước ngang một bước thu nhanh trượng về, chuyển dùng chiêu số Dương gia thương biến chiêu Ô Long Bái Vĩ thu đầu trượng về sau, đuôi trượng rít lên quét vào chân đối phương.

Cưu Trượng Bà quát lạnh lạnh:

- Hay lắm!

Lão ma đầu vọt thân lên cao, Long Đầu trượng quét qua chân lão, trượng ấy của Mạnh Ngọc Trân đã đánh vào khoảng không.

Thân Cưu Trượng Bà vẫn đang trên không quát lớn:

- Tiếp trượng!

Một vùng ánh đen như núi Thái Sơn đổ ập xuống đầu Mạnh Ngọc Trân.

Lão bà tử muốn thử công lực lão ma đầu hai tay nắm chặt Long Đầu trượng hoành ngang lên đầu nghênh tiếp, “đang” một tiếng dữ dội, lão bà bị sức phản chấn buộc lùi lại ba bước, Cưu Trượng Bà rơi thân xuống như bóng theo hình trượng phong rít mạnh đập từ trên cao xuống.

Mạnh Ngọc Trân vừa mới ổn định thân hình, thấy Cưu Đầu trượng đối phương đánh xuống vội hít một hơi chân khí, hai tay nắm trượng hoành ngang, lần thứ hai lại một tiếng “đang” dữ dội bà lão lại bị phản chấn lui thêm ba bước hai tay đau nhói máu nóng bốc lên.

Cưu Trượng Bà chiếm ưu thế không chịu nhường, hai mắt tròn tròn tóc trên đầu dựng đứng càng thêm xấu xí đáng sợ, lão ma quát:

- Tiếp thêm một trượng ta đây!

Lão ma phi thân tới, trượng rít kinh phong đập thêm chiêu nữa, Mạnh Ngọc Trân nghe tiếng gió bất thường biết đối phương đã xuất toàn lực, lão bà không dám nghênh tiếp, thay vì lùi lão bà tiến lên Long Đầu trượng đâm vào giữa ngực đối phương.

Vương Mai Sương đứng ngoài cả sợ hai tay che lấy mặt kêu thét lên làm

kinh động đến tên Nhân Yêu Triệu Tú Nam đang theo dõi trận ác đấu.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam mê mẩn quay qua nhìn nàng:

- Cô nương chớ sợ, còn có Triệu Tú Nam ở bên cạnh bảo vệ cô nương, nếu mai kia ta được làm chủ môn nhân Thanh Thành phái tất cô nương sẽ thành chủ môn phu nhân đây!

Vương Mai Sương không thèm chú ý đến y, nàng chăm chăm nhìn vào đấu trường, bây giờ trận ác đấu đang phát sinh biến hóa. Nguyên vì vừa rồi Mạnh Ngọc Trân chẳng những không lùi mà còn tiến lên vừa lúc đầu trượng đối phương lướt qua, đồng thời Cưu Trượng Bà chuyển mau thân hình lách tránh thế điểm trượng tới của đối phương, hai người tự nhiên lập thành thế đối mặt.

Cưu Trượng Bà hốt nhiên bật cười quái dị:

- Người đã không dám tiếp chiêu thì hãy ném thử công phu tiểu xảo của Lão Bà Tử đây!

Ánh quang chuyển động, trượng dựng thẳng xông tới, Cưu Đầu trượng như một con quái xà động thân mang theo gió sấm sét, thi triển trượng pháp cách đây bốn mươi năm đã khét tiếng giang hồ.

Công lực Mạnh Ngọc Trân tuy yếu hơn Cưu Trượng Bà khá nhiều nhưng Long đầu trượng cũng đã qua quá nhiều kinh nghiệm đối địch và chẳng lại là một trong Thất Tuyệt võ lâm hiện nay, trừ đầu công lực, lão bà không sợ gì nữa.

Và thấy Cưu Trượng Bà vụt tới, không chịu tỏ ra yếu thế, lập tức vươn trượng phản kích, chỉ nghe mấy tiếng “xoẹt, xoẹt, xoẹt” liên tiếp, hai bên hợp lại rồi tách ra, thì ra cả hai đã giao thủ ba chiêu.

Bất giác Cưu Bà Trượng thâm hơi gật đầu, tự nhận quả nhiên Thất Tuyệt Võ Lâm danh bất hư truyền. Thân ảnh cả hai người không hề chậm lại, liên tục đảo lộn quanh nhau, hai trượng bay liệng kinh phong dội ra tứ phía cuốn cát bụi dưới đất bay mù lên thành thế hung ác kinh người.

Chiêu thế hai người càng lúc càng mau, chỉ thấy bốn bề đều là bóng trượng ảnh bay lộn lúc hợp lúc phân như hai con rồng giỡn nước lại giống như hai con giao long vượt ra động, trong vòng chớp mắt lại thêm mười chiêu, những người bàng quan hoa mắt choáng đầu không còn nhìn rõ được ai là Cưu Trượng Bà ai là Mạnh Ngọc Trân nữa.

Cưu Trượng Bà trượng thế trầm mạnh công lực thâm hậu chiếm được khá nhiều tiên nghi còn Mạnh Ngọc Trân hoàn toàn dựa vào thân pháo chiêu số vòng quanh tránh né kéo dài nhưng thời gian càng dài Mạnh Ngọc Trân càng mệt mỏi buộc lâm vào thế hạ phong.

Nhất Biều Tử Ngô Huyền Thông hôm nay nắm chắc thế đại bại nên hạ giọng nói với mấy sư đệ:

- Ta và Tĩnh Trần sư thúc ở lại đây ngăn cản địch, hãy nhân cơ hội này, sáu sư đệ hãy mau mau xuống núi!

Sáu sư đệ biết chừng môn nhân quyết liều chết, ai nấy sắc mặt bi thảm cúi đầu hỏi:

- Còn các đệ tử khác thì sao?

- Chúng chưa xuất diện chắc không đến nỗi nguy hiểm, bất quá chỉ cần nhẫn nại là được. Thanh Thành phái có phục hưng được hay không chỉ còn trông cậy vào sáu sư đệ, mau xuống núi đi!

Sáu người không tiện hỏi thêm nữa vội vàng động thân phi hành ra phía cửa. Đột nhiên trước mặt sáu người nhân ảnh chuyển động. Cưu Bà Trượng từ từ trên không trung giáng xuống chặn ngang đường đi. Nguyên vì Cưu Trượng Bà tuy đang ác đấu với Mạnh Ngọc Trân nhưng tai vẫn nghe mọi tiếng động chung quanh, tất cả lời trao đổi của sư huynh đệ phái Thanh Thành đều lọt hết vào tai nên khi sáu người vừa động thân lão ma đầu vội bức bách Mạnh Ngọc Trân lùi lại một bước thi triển Ứng Thập Tam Phiên phi thân lên không trung giáng xuống.

Cưu Trượng Bà quát to:

- Muốn chết thì cứ chạy, nếu không hãy đầu hàng để còn đường sống!

Sáu người chưa kịp đáp Mạnh Ngọc Trân đã phi thân đến, Long Đầu trượng rung mạnh quét tới vai hữu Cưu Trượng Bà, một vòng hắc quang lóe lên “đang” một tiếng Cưu Trượng Bà đã hoành Cưu Đầu trượng chặn lại.

Bấy giờ Nhất Biều Tử thấy thời cơ liên hợp cùng Mạnh Ngọc Trân tấn công địch đã tới, lão gầm lớn:

- Các sư đệ hãy tiến lên!

Tức thì hàng chục ánh quang lóe lên, tám thanh trường kiếm như tám con rồng bạc chớp nhoáng tấn công Cưu Trượng Bà.

Cưu Trượng Bà hú lên một tiếng dài phát triển thần uy, Cưu Đầu trượng rít lên vùn vụt đánh đông quét tây công thủ nhanh nhẹn nhưng vì lần này toàn bộ hợp lực nên lão ma đầu không còn chiếm được thượng phong nữa. Đột nhiên, có hai tiếng rú thê thảm, trong bóng trượng ảnh có hai bóng người lao vọt ra ngã xuống đất bất động đồng thời hai thanh kiếm văng cao lên không trung rơi xuống mái nhà.

Tất cả đấu thủ biết hôm nay tất phải quyết tử nên tận tâm tận lực tấn công.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam vẫn đứng ngoài vòng chiến, hẩn liếc sang thấy

Vương Mai Sương bèn thừa cơ hội tiến đến bên nàng buông lời sàm sỡ:

[Thiếu một đoạn]

... phát ra đầy tới người hấn. Kinh lực ấy mạnh khiến Triệu Tú Nam không dám nghênh tiếp phải vọt thân sang bên tránh né, hấn tính toán rất khôn vì nếu hấn nghênh tiếp kinh lực ấy tất bỏ thân tại chỗ liền, vì tuy hấn đã tránh được trực tiếp nhưng kinh lực lướt qua vẫn còn dư lực ném người như con điều đứt dây văng ra ngoài tường.

Sự việc xảy ra một cách đột ngột, Cưu Trọng Bà nhìn thấy tình trạng ấy cả kinh, Cưu Đầu trượng đang quét tới trước bức bách đối phương phải lùi lại vài bước, lão ma đầu nhảy vọt ra toàn bộ nhìn lên nóc nhà. Hoàn toàn không có bóng người nào trên ấy.

Cưu Trọng Bà ngẩng mặt quát to lên phía mái nhà:

- Người nào trên ấy? Có gan thì hãy xuống đây đấu với ta.

Trên nóc nhà vẫn im ắng, nhưng đằng sau mái nhà vọng ra tiếng người:

- Cưu Trọng Bà, quả nhiên người đầu hàng Hắc Y giáo, chuyện của người với phái Thanh Thành và bọn Thất Tuyệt Võ Lâm lão phu không thêm biết nhưng nếu ai động tới cô nương kia, lão phu sẽ cho người đó chôn thây tại chỗ.

Cưu Trọng Bà nghe âm thanh ấy kinh dị đến độ toàn thân run lên, đối phương tuy chưa hiện thân nhưng từ âm thanh lão ma đầu đã nhận ra đó là Bất Lão Thần Quân Lưu Linh Hư. Đêm hôm qua ở trước Bài Vân động, lão bà và Thác Bát Tiên Ông Trác Bát Quân liên thủ mà vẫn không địch lại Lưu Linh Hư, hôm nay chỉ có một mình sao dám đối đầu với lão.

Cưu Trọng Bà nghĩ: “Cô nương ấy đến đây để giúp bọn Thanh Thành phái, lão ma ấy giúp cô nương có khác nào giúp Thanh Thành phái? Nhưng dù sao ta cũng không phải đối thủ của lão, có muốn thắng hôm nay cũng không thể nào được”.

Nghĩ tới đó lão ma lấy làm nhụt chí. Giữa lúc ấy Nhân Yêu Triệu Tú Nam lão đảo bỏ chạy vào, thì ra lúc hấn bị kinh phong quét trúng văng ra khỏi tường đã bị trọng thương lên bước đi không vững. Cưu Trọng Bà vừa nhìn thấy đã nhận ra thương thế hấn không nhẹ, lão ma sợ Lưu Linh Hư tiếp tục động thủ lên vội vàng nói vọng lên nóc nhà:

- Hôm nay nể mặt các hạ. Lão Bà Tử tạm gác lại chuyện hôm nay. Nhân Yêu, chúng ta về thôi!

Đứt lời một tay cầm Cưu Đầu trượng, một tay dìu Nhân Yêu Triệu Tú Nam phi thân ra phía cổng.

Lưu Linh Hư ẩn thân sau mái nhà cười gằn:

- Ta cũng tạm tha cho mạng tiểu tử đó!

Cưu Trọng Bà không dám phát ngôn, thân hình lặn hụp vài cái đã khỏi cổng, đến dưới chân núi có hai giáo đồ Hắc Y giáo ngồi trên ngựa đợi sẵn, lão bà đặt Nhân Yêu lên lưng ngựa hồi hải ra roi chạy mất.

Khi Cưu Trọng Bà đi rồi, Nhất Biều Tử Ngô Thông Huyền mới cúi đầu thi lễ về hướng mái nhà:

- Cao nhân phương nào giải cứu đại nạn cho bản phái, xin mời dời bước nhận tại hạ một lạy.

Trên nóc nhà không có tiếng đáp, cũng chẳng nghe động tĩnh gì, quét mắt nhìn quanh cũng không hề thấy nhân ảnh, có lẽ người nào đó đã đi mất rồi.

Mạnh Ngọc Trân lấy làm kinh dị: “Thanh âm của người này rất quen thuộc mà ta không nhớ ra là ai sao có công lực thâm hậu đến thế?”.

Dù sao sự việc đến đây cũng tạm kết thúc, Mạnh Ngọc Trân cáo biệt Ngô Huyền Thông dẫn hai đồ đệ rời Tam Thanh Quán, vừa trên đường về Ngọc Trân vừa nghĩ thầm đây là cơ hội để Vương Mai Sương xuống núi bốn tẩu giang hồ học hỏi thêm kinh nghiệm cuộc đời, chủ ý đã định, lão bà nói với Vương Mai Sương:

- Sương nhi, võ công con đã học xong cũng phải nên từng trải thực tế một phen, chúng ta hãy chia tay nơi đây, mỗi năm cứ đến trừ tịch con hãy về núi thăm sư phụ, lúc ấy sư phụ sẽ ở nhà đợi con!

Vừa nói bà vừa rút một bao tiền nhỏ trao cho nàng:

- Con hãy cầm lấy vật này mà chi dụng, giang hồ hiểm ác con hãy cố mà cẩn thận.

Khi còn ở núi ngày nào Vương Mai Sương cũng muốn hạ sơn vào chốn giang hồ tìm Tôn Lan Đình nhưng bây giờ nghĩ tới việc phải xa lìa sư phụ nàng lại thấy bất nhẫn, hai mắt nàng hoe đỏ, ôm lấy sư phụ:

- Không... con muốn phụng thờ sư phụ suốt đời...

Mạnh Ngọc Trân ảm đạm đưa tay vuốt tóc nàng:

- Trong thiên hạ không có tiệc vui nào không tàn, hải tử chó nên ngốc nghếch thế chứ.

Bà dứt bao tiền nhỏ vào trong người nàng, Vương Mai Sương biết định cục đã thành đành cố nén đau thương nàng quỳ xuống lạy sư phụ ba lạy khóc nói:

- Xin sư phụ hãy bảo trọng!

Mạnh Ngọc Trân chỉ về phía con đường lớn:

- Con cứ đi theo đường này về hướng đông ra khỏi dãy núi này là đã vào đất Lương Hồ, lại theo hướng bắc đi một ngày là vào đất Trung Nguyên rồi,

nơi ấy có hào kiệt đông như mây chính là nơi con có thể học hỏi nhiều đó.

Nói xong, bà dắt Quế nhi rẽ vào một tiểu lộ, Quế nhi vẫy tay liên tục:

- Sư tử, hẹn gặp lại sau nhé!

Vương Mai Sương đau đớn không nói lên lời nàng chỉ còn biết nấc lên:

- Sư phụ... sư muội... xin hãy保重!

Nàng đứng ở bên đường đợi sư phụ và sư muội khuất bóng mới nhẹ nhõm thở dài chậm chạp theo đường lớn đi lên hướng đông...

*

*

*

Trong ngày Thanh Thành phái phát sinh biến cố, Võ Đang sơn ở Hồ Bắc cũng xảy ra sự biến. Thời gian xảy ra tuy có khác biệt với thời gian ở Thanh Thành phái nhưng cũng chỉ trong buổi hoàng hôn cùng một ngày, chỉ khác bọn kéo đến quấy nhiễu Võ Đang sơn không phải là giáo đồ Hắc Y giáo mà là một bọn không biết tên tuổi lai lịch ra sao.

Núi Võ Đang là tổ sư Trương Tam Phong khi sinh thời dựng nhà cỏ ở đó ẩn cư tu luyện, trong núi những danh lam thắng cảnh cổ tích rất nhiều, dưới chân núi có Giải Kiếm Nhai trên núi có các nơi như Tổ Sư Chi Thư, Tổ Sư Thảo Lư là di tích của Trương Tam Phong, Võ Đang phái là môn phái đích truyền của Trương tổ sư, trong võ lâm, trừ phái Thiếu Lâm ra Võ Đang có danh vọng lớn nhất và đệ tử môn hạ đông nhất trong các môn phái.

Ngày hai tháng hai Võ Đang phái đã sắp đặt những vọng canh quanh núi, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng chờ giờ Tý đêm ấy Hắc Y giáo sẽ sai thủ hạ tìm đến. Hoàng hôn hôm ấy trời chưa tối hẳn, trên Giải Kiếm Nhai có năm đạo sĩ đang ngồi đàm luận chuyện văn.

Bấy giờ trên trời đầy mây trắng từ từ chuyển sang hồng, từ hồng biến thành tím, từ tím bay qua đầu năm người, góc trời phương tây đỏ một màu, chung quanh hết sức yên tĩnh.

Đột nhiên dưới chân núi có người phi hành mau như gió cuốn đến phá tan bầu không khí yên tĩnh ấy. Người ấy là một đạo sĩ mới trên hai mươi, vừa phi hành đến Giải Kiếm Nhai y vừa kêu lớn:

- Các vị sư thúc ơi, Hắc Y giáo đến rồi, bọn chúng đang tiêu diệt mấy vọng gác của chúng ta...

Vừa kêu gào vừa vượt qua Giải Kiếm Nhai phi hành thẳng lên núi. Năm đạo sĩ biến sắc, một đạo nhân râu đen lách cất tiếng:

- Các sư đệ, thật là kỳ quái, Hắc Y giáo ước hẹn giờ Tý mới đến, sao lại đến sớm thế?

Chưa dứt câu ấy xa xa đã thấy một đám nhân ảnh đang theo đường mòn phi hành lên núi, cả năm người căng mắt nhìn theo, bọn người ấy dần dần đến gần, cầm đầu là một đại hán mặt đen như lọ chảo. Chúng nhân nhìn thấy đại hán mặt đen ấy liền kinh dị, đại hán ấy tuổi chưa quá ba mươi, thân thể cao lớn đầu to như cái đầu, hai mắt lộ ra như hai cái chuông, kỳ dị nhất là sau lưng hắn đeo một mảnh gỗ không biết là vật gì.

Đại hán phi hành tới trước nham nhìn thấy trên nham có năm đạo sĩ đứng dàn hàng, đại hán thô lỗ quát lớn:

- Bọn đàn bà đạo nhân kia, các ngươi xuống đây ta sẽ cho các ngươi tan xương nát thịt.

Năm đạo nhân nghe giọng nói thô lỗ của hắn không thèm đáp lại, chợt thấy sau lưng hắn một bọn người đã kéo đến. Đi đầu tiên là hai lão già, đằng sau là bốn tên ăn mặc theo kiểu nô bộc, sau đó lại có bốn người khiêng một chiếc kiệu, trên kiệu có một thiếu nữ áo trắng ngời và sau kiệu có hai đồng tử, sau lưng hai đồng tử lại có một thiếu niên mười tám mười chín ăn mặc ra dáng thư sinh văn sĩ nét mặt rất tuấn tú.

Bọn ấy đều đứng sau lưng đại hán. Đạo sĩ râu đen nhìn thiếu nữ trên kiệu hỏi:

- Người nào đến đó? Nếu có đem theo vũ khí xin hãy bỏ lại tại đây.

Thiếu nữ không đáp chỉ lặng lẽ mỉm cười, năm đạo nhân thấy nụ cười mê hồn của nàng ai nấy bất giác cũng mỉm cười theo, đạo nhân râu đen ghé vào tai bốn sư đệ nhỏ giọng:

- Các sư đệ cẩn thận, cô nương kia đã luyện được Mê Thần Đại Pháp của Tây Tạng...

Thanh âm đạo nhân cực nhỏ nhưng đã lọt vào tai thiếu niên anh tuấn đứng sau cùng, chàng khẽ mấp máy môi, bên tai đạo nhân râu đen có một âm thanh tuy nhỏ nhưng rõ từng tiếng:

- Các vị yên tâm, đó không phải là Mê Thần Đại Pháp đâu!

Đạo nhân râu đen lại thêm kinh dị: “Tự nghĩ công phu Truyền m Nhập Mật ấy đến chừng môn nhân Võ Đang cũng phải luyện hơn mười năm mới thành, thiếu niên kia tuổi còn quá trẻ mà sao đã có công lực thâm hậu đến thế?”.

Trong lòng lấy làm hoài nghi, đạo nhân ghé vào tai một sư đệ đứng bên cạnh hỏi:

- Máy sư đệ có nghe âm thanh gì không?

Mấy sư đệ cùng đáp:

- Không, sư huynh hỏi vậy có ý gì?

Đạo nhân râu đen vội nói:

- Nhất Trần sư đệ, hãy mau về bẩm báo với chưong môn rằng đối phương võ công cực cao, xin chưong môn chuẩn bị và phái cao nhân hạ sơn tăng viện.

Lệnh vừa ra, một đạo nhân vọt thân phi hành lên núi.

Chương Thứ Tám: Quả Tiên Chi Hình Người

o O o

Đạo nhân râu đen đợi vị sư đệ ấy đi rồi mới quay lại hỏi bọn người mới đến:

- Chư vị đến đây có việc gì thế?

Thiếu niên ôm quyền kính cẩn:

- Vãn bối Tôn Lan Đình đến quý sơn tìm gia sư Thần Long tôn giả Cốc Tang Điền!

Nguyên do nửa năm trước, Tôn Lan Đình nghe Kim Phát Man Bà Mạnh Ngọc Trân có nói vào ngày hai tháng hai sư phụ chàng sẽ tới tăng viện cho phái Võ Đang nên hôm nay nhớ tới lời ấy đến đây tìm sư phụ, nào ngờ Thần Long tôn giả vì danh vọng quá lớn của Võ Đang, không tiện công khai tăng viện mà có ý đợi đến đêm sẽ ngầm đến tương trợ, chính vì vậy mà chàng và Võ Đang xảy ra hiểu nhầm.

Đạo nhân râu đen nổi giận:

- Sư phụ ngươi chưa hề đến bản sơn sao ngươi lại đến đây tìm? Phải chăng có ý muốn gây hấn...

Vừa nói đạo nhân vừa chỉ đại hán mặt đen:

- Lại dám mang võ khí qua Giải Kiếm Nhai rõ ràng là muốn đối địch cùng bản phái, có lẽ các ngươi đã bị Hắc Y giáo sai khiến nên mới dám đến đây loạn động.

Một đạo nhân đứng cạnh kêu to:

- Sư huynh, chớ nghe chúng nói bậy, tên tiểu tử kia đã luyện được công phu Truyền m Nhập Mật đâu phải là đồ đệ Cốc Tang Điền?

Đạo nhân râu đen nghe câu ấy càng kinh dị, lão nhìn Tôn Lan Đình như có ý thăm dò, thấy chàng vẫn an nhàn, nhưng rồi cho rằng với niên kỷ quá trẻ chưa chắc chàng đã có hỏa hầu thâm hậu.

Tôn Lan Đình nói:

- Suốt dọc đường tới đây vãn bối liên tiếp bị người của quý phái ngăn cản và cứ đổ riệt cho vãn bối là người của Hắc Y giáo, không chịu nghe phân giải.

Riêng tiền bối có lẽ là Thiên Nguyên chân nhân, chẳng lẽ cũng võ đoán như thế?

Bây giờ vãn bối xin nói rõ lần nữa, chúng ta và Hắc Y giáo hoàn toàn không có liên quan, tin hay không là tùy tiền bối.

Thiên Nguyên chân nhân giận dữ:

- Dù các ngươi không liên quan với Hắc Y giáo nhưng bất cứ ai đòi mang vũ khí vượt qua Giải Kiếm Nhai đều không thể được.

Tôn Lan Đình cười lớn:

- Nơi đây gọi là Giải Kiếm Nhai là chỉ nói cưỡi kiếm chứ đâu có nói tất cả các vũ khí khác!

- Đó là quy củ lâu đời của bản phái chứ không phải do chúng ta mới đặt ra!

Lão nhìn thấy tên đồng tử đứng sau cô nương áo trắng cầm một thanh trường kiếm lão chỉ tay quát hỏi:

- Người nhìn đó, không phải là kiếm đấy sao?

Tôn Lan Đình hỏi:

- Nếu không chịu bỏ kiếm đạo nhân tiên bối sẽ làm sao?

Thiên Nguyên Đạo Nhân gầm lên:

- Trừ phi hãn tiêu diệt hết Võ Đang ta, nếu không hãn sẽ chết hoặc trong thương!

Tôn Lan Đình ôm quyền:

- Xin thứ cho tại hạ không biết quy củ quý sơn, nếu gia sư không ở trên núi, tại hạ xin cáo từ!

Thiên Nguyên Đạo Nhân quát:

- Các người đứng im đó, đã mang kiếm tới Giải Kiếm Nhai tất phải tuân theo quy luật bản phái.

- Chúng tại hạ không phải môn hạ Võ Đang há lại chịu câu thúc bởi quy luật của các người?

Thiên Nguyên Đạo Nhân cười gằn:

- Nếu không chịu nghe quy luật tội nặng thêm một bậc, không tin người cứ thử xem!

Tôn Lan Đình nghe lời ấy cho rằng Võ Đang quá kiêu ngạo, cứ theo khẩu khí đạo nhân ấy tựa hồ quy định của Võ Đang chính là quy định cho toàn võ lâm, đâu có lý lẽ ấy được?

Nhưng rồi chàng lại nghĩ Võ Đang là một danh môn chính phái, đồng thời lại cùng đối địch với Hắc Y giáo như sư phụ chàng không nên gây hấn cùng bọn họ vì vậy chàng cố hòa hoãn:

- Nếu đã như thế, tại hạ sẽ yêu cầu chúng nhân đây bỏ vũ khí, những lời thất lễ xin được tha thứ.

Thiên Nguyên Đạo Nhân cười gằn:

- Các người đã phạm quy củ bản phái, sự việc không thể giải quyết dễ dàng thế được, nếu muốn an thân quay về hãy nhất loạt bỏ vũ khí quỳ chân tuân tự hạ sơn, như vậy mới có thể làm gương cho kẻ sau.

Bất giác Tôn Lan Đình nổi giận:

- Võ Đang phái thật kiêu căng ngạo mạn, bình thường tại hạ rất ngưỡng mộ chư vị nhưng hôm nay gặp đây té ra là mới biết.

- Hảo tiểu tử, ngươi dám lăng nhục bản phái, đến sư phụ Cốc Tang Điền của ngươi cũng không dám cuồng ngạo như thế, hãy nhìn đạo nhân ta dạy cho các ngươi một bài học.

Lão đang sắp động thủ, hai lão già đứng sau lưng Tôn Lan Đình vội nói to:

- Tôn thiếu hiệp, không cần hao tổn lời nói với các đạo nhân ngang ngược này, chúng ta cứ lên thẳng Vân Hà cung gặp chủ môn của họ nói cho minh bạch.

Thiếu nữ ngồi trên kiệu không cười, không nói, vì rằng có ý muốn tận mắt nhìn công phu thực của Tôn Lan Đình cao tới trình độ nào, bấy giờ Thiên Nguyên chân nhân cười lạnh lẽo:

- Vân Hà cung há phải là nơi cho các ngươi loạn động?

Dứt lời lão quay đầu quát lớn:

- Bày trận!

Nhân ảnh tung hoành, sau lưng lão từ trên núi xuất hiện chín đạo nhân trung niên, một đạo nhân tiến lên làm “trận nhãn” còn tám đạo nhân khác theo thứ tự vị trí các cửa sinh, thương, hưu, đồ, tử, cảnh, kinh, khai đứng vào tám nơi, tiếp đó là những tiếng “xoẹt, xoẹt” trường kiếm rút khỏi vỏ đứng im chờ địch. Đó là Cửu Cung Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm trận nổi tiếng giang hồ của Võ Đang phái, nó phối hợp bát môn và cửu cung, thái sát độn giáp, khi trận thế phát động, biến hóa khôn lường đúng là lợi hại vô cùng.

*

*

*

Trước khi kể về kiếm trận hãy quay lại lúc Tôn Lan Đình bị rơi xuống vực sâu ở Bài Vân động, vực ấy sâu ngàn trượng không thấy đáy, thân chàng rơi càng lúc càng mau, mấy lần chàng ở giữa không trung định đề khí khinh thân để ghìm sức rơi chậm lại nhưng không có lực nào để mượn nên cứ vùn vụt xuống.

Lâm nguy nhưng không hoảng loạn, tuy biết không có hy vọng sống sót, nhưng vẫn chú ý cảnh vật xung quanh may ra sẽ tìm được đường sống. Chàng đã từng uống chất dịch của con Tích Dịch nên trong đêm vẫn nhìn rõ như ban ngày, dưới vực tuy tối đen nhưng chàng vẫn nhìn rất rõ. Hai bên vách núi cây cỏ như chạy ngược lên đầu chàng càng lúc càng mau. Đột nhiên chàng phát hiện dưới chân có một điểm đen, thì ra đó là một thân cây tùng

đâm ngang, chàng vội vươn tay níu lấy, thế rơi chậm lại nhưng lập tức “rắc, rắc” hai tiếng vì sức rơi quá mau, cành tùng gãy lìa, chàng lại tiếp tục rơi xuống.

Chàng quăng cành tùng còn cầm trong tay xuống, lúc ấy khoảng cách giữa chàng với đáy vực còn khá gần, đột nhiên chàng thấy dưới chân có một điểm đen nữa, chàng vội đặt chân lên đó chẳng cần biết đó là vật gì. Toàn thân chàng chấn động, thì ra đó là một khối rong rêu cây cối quấn vào nhau, thân chàng rơi xuyên qua đám cây lá ấy đau như, sức rơi lại chậm lại thêm nhiều.

Bấy giờ chân chàng đã chạm tới đáy vực, tự biết sống chết chỉ còn xảy ra trong một chớp mắt, trong lúc vội vàng cấp bách chàng thi triển hết công lực toàn thân nhún mạnh song cước, “rầm rầm” hai tiếng, chàng bất tỉnh hôn mê.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên chàng có cảm giác trên mặt có vật gì êm êm mềm mềm, chàng từ từ mở mắt, ánh dương quang chói vào mắt, lúc ấy thần trí chàng chưa tỉnh hẳn theo bản năng chàng lại nhắm hai mắt. Qua một chốc, lại thấy vật mềm mềm ấy di động trên mặt, lần này chàng đã tỉnh hẳn mở choàng mắt ra nhìn, chợt thấy một con khỉ đang quỳ cạnh thân chàng và nó đang dùng mũi ghé sát mặt chàng hít ngửi.

Chàng đột ngột vùng dậy, toàn thân đau như dân, đầu óc quay cuồng lại ngã ra sau. Con khỉ thấy chàng vẫn cử động nó không sợ hãi bỏ chạy mà kêu lên mấy tiếng “chít, chít” nhảy tung tung như có ý vui mừng.

Tôn Lan Đình vẫn nằm dưới đất nhìn lên trời, ánh nắng từ trên cao tíu chiếu xuống, chàng ở trong núi này đã lâu nhận ra đó là hướng đông và có lẽ đang vào khoảng giờ Ty.

Đưa mắt quét nhìn chung quanh chàng thấy nhiều xác khỉ chết, xa xa có một thác nước bắn tung tóe bọt trắng lên, đưa mắt nhìn bên cạnh thì ra chính chàng đang nằm trong một vũng nước rộng. Nằm trong vũng nước ấy thật khó chịu. Tôn Lan Đình hít một hơi chân khí tay chân đập mạnh tung người khỏi vũng nước rơi xuống một nơi đất khô, con khỉ vẫn chưa chịu đi, nó nhảy đến bên thân chàng, hai tay múa may hỗn loạn và cứ kêu “chít, chít” liên hồi. Chàng không hiểu dụng ý con khỉ này ra sao chỉ đưa mắt nhìn nó, tay nó có ánh đỏ rực như đang cầm vật gì. Nhìn kỹ lại chàng càng kinh ngạc, ánh đỏ ấy không phải là vật gì mà chính là quả Tiên Chi mà ở bên trên nhai bọn lão ma đầu đang sống chết tranh đoạt, không hiểu do nguyên nhân nào mà lại rơi vào tay con khỉ này.

Con khỉ đưa trái cây đỏ rực ấy dứ dứ trước mặt chàng, thấy chàng không hiểu, nó càng nhảy nhót dữ, đột nhiên nó vọt thân lên cao rồi quỳ xuống bên

chàng đẩy mạnh trái cây Tiên Chi hình người vào miệng chàng.

Tôn Lan Đình không há miệng, chàng tránh đầu qua một bên nói:

- Trái cây này đo nguoi kiếm được, đừng bắt ta ăn!

Con khi thấy Tôn Lan Đình không chịu ăn, hai mắt nó lảo liên gãi tai gãi đầu như có vẻ quá gấp rồi nhảy vọt tới trước nhảy chồm lên cổ chàng gãi gãi vào đầu chàng khiến chàng rất khó chịu.

Tay trái nó nứu đầu chàng, tay phải nhét mạnh trái cây vào miệng chàng như cố ép chàng ăn cho được. Trái cây vừa áp vào miệng, Tôn Lan Đình ngửi thấy một mùi thơm xông vào phế phủ, không biết sao được, chàng đành cắn ăn một miếng.

Con khi thấy chàng chịu ăn nó vui mừng rú lên một tiếng, nhảy vọt leo lên một cành cây mọc trên vách đá, hai con mắt đen láy chăm chú nhìn chàng.

Tôn Lan Đình thở dài:

- Con vật mà còn tốt thế này, so với con người bất nhân bất nghĩa thật không bằng loài cầm thú.

Thì ra con khi ấy thấy tên Bát Tý Ma Quân Lý Nhược Vọng đoạt được trái Tiên Chi rồi bị văng xuống gần bờ vực, nó liền cướp lấy trái cây quý chạy xuống vực vì bị Bát Lão Thần Quân đánh chường đuổi bầy khi chạy tứ tán.

Chàng đưa mắt nhìn lên cây, con vật đã biến mất từ lúc nào, chàng buồn bã nghĩ thầm: “Thân ta đang bị thương nặng không thể đứng dậy, làm sao mà sống được nữa?”.

Mấy lần chàng định ngồi dậy đều thấy toàn thân đau nhức đầu loạn mắt hoa ngã xuống. Mặt trời lại ngã về tây, chắc lại sắp tối. Đột nhiên một đám mây đen bay qua trên miệng vực, lại một đám mây đen bay qua, ánh tà dương đã bị mây đen che kín, dưới vực sâu vì vậy càng tối đen. Tôn Lan Đình tự biết nơi núi rừng hoang vắng này khác hẳn bắc bộ Trung Nguyên, tiết cuối đông trù tuyết rơi trên đỉnh núi còn dưới chân núi mưa nhiều hơn tuyết, nếu như mưa lớn trút xuống thác nước dâng lên, toàn thân chàng nằm dưới vực sâu gần thác nước này dễ chết không có đất chôn.

Quả nhiên từng giọt từng giọt mưa bắt đầu rơi. Gió núi bắt đầu gào thét, mưa càng lúc càng lớn dần dần biến thành mưa gào gió thét, cơn mưa càng lúc càng lớn. Lòng thác cũng từ hẹp biến thành rộng, từ nông hóa sâu, nước rú ào ào.

Tôn Lan Đình nghiêng rặng, chân tay cố chống thân dậy vẫn không thoát bị nước thấm tới. Đột nhiên xa xa chàng nghe như có tiếng âm âm như thiên

binh vạn mã, chàng biết đó là nước núi đã dâng lên, nước trong núi có thể nói rất dữ tợn, nó cuốn chảy tới đâu là quét sạch cây cỏ đá cát và có thể làm núi phải lở và biến dạng hết các con suối rừng.

Chàng hết sức vội vàng không kể gì đau đớn vội bò lên chỗ đất cao. Đang lúc bò bỗng chàng có cảm giác một luồng khí ấm từ Đan Điền xông lên trong thoáng chốc đã lan tỏa toàn thân chàng, tự nhiên chàng thấy khoan khoái không còn đau đớn gì nữa. Bảy giờ chàng không kịp suy nghĩ hú lên một hồi dài, tung thân lên cao rơi xuống một khối đá nằm ngang vách núi cao hơn bảy tám trượng. Luồng khí ấm vẫn chuyển động trong thân chàng, tự biết trái cây Tiên Chi hình người đang phát sinh tác dụng nhưng nó sự thực có lợi ích gì chàng hoàn toàn chưa biết.

Mưa vẫn dữ dội, nước dâng lên tràn đầy vực, đến mô đá này cũng chưa chắc là nơi an toàn, chàng đưa mắt nhìn chung quanh, bốn bề trắng xám một màu.

Ngẩng đầu lên nhìn, cách đầu chàng năm trượng có một cây cổ tùng bị gió mưa vật vã như một con rồng linh hoạt như sắp bay lên. Chàng vội đề chân khinh thân nhảy lên cành tùng, chàng đu vào thân cây tìm một cành to kín nhất đu thân lên ngồi khoanh chân nhưng thần điều tức, điều khiển chân lực trong người hòa hợp làm một với luồng khí ấm, không lâu tâm cảnh chàng sáng sủa hẳn tiến vào cảnh giới vô ngã.

Qua một đêm mưa gió to lớn như rửa sạch núi rừng thành một cảnh mới. Khắp nơi sạch như lau, được ánh dương ngày mới chiếu xuống biến thành những màu sắc lung linh mỹ lệ. Chung quanh cảnh cây tùng có một luồng mây bao quanh không tan. Gió hiu hiu thổi đến làm tan mây mù để lộ ra một thiếu niên anh tuấn đang nhắm mắt tĩnh tọa. Qua một chút nữa thiếu niên từ từ mở mắt, trước mắt là ánh triều dương, chàng lấy làm khoan khoái dị thường, thân hình chưa động, ngửa mặt chàng hú một hồi dài, thanh âm trong trẻo như tiếng phượng gáy đầu non rất lâu chưa dứt.

Thiếu niên khẽ “ủa” một tiếng như không tin tiếng hú thánh thót ấy lại do chính mình phát ra. Chàng lại hú một hơi nữa chân động cỏ cây, núi vách chung quanh dội lại, quả nhiên không sai chút nào, tiếng hú ấy là của chính chàng, bất giác chàng lấy làm mừng rỡ.

Từ cành cây chàng tung thân lên thành thế Phi Điều Đầu Lâm nhào thân xuống đáy vực. Thân chàng ở trên không trung hai chân đảo lộn nhẹ nhưng to bay hạ xuống. Thiếu niên thấy khinh công chàng đã tiến bộ vượt bậc trong lòng lấy làm rất cao hứng.

Sau khi rơi xuống đất, hai tay chàng đánh ra chân lực tuôn ào ào vỡ tung

mảng đá ở xa năm sáu trượng, đó là một chiêu trong Tam Thanh Nhất Khí thần công mà chàng chưa luyện xong. Chàng luyện Tam Thanh Nhất Khí thần công chưa lâu, nên uy lực nó mạnh tới đâu chàng chưa hề biết, chàng chỉ nhớ trong Si Tình bí phổ có dặn một câu: “Công lực này nếu dùng tấn công tất đả thương người trầm trọng, nếu không ở thế bất đắc dĩ không nên thi triển...”

Chương chàng vừa mới đẩy ra lập tức tảng đá vỡ tan bay mù đá vụn uy thế thực kinh người.

Thiếu niên dụi mắt như không ngờ chương lực chàng lại ghê gớm đến thế, chàng thấy Tam Thanh Nhất Khí thần công rất khó học thế mà chỉ trong một đêm không luyện mà thành, coi như từ nay chàng đã luyện hết Si Tình bí phổ, lấy làm vui sướng chàng lại hú lên một tiếng dài, bỗng “bộp” một tiếng, một con chim rơi xuống trước mặt chàng, thì ra trong lúc vô ý chàng đã thi xuất Lôi m Chấn Mạch ẩn trong tiếng hú chấn thương con chim tội nghiệp nọ.

Tôn Lan Đình lấy làm cao hứng tung thân theo vách đá leo lên tới tận đỉnh vực đến trước cửa Bài Vân động, vẫn chỉ thấy xác khỉ ngổ ngang. Từ ngoài nhìn vào trong chàng thấy cây Tiên Chi đã khô xác, chạy vào trong động, các vật linh tinh của chàng vẫn còn nguyên, chàng vội rà xét lại thân mình, chàng vẫn còn mọi vật, cuốn Si Tình bí phổ vẫn bao trong tấm giấy dầu không hề thấm ướt.

Bây giờ chàng phải hoạch định hành động ra sao. Bốn tháng trời nay chàng chưa hề gặp Vương Mai Sương, không biết các sư đồ nàng đã về núi hay chưa, tại sao chàng không tìm đến thăm sư đồ nàng một lần, sau đó chàng sẽ về lại Đại Ba sơn tìm sư phụ biểu diễn cho người xem thần công chàng vừa học xong, chắc chắn sư phụ sẽ rất cao hứng. Sau nữa chàng sẽ theo sư phụ đến tăng viện cho Võ Đang sơn chống lại Hắc Y giáo và nhân đó trên đường đi sẽ hỏi thăm tin tức sinh tử của cha mẹ chàng.

Chủ ý đã định, chàng thu hết các vật dụng linh tinh đựng vào bao vải khoác lên vai chạy ra khỏi động, chàng bất giác cảm thấy buồn bã khi phải rời xa nơi chàng đã ẩn trú hơn bốn tháng trời.

Mới đi được bốn năm bước đột nhiên chàng thấy đầu óc quay cuồng lão đảo muốn ngã, chàng cả kinh không biết nguyên nhân vì sao. Đầu chàng lại quay mòng, lật thân ngã xuống, chợt thấy khí huyết toàn thân lâng lâng như say, thoáng chốc hai mắt tối đen hôn mê bất tỉnh nhân sự.

Thì ra đó chính là vì Tiên Chi nhân hình phát tác lần hai giúp chàng thoát thai đổi cốt. Trái cây Tiên Chi hình người ấy là tiên vật ngàn năm mới có,

người nào ăn được nó có thể trừ được bách bệnh sống lâu trăm tuổi, nếu người ăn được là người luyện võ, lập tức khỏi mọi vết thương nội ngoại và tăng tiến công lực, nó không chỉ có công hiệu một lần mà có công hiệu đến ba lần: lần thứ nhất người ăn nó tắt phải ngồi vận công dùng chân lực bản thân hòa hợp với được lực sáu mươi năm, lần thứ hai sau đó mười hai giờ hôn mê rất lâu là thời gian hoán thai đổi cốt, sau khi tỉnh sẽ tăng thêm công lực ba mươi năm. Lần thứ ba sau sáu giờ nữa sẽ hôn mê một lần nữa, sau khi tỉnh lại sẽ tăng công lực thêm ba mươi năm nữa.

Tôn Lan Đình nhờ kỳ duyên may mắn đã ăn được Tiên Chi hình người trở thành kỳ nhân võ lâm. Không biết qua đã bao lâu, Tôn Lan Đình từ từ tỉnh lại, mở mắt nhìn ra chàng hoảng kinh vội dùng tay tự cấu vào sườn mình thấy đau nhói mới biết không phải nằm mộng. Chàng nhớ lại lúc chưa hôn mê chàng ở trước cửa động Bài Vân động sao bây giờ ở nơi nào mà chung quanh hoa lệ chẳng lẽ là thần tiên phủ gì sao?

Thân chàng đang nằm trên một chiếc giường đàn hương đầy chăn êm nệm ấm, một mùi đàn hương trộn lẫn với chi phấn hương say sưa xông vào mũi.

Màn rủ chung quanh chàng đều bằng tơ lụa, dưới đất trải tấm thảm nhung vẽ hoa, trên đỉnh nóc nhà treo rủ xuống một ngọn đèn bát giác lưu ly chạm chỗ tinh vi, cảnh bố trí trần thiết vừa hoa lệ vừa nhã nhặn thêm phần yên tĩnh lại có vẻ gì thần bí.

Tôn Lan Đình không dám tin ở mắt mình, chàng đặt một ngón tay vào miệng cắn mạnh, bỗng nghe cuối giường có người bật kêu “ôi chà” hai tiếng.

Chàng vội chuyển thân nhìn lại nhìn thấy cuối giường trên một chiếc ghế gỗ có ngồi một thiếu nữ áo trắng khí chất nhã đậm như bông sen trắng nở giữa hồ.

Chàng hoảng kinh vội phiên thân nhảy xuống giường. Nào ngờ cái nhảy ấy chẳng kiểm soát được thân chàng vọt lên đến tận mái nhà chạm đầu vào rường nhà “rầm” một tiếng rơi xuống, chàng vội đề khí khinh thân hai chân buông thông đặt xuống thảm hoa, mặt chàng đỏ gay đứng ngẩn ra tại chỗ.

Thiếu nữ không cười u oán nói:

- Công tử tỉnh lại rồi ư?

Tôn Lan Đình vội ôm quyền:

- n cứu mạng của cô nương suốt đời tại hạ không dám quên, không biết đây là nơi nào vậy?

Thiếu nữ nhìn chàng một lúc rồi như tự nói với mình:

- Thật là kỳ quái, một tháng nay công tử không ăn một hạt cơm không

hiếu sao tinh thần vẫn vững mạnh?

Chàng kinh ngạc:

- Chẳng nhẽ tại hạ hôn mê bất tỉnh suốt một tháng sao?

[Thiếu một đoạn]

... này cười hay nói hoặc than thở đều có mãnh lực buộc người nghe phải đồng tình không dám chống cự lại, bây giờ công lực chàng đã khác hẳn trước đây, cảm nhận ấy vút qua trong đầu chẳng để lại ảnh hưởng gì.

Bấy giờ bỗng nhiên ngoài cửa sổ có âm thanh già lão:

- Cô nương, tiểu tử họ Tôn ấy tỉnh dậy chưa?

Tôn Lan Đình nghe âm thanh nọ quen thuộc quá đang cố nhớ xem đó là ai, chàng nghĩ bụng: “Y đã biết mình họ Tôn tất là người quen, nhưng nghe ngữ khí của y hình như không có ý tốt đối với ta?”.

Thiếu nữ ngồi trong nhà đáp ra:

- Vừa mới tỉnh, Trương đại ca mời vào!

Màn cửa lay động tiến vào hai lão giả, Tôn Lan Đình nhìn quanh giật mình kinh ngạc vì đó chính là hai lão giả theo hộ vệ bên thân Bất Lão Thần Quân Lưu Linh Hư mà chàng đã có gặp. Hai lão giả này từ bé đã theo hầu hạ Lưu Linh Hư và do đó toàn bộ võ công họ cũng là học ở Lưu Linh Hư, nhưng bị giới hạn bởi thiên phú, võ công họ chỉ đến độ nào đó rồi không tiến bộ được nữa, vì vậy tuy mang tiếng là nô bộc của Lưu Linh Hư nhưng thực tế là sư đồ, thiếu nữ này từ nhỏ đã được họ nuôi nấng nuông chiều vì nàng chính là Lưu U Hương, con gái của Lưu Linh Hư.

Sau khi tiến vào phòng một lão giả chỉ vào Tôn Lan Đình:

- Tiểu tử này vận may lớn lắm, thật phúc đức gặp cô nương chúng ta nếu như chỉ gặp hai lão ca ta đâu có ai rảnh chăm sóc cho người, chúng ta còn tặng người một chương cho hết vận may!

Lão giả khác nói:

- Cô nương chúng ta chăm sóc người suốt một tháng bỏ cả ăn uống cơ hồ nhuốm bệnh, sau này người phụ bạc cô nương ta chớ trách chúng ta ác độc.

Tôn Lan Đình nghe hai lão giả ăn nói sỗ sàng trong bụng đã hơi giận nhưng vì người ta là ân nhân cứu mạng chàng đành cố nhịn, nghe nói thiếu nữ chăm sóc chàng suốt một tháng trời, bất giác chàng nhìn nàng cảm kích.

Thiếu nữ thở dài u oán nói:

- Các người ăn nói gì lỗ mãng với khách vậy?

Một lão đáp:

- Cô nương không biết đó thôi, tiểu tử này không phải người tốt, chuyên môn gây chuyện thị phi, lần trước ở hạ viện Nga My chúng ta đã thấy y dẫn

dụ cho sư phụ y và Chu Thục Tuyên đánh nhau một trận.

Tôn Lan Đình vội đính chính:

- Lần ấy tại hạ bị người lừa dối mới xảy ra chuyện lầm lỡ!

Một lão gần giọng:

- Thôi được, không nói gì nữa, tiểu tử đã tỉnh lại, không biết còn việc gì nữa, mau đi khỏi nơi đây!

Thiếu nữ cất tiếng:

- Không biết là đâu có lỗi gì. Y vừa mới tỉnh dậy, thân thể chưa hoàn toàn khôi phục, đâu lẽ bắt y ra đi ngay, các người đừng bận tâm về việc này có được không?

Hai lão giả không dám cãi lại ái nữ của chủ nhân, cả hai cùng “hừ” một tiếng không nói gì nữa. Thiếu nữ giới thiệu với chàng:

- Đây là hai đại ca Trương Long và Lý Bảo, họ đều là người sơn dã nên ngôn ngữ lỗ mãng, xin Tôn đại ca chớ để ý!

Chàng đáp:

- n cứu mạng đa tạ chưa kịp, tại hạ đâu dám để ý. Không biết cô nương là gì của Lưu Thần Quân và nơi đây là nơi nào?

- Tiểu muội là Lưu U Hương, Lưu Thần Quân chính là nghĩa phụ, nơi này tại Mạnh Sơn tỉnh Tứ Xuyên!

Tôn Lan Đình tự biết không tiện ở đây lâu liền vái sát đất:

- Thân thể tại hạ đã khôi phục hoàn toàn, đại ân không thể nói hết, xin được cáo từ!

Lưu U Hương u oán sắc mặt:

- Tôn đại ca khoan đi đã, mời ăn chút gì rồi nói chuyện sau!

Nàng nhìn ra ngoài gọi to:

- Nguyệt nhi vào đây!

Một tiểu hoàn nghe lệnh bước vào:

- Cô nương truyền dạy!

- Bảo nhà bếp chuẩn bị cơm nước mạng vào đây và chuẩn bị một bàn rượu, không cần nhiều lắm!

Tiểu hoàn bước ra, Lưu U Hương lại nói với hai lão giả:

- Phiền hai đại ca báo cho bốn vị tùy tùng và hai tiểu đồng cầm cờ và kiếm chuẩn bị xuất hành.

Trương Long hỏi:

- Cô nương nói vậy có ý gì?

- Chuẩn bị bữa ăn xong ta đi tìm gia phụ!

- Tìm sơn chủ đâu có thể gấp gấp nhất thời, hà tất phải đi ngay hôm nay?

- Nếu hai đại ca không muốn rời núi tiểu muội tự xuất lĩnh các người kia lên đường cũng được.

Lý Bảo vội nói:

- Cô nương quyết định lên đường thì hai lão ca ta không đi theo làm sao an tâm vả chẳng sơn chủ đã dặn cô nương muốn gì nên thương lượng với chúng ta, đó là vì sợ cô nương có quyết định lầm lẫn. Ý của chúng ta là bảo tiểu tử này đi mau chứ đâu phải không muốn theo chân cô nương.

- Hai đại ca nói vậy cũng được, nhưng tiểu muội quyết định lãng du giang hồ một phen, nếu may gặp gia phụ thì quay về cùng lúc.

Trương Long miễn cưỡng thở dài:

- Cô nương chớ phiền lòng chúng ta sẽ lập tức thông tri chuẩn bị lên đường.

Hai lão chuyển thân ra, đến cửa Trương Long quay lại nhìn Tôn Lan Đình:

- Tiểu tử ra ngoài sảnh thất đi, nơi đây là khuê phòng của cô nương chúng ta, người ngủ luôn một tháng chưa đủ sao?

Tôn Lan Đình đáp “vâng” một tiếng đứng dậy định bước ra. Lưu U Hương đưa cánh tay ngọc níu chàng ngồi xuống nói:

- Trương đại ca đừng bận tâm, tiểu muội còn muốn hỏi y nhiều điều!

Trương Long “hừ” nhẹ một tiếng miễn cưỡng vén màn bước ra ngoài. Tôn Lan Đình nghe nói đây là khuê phòng của cô nương, chàng hết sức ái ngại nói với nàng:

- Tại hạ không biết đây là khuê phòng của cô nương thực là đắc tội!

Lưu U Hương nở nụ cười ảm đạm:

- Đó là do ta tự nguyện cho đại ca ở đây dưỡng bệnh chứ đâu có tội gì?

- Vừa rồi nghe cô nương nói, có đúng là Thần Quân không có mặt ở đây chăng?

- Gia phụ ta đã rời khỏi nhà lâu rồi!

Vừa lúc tiểu hoàn mang cơm nước đến đặt lên bàn. Lưu U Hương mời:

- Sau cơn bệnh cần ăn cho bổ dưỡng, công tử hãy uống chén sâm này đi!

Tôn Lan Đình quả thực có đói, không cần khách sáo chàng bưng chén sâm uống cạn.

Lưu U Hương hỏi:

- Tôn đại ca sau này đại ca định đi đâu?

- Nguyên tại hạ định đến Đại Ba sơn tìm gia sư nay nằm bệnh đã một tháng, có lẽ gia sư đã rời núi mất rồi, tại hạ chắc phải tới Võ Đang phải làm một việc.

Chàng vốn muốn giữ bí mật việc chi viện Võ Đang phải nên không nói rõ ra. Lưu U Hương có vẻ cao hứng:

- Tiểu muội nghe từ lâu Võ Đang sơn là nơi tổ sư Trương Tam Phong tu dưỡng, chính đang muốn theo đại ca đến đó chiêm ngưỡng một phen!

Tôn Lan Đình không tiện từ chối chỉ miễn cưỡng nói:

- Lần này đi ít nhiều hung hiểm, tốt nhất cô nương không nên đi cùng tại hạ.

Lưu U Hương u oán:

- Nếu là hung hiểm, một mình đại ca đến đó tiểu muội sao yên tâm, tiểu muội quyết định cùng đi với đại ca để tiện giúp đại ca chút ít nào chẳng?

Hai người đang nói chuyện bỗng nghe từ xa có tiếng hú dài. Trương Long nói lớn giữa sân:

- Bản sơn có biến, cô nương chớ đi ra ngoài!

Tiếp đó là tiếng Lý Bảo:

- Tiểu tử họ Tôn, người ra được rồi đấy!

Tôn Lan Đình không nói một lời vội bước ra ngoài cửa vén bức rèm ra ngoài đại sảnh, vì sự việc xảy ra quá gấp không kịp nhìn kỹ để thấy đại sảnh cây cỏ tiêu sơ ngoài sân, đưa đầu nhìn lên thấy sao đầu đã chỉ về Nam có lẽ đã gần đến canh hai, chàng thầm nghĩ: “Kẻ nào lớn gan dám đến quấy nhiễu nơi ở của Bất Lão Thần Quân?”.

Hốt nhiên nghe Lưu U Hương nói sau lưng:

- Đại ca vừa bệnh dậy không nên động thủ quá sớm!

Tôn Lan Đình chưa kịp đáp, hai lão giả phi thân tới:

- Sao cô nương lại ra tận đây?

Thân hình chuyển động tách ra hai bên của Lưu U Hương

Chương Thứ Chín: Hung Hồn Ác Phách

o O o

Lúc ấy ngoài sân độ hơn mười trượng có một tiếng “đang”, thủ pháp của địch nhân chớp nhoáng, mũi tên vừa buông ra, mũi thứ hai đã bắn tới bên tường. Tiếp theo lại “ong” một tiếng, từ ngoài tường bắn vào hai mũi tên, hai mũi tên này chạm vào nhau trên không trung nổ ra hai tiếng “soẹt”, “soẹt” tách ra bắn ghim vào hai thân cột nhà ở hành lang. Mọi người ngẩng đầu nhìn hai mũi tên ấy, cả hai mũi đều móc theo một lá cờ nhỏ hình tam giác, trên hai lá cờ đều vẽ hai đầu lâu chuyển động như sống.

Trương Long quát to bên ngoài:

- Tên nào lớn gan dám xâm phạm thánh địa của Thần Quân?

Một chuỗi cười hăng hắc lạnh lùng, trong sân đã thêm hai người. Hai người ấy vừa hiện thân, nhân ảnh lại chuyển động, trên nóc nhà nhảy xuống bốn người phân ra bốn góc vây mọi người vào giữa. Bốn người ấy chính là thuộc hạ của Lưu Linh Hư.

Trương Long bước lên mấy bước quát hỏi:

- Hãy báo danh tính, bản sơn trang không muốn giết kẻ vô danh!

Hai người mới đến bật cười hăng hắc, chỉ nghe tiếng cười thôi chữ nét mặt tên ấy vẫn lạnh như băng. Cười xong, một người lạnh lẽo nói:

- Thật là bọn có mắt như mù, các ngươi không thấy Truy Hồn Lệnh Kỳ kia sao?

Trương Long cũng cười gằn:

- Hai cái lệnh kỳ nạp mạng ấy lão phu cóc cần nhìn, mau báo danh tính đi!

Một người khác đáp:

- Tiểu lão đầu ngươi chưa đủ tư cách nói chuyện với chúng ta, mau gọi sơn chủ các ngươi ra đây!

Trương Long nổi giận rung cả râu tóc:

- Đồ vô danh tiểu tốt đâu đáng yết kiến Thần Quân chúng ta. Có chuyện gì, thái gia ta đây đảm nhận được rồi, bảo đảm không làm các ngươi thất vọng đâu!

Tên nọ lại cười hăng hắc:

- Ngươi không xứng đáng, nếu như động thủ chắc chắn ngươi sẽ chết, mau vào gọi sơn chủ ngươi ra đây!

Nói xong cả hai khoanh tay sau lưng ngửa mặt lên trời không nói không rằng.

Trương Long giận dữ:

- Có chuyện gì nói mau, các ngươi chớ ngông cuồng!

Hai tên ấy vẫn ngửa mặt nhìn trời như không nghe, thỉnh thoảng lại bật cười hăng hắc. Trương Long giận tràn hông, lão gầm lên một tiếng, kinh lực dồn lên hữu chưởng phát chiêu Khai Sơn Thủ đánh thẳng vào giữa ngực đối phương. Tên ấy vẫn ngửa mặt nhìn trời, không thèm né tránh, chưởng lực

Trương Long đánh trúng “bộp” một tiếng như đập trúng bịch bong bóng, vội thu chưởng lại biến chiêu. Nào ngờ chưởng lão đã bị hút vào ngực đối phương không thể rút về được. Trương Long dốc hết công lực toàn thân thu mạnh chưởng về, càng thu càng bị hút, mặt lão như bật máu đỏ mồm hôi toát ra.

Lý Báo thấy vậy nhìn lên nóc nhà quát lớn:

- Các người xuống mau!

Hai hắc ảnh lùn thấp từ trên phi xuống, một cầm đàn một cầm kiếm, chính là hai tiểu đồng. Hai tiểu đồng rơi thân quay như chong chóng tách ra tấn công hai đối phương, một tả một hữu phối hợp rất nhịp nhàng. Nào ngờ hai đối phương chẳng coi vào đâu, hai tiểu đồng phát chưởng cũng bị hút vào. Cùng lúc với hai tiểu đồng, bốn tùy tùng của Bất Lão Thần Quân đồng thời quát lên tấn công. Chỉ nghe “bộp, bộp, bộp, bộp” bốn tiếng tất cả đều đánh trúng. Thế nhưng chưởng phát chẳng chút hồi âm, bốn người đều bị hút vào.

Bảy người hết sức thu chưởng, chân duỗi thẳng ra, nhưng chẳng lợi ích gì.

Hai đối phương vẫn khoanh tay sau lưng ngửa mặt nhìn trời không đa thương bảy người, cũng chẳng buồn thả họ ra.

Tương trì một lúc, một tên vừa ngửa mặt nhìn trời rồi nói:

- Tên tiểu tử đứng cạnh vị cô nương nghe đây, người mau gọi sơn chủ ra đây, nếu không mấy tên này chết tại chỗ.

Lý Báo nhìn tình hình ấy tự biết mình có động thủ cũng vô ích không biết ứng phó ra sao. Lưu U Hương loạng choạng bước tới.

Lý Báo sợ cô nương động thủ vội đưa tay ngăn cản:

- Cô nương chớ mạo hiểm!

Lưu U Hương bị Lý Báo cản lại không bước tới được, liền đáp:

- Con gái Thần Quân, Lưu U Hương bái kiến nhị vị tiền bối!

Tên ấy “hừ” một tiếng vẫn ngửa mặt nhìn trời thái độ rất ư là kiêu ngạo.

Lưu U Hương oán nói:

- Gia phụ đã có việc rời núi, nhị vị có cần gì xin nói với văn bối cũng được!

- Thì ra lão ma đầu không có nhà, chỉ cần tiểu nữ tử nói ra bọn bịt mặt

náo loạn giang hồ là ai, chúng ta sẽ đi liền!

Lưu U Hương đang trù trù, một tên quát lớn

- Sự thực ra sao, nói mau!

Bây giờ hai tên ấy không nhìn trời nữa mà đưa mắt chú thị nhìn Lưu U Hương, thấy nàng mỹ lệ động nhân, bất giác cảm thấy đồng tình, hai tên ấy cả kinh đưa mắt nhìn nhau kỳ dị, buột miệng:

- Hai chúng ta lòng gan như sắt đá, sao lần này lại động tâm?

Công lực hai tên ấy rất cao, cố định thần một chút liền khôi phục vẻ bình thường quát to:

- Nói mau!

Lưu U Hương bắt buộc phải nói:

- Việc ấy không thể mạo muội trả lời, xin cho vãn bối suy nghĩ một thời gian, dám hỏi cao danh đại tính để sau này tiện bẩm báo cho nghĩa phụ biết!

Hai tên ấy đáp liền:

- Được! Ta là Hung Hồn Phùng Băng và đây là Ác Phách Triệu Lãnh!

Lưu U Hương và các người khác ở rừng núi lâu ngày, đối với các nhân vật giang hồ hiện nay mù mờ, chẳng biết thân phận hai người này ra sao trong võ lâm. Trái lại Tôn Lan Đình giật mình, thì ra hai tên này khét tiếng là Song Hung, giang hồ ai nghe đến tên đều táng đảm kinh hồn vì thủ đoạn độc ác của chúng, chưa hề để địch thủ sống sót. Chàng quan sát kỹ Song Hung. Hung Hồn Phùng Băng tóc râu trắng xóa, ngũ quan tề chỉnh, năm chòm râu bạc dài tới ngực, có vẻ đạo mạo như một thầy giáo làng, còn Ác Phách Triệu Lãnh lại có phần thanh tú, râu tóc như cước, như một vị quan lớn về hưu. Kỳ dị nhất là cả hai đều ắn ắn có vẻ như chính nhân quân tử. Chàng lấy làm lạ: “Cả hai nổi tiếng ác độc mà lại có dáng vẻ khá lương thiện, thực là khác hẳn với tính tình”.

Sự thực chàng đã nghĩ lầm, hai người này chính là kỳ nhân võ lâm, họ đều học một sư phụ, võ công không hề kém Thất Tuyệt Võ Lâm, bình sinh chỉ bại có một lần vì tay Tam Kỳ, nhưng lần ấy lại ba đấu với hai, họ tuy thất bại nhưng tâm không phục, vì vậy họ quyết định sẽ một đấu một với Tam Kỳ một lần nữa.

Hai người này coi kẻ ác như kẻ thù, như nếu gặp kẻ làm ác bất kể lớn hay nhỏ đều giết sạch. Bọn tà ác võ lâm sợ họ như hổ và hận thù họ thấu xương, nhưng không làm gì được họ, chỉ đặt cho họ hai biệt hiệu cho đỡ tức. Lâu ngày hai biệt hiệu Hung Hồn và Ác Phách biến thành Song Hung truyền bá khắp võ lâm.

Hung Hồn Phùng Băng quát to:

- Suy nghĩ bao lâu, nói mau!
- Việc ấy vẫn bối không thể quyết định, phải đợi nghĩa phụ quay về thương lượng...

- Chúng ta không có công phu đợi lão quay về, nếu tiểu nữ tử người không nói mau, đừng trách ta rửa hết núi này bằng máu.

Tôn Lan Đình lưu ở mấy tháng trong Bài Vân động chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, chàng chỉ định nếu Lưu U Hương bị bức bách quá đáng, chàng sẽ can thiệp. Nào ngờ đang suy nghĩ, bỗng nghe Hung Hồn Phùng Băng “hừ” một tiếng:

- Đêm nay chúng ta quả là sơ hốt, nguyên lai ở đây lại có cao nhân, xem tiểu tử còn quá trẻ mà đã luyện thành công phu Truyền m Nhập Mật thì gớm thật!

Tôn Lan Đình giật mình chưa kịp nói gì, bỗng Ác Phách đã quát lớn:

- Hải tiểu tử, ngươi dám liều mạng cho lão phu biết bản lĩnh ngươi không?

Thì ra trong lúc Tôn Lan Đình vì trong lòng phần uất, tuy chưa nói thành lời, nhưng hai môi hơi lay động vô ý phát xuất công phu Truyền m Nhập Mật.

Mới đầu chàng hơi ngạc nhiên, sau lại lấy làm mừng thầm không ngờ bây giờ lại có công lực cao đến thế.

Chàng vẫn chưa tin vào mình, cố ý sử dụng công phu Truyền m Nhập Mật nói với hai người:

- Tại hạ nguyện bảo vệ an nguy cho toàn sơn trang này, nếu nhị vị thắng được tại hạ xin nhị vị cứ giết một mình tại hạ, chớ nên rửa máu toàn sơn trang, còn như nhị vị bại trận, hy vọng nhị vị rời khỏi đây trước khi Lưu Linh Hư trở về không được đến đây quấy nhiễu.

Hung Hồn Phùng Băng ứng thanh đáp:

- Được! Nếu như chúng ta thua, từ nay vĩnh viễn sẽ không tìm đến Mạnh sơn này nữa, nhưng nếu ngươi không thắng được chúng ta, ngươi cũng không tránh khỏi cuộc tắm máu ở đây đâu!

Tôn Lan Đình thấy quả nhiên mình không luyện Truyền m Nhập Mật mà vẫn có, trong lòng lấy làm mừng rỡ.

Ác Phách Triệu Lãnh hỏi:

- Lưu Linh Hư là gì của ngươi? Và ngươi cao tính đại danh là gì?

- Tại hạ Tôn Lan Đình chỉ là khách sơn trang này thôi!

- Ngươi không phải người của sơn trang, chỉ cần ngươi chớ xen vào việc này, chúng ta sẽ thả cho ngươi đào tẩu.

- Tại hạ nguyện tuân theo lời Phùng lão tiên bối vừa ước định, bây giờ xin mời nhị vị tiên bối hãy buông tha bảy người kia đã!

Song Hung vốn đã có nhiều kinh nghiệm đối địch, thấy trước mặt chỉ là một thiếu niên trẻ tuổi thân uy lâm liệt, không dám khinh địch liền đáp:

- Được!

Cả hai tung thân, bảy người bị hút vào lập tức bắn ra chân động lùi lại ba bước không hề thụ thương. Tôn Lan Đình thấy Song Hung không hề đa thương bảy người tự lấy làm kỳ: “Hai tên hung đồ này không ngờ lại thủ tín đến thế, đủ biết dù là kẻ xấu ta cũng không nên vợ đũa cả nắm!”.

Hung Hồn Phùng Bằng nói:

- Tiểu tử nghe đây, không phải hai chúng ta lớn lối, chỉ cần ngươi thắng được ba chiêu của ta, chúng ta sẽ đi ngay lập tức!

- Xin mời xuất chiêu!

Hai người thấy chàng đột nhiên mắt lóe lên ánh sáng lạ lùng, trong lòng hơi sợ đưa mắt nhìn nhau lại càng cẩn thận.

Hung Hồn Phùng Bằng quát to:

- Được! Lão phu giáo huấn ngươi một chiêu!

Vừa quát hữu chiêu vừa cất cao bước từng bước gần đến chàng, bước tuy chậm nhưng mọi người có cảm giác đất dưới chân chấn động, nhất tề nhìn xuống đất, dưới đất xuất hiện những dấu chân lún sâu xuống đất. Còn cách đối phương độ chừng hai bước, đột nhiên lão dừng lại, hai mắt lóe sáng gầm to:

- Tiểu tử xuất chiêu!

Tôn Lan Đình đối mặt với cường địch không dám sơ hốt tuy tự biết công lực bản thân gần đây tăng tiến rất lớn nhưng sự thực đến trình độ nào chàng tuyệt không biết. Chàng vội vận xuất Tam Thanh Nhất Khí thần công bảo vệ thân thể, tức thì Tam Thanh Quy Nhất Khí, toàn thân chàng có ba tầng vách bằng chân khí đồng thời tụ hết công lực toàn thân lên hữu chiêu từ từ phát ra, hai chiêu sắp chạm nhau. Nào ngờ chiêu của Phùng Bằng chưa nhập vào hữu chiêu của Tôn Lan Đình, đột nhiên có cảm giác có một bức tường vô hình chặn lại, tự biết thế nguy, lão hít ngực hút vào định hít chặt chiêu chàng, lão đã mau, Tôn Lan Đình còn mau hơn, tay chàng tách ra luồng kinh lực theo tay trút ra trùng trùng đập tới. Lão có cảm giác huyết khí lộn lạo trong ngực, luồng nhiệt khí lộn ngược vào thân thể biến thành ngọn lửa nóng thiêu đốt nội phủ.

Hung Hồn Phùng Bằng cực phong phú kinh nghiệm đối địch, tự biết công lực lão đã bị phản chấn tấn công ngược lại, tuy lâm vào thế nguy lão

vẫn không hoảng loạn vội vàng phân tán công lực. May mà lão chỉ mới sử xuất năm thành công lực còn giữ lại năm thành công lực trong thân mới đủ sức đề kháng lại sức phản chấn, nếu không lão đã chịu không nổi chiêu ấy của Tôn Lan Đình, tuy vậy lão cũng phải lão đảo người lùi lại tám bước cúi gằm đầu nghĩ không ra đối phương sử dụng loại công phu gì.

Tôn Lan Đình nhìn thấy dấu chân dưới đất, nhớ lại xưa kia đã nghe sư phụ nói tới công phu này bất giác ngấm ngấm kinh dị bật tiếng:

- Tiền bối đã luyện Thuần Dương Kim Cương chương đạt mức tinh diệu, tại hạ lấy làm bội phục.

Câu nói của chàng hoàn toàn thành thực, nhưng đối phương lại tưởng chàng phúng thích.

Hung Hôn Phùng Băng đỏ mặt quay đầu nói với sư đệ Ác Phách Triệu Lãnh:

- Tiểu tử này là kỳ nhân võ lâm, có đâu thêm chúng ta cũng không thắng được, chúng ta đi thôi!

Nhân ảnh chớp qua đã không còn thấy bóng hai người đâu nữa. Trước thái độ nhận thua rất anh hùng của hai lão nhân. Tôn Lan Đình cảm thấy mười phần kính phục. Song Hung đi rồi tất cả im lặng một cách lạ lùng, tất cả thủ hạ Lưu Linh Hư đều ngăn người kinh ngạc đứng ngậy ra tại chỗ, ai nấy nghĩ thầm:

“Tên tiểu tử này khi ở dưới hạ viện Nga My ngày nào có bản lĩnh gì đáng kể, không đáng là đối thủ chúng ta, chỉ cách có mấy tháng, sao công lực lại tinh tiến mau đến thế?”.

Lưu U Hương nhìn chàng mỉm cười:

- Chớ đứng ngăn ra thế, hãy vào nhà ăn cơm đi thôi!

Bây giờ hai lão Trương Long, Lý Báo không dám khinh thường Tôn Lan Đình nữa, cả hai ôm quyền thi lễ chàng:

- Được ân thiếu hiệp trợ thủ, huynh đệ lão xin đa tạ!

Chàng vội ngăn lại:

- Đó là việc tại hạ phải làm có gì đáng nói?

Trương Long quay lại nói với chúng nhân:

- Các người hãy ăn cơm cho mau, cơm xong lập tức chuẩn bị theo cô nương xuất phát!

Chúng nhân vâng lệnh kéo vào nhà cơm. Lưu U Hương và các vị thân cận vào nội sảnh, nội sảnh bố trí rất nhã nhặn cổ kính, tất cả đồ vật đều được làm bằng loại gỗ Tử Đàn Hương, mấy thứ cổ ngoạn phối hợp bày rất đúng chỗ, trên tường nhiều bức thư họa đều là do các danh bút lịch triều trước tác.

Chàng đang quan thưởng, bỗng nghe Lưu U Hương nói sau lưng:

- Tôn đại ca thưởng ngoạn mê mải thư họa như thế tất phải là người có hoa tay tuyệt mỹ, bao giờ rảnh rồi, mong được chỉ dạy thư họa cho tiểu muội.

Chàng chuyên thân đáp:

- Gia sư cũng có nghiên cứu qua về bút pháp, từ nhỏ tại hạ đã lập thành thói quen nên cũng biết ít nhiều nhưng vì thiên tích ngu muội dẫu dám nhận là tài hoa. Tự thân chỉ có như thế dẫu dám dạy ai!

Hai người nói chuyện chốc lát vừa xong bữa cơm. Trương Long bảm báo:

- Tất cả chuẩn bị đã xong, xin mời cô nương.

Lưu U Hương không có gì tỏ ra vội vàng, nàng gọi tiểu hoàn Nguyệt nhi thì thầm gì đó. Nguyệt nhi đi ra một lát mang lại văn phòng tứ bảo (gồm bút, mực, giấy và nghiên mài mực). Lưu U Hương nhìn chàng cười nhả nhận:

- Gia học Tôn đại ca uyên thâm hơn người, kính nhờ đại ca múa bút lưu lại kỷ niệm.

Tôn Lan Đình không từ chối, mỉm cười:

- Họa pháp vụng về, xin đừng cười!

Chàng rút một tờ giấy mở rộng kéo ra, tay đưa lia lịa vài nét. Một lúc quãng bút xuống khiêm tốn:

- Xin hiến chút trò cười!

Lưu U Hương và hai lão nhân cúi nhìn xuống tờ giấy đã thấy có một bức thủy mặc nét bút già dặn xương kính tuyệt đẹp. Trên bức tranh đề bốn chữ “U Lan Thỏ Hương” chẳng những tranh đã đẹp mà nét chữ cũng mười phần tươi tốt.

Lưu U Hương tán thưởng:

- Tôn đại ca thực là đa tài đa nghệ!

Chàng vội đáp:

- Cô nương quá khen!

Lưu U Hương không nói gì, nàng ngấm nghĩa bức họa hồi lâu rồi rất trân trọng mang nó vào khuê phòng cất kỹ, rồi thu thập những vật cần thiết, chuẩn bị xuất phát.

Trời vừa sáng rõ, ở phía bắc núi Manh Sơn một hàng người xuất phát lên đường. Trong lòng Lưu U Hương rất ư cao hứng suốt dọc đường cười cười, nói nói, ai nấy đều vui lây nổi vui của nàng, không bao lâu đoàn người đã rời khỏi Manh Sơn một đoạn khá xa.

*

*

*

Lưu Linh Hư sau khi rời bỏ Bài Vân động, suốt dọc đường lão hết sức thắc mắc lo ngại về hành vi mờ ám khó hiểu của Hạ Hầu Vân, cuối cùng lão quyết định tìm tới Phi Vân sơn trang là nơi ở của Hạ Hầu Vân để dò thám thực hư.

Phi Vân sơn trang nằm trên núi Phục Ngưu sơn chiếm diện tích mấy chục mẫu đất, vượt qua một rừng mai bát ngát hương thơm là đã đến cổng sơn trang.

Trời đang cuối đông nên hoa mai đã nhú nở he hé. Từng trận hương thơm nồng nàn như muốn làm say lòng người.

Đêm ấy trong sơn trang hoàn toàn tĩnh lặng, các tráng đinh đã ngủ say, chỉ có mấy tên phu canh tuần đêm thỉnh thoảng gõ vài tiếng mõ báo sang canh.

Trong sơn trang không còn một ánh đèn nhưng trong một tiểu lâu nằm giữa sân vẫn còn le lói ánh lửa đèn và có hai người đang ngồi đàm luận nhỏ nhỏ. Một trong hai người ấy gầy ốm cao lênh khênh dưới cằm để vài chùm râu lún phún tay cầm một ống hút thuốc đang rít mấy hơi liên tiếp. Còn người kia là một hòa thượng mập mạp để râu dài như tuyết tới tận ngực tướng mạo hùng vĩ và đặc biệt dễ chú ý nhất là trên đầu phía trán tả có một cục thịt thừa nhô cao như cái sừng. Lão già khô gầy ho khan một tiếng:

- Độc Giác Thần Đà, trước khi rời trang, chủ nhân có gửi gắm mọi chuyện nhờ hai chúng ta lo liệu, chúng ta biết ăn nói làm sao?

Hòa thượng được gọi là Độc Giác Thần Đà hạ giọng hỏi:

- Sáu Sư Gia, người cảm thấy có việc gì lạ xảy ra ư?

Sáu Sư Gia đáp:

- Hòa thượng hãy lắng nghe!

Độc Giác Thần Đà nghiêng tai nghe ngóng một lát rồi đáp:

- Trừ mấy tiếng hồ gầm ngoài động xa ta đâu còn nghe có gì khác đâu?

Quả nhiên lúc ấy gió đã đưa lại mấy tiếng hồ gầm xa xa ngoài rừng, tiếng gầm xa quá nên rất nhỏ, nếu không chú ý tất không nghe thấy.

Sáu Sư Gia nói:

- Mấy con hồ ở đây xưa nay vào giờ này không hề gầm thét bao giờ, đêm nay đột nhiên chúng gầm như thế tất là có chuyện lạ, hòa thượng hãy ở lại đây để ta ra ngoài tuần tra một vòng xem sao?

[Mất một đoạn, bản scan quá mờ không thể đọc được]

Hòa thượng tán thưởng thầm trong bụng: “Lão nhân này võ công diệu tuyệt chẳng trách được xưng tụng là Võ Lâm Nhất Quái, từ khi lão quy ẩn giang hồ mới xuất hiện bọn Tam Kỳ, Thất Tuyệt, chỉ với một thân pháp

khinh công ấy thôi lão đã xứng đáng danh bất hư truyền”.

Lão Sáu Sư Gia rời khỏi tiểu lâu trước tiên đi một vòng quanh sơn trang tuần tra, sau đó ra khỏi trang phi hành tới vùng núi kế cận đây núi đá dựng thành những bức vách, trong núi đá ấy có một sơn động do tay người đục thành, cửa động đã bị lấp kín và có một tên tráng đinh cầm vũ khí canh giữ cửa động. Sáu Sư Gia hỏi:

- Vừa rời hồ gằm có gì động tĩnh không?

Tên tráng đinh đang mơ mộng không biết có người đến gần, bỗng nghe có tiếng người hỏi, hốt giật mình rơi vũ khí “choang” xuống đất, ú ớ đáp:

- Khỏi bẩm... bẩm lão anh hùng, hoàn toàn không có động tĩnh gì cả ạ.

Sáu Sư Gia nhìn bộ mặt ngái ngủ của hắn biết ngay hắn vừa ngủ gục nhưng dù sao lão cũng chỉ là khách được mời tới đây không tiện trách mắng chỉ “hừ” lạnh một tiếng, nói:

- Lúc này có tiếng hồ gằm tất có ai đó đột nhập vào đây để do thám, đêm nay các ngươi phải cẩn thận đấy.

Nói xong lão rời khỏi động vòng về phía sau núi, phi hành độ hơn mười dặm lão băng qua một đầu núi đến một sườn núi, sườn núi có một gian nhà lợp cỏ chu vi độ ba trượng, chung quanh gian nhà có vẽ một vòng phấn như giam gian nhà vào giữa, trong gian nhà cỏ ấy có bày một tấm chiếu bằng trúc, không có bàn ghế gì cả.

Ba lão nhân râu tóc bạc phơ ngồi khoanh chân trên tấm chiếu trúc ấy, cả ba đều mặc trường bào màu xám và đều nhắm nghiền mắt như đang tĩnh tọa nhập thiền. Khi Sáu Sư Gia đến gần họ cũng chẳng hay biết gì. Sáu Sư Gia ho khan một tiếng:

- Vẽ xuống đất tự giam mình, các vị thật là người thủ tín.

Ba lão nhân ấy vẫn như không nghe ngồi bất động. Sáu Sư Gia chẳng nói gì nữa chỉ cười gằn hai tiếng, lão vòng ra gian nhà phi hành về phía sau núi um tùm cây cối, lại vượt qua một đỉnh núi nữa lão đến một nơi vắng vẻ, nơi này cả ba mặt đều là vách núi cao dựng tới mây, vách núi bằng phẳng và trơn như kính đến độ chim chóc cũng không thấy chỗ dừng chân, chỉ có một cửa vào rộng độ hai thước. Trong cái cốc núi nhỏ hẹp ấy có dựng một tòa tiểu lâu, sau lưng tiểu lâu là một sơn động u ám, bấy giờ tòa tiểu lâu u ám vì không có một ánh đèn.

Sáu Sư Gia đến bên cửa cốc, lão khẽ ho khan, chợt thấy nhân ảnh chuyển động, ngoài cửa cốc xuất hiện bốn người, chính là bốn tên Tứ Đại Thần Ma danh chấn giang hồ. Sau khi nhận ra người mới đến, thái độ của Tứ Đại Thần Ma phi thường cung kính nhất tề cung thân hỏi:

- Giữa đêm tối tiền bối đến đây có gì dạy bảo?

Sáu Sư Gia đáp:

- Vừa rồi ta nghe tiếng cộp găm, chỉ sợ có ngoại nhân do thám, không biết nơi đây có xảy ra gì khác thường?

Cửu Châu Thần Ma Bạch Hàn cười hăng hắc:

- Tiền bối yên tâm, dù cho đôi phương có ba đầu sáu tay cũng khó mà qua mắt được nhãn lực của Tứ Đại Thần Ma chúng tôi.

Sáu Sư Gia biết tính tình của Tứ Đại Thần Ma này rất cuồng ngạo nhưng tính toán lại đơn giản, lão đang định dặn dò chúng bỗng nghe sau lưng có tiếng động lạ, lão vội buông một câu:

- Các ngươi cứ ở đây.

Người lão cùng với tiếng nói cất vọt lên chuyển phi bắn về một tảng đá lớn cách sau lưng hơn mười trượng. Chưa kịp đến tảng đá ấy một bóng người đã phi vọt ra, thân pháp cực mau chạy về phía núi.

Sáu Sư Gia găm to:

- Người định chạy đi đâu?

Thân hình lão vịn ngang dừng lại, hai chân lão điểm mạnh xuống đất thân pháp vọt lên cao trời hụp mấy cái đuổi vùn vụt theo bóng người nọ. Trong thoáng chốc Sáu Sư Gia đã nhìn rõ mặt người ấy, hần có dáng điệu một công tử, lão găm to:

- Người trẻ tuổi kia, nếu không đứng lại chớ trách bản sư gia hạ thủ vô tình.

Người đó không hề dừng chân cũng chẳng quay đầu lại vừa phi hành vừa nói:

- Lão không biết ta nhưng ta biết ngươi rất rõ, bốn mươi năm trước ngươi nổi tiếng giang hồ với cái biệt hiệu Thần Hành Vô Ảnh, Quỷ Khốc Thần Sầu Sáu Sư Gia Công Tôn Cừu chứ gì?

Vừa dứt lời hần đột ngột dừng thân nhưng không xoay lại. Công Tôn Cừu nghe đôi phương đọc trúng biệt hiệu trong bụng cả kinh vội dừng lại ho khan một tiếng:

- Công tử là ai? Đã biết sư gia sao không xoay thân lại cho biết mặt?

Người ấy vẫn đứng im cười lạnh một tiếng rồi ngâm một bài thơ Đường:

“Thiếu tiểu ly gia lão đại hồi

Hương âm vị cải mẫn vị thôi

Nhi đồng tương kiến bất tương thức

Tiểu vấn khách tòng hà xứ lai?”.

(Từ bé đã xa quê hương già mới trở về. Nhưng âm giọng quê hương

không thay đổi, tóc cũng chưa bạc. Thế mà bọn trẻ con chẳng biết là ai. Mới cười hỏi rằng khách là người ở đâu tới?)

Vì tóc hần chưa hề trắng nên nguyên tác là “mần mao suy” (tóc râu bạc) hần đổi thành “mần vị suy” (tóc chưa bạc). Nhất thời Công Tôn Cừ không biết hần ngâm bốn câu thơ ấy là có dụng ý gì nhưng chỉ biết hần coi lão như trẻ con nhi đồng, bất giác lão cả giận, cố nén lửa giận lão quát:

- Đang đêm các hạ đến do thám Phi Vân sơn trang là có ý đồ gì?

Người ấy đáp:

- Có ý muốn thử xem võ công các người ra sao?

Công Tôn Cừ gầm thét:

- Các hạ có dám nói tên tuổi các hạ là ai chứ?

- Ta là ai cứ thử sẽ biết.

- Các hạ chớ có hối hận đây.

- Dù chết ta cũng không thẹn hối hận.

Trong bụng Công Tôn Cừ nghĩ thầm: “Tên trẻ tuổi này không biết sống chết là gì, lão phu không giết hần đâu đáng gọi là Quỷ Khốc Thần Sầu nữa?”.

Lão quát gọn hai tiếng “tiếp chiêu” thì triển năm thành công lực, hữu chiêu đánh tới một chiêu. Thân hình người nọ hoàn toàn bất động, tả chiêu hần quét lại đằng sau tiếp chiêu liền. Hai người đều đứng yên tại chỗ, Công Tôn Cừ thấy hần dễ dàng tiếp chiêu lão tự lấy làm kinh ngạc lập tức dồn mười thành công lực lên cánh tay găm hứ:

- Tên trẻ tuổi, cẩn thận đây!

Một luồng kinh phong như sóng gào kinh thiên động địa đập tới người trẻ tuổi ấy. Chiêu phong vừa phát thân hình tên nọ chuyển động chớp nhoáng đối diện với Công Tôn Cừ, hữu chiêu hần vung lên nghênh tiếp. Hai luồng chiêu phong chạm nhau “soạt” một tiếng dài dãn chặt vào nhau lúc đảo sang tả lúc đảo sang hữu tương tri bất phân thắng bại.

Giống như một loại nội lực trong cương có nhu, trong nhu có cương, nếu không tu luyện trăm năm không thể đạt được trình độ ấy. Cuối cùng là một tiếng nổ sấm sét, kinh phong bay ra tán loạn như vạn con ngựa phi thân cuốn hút cát bụi mịt mù, nhiều tiếng răng rắc chuyển động kinh người nhưng vẫn chưa phân thắng bại. Bụi mù vừa tan, Công Tôn Cừ kinh dị:

- Thì ra là người ư?

- Đúng vậy.

Công Tôn Cừ bật kêu:

- Lão đối đầu.

Người ấy cũng đáp:

- Lão đối đầu.

Công Tôn Cừ lại hỏi:

- Lão bằng hữu?

- Có thể.

Đáp xong hai người cùng thu chưởng cười ha hả. Người trẻ tuổi ấy chẳng phải là ai khác chính là Bất Lão Thần Quân Lưu Linh Hư, bốn mươi năm trước, hắn và Công Tôn Cừ cùng nổi tiếng giang hồ và đều bị mang tiếng là quái vật.

Công Tôn Cừ hỏi:

- Lão hữu từ xa đến đây, ta há nào không mời vào trang đàm đạo?

Lưu Linh Hư đáp:

- Lão phu không muốn mình là thượng khách của Phi Vân sơn trang.

Công Tôn Cừ ho khan hai tiếng:

- Cái ấy... hừ, hừ lão phu ta cũng là bất đắc dĩ mà thôi không cần phải nói tới nữa. Đêm nay các hạ tìm đến do thám Phi Vân sơn trang là vì việc gì?

Lưu Linh Hư không hề giấu giếm kể lại chuyện xảy ra trước cửa động Bài Vân. Công Tôn Cừ nghe xong liền hỏi:

- Thì ra các hạ để bụng hoài nghi Hạ Hầu trang chủ?

- Đúng vậy, lão phu đâu phải là đứa trẻ con ba tuổi mà ai muốn lừa gạt cũng được?

- Hạ Hầu trang chủ chưa quay về trang, cái ấy lão phu đây không thể tự tiện giải quyết.

Lưu Linh Hư trầm sắc mặt:

- Đêm nay tuy lão phu thám thính chẳng được kết quả gì nhưng thấy sự đề phòng của Phi Vân sơn trang đã xác định được một điều.

Công Tôn Cừ hơi biến sắc:

- Điều gì?

- Xác định được rằng Hạ Hầu Vân là một tên gian manh đầy dã tâm chứ không phải là nhân vật anh hùng nhân nghĩa gì cả!

Công Tôn Cừ ho khan:

- Hạ Hầu trang chủ đã được võ lâm công nhận bằng biệt hiệu Nhân Nghĩa Hiệp Vương, các hạ chớ nên hiểu lầm.

- Thế sự có mặt của Tứ Đại Thần Ma ở đây phải giải thích thế nào?

- Thu phục tứ ma trừ hại cho võ lâm có gì không đúng đắn?

Lưu Linh Hư chỉ tay về hướng núi:

- Giam cầm ba lão tiểu tử ở kia để làm gì?

- Các hạ đã từng trải giang hồ tất biết giang hồ đầy ân oán, xét ra lão phu

không cần phải nói rõ các hạ cũng tự hiểu, huống gì ba lão kia tự nguyện vẽ vòng tròn giam mình và họ cũng có thể đào tẩu bất cứ lúc nào, điều ấy lão phu tưởng càng chứng minh lòng nhân hậu rộng lượng của Hạ Hầu trang chủ chứ sao?

- Chung quanh sơn trang sát khí trùng trùng là vì nguyên cớ nào!

- Hắc Y giáo đang gây hấn với tứ đại môn phái và Võ Lâm Thất Tuyệt, bản sơn trang tất cũng phải có phòng bị.

Lưu Linh Hư nghe lão trả lời câu nào cũng mười phần hữu lý, hần cười gằn một tiếng:

- Mấy chục năm không gặp mặt nhau không ngờ Công Tôn huynh học được thứ lắm lời nhiều chuyện đến thế.

Công Tôn Cừ ho khan:

- Bản sư gia nói hoàn toàn sự thật tuyệt không có nửa lời trá ngụy.

- Hạ Hầu Vân được huynh tương trợ đúng là như cá gặp nước, nào ngờ cái tên Sáu Sư Gia chán động võ lâm khi xưa bây giờ cam làm tôi tớ người khác.

- Vừa rồi lão phu đã có nói, lão phu có nỗi khổ tâm riêng bất đắc dĩ phải làm việc này, nhưng Hạ Hầu trang chủ thật là người đại lượng hiểu khách, nếu như Lưu các hạ chấp thuận ở lại sơn trang, Sáu Sư Gia xin vui lòng giới thiệu.

- Lão phu...

Câu nói chưa dứt, bỗng trên trời có mấy ánh lửa bắn lên xoẹt xoẹt nổ giữa lưng chừng trời tỏa thành pháo hoa; giữa đêm tối làm sáng rực lên nửa phương trời. Công Tôn Cừ nhìn thấy pháo hoa ấy liền ngửa mặt hú một hồi, thanh âm kéo dài truyền xa ít nhất là hơn mười dặm.

Tiếng hú vừa dứt, núi rừng vẫn chưa có gì động tĩnh, Công Tôn Cừ nói:

- Lúc này chúng ta đối chưởng đã kinh động tới người trong sơn trang, chúng bắn pháo hiệu có ý hỏi và lão phu đã trả lời. Đối với lời lão phu vừa nói với Lưu các hạ, các hạ nên suy nghĩ cẩn thận.

Lưu Linh Hư cười nhạt:

- Lão phu đã quen lười biếng không muốn làm thủ hạ cho người đành phụ lòng tốt của huynh đài vậy.

- Hôm nay các hạ đến đây thám thính chẳng thu hoạch được gì, không biết sau này còn làm gì nữa chẳng?

- Tuy Hạ Hầu trang chủ chưa trở về nhưng lão phu dám đoán quyết Phi Vân sơn trang hoàn toàn không có ý gì mờ ám, các hạ cứ nghĩ thử xem, Hắc Y giáo là kẻ địch của Thất Tuyệt lẽ nào Hạ Hầu trang chủ lại mạo xưng kẻ

địch làm chuyện mờ ám, đồng thời có làm việc ấy cũng chẳng ích lợi gì với Hạ Hầu trang chủ, nhớ mối giao tình bốn mươi năm trước với các hạ, lão phu khuyên các hạ nên bỏ mối nghi ngờ đừng tìm đến nơi nguy hiểm này làm gì nữa!

Lưu Linh Hư nghe lão nói mười phần hữu lý vốn sắp hết nghi ngờ nhưng sau đó lại nghe lão nói câu cuối cùng đừng tìm đến “nơi nguy hiểm này làm gì” bất giác lại nổi tính kiêu ngạo cười gằn đáp:

- Mong được huynh đài chỉ điểm nhưng suốt đời Lưu mỗ chẳng sợ nơi nào nguy hiểm cả.

Công Tôn Cừ đằng hắng hai tiếng:

- Đó là do lòng tốt lão phu, ngoài ra tùy các hạ, lão phu xin báo cho biết, bản trang vì đề phòng bọn Hắc Y giáo tấn công nên nơi đây đã là nơi rông ả, đêm nay may các hạ gặp lão phu, nếu không... hừ hừ...

Hai tiếng “hừ hừ” thay cho ý sau đó có lẽ chắc là: “Nếu không các hạ chó hòng sống sót thoát thân”.

Hai mắt Lưu Linh Hư trợn lên:

- Xem ra quý trang còn nhiều kỳ nhân dị sĩ, lần này Lưu mỗ tái xuất giang hồ mục đích là muốn lãnh giáo các cao thủ võ lâm hiện nay.

Nói xong hần ngửa mặt cười lớn, khi dừng tiếng cười, hần lạnh lẽo tiếp:

- Phiền huynh đài chuyển lời cho Hạ Hầu Vân rằng trong năm ngày nữa Lưu mỗ tất sẽ tìm đến quý trang và dặn y hãy chuẩn bị trước.

Công Tôn Cừ cũng lạnh như băng:

- Năm ngày nữa Hạ Hầu trang chủ có về hay chưa, lão phu không chắc. Khi trang chủ ra đi đã đem toàn trang phó thác cho lão phu trông coi. Đêm nay lão phu vì tình cố cự không muốn động thủ với các hạ nhưng lần sau còn gặp, bất kể có mặt Hạ Hầu trang chủ hay không, chỉ cần các hạ đối địch với Phi Vân sơn trang thì chó trách lão phu không nể tình cũ.

Lưu Linh Hư chỉ cười gằn không đáp, thân hình chuyển động cực mau phi hành về hướng đường ra khỏi núi. Công Tôn Cừ không ngăn cản cứ theo sau xa xa giám thị, khi đi qua khỏi tiểu lâu sơn trang, lão thấy Lưu Linh Hư không dừng lại.

Lưu Linh Hư vừa phi hành vừa suy nghĩ: “Đêm nay ta thám thính chưa ra chút bí ẩn nào ở Phi Vân sơn trang, vừa rồi lão Công Tôn Cừ nói cũng có lý, lẽ nào bố trí căn mật chỉ để đối phó với Hắc Y giáo?”.

Tuy đang suy nghĩ nhưng thân hình hần vẫn hết sức thần tốc phi hành, đột nhiên trước mặt hần cũng có một bóng đen phi hành nhanh như bay đến, thân pháp hai bên đều nhau, chớp mắt đã đến đối diện, Lưu Linh Hư nhận ra bóng

đen ấy chính là Hạ Hầu Vân. Hạ Hầu Vân đã lên tiếng trước:

- Tại hạ tưởng ai té ra là Lưu lão tiên bối, tại hạ quay về quá muộn, xin thứ lỗi không được nghênh tiếp.

Lưu Linh Hư “hừ” lạnh một tiếng:

- Nghe nói quý trang đã là nơi anh hùng cao thủ quy tụ đầy như mây, trong vòng năm ngày nữa lưu mõ tất sẽ đến thăm quý trang, các hạ chuẩn bị cho kỹ.

Hạ Hầu Vân cười:

- Đúng vậy, tệtrang có mời mấy vị cao nhân đến chơi, nhưng không dám tự xưng là anh hùng cao thủ, những người ấy đều có cùng một kẻ địch với Hạ Hầu tại hạ và toàn là những nhân vật đối đầu với Hắc Y giáo, nên lão tiên bối hợp tác với Hắc Y giáo tại hạ không biết phải nói sao, còn lão tiên bối không bị Hắc Y giáo áp chế, hà tất phải đợi tới năm ngày? Mong lão tiên bối đồng ý theo tại hạ về sơn trang ngay tự bây giờ để bàn định kế sách chống kẻ địch.

Câu nói của Hạ Hầu Vân thật lợi hại, nếu như Lưu Linh Hư không quay về sơn trang với y coi như đã mặc nhận là mình hợp tác với Hắc Y giáo. Lưu Linh Hư bị y dùng ngôn ngữ bức bách hơi chậm một chút mới trả lời được:

- Lưu mõ xưa nay không hề hợp tác với ai, nói gì đến bọn vô danh Hắc Y giáo?

- Lão tiên bối đã không hợp tác với bọn Hắc Y giáo sao không cùng quay về tệtrang với tại hạ?

Vừa lúc ấy hai nhân ảnh từ hướng Phi Vân sơn trang phi thân vùn vụt đến, đến trước mặt mới nhận ra là Sáu Sư Gia Công Tôn Cừ và Độc Giác Thần Đà.

Hạ Hầu Vân rất có thái độ cung kính với Công Tôn Cừ, y hỏi lão:

- Thời gian vẫn bối vắng mặt ở trong trang có xảy ra chuyện gì?

Công Tôn Cừ liếc nhìn Lưu Linh Hư rồi đáp:

- Trừ việc tiếp kiến Lưu huynh đài đây vừa rồi, chẳng có gì đáng nói.

Độc Giác Thần Đà thi lễ với Lưu Linh Hư:

- Bàn tăng Pháp Nguyên xinh ra mắt Lưu Thần Quân!

Lưu Linh Hư cười nhạt:

[Mất một đoạn]

... lão tiên bối không hợp tác với tệtrang đi chẳng nữa lão tiên bối cũng nên biết cho mình bạch. Xin mời lão tiên bối về tệtrang, lão tiên bối khỏi cần khách sáo.

Lưu Linh Hư hơi trầm sắc đáp:

- Lão phu còn nhiều việc cần kíp không thể đến quý trang...

Hơi dừng câu nói hần chuyển đầu nhìn Công Tôn Cừ:

- Cái ước hẹn năm ngày lúc nãy, bây giờ coi như hủy bỏ.

Hạ Hầu Vân là người cơ trí, y biết Lưu Linh Hư đã hết nghi ngờ y, y liền cười ha hả:

- Lão tiên bối không muốn về tệtrang, tại hạ không dám nài ép, tại hạ cũng thám thính được tin cao thủ Hắc Y giáo nhiều không kể hết và có hùng tâm nhất thống võ lâm, mai đây nếu tệtrang bị hãm dọa, mong lão tiên bối ra tay cứu rồi, đồng thời nếu lão tiên bối cần người hợp tác chỉ cần đánh tiếng, tệtrang nhất định sẽ cho người tới đợi lệnh lão tiên bối.

Lưu Linh Hư lạnh lùng:

- Xưa nay lão phu không thích xen vào việc người khác. Việc của lão phu và Hắc Y giáo, lão phu đã tự có cách giải quyết không cần ai khác lo giùm.

Nói xong, hai tay cung lại phi hành chớp nhoáng ra đi.

Chương Thứ Mười: Bên Sông Hán Thủy Gặp Song Quý

o O o

Tôn Lan Đình đang nhìn các đạo sĩ Võ Đang bày thành thế kiếm trận, đột nhiên trên núi cao có một vật tròn tròn lăn xuống mau như cuồng phong, chúng nhân vừa thấy ai nấy hoảng kinh. Thì ra cái vật tròn lăn như cuồng phong ấy xuống là một người thân thể chỉ dài có ba thước nhưng cái đầu lớn như một cái đầu, vì hắn có cái đầu quá lớn và cái thân quá nhỏ nên khi phi hành quá mau nó biến thành giống như một quả cầu tròn di động.

Trong chớp mắt người đầu to thân nhỏ ấy đã đến trước mặt chúng nhân, hắn đột ngột dừng thân, mọi người kinh ngạc chăm chú nhìn hắn, đầu hắn trọc bóng chính đúng giống như quả cầu sắc mặt trắng dã, hai mắt to như hai ngọn đèn, hai tai nhỏ một cách kỳ dị, trên mép để hai hàng râu hình chữ “bát”, thân hình hắn quá nhỏ bé nên nhìn có vẻ hoạt kê.

Trương Long tiến lên quát dữ dội:

- Người định đùa giỡn gì mà cản đường các thái gia ta? Mau rút!

Tiếng quát vừa dứt, tên quái nhân nhỏ bé vọt bắn thân lên cái đầu to như cái đầu đâm thẳng tới Trương Long. Trương Long lật hữu chưởng xuất chiêu Khai Bi Thủ đập mạnh vào đầu đối phương “bộp” một tiếng, chưởng đã đánh trúng nhưng thân hình của Trương Long lại lay động mạnh đứng không vững, phải lùi lại nửa bước. Đầu tên quái nhân bị trúng chưởng Trương Long rơi xuống đất lùi lại hai bước mới đứng vững.

Trương Long cả kinh, tự nghĩ thầm: “Chưởng vừa rồi của mình sức nặng có thể phá tan đá núi, cơ sao không đả thương được đầu người?”.

Tên quái nhân quả thực đáng gờm. Quái nhân rơi xuống đất, thân hình chưa dừng cái đầu lại như viên đạn bắn tới trước ngực đại hán cao lớn mặt đen như lọ chảo. Đại hán này không biết nên tránh né hay nên phản kích “bình” một tiếng hắn bị quái nhân đập đầu trúng, đại hán vẫn đứng im bất động.

Quái nhân lại rơi xuống đất, lần này hắn cả sợ vội vận khởi hết toàn công lực lên đầu, thân hình bắn vọt lên lại đánh đầu với đại hán mặt đen một lần nữa. Đại hán lần này đã chuẩn bị, “bình” một tiếng nữa, hai trảo thủ to lớn như hai cánh quạt chụp vào đầu quái nhân, tên quái nhân đau nhói vội vàng dồn lực lên hai tay đập mạnh song chưởng nhỏ bé vào ngực đại hán.

“Bình, bình” hai tiếng, đại hán trúng liền hai chưởng nhưng quyết không nói tay đang xiết chặt đầu quái nhân dần xuống. Lại “bình, bình” hai tiếng nữa, đại hán lại bị quái nhân nhỏ bé đá liên hai cước.

Từ lúc nhìn thấy quái nhân đầu to mình nhỏ, Tôn Lan Đình đứng yên bên cạnh không nói một lời, chàng cúi đầu trầm tư cố nhớ lại tên những nhân vật

giang hồ mà sư phụ đã kể cho chàng nghe. Đột nhiên, chàng nhớ tới một người, nhất định là hắn rồi, đó là nhân vật trong Võ Lâm Cửu Tà.

Chàng bước lên một bước nói với đại hán mặt đen:

- Trương đại ca hãy thả hắn ra để tại hạ hỏi hắn một lời!

Đại hán không dám cãi lời buông mạnh tay, tên quái nhân bị bắn ra như một mũi tên vọt thân ra xa hướng bờ sông

Tôn Lan Đình thấy hắn định đào tẩu liền quát lớn:

- Các hạ chậm bước!

Song thủ chàng đã xuất chiêu Lương Đan Cực Tử trong Si Tình bí phổ, một kinh lực cực mạnh cuốn tới sau lưng tên quái nhân đầu to nọ. Thân tên quái nhân đang phi hành lơ lửng trên không đang định rơi thân xuống mấy cái thuyền đậu ven bờ trốn thoát bỗng thấy sau lưng bị hút mạnh một cái kéo thân hắn lộn ngược rời về chỗ cũ. Hắn còn đang kinh ngạc, Tôn Lan Đình đã hỏi hắn:

- Các hạ phải chăng tên là Vương Bá có biệt hiệu là Đại Đầu Quỷ trong Cửu Tà?

Hai con mắt lớn đảo lộn:

- Nếu đúng thì sao?

- Sao chưa thấy Tiểu Đầu Quỷ Vương Cường?

- Cái ấy ta không việc gì đến ngươi!

Tôn Lan Đình mỉm cười:

- Ngươi còn chưa chịu phục ư? Công phu Thiết Đầu Thiết Tí của ngươi chẳng động được mấy may Trương bằng hữu của ta là đã rõ ai thắng ai bại, chúng ta và ngươi không oán không thù, ta tuyệt không muốn đả thương ngươi, ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu, vì sao lúc này ngươi vô cớ tấn công chúng ta?

Đại Đầu Quỷ Vương Bá không đáp, hắn ngửa đầu hú dài, âm thanh thâm lam rộng trên không.

Tôn Lan Đình nói:

- Ngươi và Tiểu Đầu Quỷ Vương Cường như bóng với hình không rời nhau, quả nhiên hắn ẩn thân gần đây.

Chính đang lúc ấy, chàng bỗng nghe sau lưng có tiếng vó ngựa dồn dập thoáng chốc đã đến gần. Chúng nhân đưa mắt nhìn ra thấy một con ngựa cao gầy chạy như bay tới, trên lưng ngựa hoàn toàn không có người nhưng lại có một tấm gỗ đặt ngang lưng ngựa. Con ngựa ấy cũng khá kỳ dị, thân nó nhỏ bé tai nhỏ mắt to, toàn thân gầy ốm được một lớp lông dơ bẩn bao bọc trông rất khó coi.

Chúng nhân không ai ngăn cản nó đứng dạt hẳn về hai bên đường, nào ngờ con ngựa chạy qua trước mặt mọi người nó hí vang lên dừng hẳn bốn vó, tám gối đặt ngang thân nó liền rơi xuống đất.

Con ngựa ngựa cỏ hí liên hồi hai chân trước quỳ xuống cạnh tám gối mới rơi xuống đất. Bọn Trương Long, Lý Bảo trú thân trên núi Manh Sơn đã lâu, Manh Sơn nằm giữa hai tỉnh Thanh Hải và Cam Xuyên là hai nơi nổi tiếng về nghề nuôi ngựa nên họ biết ít nhiều nhìn tướng ngựa.

Lý Bảo nói với Tôn Lan Đình:

- Tôn thiếu hiệp, đừng thấy đáng con ngựa ấy mà khinh thường, nó là con thần mã ngày chạy ngàn dặm đấy!

Lúc ấy Đại Đầu Quỷ Vương Bá đã hết đường đào tẩu, hẳn đứng sững người nhìn con ngựa lắc đầu liên tiếp rồi hú lên một tiếng, âm thanh thê thảm mười phần. Tiếng hú vừa dừng lại, từ một khu rừng cách đó không xa có tiếng đàn cổ cầm như có ý trả lời, tiếng đàn dồn dập như mưa bão thành khúc nhạc Tướng Quân Lệnh.

Tôn Lan Đình đã học Si Tình bí phổ, trong ấy có các công phu Lôi m Chấn Mạch và Cửu Thiên Tiên m nên chàng cũng thông thạo ít nhiều về âm luật, bây giờ chàng nghe khúc Tướng Quân Lệnh hiểu ra liền người sử dụng đàn tât có võ công cực cao. Tiếng đàn vừa dứt chúng nhân ai nấy đều kinh ngạc, Đại Đầu Quỷ Vương Bá trợn trừng hai mắt chăm chú nhìn về hướng khu rừng không chớp. Đột nhiên tiếng đàn biến khúc trở thành trầm trọng hòa hoãn. Tôn Lan Đình nghe tiếng đàn hàm chứa âm thanh sát phạt hình như người đàn đang nổi sát cơ.

Chàng nghĩ thầm: “Người này không biết là nhân vật nào mà sử dụng tiếng đàn tới mức xuất thần nhập hóa tât không phải là Tiểu Đầu Quỷ ẩn thân trong khu rừng”.

Chính lúc chàng đang suy nghĩ tiếng đàn lại chuyển âm một lần nữa biến thanh hỗn tạp loạn ầu rất chói tai. m thanh lần này nghe ra không còn sát cơ nữa mà như có ý muốn chiếm đoạt nhưng không biết chiếm đoạt cái gì?

Đột nhiên tiếng đàn ngưng lại, trong khu rừng yên lặng tịch mịch chẳng có một bóng người. Tiếng đàn ấy đã kéo sự chú ý của mọi người về phía khu rừng.

Thình lình, một tiếng đàn gầm lớn như tiếng sét giữa trời, tiếp đó là một tiếng hú gầm bên chỗ đứng của mọi người. Chúng nhân vội vàng chuyển đầu nhìn lại ai nấy cả kinh.

Đại Đầu Quỷ Vương Bá vẫn đứng bất động tại chỗ nhìn về phía rừng, còn đại hán sắc mặt đen như lọ chảo tên Trương Đồng đã ngã ngựa xuống đất hai

mắt trợn trừng toàn thân co giật liên hồi bất tỉnh nhân sự. Lúc ấy Lý Bảo đột nhiên rú lên một tiếng lật thân ngã xuống luôn đất toàn thân co giật sắp sửa hôn mê. Tình hình như thế nếu cho rằng Trương Đồng bị Đại Đầu Quỷ ám toán cũng có thể tạm nghe được, nhưng khi Lý Bảo ngã xuống ai nấy đều nhìn rất rõ là hoàn toàn không phải vì Đại Đầu Quỷ ra tay.

Trương Long vội bước lên cúi xuống xem xét vết thương của hai người, lão nhận ra trên vai hai người đều có một mũi châm nhỏ như sợi lông trâu cắm sâu, chuôi châm xanh biếc chứng tỏ nó được tẩm thuốc độc.

Tôn Lan Đình chuyển đầu nhìn con quái mã, nó đang nằm im dưới đất thỉnh thoảng lại vẩy vẩy cái đuôi như đuổi đám ruồi đang bu đen tới. Trương Long bọc hai tay bằng một tấm khăn rút hai mũi châm độc ra đưa ra trước mặt

Tôn Lan Đình nói:

- Tôn thiếu hiệp hãy xem, họ đều bị người ám toán!

Hai người đang nói chuyện bỗng bên cạnh có mấy tiếng rú lớn, mấy tên tùy tùng của Lưu U Hương liền tiếp ngã xuống, chắc chắn lại cũng trúng độc châm mất rồi.

Lưu U Hương vẫn ngồi trên kiệu bật kêu lên:

- Tôn đại ca nhìn kia!

Vừa kêu nàng vừa chỉ về hướng con quái mã, nàng chưa kịp rút tay về, Tôn Lan Đình đã quát to lui chóp nhoáng lại phía sau, một luồng kinh phong từ tay chàng quét về phía Lưu U Hương cuốn theo một mũi độc châm. Trương Long cứ tưởng Tôn Lan Đình đã trúng châm, vội vàng lướt thân tới, nhưng Tôn Lan Đình đã phi thân lên nhặt mũi châm dưới đất nói với lão:

- Trương đại ca hãy dám thị tên Đại Đầu Quỷ!

Nói xong chàng nhìn con quái mã quát lớn:

- Sau lưng con ngựa là cao nhân nào ẩn thân, xin mời mau hiện thân ra!

Sau lưng con ngựa vốn là tấm gỗ lớn bản, sau tấm gỗ tức thì có người đứng dậy, hai tay người ấy vung lên, gần mười ánh chớp màu xanh bay thẳng tới Tôn Lan Đình. Tay phải chàng quét mạnh cuốn gọn đám độc châm ấy rơi xuống.

Người mới xuất hiện tất phải là Tiểu Đầu Quỷ Vương Cường. Tên ấy mặc một bộ y phục toàn đen gầy ốm lêu khêu như một cây tre, cái đầu nhỏ như một tô ăn com nằm trên hai vai trắng băng, mắt hấn nhỏ như hai đậu, mép cũng để hai vệt râu hình chữ “bát” rất khó coi. Tôn Lan Đình thấy hành vi hấn mờ ám đề tiện quyết tâm trừ khử hấn, chàng đang định cất tiếng hỏi, đột nhiên sau lưng chàng Đại Đầu Quỷ Vương Bá hú lên một hồi thê thảm, tên

mới xuất hiện cũng trả lời bằng tiếng hú. Chẳng hiểu bọn này dùng tiếng hú như một ám hiệu trao đổi tin tức với nhau nên cũng chẳng có gì quá lạ.

Chàng cất tiếng hỏi:

- Chúng ta không thù không oán gì với nhị vị huynh đệ, tại sao lại bị Đại Đầu Quỷ cản đường và nhà ngươi lại ra tay ám toán?

Tiểu Đầu Quỷ Vương Cường trừng hai con mắt nhỏ xíu:

- Con đường núi này chẳng lẽ chỉ có các người là được đi qua còn không ai khác được đi nữa sao? Các người vô cớ định bắt giữ Vương đại ca ta sao lại trách ta ra tay ám toán?

Kể ra hẳn nói cũng có phần hợp lý, nên đành giảng hòa:

- Lúc này chỉ là sự hiểu lầm, coi như chấm dứt. Xin các hạ hãy cho thuốc giải độc, chúng ta tuyệt đối không khó dễ gì nhị vị nữa.

Tiểu Đầu Quỷ Vương Cường cười khan hai tiếng:

- Sự việc đâu thể giải quyết dễ dàng thế được? Người của các ngươi đã trúng Tích Vĩ độc châm của nhị thái gia, trong vòng mười hai giờ chắc chết. Muốn có thuốc giải chẳng khó gì, chỉ cần tiểu tử ngươi và lão già kia nhất tề quỳ xuống gọi ta bằng ba tiếng “tổ gia gia” ta lập tức cho thuốc giải liền.

Dứt lời hai con mắt nhỏ bé đảo về phía Trương Long như có hàm ý “lão già kia” chính là có ý chỉ lão. Tôn Lan Đình đã dự định trước bọn chúng không dễ gì đưa thuốc giải nên sẵn có chủ ý, đợi Tiểu Đầu Quỷ vừa dứt câu, chàng gầm lớn:

- Mời đến gần!

Cùng với tiếng gầm chàng thi triển công phu Lương Cực Từ Dẫn, tay phải chàng vẫy về phía đối phương.

[Mất một đoạn]

... tung vó chạy xa hơn mười trượng.

Tiểu Đầu Quỷ Vương Cường bị kinh lực chàng hút mạnh, hẳn luồng cuống cả kinh, thân pháp vội bật Lý Dục Long Môn phiên thân đứng lên nội lực dồn xuống tay phải đập thẳng tới ngực Tôn Lan Đình.

Chàng xuất thủ như điện vờn hai ngón tay chụp trúng mạch môn Tiểu Đầu Quỷ ấn ba thành công lực xuống quát lớn:

- Mau đưa thuốc giải ra!

Tiểu Đầu Quỷ Vương Cường lộn lạo khí huyết, mắt đỏ hào quang đầu đỏ mồ hôi nhưng cố nghiền răng chịu đựng không chịu đưa thuốc giải. Đại Đầu Quỷ Vương Bá thấy huynh đệ bị kềm chế, hẳn “hừ” một tiếng lạnh xuất chưởng đánh vào sườn Trương Long. Trương Long lật tay lên đỡ, nào ngờ đó chỉ là hư chiêu Đại Đầu Quỷ đã nhanh nhẹn thu chưởng về, thân hình vọt lên

mau đưa cái đầu to lớn đập tới sau lưng Tôn Lan Đình.

Chàng cấp tốc chuyển thân tránh thế đầu kỳ dị ấy, tay tả chàng vung ra “bộp” một tiếng điểm trúng Kiên Tinh huyết đối phương. Đại Đầu Quỷ đau đớn rung động toàn thân.

- Người dám ám toán chúng ta coi như đã đến ngày chết, ý người muốn sao? Khôn hồn hãy bảo lệnh đệ đưa thuốc giải ra đây mau!

Đại Đầu Quỷ Vương Bá nhắm hai mắt nghiêng chặt răng không nói gì.

Chính giữa lúc họ vừa động thủ vừa nói ấy, một bóng người từ trong khu rừng vọt thân ra như một mũi tên, chớp mắt đã phi lên mình con ngựa quái dị đang đứng gặm cỏ gần đó đồng thời phát âm cực lớn:

- Tiểu Quỷ Đầu, lão phu cần gấp lên đường tạm thời mượn của người con thân mã này nhé!

Biến sinh xảy ra đột ngột khiến chúng nhân cả kinh, huynh đệ Đại Đầu Quỷ có khá nhiều kinh nghiệm, thừa cơ hội Tôn Lan Đình xoay đầu nhìn sự việc, chúng hất mạnh tay thoát khỏi sự kèm chế của chàng, phi thân chạy về hướng vờ sông.

Tôn Lan Đình đã nhìn thấy người trên ngựa vội dòn khí vào Đan Điền cất tiếng gọi to:

- Đệ tử Cốc Tang Điền là Tôn Lan Đình xin bái kiến Thượng lão tiên bối.

Bấy giờ ngựa phi đã quá xa nên người trên ngựa không đáp chỉ đưa tay vẫy vẫy về sau, cái bóng người sau lưng có đeo một cây đàn ấy dần dần biến mất.

Quay lại cả hai huynh đệ nhị quỷ kia cũng đã mất đang. Trương Long lo lắng:

- Tôn thiếu hiệp, vết thương độc của họ sắp phát tán, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Chàng cúi đầu nghĩ chớp nhoáng, thành linh chàng nhớ đến một vật lòng lấy làm cả mừng vội rút từ áo ra một chiếc Trâm Phụng màu xanh biếc đưa cho Trương Long:

- Theo truyền thuyết vật này có thể trừ bách độc, hãy tạm thử xem may ra có công hiệu gì chăng?

Khi chàng không chế nhị quỷ, Lưu U Hương đã bước xuống kiệu, bấy giờ nàng đỡ lấy chiếc trâm thấy hình dạng của nó cổ nhã điêu khắc tinh tế, liền nói:

- Loại cổ trâm này rất có hiệu nghiệm, mau thử xem!

Vừa nói nàng vừa trao chiếc trâm cho Trương Long. Lão thủ hạ nhận lấy hỏi:

- Tôn thiếu hiệp, vật này sử dụng ra sao?
- Cái đó tại hạ cũng chưa biết hãy cứ đặt nó lên miệng vết thương thử xem sao!

Trương Long bước đến bên người Trương Đồng thấy miệng vết thương đã sạm đen lại và có một vết đen dài như sợi chỉ từ miệng vết thương kéo dài lên lão lập tức đặt chiếc Phụng Trâm lên chỗ ấy. Không lâu sau, đường chỉ đen nọ co ngắn lại dần cuối cùng nó tụ tập ở quanh miệng vết thương, lại một lúc nữa màu đen quanh miệng vết thương từ từ chuyển qua màu đỏ.

Trương Long vui mừng:

- Tôn thiếu hiệp, quả nhiên vật này thần hiệu lắm!

Đợi Trương Long chữa trị cho mọi người hoàn hảo. Tôn Lan Đình thu Phụng Trâm rồi nói với Lưu U Hương:

- Các vị đại ca đây thương thế vừa khỏi cần được nghỉ ngơi. Trước mặt chúng ta có một ngôi miếu, chúng ta nên đến đó nghỉ một lúc không biết cô nương có bằng lòng không?

- Tiểu muội xin nghe lời đại ca, ngôi miếu ở nơi nào?

Tôn Lan Đình dẫn đường đi một đoạn trong rừng quả nhiên đã đến một tòa miếu cũ. Ngôi miếu này vốn có hai dãy nhà tổng cộng đến bảy tám gian phòng, nhưng tiếc vì bỏ hoang quá lâu tường ngói sụp đổ cả chỉ còn lại một gian đại điện là tạm còn hơi nguyên vẹn có thể tạm trú được mà thôi. Chung quanh đại điện là cả một vùng hoang dã đầy cỏ dại cây hoang.

Chúng nhân kéo vào đại điện, trong điện tượng thần cũng gãy nát cả, các hương án bàn thờ tuy vậy mà vẫn còn, điều kỳ lạ là tất cả hương án đều sạch sẽ như được lau chùi hằng ngày không biết vì sao. Chúng nhân nhường hương án cho Lưu U Hương nằm nghỉ, còn tất cả mọi người đều ngồi dưới đất vận công điều khí. Không lâu sau vì quá mệt mỏi đại đa số đã chìm vào giấc ngủ say.

Bấy giờ đang cuối giờ Thân, mây ánh tà dương soi nghiêng trước điện, mấy tiếng chim về tổ buông kêu thảm thiết khiến người nghe càng thêm buồn thảm cô tịch.

Lưu U Hương thở dài nhẹ nhàng nói với Tôn Lan Đình:

- Trong này không khí nặng nề quá, chúng ta ra ngoài dạo chơi một lát được không, Tôn đại ca?

Không cần chàng đồng ý hay không nàng đã nhẹ bước ra cửa điện. Tôn Lan Đình không nói một lời, im lặng bước theo sau lưng nàng, dần dần hai người đã đi khá xa.

Chung quanh miếu là một vùng hoang dã nhìn tới chân trời không bị gì

che tầm mắt, hai người cứ thuận chân theo con đường mòn dẫn đến một con suối nhỏ, bên suối có mấy cây dương liễu lá phát phơ theo gió, cảnh sắc cực u tĩnh.

Lưu U Hương ngồi xuống một tảng đá dưới thân liễu, Tôn Lan Đình đứng dựa vào thân cây, thỉnh thoảng chàng liếc nhìn nàng rồi nhìn xa xa. Hai người im lặng từ khi rời miếu, đến bây giờ vẫn im lặng.

Trầm lặng lâu lắm, hốt nhiên Lưu U Hương u oán hỏi:

- Lan ca ca, hôm trước ở nhà tiểu muội, ca ca vẽ bức tranh có hoa Lan và đề bốn chữ “U Lan Thổ Hương” là có ý gì vậy?

Tôn Lan Đình nghe nàng đột ngột đổi cách xưng hô, lại càng kinh ngạc vì bị nàng hỏi câu ấy không hiểu ý nàng ra sao, chàng miễn cưỡng đáp:

- Tại hạ chỉ thuận tay vẽ nhằm nhí chứ đâu có ý tứ gì!

- Đúng thật ca ca không có ý gì chứ?

Tôn Lan Đình cả kinh nghĩ thầm: “Nguy tai, hôm ấy vô ý ta vẽ một cành hoa Lan nở trong cảnh u tịch, nhất định nàng hiểu lầm ‘U Lan Thổ Hương’ (cành Lan trong u tịch tỏa mùi thơm). ‘U’ là đại biểu cho nàng, ‘Lan’ đại biểu cho ta, ‘U’ và ‘Lan’ cùng nhau tỏa hương là ta có hàm ý cầu hôn với nàng rồi!

Bây giờ nàng đã đề ý đến ta, nhưng ta đã sớm đính hôn với Sương muội rồi, đâu có thể phụ bạc nàng được?”.

Lưu U Hương thấy chàng ngần ngừ mãi không đáp, nàng chau đôi lông mày đẹp u oán tự lắm bầm:

- Hay là... hay là... cái ấy... chỉ là giấc mộng?

Dứt lời nàng lại thở dài não nuột như hàm chứa vô hạn thất vọng và oán than.

Tôn Lan Đình bất nhẫn, chàng đáp:

- Chỉ cần biết đó là mộng thì đâu có gì khó tìm ra một con đường chân chính hạnh phúc khác?

Chúng nhân trong điện nằm ngổn ngang say chìm trong giấc ngủ. Đêm ấy Tôn Lan Đình không ngủ được, chàng trần trọc canh thâu, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên hương án thấy Lưu U Hương cũng chuyển thân hoài chứng tỏ nàng cũng không hề chợp mắt, chàng thở dài than thầm: “Cô nương này tình nét diện mạo đều đẹp, tương lai ta nên giúp nàng tìm một lang quân xứng đáng!”.

Chính lúc chàng đang nghĩ ngợi, thình lình nhìn ra ngoài điện thấy có ánh đèn di động chậm chậm về phía miếu, ánh đèn tuy không lớn tựa như ai đó đang xách một đèn lồng đi trong đêm.

Chàng lấy làm nghi ngờ: “Đêm vắng hoang liêu như ở đây sao lại có người tìm đến?”.

Đột nhiên lại có hai ánh đèn nữa xuất hiện ở phương hướng cạnh đó. Tiếp đó các phương hướng khác đều có ánh đèn. Tự biết có chuyện bất thường, chàng ngồi dậy nhẹ nhàng lướt thân ra ngoài điện dạo dắc nhìn chung quanh.

Bụng chàng lấy làm kinh vì bốn bề tám hướng đều có đến mấy chục ánh đèn di động về phía tòa miếu.

Bấy giờ khoảng cách còn xa lắm, nên không biết những người tìm đến là ai, thỉnh linh cửa điện có bóng người vọt ra, Lưu U Hương phiến thân đến bên chàng buột hỏi:

- Ánh đèn ấy là cái gì vậy?... Tiểu muội sợ lắm!

Tôn Lan Đình nghe giọng nàng run lấy bầy có vẻ sợ thật nên không tiện tránh thân dù nàng dựa sát vào chàng, chàng đáp:

- Khi chúng ta tiến vào miếu hồi chiều trong điện rất sạch sẽ, lúc ấy tại hạ đã hơi nghi đây là nơi tụ họp của bọn hắc đạo nào đó, bây giờ xem quả nhiên không sai, có thể chúng ta gặp phiền phức rồi đó!

Những ánh đèn đó tốc độ không mau và trước sau bất nhất, lúc ấy chỉ có hai ánh đèn là đến gần nhất. Nhãn lực Tôn Lan Đình rất cao, chàng đã nhận ra đó là hai chiếc đèn lồng được hai người xách tay nhưng vì ánh sáng phản xạ chưa nhìn rõ được diện mạo hai kẻ xách đèn.

Thình lình, xa xa lại hiện ra nhiều ánh xanh nữa, tốc độ rất mau, chớp nhoáng đã nhận ra đó là những ánh đèn màu xanh nhưng lại khác hẳn những ánh đèn trước đó vì nó bày thành hai hàng rất có thứ tự, nhìn thoáng qua như xếp hình thành con rồng xanh.

Ánh đèn xanh vừa xuất hiện, những ánh đèn trước vừa rồi tăng thêm tốc độ nhất tề tụ tập trước miếu. Hai tên cầm đèn đi đầu tới trước là hai trung niên Cái bang mặc hai cái áo rách hàng trăm mảnh và rất ô uế. Hai tên ấy cũng nhìn thấy Tôn Lan Đình và Lưu U Hương nhưng chúng không thèm để ý vẫn bước vào tiểu điện cầm hai cái đèn xuống đất rồi khoanh chân ngồi trước đèn.

Lưu U Hương ghé vào tai Tôn Lan Đình hỏi:

- Hai tên khất cái kia là người hay là ma vậy?

Vừa nói nàng vừa dựa sát vào lòng chàng. Chàng không trả lời chỉ nhìn nàng lắc đầu. Hai tên Cái bang thấp đèn sáng rực trong điện khiến mọi người tỉnh giấc, Trương Long và Lý Báo định vọt thân ra ngoài nhưng Tôn Lan Đình xua tay ra hiệu bảo họ cứ ở lại.

Bấy giờ bao nhiêu ánh đèn lục tục tới nơi toàn bộ là đệ tử Cái bang, theo

thứ tự chúng vào miếu cắm đèn xuống đất ngồi khoanh chân tại chỗ không ai nói với ai một lời. Tôn Lan Đình thấy họ chia thành ba hàng ngồi rất chỉnh tề, mỗi hàng mười lăm người tổng cộng là bốn mươi lăm người.

Thoáng chốc, những ánh đèn xanh cũng đã đến trước tiền điện, toàn bộ những tên cầm đèn xanh lại là những đại hán mặc hắc y và toàn bộ bịt đầu bằng khăn đen, sau lưng lòi lên cán đao, bọn chúng chia nhau ngồi phía tả trong điện, cũng đặt đèn xuống đất ngồi khoanh chân dưới đất thành ba hàng, nhân số cũng vừa vặn bốn mươi lăm tên.

Hai bên chẳng nói với ai lời nào, ánh sáng của chín mươi cái đèn lồng khiến tiền điện sáng rực như ban ngày. Tôn Lan Đình và Lưu U Hương đứng giữa hai bọn người ấy thực là chướng mắt.

Tôn Lan Đình khó chịu, nhẹ kéo tay Lưu U Hương, hai người lẳng lặng lui ra đứng ở cửa vào nhìn, hai bọn ấy ngồi nhìn nhau khá lâu tựa hồ cả hai bên đều chờ đợi một điều gì đó, đột nhiên trong bọn khát cái có một trung niên đứng bật dậy hỏi lớn:

[Mất một đoạn]

... ánh đèn xanh, thế phi hành cực mau như ba ánh sao băng đến nơi.

Lưu Vân Hải ngồi dưới đất chỉ về ba hướng ánh đèn ấy nói:

- Người nhìn xem kia, không phải bang chủ chúng ta đến là gì?

Tên Cái bang chưa kịp ngồi xuống đã thấy ba ánh đèn xanh vụt tới, tình hình rõ ràng bang chủ Thanh Long bang đã mời thêm cao thủ tới đây, mặt hán lộ vẻ dị thường đồng thời quay mắt ngó lại Tôn Lan Đình và các bằng hữu tựa hồ như có ý nghi hoặc bọn chàng cũng là viện thủ của đối phương.

Ba bóng đèn đã vào điện, một trong ba người ấy cất giọng âm trầm:

- Lý trưởng lão, người đến sao sớm quá thế?

Trong bọn hắc y có ba đại hán nhảy ra đón lấy ba cây đèn lồng đặt sang một bên. Tên trung niên khát cái được gọi là “Lý trưởng lão” ngẩng đầu nhìn ba người mới tới, người đi đầu râu vàng loe hoe, mặt có phần âm hiểm chính là bang chủ Thanh Long bang Ngô n Nghĩa.

Sau lưng họ Ngô là hai người, một là đại hán để râu xoắn tít ăn mặc như một tiểu phụ mặt đầy sẹo tướng mạo cực hung ác sau lưng đeo một cái búa nặng ít nhất cũng ba trăm cân, đó là một tên nổi tiếng hung hãn có tên trong Cửu Tà, Võ Lâm Độc Tiểu Phụ Vương Thôn Hồ, ngoài ra là một thiếu phụ độ chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi toàn thân được bó chèn bởi áo lụa đỏ bóng, mắt môi đều to và đa tình sắc mặt ửng hồng như hoa đào, hai gò bồng đảo nhô cao rất phong phú, khi bước đi hạ bàn uốn éo như một con rắn nước rất hấp dẫn khiêu gợi, người thiếu phụ này Lý trưởng lão không biết là

ai.

Bang chủ Thanh Long bang Ngô n Nghĩa chỉ về hướng các người Tôn Lan Đình:

- Các người nay trong điện phải chăng do quý bang mời tới trợ giúp?

Trung niên khất cái Lý trường lão đáp:

- Cái bang chúng ta xưa nay lấy tín nghĩa làm trọng, chúng ta đã ước hẹn với quý bang rồi, người nào không cầm đèn tức là người ngoài cuộc. Bọn người kia có lẽ là bộ hành qua đường vào lúc trú chân ở đây, không liên quan gì đến bản bang cả.

Ngô n Nghĩa giới thiệu với Độc Tiều Phu Vương Thôn Hồ:

- Vị này là trưởng lão Cái bang Lý Trường Canh được xưng tụng bằng biệt hiệu Thiết Thôi Nghĩa Cái.

Độc Tiều Phu Vương Thôn Hồ “hừ” lạnh một tiếng không đáp.

Ngô n Nghĩa quay sang Lý Trường Canh:

- Lý trưởng lão đề ta xin giới thiệu hai bằng hữu đây.

Hắn chỉ vào Độc Tiều Phu Vương Thôn Hồ định giới thiệu, Lý Trường Canh đã đón lời:

- Vị ấy ta biết rồi!

Ngô n Nghĩa quay sang người thiếu phụ áo đỏ:

- Còn vị này là Phiêu Diêu Tiên Cô Hà Tú Châu là một kỳ nhân có tiếng, các hạ cũng nghe qua tên rồi chứ?

Phiêu Diêu Tiên Cô Hà Tú Châu cười khanh khách, khẽ đập cái khăn cầm tay lên vai Ngô n Nghĩa:

- Ứ, đừng có khen quá làm tiểu muội thẹn chết bây giờ...

Vừa nói nàng ta vừa liếc mắt đưa tình với Tôn Lan Đình:

- ... Và đừng để vị tiểu huynh đệ kia cười tiểu muội...

Giọng nói nàng mềm nhũn ồm ồm vừa đưa đôi mắt ướt nước nhìn Tôn Lan Đình không chớp. Trưởng lão Cái bang Lý Trường Canh nghe nói thiếu phụ chính là kẻ nổi tiếng khắp võ lâm về võ công và dâm đảng Phiêu Diêu Tiên Cô, bất giác cau mày nhìn Ngô n Nghĩa:

- Quý bang đã mời bằng hữu này tới đây, Cái bang ta nhất định sẽ tiếp đãi đàng hoàng, hiện tại có vài câu xin được bang chủ chỉ giáo trước.

Thanh Long bang chủ chưa kịp đáp Vương Thôn Hồ đứng cạnh đã quát lên:

- Có gì nói mau, chúng ta không có thì giờ rảnh rỗi đâu!

Lý Trường Canh hoàn toàn không có vẻ giận từ từ nói:

- Cái bang ở vùng Thiểm Nam đây xưa nay không hề gây hấn với ai, an

phận độ nhật qua ngày. Từ khi quý bang thành lập về sau chúng ta cũng chẳng hề xâm phạm gì tới và cũng chẳng có gì thất lễ, gần đây quý bang vô cớ khiêu khích đả thương huynh đệ tể bang và phao tin muốn trục xuất tể bang ra khỏi đất Thiểm Nam, không biết nguyên nhân vì đâu? Xin bang chủ trả lời cho chúng tôi biết!

Thanh Long bang chủ Ngô n Nghĩa cười gằn:

- Từ xưa một rừng không thể có hai cọp, Thiểm Nam đã có Thanh Long bang thì không thể dung nạp được Cái bang.

[Mất hai trang]

... người phi thân vừa vọt ra ngoài cửa gâm thét:

- Bọn chó chết này ở đâu đến phá giấc ngủ của đại gia thế?

Đó là đại hán mặt đen Trương Đồng bây giờ mới thức dậy. Tôn Lan Đình đứng ngoài cửa không buồn ngăn cản để mặc Trương Đồng vọt tới bên cạnh Lý Trường Canh.

Lý Trường Canh ôm quyền vái đại hán Trương Đồng:

- Xin anh hùng bớt giận, đêm nay Cái bang Thiểm Nam phải kết thúc sự tranh chấp với Thanh Long bang không biết có anh hùng ngủ tại đây nên quấy nhiễu anh hùng, xin được tha thứ! Anh hùng là người ngoài cuộc xin tạm đứng qua một bên, đợi chút xú nữa tại hạ sẽ tạ tội với anh hùng.

Trương Đồng còn ngái ngủ, chẳng nghe rõ đầu đuôi câu chuyện ra sao, hấn cứ gào lên:

- Im ngay cái mõm chó lại đi!

Đại đao trong tay hấn múa vùn vụt chém dọc xuống đầu Lý Trường Canh.

Họ Lý thấy thế đao trầm trọng không dám sơ hở, triển khai thân pháp Đảo Thái Thất Tinh chớp nhoáng tránh thân. Trương Đồng chưa chịu dừng tay, thuận thế hoành ngang đại đao chém luôn Thanh Long bang chủ đang đứng bên cạnh đồng thời gâm thét:

- Chó chết im mõm đi!

Xuất kỳ bất ý, Ngô n Nghĩa cả kinh vội vàng lăn toàn thân xuống đất thành thế Lăn Lư Đả Cỗn tránh chiêu đao ấy. Tôn Lan Đình đứng cạnh đó thấy chiêu đao thứ nhất của Trương Đồng là Lực Phách Hoa Sơn, chiêu thứ hai sử dụng Huyền Diệu Thạch Sa. Vương Thôn Hổ nhìn thanh đại đao của Trương Đồng ước lượng nặng cũng ba trăm cân không kém gì búa của mình, liền biết đối phương lợi hại, liền rút búa sau lưng ra ngằm tụ chân lực chuẩn bị tấn công.

Quả nhiên Trương Đồng lại gâm lên:

- Im các mõm chó lại!

Đao thế mang theo kinh phong chém xuống giữa đầu Vương Thôn Hồ. Độc Tiều Phu đã vận công lực lên tay phải hoành ngang búa nghênh tiếp, quát to:

- Tiều tử hay lắm!

“Choang” một tiếng dữ dội, lửa xẹt ra bốn bên chân động, hấn phải loạng choạng lùi lại năm sáu bước mới ổn định được thân. Trương Đồng thấy đôi phương dám nghênh tiếp, bèn lướt thân đến bên cạnh Vương Thôn Hồ đại đao hoành chém ngang lưng hấn. Vừa rồi Vương Thôn Hồ đỡ một đao hồ khẩu đau muốn xuất máu, hai tay đau như, chiếc búa cơ hồ muốn văng khỏi tay, lần này không dám không cẩn thận, hấn bèn lướt thân tránh đao, búa lớn múa một vòng xuất chiêu Ngũ Đinh Khai Sơn chém thẳng xuống đầu Trương Đồng. Trương Đồng vung đại đao lên đỡ. “Choang” một tiếng lớn, búa đôi phương bị chân động bắn tung lên cao hơn thước, hồ khẩu Vương Thôn Hồ chảy máu nhưng hấn cố nghiêng răng không buông búa ra.

Trương Đồng lại gầm lên:

- Đồ chó chết liều lĩnh!

Đại đao rút lên dữ dội chém xuống ngang đầu. Hồ khẩu Vương Thôn Hồ đau đớn không dám tái chiến nữa thi triển thân pháp Lý Dục Long Môn bắn thân về sau ba trượng. Trương Đồng không chịu buông tha, hấn gầm lên tung thân đuổi theo. Bang chủ Thanh Long bang Ngô n Nghĩa và Lý Trường Canh thấy vậy cùng kêu to:

- Dừng lại, chúng tôi có lời muốn nói!

Trương Đồng chuyển thân nhìn hai người:

- Hai tên chó chết này muốn nói cái gì?

Đại đao múa tít lên tung thân lại phía hai người Ngô và Lý. Hai người vội vã thi triển thân pháp lúc qua đông lúc qua tây tránh đao. Lúc mọi người động thủ, Phiêu Diêu Tiên Cô Hà Tú Châu vẫn đứng một bên hai ánh mắt không chịu rời Tôn Lan Đình, nét mặt thần thờ như say như mê, tình hình ác đấu nàng ta hoàn toàn không thêm để ý tới.

Thanh Long bang chủ Ngô n Nghĩa hết sức nóng vội vì hai trợ thủ một đã đại bại, một lại thần thờ mất hồn, hấn thừa biết tính tình lẳng lơ dâm dăng của Phiêu Diêu Tiên Cô, đồng thời nữ ma dâm dăng ấy tính cách hết sức thất thường, nếu khinh động tới nàng, rất có thể nàng sẽ trở mặt thành kẻ thù, coi như cuộc đàm phán hôm nay với Cái bang đã thất bại, chi bằng chịu nhịn chờ bọn người này rút đi rồi sẽ tính toán sau. Chủ ý đã định, Ngô n Nghĩa muốn lên tiếng lắm nhưng đại đao của Trương Đồng cứ bám sát sau lưng không để hấn có thời giờ điều đình. Giữa lúc ấy Lý Trường Canh hơi chậm chân một

chút, đại đao Trương Đồng loang loáng chém tới.

Tôn Lan Đình tuy không ngăn cản Trương Đồng sinh sự, nhưng chàng vốn chuẩn bị can thiệp nên tay chàng cầm sẵn một viên giấy vò nhỏ, nhìn thấy Lý Trường Canh lâm nguy, chàng búng liền viên giấy bay như một viên đạn nhắm ngay Ma huyết ở cổ tay Trương Đồng.

Trong chớp mắt khi chàng búng tay, đầu trường nhân ảnh lướt vào thêm một người, người ấy thân thủ cực mau, tay trái đẩy mạnh Lý Trường Canh chúi xuống, tay phải phiên động chụp trúng sống đao thuận thế kéo mạnh lại.

Trương Đồng đứng không vững bị sức kéo ngã chúi xuống. Đúng vào lúc ấy viên đạn giấy mới bay tới, người ấy lật tay kéo nhẹ, viên giấy lọt vào tay y, sức bắn mạnh đến nỗi y cảm thấy bàn tay đau nhói cả kinh thầm: “Tên trẻ tuổi kia là nhân vật nào mà có nội lực thâm hậu đến thế?”.

Chúng nhân trong điện bấy giờ mới nhìn rõ nhân ảnh vừa lướt vào, đó là một lão Khất Cái râu tóc bạc xám mặc một cái áo vá hàng trăm mảnh bên lưng có đeo một ngọc trượng dài độ năm thước. Chúng nhân nhìn thấy thanh ngọc trượng ấy là vật tùy thân của Cái bang bang chủ mới biết đó chính là bang chủ đồng thời là một trong Thất Tuyệt Võ Lâm Thần Cái Tang Nhân Hòa.

Trương Đồng bật dậy hai mắt trợn trừng mua tít đại đao chém tới. Thân hình Thần Cái Tang Nhân Hòa cực mau, không chờ đối phương kịp chém, lão đã lướt tới bên Trương Đồng. Chưởng lực Tang Nhân Hòa chỉ sử dụng nửa phần công lực, Trương Đồng vẫn đứng yên như cũ, Tang Nhân Hòa chớp nhoáng vòng ra trước mặt hắn, ngón tay cái vươn ra khen:

- Đại hán thần lực mạnh lắm!

Tôn Lan Đình sợ Trương Đồng động thủ nữa vội kêu lên:

- Trương đại ca, mau lại đây!

Trương Đồng không dám cãi vội quay lại phía Tôn Lan Đình, vừa đi hắn vừa nói:

- Lão khất cái này muốn thử công lực, hãy đợi đây!

Tôn Lan Đình ôm quyền thi lễ với Thần Cái Tang Nhân Hòa:

- Đệ tử Cốc Tang Điền Tôn Lan Đình bái kiến bang chủ, mong bang chủ sau khi giải quyết sự việc đối với Thanh Long bang chủ xong cho vẫn bối được nói một lời.

Tang Nhân Hòa nhìn chàng gật đầu:

- Thì ra Tôn Lan Đình là các hạ, quả là rồng trong loài người đây!

Lý Trường Canh vội vàng bước tới cung thân cúi rạp trước mặt bang chủ:

- Trưởng lão Thiêm Nam Lý Trường Canh bái kiến bang chủ!

Tang Nhân Hòa vẫy tay ra hiệu miễn lễ rồi vẫn nói với chàng:

- Vừa rồi vị đại hán anh hùng đây động thủ sao Tôn thiếu hiệp không ngăn cản để xảy ra hiểu lầm?

- Khi tiền bối xuất hiện sau điện, văn bối đã phát giác nên mặc cho Trương đại ca động thủ để dẫn dụ các vị ra mặt.

Ngay lúc ấy sau hậu điện lại có bóng người vọt bắn ra, nhìn lại chính là Cùng Thân Phong Cái Ngô Ất mà chàng đã từng gặp ở nhà Mạn Ngọc Trâm.

Lão Ngô Ất vừa nhìn chàng đứng cạnh một thiếu nữ liền buột miệng:

- Kim Đồng Ngọc Nữ, các người thật...

Mới nói nửa câu, lão chợt nhận ra thiếu nữ ấy không phải là Vương Mai Sương lão vội nghẹn lời, ngần ngừ một lúc lão hạ giọng hỏi nhỏ:

- Tiểu tử, vị hôn thê của ngươi là ai?

Chàng đáp:

- Vương Mai Sương!

- Người mai mối cho ngươi và Vương cô nương là ai?

- Chính là lão tiền bối!

- Nếu là ta ngươi còn coi ta ra cái quái gì nữa?

- Điều đó văn bối không dám!

- Nếu không dám ta không để cho ngươi phụ bạc Vương cô nương đâu nhé!

- Xin lão tiền bối chớ hiểu lầm, văn bối không hề phụ bạc nàng!

Ngô Ất nổi giận:

- Ngươi còn chối cãi nữa ư? Thế cô nương đứng sát ngươi là ai đó?

- Lưu U Hương, nghĩa nữ của Bất Lão Thần Quân Lưu Linh Hư, nàng là ân nhân cứu mạng của văn bối.

- Cứu ngươi ư? Việc ấy ra sao kể lại ta nghe!

Tôn Lan Đình gật đầu kể sơ lược sự việc chàng được Lưu U Hương cứu mạng cho lão Ngô Ất nghe qua. Lão gật đầu:

- Xem ra cô nương ấy có tình ý với ngươi đấy! Bây giờ ngươi định đi đâu?

- Văn bối chuẩn bị đợi tới ngày mồng hai sẽ lên núi Võ Đang hội ngộ với sư phụ!

- Vì sao bọn cô nương ấy lại đi cùng với ngươi?

- Vì nàng không muốn rời xa văn bối!

- Sau khi gặp sư phụ ngươi sẽ làm gì nữa?

- Đi khắp chân trời góc bể tìm tin tức phụ mẫu!

- Vẫn đem theo bọn cô nương ấy chứ?

- Không!

- Ta chỉ chấp nhận cho người dẫn theo bọn cô nương ấy đến núi Võ Đang, sau khi gặp sư phụ người xong, người phải rời xa cô nương ấy liền, người có bằng lòng không?

- Bằng lòng!

Khi chàng và Ngô Ất nói chuyện, bang chủ Cái bang và Thanh Long bang chủ cũng đã đàm phán xong.

Chương Thứ Mười Một: Tiên Cô Trước Miếu Cỗ

o O o

Từ khi bang chủ Cái bang xuất hiện, Cái bang đã có ưu thế áp đảo.

Thanh Long bang chủ Ngô n Nghĩa mưu trí tìm cách hoãn binh chờ cơ hội khác sẽ tiêu diệt Cái bang sau.

Cùng lúc ấy bên bờ sông Hán Thủy có năm bóng đen thân pháp như năm ngôi sao xẹt qua bầu trời phi hành đến hướng miếu cổ, tên đi đầu nhận ra ánh đèn sáng rực trong rừng liên quát lớn:

- Dừng chân!

Cả năm người cùng dừng thân pháp, tên cầm đầu chỉ về phía ánh đèn:

- Các người nhìn xem nửa đêm hoang vắng mà nơi kia vẫn thấp đèn sáng như ban ngày lại có nhiều nhân ảnh, không biết có chuyện gì xảy ra, chúng ta hãy đến đó xem sao!

Nói xong, y ngửa cổ hú một tiếng dài, giữa đêm thanh vắng tiếng hú vọng đi càng xa. Tiếng hú vừa cất lên, năm thân hình cũng chuyển động vùn vụt hướng tới cổ miếu. Tiếng hú ấy khiến chúng nhân trong tiền điện kinh động nhất tề nhìn ra ngoài xa, chỉ thấy trước mắt nhân ảnh chuyển động đã xuất hiện trước sân năm người bịt mặt kín.

Năm tên bịt mặt dàn hàng ngang trước sân, tên cầm đầu liếc mắt nhìn rõ tình hình trong điện, y ngửa đầu phát ra chuỗi cười hăng hắc.

Độc Tiều Phu Vương Thôn Hồ vừa thấy năm tên bịt mặt ấy hình như vui đến cuồng cuồng vội vàng chạy ra ôm quyền cung kính:

- Tiểu đệ xin ra mắt đại ca, không biết vì sao đại ca tới đây làm gì?

Tên bịt mặt nhìn thấy tay Vương Thôn Hồ dính đầy máu liền hỏi:

- Nơi đây đang có chuyện gì? Sao hồ khẩu hiên đệ lại bị thương như thế?

Vương Thôn Hồ lược thuật qua các việc mới xảy ra, vì có cả mặt Phiêu Diêu Tiên Cô Hồ Tú Châu ở đó hẳn không dám nói xấu nàng ta đã mê mẩn vẻ tuấn tú của Tôn Lan Đình không chịu động thủ cùng đối phương, trong câu chuyện hẳn không hề dả động gì tới Hắc Y giáo.

Hồ Tú Châu thấy tên bịt mặt xuất hiện, nàng ta có hơi biến sắc vội vàng ghé vào tai Tôn Lan Đình nói nhỏ:

- Tiểu huynh đệ chớ xen vào việc này, hãy mau vào đại điện ẩn thân đi!

Dứt lời nàng ta cấp thời lướt thân đến trước mặt tên bịt mặt, cười yếu điệu:

- Ô, đại ca, sao đại ca cũng đến đây?

Lúc ấy Vương Thôn Hồ đang định đề cập đến nàng, nàng vội xen vào:

- Đại ca, đâu phải tiểu muội sợ ai nhưng vì gặp một bằng hữu nên không muốn hai bên xảy ra hiểu lầm.

Địa vị tên bịt mặt này ở trong Hắc Y giáo rất cao, bình thường không có điều kiện tìm hiểu vị nữ nhân này nên không biết đáp ứng ra sao, còn Phiêu Diêu Tiên Cô nghe Vương Thôn Hồ sắp định nói xấu mình, ngoài mặt nàng tuy vẫn tươi cười nhưng trong bụng đã có phần giận dữ, từ đó nàng không thèm nhìn tới họ Vương nữa.

Tôn Lan Đình nhìn thấy năm tên bịt mặt trong lòng cả kinh, chàng không buồn nghe lời của Phiêu Diêu Tiên Cô, vội chuyển đầu nói với bang chủ Tang Nhân Hòa:

- Tang bang chủ, bọn này chính là hung thủ tắm máu trên núi Nga My, chúng có Huyền Thiên chỉ cực kỳ lợi hại, bang chủ và Ngô lão tiên bối phải cẩn thận đây!

Chuyện tắm máu trên núi Nga My trên giang hồ không ai không biết, vừa nghe chàng nói hung thủ là người ấy, bất giác lão ngẫm vận nội lực chuẩn bị đối phó. Tên bịt mặt vừa nghe Vương Thôn Hồ bẩm báo vừa quét mắt chung quanh phát hiện có cả Tôn Lan Đình, hắn bật cười hăng hắc:

- Tiểu tử ngươi cũng có ở đây nữa à? Lần trước tiểu tử ngươi gặp may mắn thoát chết, lần này muốn ném thử Huyền Thiên chỉ nữa không?

Tôn Lan Đình “hừ” lạnh một tiếng không đáp, tên bịt mặt nọ bỗng đảo thân tới trước mặt bang chủ Tang Nhân Hòa, hắn cất tiếng:

- Tang bang chủ, lâu nay vẫn khỏe chứ?

Tang bang chủ hơi giật mình, nghe ngữ khí của hắn hình như hắn có quen biết với lão, lão đáp:

- Đã là người cũ sao không tháo khăn bịt mặt xuống cho biết diện mục?

Tên bịt mặt ấy cười hăng hắc:

- Người cũ ư? Người mà xứng đáng là bạn cũ của ta? Bản sơn chủ chưa hề cho ai biết chân diện mục bao giờ. Từ lâu đã nghe nói công lực bang chủ thâm hậu, xin mời tiếp bản sơn chủ ba chương thử xem có đúng như lời đồn hay không?

Cùng Thân Phong Cái Ngô Át đứng kế bên lấy làm khó chịu vì Cái bang có quy định bất cứ xảy ra việc đột ngột gì, nếu có mặt bang chủ tại chỗ tất cả các môn nhân phải chấp hành mệnh lệnh bang chủ không ai được tự ý phát ngôn.

Họ Ngô tuy là sư thúc của bang chủ nhưng vẫn không được ngoại lệ.

Lão nghe tên bịt mặt khinh mạn như thế nổi giận quên cả bang quy, gầm to:

- Tiểu tử ngông cuồng, ngươi hãy tiếp trước một chương của ta đây thử xem sao cái đã!

Vừa nói vừa động thủ, Tang bang chủ vội nín lại:

- Sư thúc bớt giận, chớ làm loạn bang quy!

Ngô Ất đảo mắt đành miễn cưỡng lùi về. Tên bọt mắt bật cười hăng hắc:

- Vị này có lẽ là trưởng lão Ngô Ất của quý bang, bản sơn chủ mong muốn được lãnh giáo lão một chương.

Tôn Lan Đình là người biết rõ tâm địa độc ác và chỉ công lợi hại của tên bọt mắt, chàng lo hấn xuất kỳ bất ý thi triển Huyền Thiên chỉ đả thương người. Tự nghĩ chàng đã luyện được võ công của Sĩ Tình bí phổ nhưng chưa hề chính thức động thủ với ai, lần này đụng độ với tên hung đồ của võ lâm này, là tên có địa vị và võ công rất cao chính là dịp chàng kiểm chứng lại sự tiến bộ của chàng.

Chàng bèn bước lên một bước nói với Tang bang chủ:

- Lão tiên bối, có thể cho phép văn bối nói với tên ngông cuồng kia một lời được chăng?

- Xin mời thiếu hiệp!

Chàng quay lại tên bọt mắt:

- Lần trước ở núi Nga My ngươi đã sử dụng Huyền Thiên chỉ tấn công thiếu gia nhưng chẳng có công hiệu gì, đủ biết công phu âm độc của ngươi bất quá cũng chỉ là trò trẻ con mà thôi!

Tên bọt mắt cười âm độc:

- Không phục, ngươi thử lại lần nữa xem!

Chàng mỉm cười:

- Ta sẽ lĩnh giáo lần nữa, chớ vội! Hãy nghe ta nói đây, sau mấy lần đụng độ với các ngươi đã có thể khẳng định các ngươi chính là Hắc Y giáo đồ...

Vừa nghe hết câu ấy tên bọt mắt liền gầm lên cắt đứt lời chàng:

- Hãy tiếp chỉ công đây!

Một kinh khí vô hình mau như điện xẹt bắn thẳng đến giữa ngực Tôn Lan Đình. Trong lúc ấy chàng đã sẵn đề phòng, vận Tam Tam Thanh Nhất Khí thần công lên thành một bức tường vô hình bảo vệ toàn thân, tay phải đối phương bắn ra chỉ công lập tức bị bức tường vô hình ấy phản chấn, sức phản chấn của bức tường vô hình rất mạnh khiến tên bọt mắt bất giác phải lùi lại. Hấn vội hít một hơi chân khí dồn hết nội lực toàn thân lên bắn một chỉ nữa. Lần này mười hai thành công lực của hấn đẩy chỉ phong xuyên qua bức tường vô hình thứ nhất chạm vào tầng tường thứ hai, hấn kinh dị nghĩ thầm:

- Huyền Thiên chỉ công của ta vô luận là Đạo gia cương khí hay Phật gia Di...

[Mất một trang]

... lúc sinh tử mà chàng vẫn chưa đẩy Tam Thanh Nhất Khí thần công đã thương tức thì đối phương đủ thấy tính tình chàng vốn nhân hậu, tâm địa vốn thiện lương nhường nào.

Tên bịt mặt thấy Huyền Thiên chỉ không đã thương được chàng lập tức vận khởi chân lực lên hộ thân đề phòng bị phản kích. Vừa lúc ấy chưởng chàng đẩy tới hấn “hừ” một tiếng song chưởng cùng cất lên phát ra một luồng cuồng phong đập thẳng vào chưởng lực của chàng.

Chưởng ấy hấn đã sử xuất mười hai thành công lực tự nghĩ: “Người tuy phá Huyền Thiên chỉ của ta, nhưng công lực người chỉ giới hạn, chỉ cần song chưởng này của ta cũng đủ đẩy người vào tử địa”.

Nào ngờ hai luồng chưởng lực vừa chạm nhau một tiếng nổ long trời lở đất chưởng lực của hấn bị đẩy ngược lại, hấn cả kinh không tự chủ được phải lùi lại phiên thân nhảy ngược ra xa.

Tuy hấn lâm nguy nhưng vẫn không hoảng loạn, vừa đề khí khinh thân trong lúc bật thân đầu chân ấn sức điểm mạnh xuống đất thuận thế nhảy vọt về sau tuy đã tránh được chưởng lực của chàng nhưng khi hấn ổn định được thân hình mới hiểu được mình đã nhảy tuốt ra ngoài khá xa.

Điều bất ngờ ấy khiến hấn kinh hồn táng đảm, không dám nói một lời đưa tay lên vẫy bốn tên đồng bọn, cả bọn bỏ chạy như bay biến về hướng Tây. Tôn Lan Đình động thủ với tên bịt mặt chỉ trong chớp mắt đã phân thắng bại khiến chúng nhân kinh dị vì thần công của chàng.

Khi Tôn Lan Đình động thủ, Phiêu Diêu Tiên Cô đã âm thầm vận độc khí Vô Hình Mê Phách tán lên hai tay, nàng ta chuẩn bị nếu chàng gặp nguy hiểm sẽ bắt kẻ hậu quả sẽ ra tay cứu liền, đồng thời bang chủ Tang Nhân Hòa và Ngô Át trưởng lão cũng sẵn sàng ở tư thế cứu viện chàng. Người nóng ruột vì chàng nhất là Lưu U Hương, mấy lần nàng đã muốn xuất thủ tương trợ chàng nhưng đều bị Trương Long và Lý Báo ngăn trở. Đến khi nhìn thấy hai người đối chưởng mọi người mới nhận ra công lực chàng vượt quá tên bịt mặt quá xa.

Cùng Thân Phong Cái Ngô Át lấy làm kỳ dị: “Tên tiểu tử này có lẽ đã gặp kỳ duyên gì, xem ra công lực y hiện tại đã cao hơn sư phụ Thân Long tôn giả của y nữa!”.

Bấy giờ bọn Thanh Long bang quá ngượng ngùng, sau khi được bang chủ Ngô n Nghĩa ngầm ra hiệu chúng lực tục rút lui âm thầm. Thoáng chốc trong miếu cổ chỉ còn lại các đệ tử Cái bang và những thủ hạ của Lưu Linh Hư.

Tôn Lan Đình cung kính vái chào bang chủ Cái bang:

- Vãn bối cần quay lại núi Võ Đang đúng ngày mồng hai tháng hai để

tương hội với gia sư, xin cáo từ bang chủ, xin cho vãn bối nhờ một việc, Cái bang vốn có tai mắt khắp nơi, mai đây nếu được tin tức gì của gia mẫu xin bang chủ lão tiên bối cho vãn bối được biết, ân ấy cao lớn không khác gì trời bể, vãn bối khắc cốt ghi tâm!

*

*

*

Đoàn người của Tôn Lan Đình rời ngôi miếu cổ quay lại đường cũ, hình như trời cũng sắp sáng nên bên sông Hán Thủy người qua lại có phần nhộn nhịp, loáng thoáng trong các hành nhân ấy Tôn Lan Đình...

[Mất một trang, trang]

... công lực cao hơn hẳn lão nên không có dịp động thủ với chàng.

Lần này không biết vì sao lão ma đầu này lại xuất hiện ở đây với tên song hung Đại Đầu Quỷ này. Tôn Lan Đình hứng phần vì muốn thử quá chiêu với lão ma đầu nổi tiếng giang hồ mấy chục năm trước. Chớp mắt Phi Bát bằng đồng đã bay tới...

[Mất một đoạn]

Chàng biết công lực thâm hậu của đối phương không dám trực tiếp nghênh đón vội chuyển thân thi triển tuyệt kỹ Tiềm Long Hoán Vị trong Thiên Long thân pháp buông mau hai tay, hai chân không động nhưng toàn thân đã lướt về sau tám bước tránh khỏi thế tấn công của lão ma đầu. Thác Bát Tiên Ông thân ở không trung đầu dưới cúi xuống chân chống ngược lên, tay tả vừa đẩy vừa kéo cái Phi Bát lợi hại. Phi Bát lập tức chuyển hướng tà tà đập xuống vai Tôn Lan Đình, còn hữu chưởng lão đánh ngoặt về hướng sau lưng chàng, một luồng kinh lực chặn đường thoái lui của chàng đồng thời hữu cước lão điểm vào tả cước, người lão như con chim rơi xuống đất cách Tôn Lan Đình độ bảy bước trước mặt chàng.

Mấy chiêu thế liên tiếp vừa mau, vừa chuẩn xác lại vừa hiểm thêm nữa thân lão trên không trung xoay chuyển khác nào con chim ung tư thế đẹp mắt không hổ là đại lão ma đầu khác hẳn phàm tục.

Tôn Lan Đình chưa ổn định cước bộ, bát đồng đã rít theo cuồng phong lướt tới, sau lưng chàng chưởng phong cũng đồng thời rít lên thế như bài sơn đảo hải, chàng không còn cách nào hơn đành tung thân về trước, thân hình chàng vừa động hắc ảnh cũng lướt theo, Trác Bát Quân đã chặn ngay đầu chàng. Thác Bát Tiên Ông không hề dừng thủ pháp, hữu chưởng vung đảo lên một kinh phong hùng hậu đánh tới ngay mặt, chàng nổi giận nghiến chặt răng, hữu chưởng đẩy mạnh nghênh tiếp. Cự ly hai người rất gần, chưởng

phong chạm vào nhau nổ lên một tiếng như sấm sét một đám bụi mù cuốn bốc lên cao ba trượng kinh phong dội ra bốn bên đá bay cát chạy thanh thế mãnh thực là kinh người.

Hai người Đại Đầu Quỷ Vương Bá và Trương Long vì đứng quá gần nên bị cuồng phong bức bách phải lảo đảo lùi lại bảy tám bước mới đứng vững.

Trong đám bụi mù ấy Tôn Lan Đình bị phản chấn ngã xuống đất, thỉnh lình trước mắt chàng nhân ảnh vụt qua, tự biết Thác Bát Tiên Ông Trác Bát Quân đã lướt về sau lưng, chàng không dám chậm trễ vội chuyển thân theo, song chương đưa lên bảo vệ thân, đưa mắt nhìn ra chỉ thấy Trác Bát Quân một tay cầm bát đồng đứng ngẩn ra sắc mặt đầy kinh ngạc. Tôn Lan Đình không ngờ mình tiếp được một chương của Thác Bát Tiên Ông trong bụng chàng mừng thầm, tuy mồ hôi vã toát ra ướt áo không thể không lấy làm không phục tuyệt kỹ Phi Bát của Trác Bát Quân.

Thác Bát Tiên Ông chỉ tay vào chàng kêu ré lên:

- Tiểu tử giỏi lắm, ngươi dám đỡ Phi Bát và chương lực của lão phu, nếu ngươi sống thêm vài năm nữa thực là mối họa lớn cho lão phu, nếu hôm nay không trừ khử ngươi làm sao lão phu ăn ngủ yên được?

Tôn Lan Đình nghe lời lão tự biết hôm nay không thể tránh khỏi một trận ác đấu, vì chàng vừa mới tiếp được một chương của đối phương, tráng khí phản chấn liền lớn tiếng đáp:

- Tại hạ và lão tiên bối không oán không thù, nếu lão tiên bối quyết tâm đẩy tại hạ vào con đường chết, tại hạ chỉ còn cách hết sức hầu tiếp!

Nói xong chàng ngưng thần chờ đợi đối phương xuất thủ. Trác Bát Quân là lão ma đầu kinh nghiệm đối địch suốt mấy chục năm, nhìn thấy thần thái chàng an nhàn ổn định, hai mắt phát ra thần quang lão lấy làm kỳ dị nghĩ thầm: “Ta mới xa tiểu tử này mới vài tháng xem ra công lực y chưa chắc đã kém gì ta, có lẽ y đã ăn được cây Tiên Chi trong Bài Vân động rồi nên mới tiến bộ vượt bậc như thế?”.

Nghĩ đến đó, lão cất tiếng the the hỏi:

- Công lực tiểu tử tiến bộ thần tốc như thế phải chăng cây Tiên Chi ngàn năm kia đã bị ngươi ăn mất rồi?

Tôn Lan Đình thản nhiên:

- Chính thế!

Trác Bát Quân nghe chàng đã ăn mất cây Tiên Chi, bất giác sinh lòng đổ kỵ nghiêng rần trèo trẹo:

- Tiểu tử giỏi lắm, Tiên Ông hôm nay không ăn thịt được ngươi làm sao nguôi hận?

Câu nói vừa dứt người lão đã tung đến, lần này đồng bát chưa xuất thủ đã biến thành binh khí, tay tả lão lay động một luồng kinh phong cuốn bụi bay lên che mắt thị tuyến của chàng, thân hình lão chuyển động vòng về phía hữu chàng, tay hữu lão cầm bát xoay đảo một vòng đập thẳng xuống đầu chàng.

Tôn Lan Đình thấy trước mắt bụi bay mù mịt thị tuyến không nhìn rõ, thình lình nghe tiếng gió rít trên đầu cấp thời bước lên một bước tránh thế bát đập xuống rồi triển khai chiêu số trong Thần Long chương pháp thân hình chàng nghiêng qua, chân trái cong lại chân phải đá lên đồng thời song chương đẩy tới, mười ngón tay móc lại như lưỡi câu thành chiêu Thần Long Thám Qua chứa cả sấm sét chụp vào vai phải đối phương. Hiện tại công lực chàng vượt xa xưa kia nhưng chàng không đo lường được mức độ tăng tiến tới đâu, nên chương thế ấy sử dụng toàn bộ công lực, chương chưa đến nơi, mười ngón tay đã phát ra mười luồng kinh khí rít gió vu vu uy thế kinh người.

Thác Bát Tiên Ông Trác Bát Quân đầy kinh nghiệm đối địch biết là lợi hại, thân hình lão vội cuốn lại tránh chương ấy, đồng thời bát đồng quét ngang lưng chàng. Tôn Lan Đình công lực tuy cao nhưng kinh nghiệm lại chưa đủ, song chương chưa kịp thu hồi bát đồng đối phương đã xẹt tới, trong lúc gấp vội chàng cúi thân chống tay xuống đất, song cước tung lên giữa ngực đối phương, tuy nhiên như thế chàng coi như thua một nửa.

Trác Bát Quân bật cười một tiếng quái dị không tránh không né tay hữu đảo tới, đồng bát đập thẳng tới hai chân chàng, nếu chàng đá trúng cái đồng bát nặng nề ấy thế tất phải gãy chân, lâm nguy không loạn, chàng vội nghiêng chân phiên đảo, thân hình bắn vọt lên, không đợi chàng đứng ổn, bát đồng lại quay ngược về chớp nhoáng đập tới mặt chàng.

Cao thủ khi ác đấu chỉ mong hơn được chút tiên cơ, Trác Bát Quân không cho chàng kịp thở, bát đồng cực xảo diệu, chàng không còn chỗ tránh vì thân hình chưa ổn định khiến Lưu U Hương hoảng sợ cơ hồ chết ngất.

Trong lúc quá gấp, Tôn Lan Đình thi triển thân pháp Thiết Bản Kiêu thuận thế ngã ngửa ra sau mới miễn cưỡng tránh khỏi thế bát ấy, Trác Bát Quân đã dự đoán chàng sẽ thi triển thế ấy nên tả thủ lão đập mạnh xuống đón trước nhắm vào bụng dưới chàng. Tôn Lan Đình đã mất hết chủ động đành thi triển các tiểu xảo Tụ Địa Thập Bát Cồn và Yến Vân Thập Bát Phiến miễn cưỡng cố tránh né chương ấy.

Trác Bát Quân không để cho chàng có thì giờ đứng lên, chương và bát đồng cùng bay lượn tới tấn công tới tấp. Tôn Lan Đình lặn vài vòng dưới đất quần áo tơi tả, may mà chàng chỉ là nhân vật mới vào giang hồ chứ nếu là cao

thủ thành danh thì mấy cái lặn dưới đất mới thoát hiểm được này đủ làm trò cười cho vô lâm.

Trác Bất Quần quyết không cho chàng đứng dậy, tiếp tục tấn kích nhưng mỗi lần tấn công đều bị đối phương tránh được, lão tuy chiếm được thượng phong nhưng chưa đủ thương được chàng. Tôn Lan Đình lặn thân dưới đất lửa giận bùng lên, tự nghĩ cứ tránh chiêu bằng cách này sớm muộn cũng chết sao không thử mạo hiểm vận hội tình thế, vừa lúc ấy bát đồng nặng như núi Thái Sơn từ trên cao đập xuống, chàng ngang nhiên không thèm tránh né găm lớn lên một tiếng hai tay vùng mạnh đánh ngược lên bát đồng.

Trác Bất Quần cười gằn một tiếng dồn hết công lực lên tay phải cầm bát, lão cũng găm lên một tiếng bát đồng hạ xuống càng mau.

[Mất một đoạn]

... cũng tung song cước chặn lại. Tôn Lan Đình thấy lão nhấc chân lên biết thân lão như lơ lửng giữa không trung khó có thể ẩn lực xuống được chàng lại quát một tiếng nữa hai tay một thu một đẩy song cước cấp tốc thu về. Trác Bất Quần chỉ thấy hồ khẩu đau nhói, hai chân chưa kịp đặt xuống đất bát đồng đã bị bắn vọt khỏi đây rơi xa xa hơn một trượng.

Bát đồng bắn rơi xa xa, hai tay Trác Bất Quần níu vào khoảng không, thân thể to như con trâu nước của lão mất chỗ dựa đổ gục xuống dưới chân chàng,

Tôn Lan Đình triển khai Tiềm Long Thăng Thiên đẩy thân vọt lên không lùi về năm bước ngưng thân chờ đợi địch.

Thân hình Trác Bất Quần vừa ngã xuống lập tức lão đập xuống đất một cái đẩy bật thân lên không trung chuyển thân vài cái rơi xuống đất, lão cũng vội lùi lại năm bước.

Lão ngẩng đầu nhìn lên Tôn Lan Đình đã ổn định được cước bộ, nổi giận găm lên:

- Tiểu tử, lặn như lừa dưới đất thú vị chứ? Tiếp chiêu!

Tôn Lan Đình hơi đỏ mặt không đáp. Chương lực đối phương như sóng gào ào ào đánh tới không dám chậm trễ giờ chương đẩy mạnh tới tạo thành luồng kinh phong nghênh tiếp.

“Bình” một tiếng dữ dội hai bên lại bị phản chấn lùi một bước nữa.

Trác Bất Quần thấy mình không thắng nổi chàng, lão tái mặt quát lớn:

- Hãy tiếp thêm một chiêu nữa!

Lão lại đánh ra một chiêu lần này lão phát ra nhu kinh, chương lực phát ra không một tiếng động, một luồng âm phong mang theo kinh lực vô hình quét tới chàng. Tôn Lan Đình thấy tiềm lực lão cực mạnh đơn chiêu vội

đẩy mạnh cũng dùng âm nhu nghênh đón, chưởng lực hai bên đều không một tiếng động nhưng khi chưởng lực chạm vào nhau phát ra một tiếng nổ kinh người, bụi cát mù mịt tung lên, hai bên đều rung chuyển nhưng vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

Tôn Lan Đình không cho lão phát chưởng thứ ba, chàng quát to:

- Lão hãy tiếp vài chưởng của ta thử xem!

Chàng ưỡn ngực tiến lên xuất chiêu thứ nhất Thần Long Xuất Hiện rồi tiếp chiêu thứ hai Thần Long Hí Thủy, Thần Long chưởng pháp liên hoàn phát xuất, chưởng pháp lần này chàng thi triển so với lần thi triển ở Đoạn Trường cốc đánh với bốn tên đại thần ma khác hẳn kể cả về công lực lẫn uy lực.

Chỉ thấy chưởng phong chàng tỏa rộng bốn bề, thần uy lâm liệt, người chàng như một con rồng thần xuất hiện, cước bộ như hành vân lưu thủy rất chuẩn xác, dù đến Thần Long tôn giả tự thân xuất chiêu cũng chưa chắc có uy lực như chàng.

Thác Bát Tiên Ông Trác Bát Quân ngưng tụ toàn thân công lực ứng phó, qua mười chiêu liên tiếp bị bức bách lùi lại dần dần tay chân lão luống cuống hỗn loạn rơi vào thế hạ phong.

Thoáng chốc đã qua trăm chiêu, Tôn Lan Đình bỗng quát lớn:

- Cẩn thận đây!

Theo tiếng quát chàng phi thân vọt lên cao Liên Hoàn Tam Tuyệt chưởng trong Thần Long chưởng pháp rít lên kinh lực vù vù thi triển như sấm sét.

Chiêu thứ nhất là Thần Long Tam Hiện, người chàng còn trên không trung cuốn chuyển bắn vọt thẳng xuống “xoẹt, xoẹt, xoẹt...” sáu tiếng liên tiếp Trác Bát Quân tránh được, thân hình vừa đảo qua lại “xoẹt, xoẹt, xoẹt...” sáu tiếng nữa, Trác Bát Quân vẫn tránh được, thân hình lão vọt lên, chưởng cước chàng bay ào ạt tới liên hoàn ba chiêu.

Trác Bát Quân vừa mất thần một chút bị cước cuối cùng của chàng đá trúng đầu vai, lão rống lên một tiếng người tung lên văng ra xa may nhờ công lực thâm hậu lão thi triển liên Thiên Cân Trụ rơi nhẹ xuống đất.

Lão chưa đứng ổn, Tôn Lan Đình đã xuất chiêu thứ hai Thần Long Tam Phiên tấn công tới, chiêu này so ra còn lợi hại hơn chiêu thứ nhất, chỉ thấy thân hình chàng phiên đảo liên tiếp trên không trung, mỗi lần phiên đảo lại đánh ra chín chưởng tổng cộng phiên đảo chín lần đánh, đánh ra tám mươi một chưởng, tốc độ phiên thân cực mau, xuất chưởng cũng mau không kém, đầy trời chỉ có chưởng ảnh không có chiêu nào là hư chiêu diện tích trong vòng mười trượng chưởng phong bao vây kín mít. Tất cả chúng nhân bàng

quan kinh hoàng lùi lại liên tiếp.

Trác Bất Quần thấy chiêu thức lợi hại của đối phương tự lấy làm cả kinh, hai tay đảo lộn bảo vệ toàn thân, đột nhiên trên không trung chưởng ảnh thu lại lão thấy ngực đau nhói như trời rung đất lở, thân hình to lớn của lão bị Tôn Lan Đình từ trên không nắm lấy quăng ra “bộp” một tiếng ngã ngửa dưới đất.

Nhờ thiên tính Tôn Lan Đình nhân hậu không nỡ đả thương lão nên mới quăng lão ra xa, nếu không lão đã chết mất rồi. Trác Bất Quần không hổ thẹn là lão ma đầu vừa chạm xuống đất lão đã bật dậy tung thân chộp luôn bát đồng nhìn Đại Đầu Quỷ quát lớn:

- Đi!

Đại Đầu Quỷ đang sợ hồn phi phách tán liền phi thân theo sau Trác Bất Quần chạy thẳng về hướng Đông.

Chương Thứ Mười Hai: Liên Hoàn Cửu Kiếm

o O o

Tôn Lan Đình không đuổi theo, thực ra vì trong bụng chàng đang hết sức vui mừng. Khi chàng chưa ăn được cây Tiên Chỉ nọ, Liên Hoàn Tam Tuyệt chưởng chỉ đủ sức giúp chàng chống đỡ địch thủ, bây giờ cũng là ba chiêu thức ấy mà uy lực lại khác hẳn. Đó là chàng chưa thi triển chiêu thứ ba, Thần Long Tam Thám Qua, đã đủ đánh bại lão ma đầu danh chấn võ lâm.

Mấy lần chàng động thủ vừa qua đã đánh tan ba nhân vật cao thủ do Hắc Y giáo sai đến mà chàng không tự biết. Lần thứ nhất là Tiểu Đầu Quỷ Vương Cường, do Hắc Y giáo sai đến làm sứ giả ở Hoa Sơn, lần thứ hai là Độc Tiều Phu Vương Thôn Hồ và Phiêu Diêu Tiên Cô Hồ Tú Châu do Hắc Y giáo sai đến làm sứ giả ở Không Động và lần thứ ba là năm tên bịt mặt do Hắc Y giáo sai đến làm sứ giả ở Nga My, nếu Nga My phải chấp thuận nạp vạn lượng bạc thì thôi, còn không chúng sẽ coi Nga My phải như là kẻ thù bất cộng đái thiên. Lần này bọn Đại Đầu Quỷ Vương Bá và Thác Bát Tiên Ông Trác Bát Quần cũng chính do Hắc Y giáo sai đến Võ Đang làm sứ giả.

Tôn Lan Đình thấy Trác Bát Quần đã bỏ chạy, chàng đưa tay áo chùi mồ hôi trên trán nói với Lưu U Hương:

- Lão ma đầu ấy quả nhiên lợi hại, nếu không có tuyệt chiêu của sư môn thắng được lão, tất sẽ nguy về bát đồng của lão mất thôi. May thật!

Lưu U Hương cũng dùng khăn tay lau mồ hôi u oán nói:

- Vì ca ca động thủ tiểu muội sợ mất hồn, đến khi ca ca thi triển ba chiêu cuối cùng tiểu muội mới yên tâm, ca ca ơi, sau này tốt nhất đừng lên động thủ với ai để người ta đừng lo chết được!

Tôn Lan Đình im lặng không đáp, lâu lắm chàng mới nhẹ thở dài. Lưu U Hương nghe tiếng thở dài ấy cảm thấy đau lòng ai oán nói:

- Lan ca ca có nhớ câu chuyện xưa về hai nàng Nga Hoàng và Nữ Hoàng Anh không?

Đó là câu chuyện về hai người con gái lấy một chồng, ý của nàng chàng quá rõ tuy vẫn có phần cảm động, nhưng chàng không dám nhận tình cảm ấy.

Chàng thở dài đáp:

- Nhớ chứ!

- Quan niệm của ca ca về câu chuyện ấy ra sao?

Chàng chưa biết đáp ra sao thì may thay. Trương Long và Lý Bảo đã tới thúc giục lên đường, chàng có cơ khỏi phải trả lời câu hỏi bèn giục nàng bước đi mau.

*

*

*

Võ Đang phái vì muốn tránh sự phiền nhiễu của thế tục nên mọi cổ tích thắng địa đều có xây đạo quán để du khách tiện yết bái thờ vọng, còn đất quan trọng nhất của họ là Vân Hà cung được xây dựng biệt lập ở ngọn núi chủ yếu phía tây nam.

Muốn đến Vân Hà cung tất phải đi hướng đông vào núi vượt qua Giải Kiếm Nhai rồi vòng về ngọn núi chủ ấy. Bọn Tôn Lan Đình chưa ai đến núi Võ Đang lần nào chỉ có đi qua núi mà thôi, đường núi lên cao xuống thấp rất khó đi.

Chính lúc đang đi, tai mắt Tôn Lan Đình rất linh mẫn, thỉnh thoảng nghe bên cạnh không xa trong đám cây cối rậm rạp như có tiếng hô hấp, thân hình chàng lướt mau vọt vào trong đám cây cối um tùm ấy, chưa kịp đến nơi cây cối đã lay động trước mặt chàng nhảy ra hai người mặc áo đạo gia, tuổi ước độ trên dưới ba mươi tuổi.

Chàng biết đó là những đạo nhân tai mắt của Võ Đang, chàng vội dừng thân ôm quyền thi lễ:

- Vừa rồi nghe trong cây cối có người mai phục ngỡ là ác nhân không biết là nhị vị đạo trưởng, xin được thứ tội.

Hai vị đạo nhân này đều là đệ tử đời thứ hai của chương môn Võ Đang phái hiện nay, họ cẩn thận trong bụi cây đã quan sát rõ mọi người, thấy có đầy đủ nam, phụ lão, thiếu niên, nhất là có cả bộ hạ của Bất Lão Thần Quân tất cả là những nhân vật chống lại Võ Đang. Một người rút ra cái sừng trâu rúc lên một hồi dài vọng ra rất xa.

Thối xong cái còi sừng trâu ấy, một người lạnh lùng nói:

- Bọn Hắc Y giáo các ngươi lớn gan thật, dám xâm phạm tới võ lâm danh môn chính phái, bây giờ chúng ta cho các ngươi nếm trước kiếm pháp Võ Đang.

“Keng, keng” hai tiếng, hai người rút trường kiếm ra khỏi vỏ, ánh chớp lóe lên, phân một tả một hữu tấn công Tôn Lan Đình.

Chàng tránh thân nói to:

- Bọn tại hạ không phải là Hắc Y giáo đồ...

Trường kiếm hai người không dừng quát to:

- Im lặng, hãy thu thập tên tiểu tử này rồi nói sau.

Hai người tung thân tới, Tôn Lan Đình phải buộc tránh thân:

- Xin cho tại hạ nói một lời, tại hạ đến tìm người...

Hai người ấy quát:

- Chúng đạo gia quyết không lưu tình với bọn Hắc Y giáo đồ, muốn nói gì

đến Diêm Vương mà nói!

Chính lúc ấy, trước mặt không xa kiếm quang chuyển động, một đạo nhân và bốn tục nhân đều cầm kiếm phi thân đến.

Năm người đến nơi, đạo nhân hỏi hai đạo nhân có mặt trước:

- Sự đệ, bọn này là Hắc Y giáo đồ ư?

Hai đạo nhân đáp càn:

- Chính vậy, các sư huynh tiến tới đi!

Sợ các bằng hữu nôn nóng động thủ, Tôn Lan Đình vội nói trước:

- Các đại ca chờ động thủ, việc này tiểu đệ sẽ có cách xử lý.

Đạo nhân mới đến đỏ mặt:

- Tiểu tử giỏi lắm, nếu ngươi anh hùng, ngươi dám một mình đánh với bảy người chúng ta không?

Tôn Lan Đình thấy bọn đệ tử Võ Đang quá ngang ngược, chàng đã hơi giận liền đáp:

- Không phải tại hạ khoe khoang gì nhưng tại hạ không hề có ý muốn đả thương chư vị!

Một đạo nhân vẩy trường kiếm quát lên:

- Hắc Y giáo đồ thật cuồng ngạo, các sư đệ lên!

Bảy người cùng nhẩy tới, Tôn Lan Đình lướt thân thoát khỏi vòng vây:

- Ai là Hắc Y giáo đồ?

Một đạo nhân đâm thẳng một kiếm tới quát to:

- Ta bảo ngươi là Hắc Y giáo thì đúng là Hắc Y giáo đồ.

Tôn Lan Đình lại lướt thân tránh kiếm tự nghĩ: “Bọn đạo nhân này cuồng ngạo như thế, đủ biết hàng ngày chúng cậy thế hiếp người đã thành thói quen. Đi lên núi nữa không biết còn cao thủ nào ẩn thân không, nhưng ta phải trị bọn này để ra uy với chúng”.

Bây giờ bảy tên thấy Tôn Lan Đình liên tục tránh kiếm tưởng chàng khiếp sợ, lại ngông cuồng gầm to:

- Lên!

Ánh chớp của thép lóe lên, bảy thanh kiếm từ bốn phương tám hướng đâm tới chàng.

Tôn Lan Đình đã nổi giận quát:

- Xin đắc tội!

Bảy đệ tử Võ Đang chỉ thấy hoa lên một cái, lập tức toàn thân đau nhói “loảng xoảng” mấy tiếng liên tiếp, toàn bộ ngã xuống đất.

Tôn Lan Đình gọi bọn Trương Long:

- Chúng ta đi thôi!

Trương Long hỏi:

- Bảy tên tiểu tử này chết chưa?

- Chúng ta không phải là kẻ địch của Võ Đang hà tất phải đả thương chúng, ta chỉ điểm vào mê huyết chúng, khi đến giờ chúng tự sẽ tỉnh dậy.

Một hàng người tiếp tục lên đường, liên tiếp gặp bọn canh gác núi Võ Đang hơn nữa đều không chịu nghe một lời phân giải cứ đồ riệt họ là Hắc Y giáo đồ, Tôn Lan Đình thấy không thể lý luận với chúng đành phải làm như lần trước, nhất loạt điểm huyết hết, bất giác đã đến Giải Kiếm Nhai.

Họ đến đây lại xảy ra sự xung đột với đệ tử Võ Đang, Thiên Nguyên chân nhân ra lệnh cho môn hạ đệ tử bày Cửu Cung Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm trận chuẩn bị quyết chiến cùng bọn Tôn Lan Đình. Cùng ngay lúc ấy trước cửa nam xuất hiện ba bốn chục người, do Ngạc Bắc Tam Kiệt huynh đệ họ Tăng dẫn đầu đang đi tìm các thủ hạ của Lưu Linh Hư để trả thù chúng đã bị tàn sát trong giang hồ, huynh đệ họ Tăng gầm vọng lên nam núi:

- Bọn nô tài môn hạ của Lưu Linh Hư đến đây chính là ngày các ngươi phải đền tội.

Thiên Nguyên chân nhân vừa thấy bọn người ấy, lông mày chau lại bực bội cúi xuống dưới nam núi đáp:

- Không biết chư vị anh hùng giá lâm tề phái nên không kịp nghênh đón. Bần đạo muốn hỏi một lời chẳng hay chư vị có vui lòng hồi đáp?

Trong võ lâm Võ Đang Tam Kiếm rất được tôn trọng nên lão đại trong huynh đệ họ Tăng là Thiết Tí Kim Cương Tăng Thiếu Hải vội đáp:

- Chúng ta tham kiến đạo trưởng, đạo trưởng muốn hỏi gì xin cứ hỏi!

- Hôm nay tề phái có việc riêng chưa thể đón tiếp chư vị, các người mà chư vị đang muốn tìm chính là địch nhân của tề phái, chỉ cần tề phái thắng được kẻ địch ấy coi như là báo thù cho chư vị, nếu chư vị tin bần đạo xin rút lui nếu vạn nhất bọn phái thất bại, lúc ấy chư vị tìm thù cũng không muộn, không biết chư vị có nể bần đạo nhường bước được chăng?

Thiết Tí Kim Cương Tăng Thiếu Hải cười ha hả:

- Đạo trưởng đã nói thế coi như chúng ta cùng một nhà, chúng tôi xin cáo từ.

- Được chư vị nhường bước bần đạo xin cảm tạ!

Đợi tất cả bọn huynh đệ họ Tăng ấy rút lui. Thiên Nguyên chân nhân quay về chỗ cũ nhìn Tôn Lan Đình nói:

- Các ngươi muốn đến Vân Hà cung gặp chương môn chúng ta không khó, chỉ cần các ngươi đủ sức thắng kiếm trận này và kiếm pháp bản đạo, bản đạo lập tức sẽ dẫn các ngươi lên núi.

Tôn Lan Đình chưa kịp đáp nào ngờ đại hán Trương Đồng đã vọt bắn tới trước kiếm trận gầm thét:

- Để đại gia ta bẻ cổ mấy đứa đàn bà đi tu này rồi sẽ vật râu lão đàn bà già đầu trọc kia!

Đại đao hấn vũ lộng lòng lộn, hấn bắt kẻ trận với không trận nhảy đến đạo nhân đứng gần hấn nhất, chém xuống đao.

Thiên Nguyên chân nhân thấy hấn chưa vào trận đã động thủ liền quát to:

- Tiểu tử hỗn láo, ngươi có hay biết hay không biết quy củ giang hồ

Trương Đồng căn bản không thèm nghe, trước mặt đại đao hấn sắp chém xuống đầu đạo nhân, nào ngờ Cửu Cung Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm trận đúng là có uy lực quỷ thần khó đoán, chỉ thấy chín thân hình nhất tề di động đã biến mất, đạo nhân đang bị đao chém xuống cũng không còn, tiếp đó bọn họ chạy như bay trận thể biến hóa bao vây Trương Đồng vào trong cửa Tử Môn.

Khi Trương Đồng xuất thủ, Tôn Lan Đình không kịp ngăn cản, chàng đã nghe từ lâu danh Cửu Cung Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm trận của Võ Đang, bây giờ thấy Trương Đồng đã bị bao vây trong trận lòng lấy làm nóng gấp ngậm ngưng tụ chân lực toàn thân chú ý vào cuộc chiến chuẩn bị Trương Đồng lâm nguy sẽ ra tay cứu liên.

Chàng gấp nhưng Trương Đồng lại không gấp chút nào, hấn đứng giữa trận trờng mắt nhìn quanh, một đạo nhân chĩa mũi kiếm vào giữa mặt hấn nhưng chưa động thủ.

Hấn há miệng cười quái dị rồi nhìn đạo nhân đứng giữa gầm to. Đại đao múa lộn lên chém nghiêng vào cầm đạo nhân ấy thật. Đây chính là đạo nhân ở vị trí Trận Nhân nên công lực cao nhất trong chín người lập thành trận kiếm, đạo nhân không hề chậm trễ, lập tức phát động trận thể, chỉ thấy trường kiếm y vậy mạnh không tiến lên mà lại thối lui, tạt qua Sinh Môn còn tám người khác, để hai người giữ hai cửa Hư Khai, sáu thanh trường kiếm phân thành ba trước ba sau đồng thời đâm tới Trương Đồng.

Đao của Trương Đồng chém xuống thình lình không thấy bóng dáng đạo nhân vừa rồi đâu, lại thấy trước mắt kiếm quang chuyển động, ba mũi kiếm sát rít gió đâm tới, phía sau lại có thêm ba mũi trường kiếm nữa hấn chưa kịp nhìn rõ.

Trương Đồng có một khuyết điểm là hễ động thủ là động thủ tới cùng, hấn thấy ba mũi kiếm đâm tới, hấn gầm lên một tiếng như sấm sét cuốc bộ vọt thẳng tới đại đao trong tay chém loạn xạ ba đạo nhân trước mặt không chống nổi nội lực của hấn, ba mũi kiếm sau đó cũng bị hấn đánh bật ra.

Trương Đồng xông thẳng tới nhìn thấy tên đạo nhân đầu tiên đứng không xa hẳn quát to:

- Tên đạo sĩ đàn bà kia, thì ra ngươi trốn ở đó ư?

Cước bộ tung lên, hắn xông thẳng tới đạo nhân ấy. Nào ngờ Trần Nhân lúc ấy đang đóng ở cửa Sinh Môn, Trương Đồng xông tới hướng ấy chính là hợp với cách phá giải kỳ môn độn giáp. Đạo nhân kia thấy hắn xông lại trong lòng cả sợ không dám nghênh tiếp, thân hình chuyển động cực mạnh lui về cửa Sinh vọt ra ngoài trận, miệng liên hồi hô lớn:

- Cữu Cữu Liên Hoàn, bắt đầu lại từ đầu.

Trương Đồng quyết đuổi theo đạo nhân vọt ra ngoài trận, thỉnh linh chợt thấy chín đạo nhân nhất tề xoay như chong chóng, trong chớp mắt lại vây lấy hắn, tên đạo nhân ấy vẫn đứng ở chính giữa ngưng thân đợi địch.

Bấy giờ Tôn Lan Đình đã nhận ra sự lợi hại của kiếm trận, chàng tự nghĩ:

“Trận này quả nhiên lấy số chín làm chủ tuần hoàn bất tận, trừ phi có người phá tan toàn bộ kiếm trận nếu không chớ mong thoát ra khỏi nó!”.

Lúc ấy kiếm trận đã lại phát động, tên đạo nhân làm Trần Nhân phát hiện ra Trương Đồng chỉ chuyên đuổi theo y nên không dám đứng ở ba cửa Hưu, Sinh, Khai nữa mà ra hiệu cho các đồng đạo xoay vòng tấn công. Trương Đồng mấy lần thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc không dám liều lĩnh nữa. Hắn cứ chạy lúc đông lúc tây trong trận, vừa mới ra khỏi màn kiếm này, kiếm quang bên kia lại chém vút tới bức bách hắn rống lên liên hồi, thở hồng hộc như trâu kéo cày dần dần đã tỏ ra đuối sức.

Lưu U Hương thấy tình hình ấy gọi cho Trương Long:

- Trương đại ca tới đây!

Trương Long bước tới gần nàng:

- Cô nương dặn ta việc chi?

Lưu U Hương chỉ vào kiếm trận nhỏ giọng nói:

- Trương đại ca sắp nguy đến nơi rồi, hãy dẫn bảy bộ hạ xông vào trong trận thử xem uy lực kiếm trận họ ra sao?

Trương Long vẫn đang muốn động thủ nghe lệnh tiểu chủ nhân liền hô lớn:

- Các người tiến hết lên!

Bọn thủ hạ Lưu Linh Hư nhất tề xông vào kiếm trận. Các môn hạ Võ Đang phái đứng bên ngoài không hề ngăn cản, chỉ có Thiên Nguyên chân nhân nói với Thiết Quan đạo nhân:

- Ngươi vào thay thế Đạo Duyên giữ Trần Nhân!

Thiết Quan đạo nhân vâng một tiếng thân hình vọt lướt vào trong trận,

không lâu từ trong trận có một đạo nhân phi thân ra, đạo nhân ấy xem ra còn khá trẻ tuổi.

Trương Long vào trận suy tính: “Kiếm trận các ngươi bắt quá chỉ có chín người, chúng ta cũng có chín người, chúng ta cứ giết bừa hết xem còn có trận với không trận gì nữa không!”.

Lão đang suy tính chợt thấy trước mặt có đạo nhân chạy sát tới vội vàng lão quát lớn xuất chiêu Khai Bì Thủ đánh thẳng vào giữa đạo nhân ấy.

Đạo nhân ấy không đỡ cũng không đánh vẫn chạy như chong chóng quay như vù như chẳng thèm nhìn thấy chiêu của Trương Long, chiêu lão họ Trương chưa tới nơi, hai bên tả thủ đã thấy ánh chớp lóe lên, hai thanh trường kiếm đâm tới hai bên sườn, nếu lão không thu chiêu kịp thì tất sẽ thụ thương. Trương Long cả sợ bước tới trước tránh luôn hai kiếm, thân hình chưa kịp đứng yên, trước mắt tiếng gió lại rít, ba trường kiếm đan thành một màn kiếm từ trên đầu chém xuống.

Trương Long vừa thoái vừa tiến tránh luôn ba kiếm, song chiêu lão vung lên quét tới ngang lưng một đạo nhân. Đạo nhân ấy cũng chẳng đỡ chẳng tránh chạy theo vòng cũ, song chiêu lão tự đánh vào khoảng không, thình lình lại thấy kiếm quang chuyển động, ba trường kiếm phân ra ba phương hướng đâm tới, bức bách lão luống cuống tay chân liên tiếp phải tránh thân mới tránh nổi ba kiếm ấy.

Ngay lúc ấy hốt nhiên Thiết Quan đạo nhân tại giữa kiếm trận hét to:

- Cứu Cứu Liên Hoàn, Lục m Tam Dương, phi hành mau thêm!

Ngũ âm vừa dừng, chín đạo nhân đột biến thân pháp, chạy như ngựa phi trước tiến sau thối rất có thứ tự, trong trận pháp tức đầy bóng kiếm quang khiến Trương Long bị áp lực càng nặng.

Không chỉ một mình Trương Long bị khốn khó, tất cả mọi người khác đều như thế, những mũi trường kiếm tấn công liên tục nếu không ba thì sáu hiểm nguy khó lường không biết đường nào phòng bị. Tôn Lan Đình ở ngoài kinh tâm động phách, chẳng biết thời gian càng dài kéo dài chín người ở trong trận không chết cũng bị thương, chẳng vội ôm quyền hướng về Thiên Nguyên chân nhân:

- Vãn bối xin một điều mong lão tiên bối ra lệnh ngừng tay, vãn bối nguyện sẽ một mình thay thế cho chúng nhân.

Thiên Nguyên chân nhân cười nhạt:

- Võ Đang kiếm trận ta có quy củ chưa phân thắng bại chưa dừng tay, tiêu tử ngươi bây giờ đã biết Võ Đang phải chúng ta lợi hại đến bậc nào chưa?

Chàng cau mày:

- Dù như thế nào, lão tiên bối không nên cầm vũ bối ra tay chứ?
- Bần đạo không hề ngăn cản!

Trong lòng Tôn Lan Đình giận lắm nhưng không dám thất lễ, chàng vẫn ôm quyền nhìn Thiên Nguyên chân nhân:

- Xin tha tội cho vũ bối!

Dứt lời chàng chậm chậm bước về hướng kiếm trận, đi đến trước trận chàng chưa vội vào, chàng cất tiếng hú dài cất thân bay vọt lên, trên không trung chuyển thân liên tiếp mấy cái sử chiêu thức Phi Ưng Bác Thố bắn thân xuống giữa trận kiếm, chân vừa chạm đất song thủ tách ra chụp trúng hai đồng tử kiếm và cầm đồng, hai tay chàng vung lên quang hai đồng tử văng ra ngoài trận.

Thiên Nguyên chân nhân nhìn thân pháp của Tôn Lan Đình tự nghĩ, người thiếu niên này nhận là đệ tử của Thần Long Tôn Giả nhưng xem ra công lực y còn cao hơn cả Thần Long Tôn Giả, sao lại có đồ đệ công lực cao hơn sư phụ, có lẽ là bọn Hắc Y giáo đồ mạo nhận để ly gián Võ Đang và Thất Tuyệt Võ Lâm thiếu niên này đáng là địch thủ duy nhất của Võ Đang không nên khinh thị y.

Nghĩ tới đó chân nhân nói nhỏ với một đạo nhân đứng bên cạnh:

- Kẻ địch mạnh lắm, người mau lên Vân Hà cung bẩm báo tình hình ở đây để chương môn sớm chuẩn bị.

Đạo nhân ấy vâng lệnh đi liền. Tôn Lan Đình sau khi quăng hai đồng tử ra ngoài liền thấy kiếm quang lóe lên, ba mũi kiếm chớp nhoáng đâm tới, chàng ấn sức xuống đầu mũi cước thuận thế bắn ngược lên, ba kiếm ấy đâm vào khoảng không, chàng xoay chuyển chiêu thức Nga Hồ Bốc Thực bắn thân xuống, song thủ vươn mạnh quăng hai bộ hạ của Lưu Linh Hư ra ngoài trận chỉ còn lại Trương Đồng vẫn bị vây khốn trong ấy.

Sau khi xoay chuyển vài lần trên không trung. Tôn Lan Đình rơi thân ra ngoài trận kiếm, chàng tự nghĩ: “Trương Đồng là người lỗ mãng, nếu ta chụp hắn quăng ra nhất định hắn sẽ ghì xuống, với thần lực của hắn ta không thể quăng ra nổi, lại làm trò cười cho thiên hạ!”.

Bây giờ Trương Đồng bị vây khốn rất nguy cấp trong trận bị bức bách đến độ gào thét liên hồi. Tôn Lan Đình nguyên định quăng hết người của Lưu U Hương ra rồi một mình chàng vào trận thử xem uy lực của kiếm trận đến đâu, nhưng hiện giờ không có cách nào cứu Trương Đồng ra được, chàng đành van nài Thiên Nguyên chân nhân:

- Vũ bối không thể đem vị bằng hữu kia ra, xin chân nhân tiên bối vì thương hân lỗ mãng tạm ra lệnh dừng tay. Sau đó vũ bối vào trận một mình

xin lãnh giáo, nếu không chớ trách vãn bối đành hạ thủ đả thương người.

Thiên Nguyên chân nhân vừa rồi đã nhìn thấy thân thủ chàng biết chàng không hề nói khoác. Chân nhân đã định ra lệnh dừng trận lại rồi nhưng rồi lại nghĩ: “Nếu người đả thương người trong trận thì có gì đáng nói chỉ cần người ở ngoài mà vẫn đả thương được người mới đáng kể”.

Nghĩ vậy, chân nhân lạnh lẽo đáp:

- Người cứ vào trận ác chiến, trước chỉ tên lỗ mãng này ra khỏi trận, bản đạo không có quyền ra lệnh dừng trận, lúc này bản đạo nói rồi, đó là quy củ của bốn phái.

Tôn Lan Đình vẫn giữ ý muốn phá kiếm trận một mình, chàng không nói gì nữa, chuyển thân lại đối diện với kiếm trận quát to:

- Trương đại ca ra mau!

Chàng hữu chương đảo lộn, một luồng kinh lực cuốn tới kiếm trận. Bên cạnh Thiên Nguyên chân nhân nhìn thấy Tôn Lan Đình đột ngột chuyển thân, đã chuẩn bị đề phòng chàng ở ngoài trận đả thương người, bây giờ thấy chàng đã động thủ thật liền găm lên:

- Tiếp chương!

Song chương cùng đẩy tới, một luồng cuồng phong ào thẳng tới sau lưng chàng. Tôn Lan Đình nghe sau lưng có tiếng gió lạ, nhận ra kinh lực ấy không nhỏ, chương lực tay hữu chàng không thu hồi, tả chương ngoắc về sau nghênh tiếp.

“Bình” một tiếng dữ dội. Tôn Lan Đình động chuyển nhẹ, Thiên Nguyên chân nhân bị chấn động đỏ mắt tía tai lùi lại nửa bước. Tôn Lan Đình phát ra một kinh phong nhu hòa đến kiếm trận, chính có hai đạo nhân đứng trước mặt, kinh lực ôn nhu ấy cực mau cuốn hai đạo nhân bốc cao vọt lên quãng qua kiếm trận rơi xuống đất không hề bị thương vì lực rơi khá nhẹ.

Đại hán Trương Đồng trong trận nghe tiếng quát của Tôn Lan Đình, hấn cất tiếng gào lên:

- Tôn huynh đệ, đừng có dây vào việc của ta! Đến giờ ăn cơm rồi chẳng?

Vừa nói hấn vừa từ chỗ khuyết của kiếm trận đi ra, kiếm trận lúc ấy đang hỗn loạn lập tức dừng lại. Thiên Nguyên chân nhân bị lùi lại nửa bước trong lòng kinh dị, thỉnh linh sức nhớ ra khi luồng chương lực của chàng đánh ra có gì lạ giống như công phu “cách không vận khí” chỉ có trong truyền thuyết, chân nhân càng kinh dị hơn nữa, hai hàng lông mày co giật nhìn Tôn Lan Đình, ú ớ bật kêu:

- Người... người thực sự... là ai? Sao lại có công phu cả trăm năm như thế?

Tôn Lan Đình xoay thân sang:

- Xin lão tiên bối chớ đa nghi, văn bối chính là đệ tử của Thần Long Tôn Giả Cốc Tang Điền, hiện giờ đã cứu hết người trong trận, xin hãy ra lệnh cho các vị đạo trưởng bố trí lại trận kiếm để văn bối bước vào thử phá giải xem.

Thiên Nguyên chân nhân nhún vai:

- Với công lực của các hạ, kiếm trận không đủ sức giữ các hạ, vừa rồi các hạ phản chân một chương, bản đạo coi như đã thử không cần phải tỷ thí nữa, bản đạo tự nguyện dẫn các vị đến gặp chương môn nhân ngay bây giờ!

Trước đây Tôn Lan Đình thấy Thiên Nguyên chân nhân cuồng ngạo chàng lấy làm khó chịu, bây giờ nghe chân nhân thẳng thắn nhận thua, bao nhiêu ác ý về lão tan biến hết. Chúng nhân theo Thiên Nguyên chân nhân đi vòng con đường núi hiểm trở dần cao lên, lại vượt qua một đầu núi nữa, trước mặt bỗng nhiên không gian mở rộng, một tòa lâu đài rực rỡ, khí tượng huy hoàng hiện ra ngay tầm mắt, chung quanh bốn bề sơn minh thủy tú cảnh vật thanh u đúng là tiên cảnh dưới trần gian.

Trước cổng cung điện có một hàng hơn mười đạo nhân trung niên vây giữa là hai đạo nhân râu tóc bạc phơ tiên phong đạo cốt siêu nhiên xuất trần, vừa nhìn biết ngay hai lão nhân nhất định là chương môn Thiên Cơ chân nhân danh chân võ lâm và sư đệ Thiên Huyền chân nhân.

Lúc bấy giờ trời đã tối, trước cửa cung trên hơn mười cái đèn lồng soi sáng rực cái biển hoành treo trên cao viết ba chữ vàng “Vân Hà cung”.

Đoàn người Tôn Lan Đình đi tới gần. Thiên Nguyên chân nhân bước vội lên trước mặt lão nhân cung kính:

- Khải bẩm chương môn sư huynh, khách đã tới

Vừa nói hắt vừa quay lại chỉ vào Tôn Lan Đình:

- Vị Tôn thiếu hiệp này tự xưng là đồ đệ của Thần Long Tôn Giả Cốc Tang Điền nhưng công lực thiếu hiệp thâm hậu như người luyện hơn một trăm năm xứng đáng gọi là kỳ nhân hiếm có của võ lâm, sư đệ không đủ bản lĩnh vừa bại dưới tay y, xin được nghe chương môn sư huynh định đoạt.

Công lực của Thiên Nguyên chân nhân có thể nói chỉ thua có chương môn sư huynh thế mà lão tự nhân vừa mới bại vì Tôn Lan Đình khiến chúng nhân Võ Đang kinh ngạc, lại thấy chàng còn quá trẻ, nếu không nghe tự miệng Thiên Nguyên chân nhân nói ra không ai dám tin đó là sự thật

Tôn Lan Đình bước lên một bước ôm quyền vái Thiên Nguyên chân nhân sát đất:

- Đệ tử Thần Long Tôn Giả Cốc Tang Điền là Tôn Lan Đình bái kiến chương môn tiên bối, vừa rồi dưới Giải Kiếm Nhai văn bối có phân mạo

phạm, xin được rộng lượng hải hà.

Võ Đang chưởng môn Thiên Cơ chân nhân hai mắt chú mục vào Tôn Lan Đình nhìn rất kỹ rồi lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là đồ đệ của Cốc Tang Điền hay là sư phụ của hần?

Chàng nghiêm mặt:

- Cốc Tang Điền là gia sư.

Thần quang trong mắt Thiên Cơ chân nhân lóe lên:

- Ta chỉ nghe rằng công lực sư phụ phải cao hơn đồ đệ chứ chưa nghe đồ đệ lại công lực cao hơn sư phụ, mà dù có đi nữa cũng phải sau nhiều chục năm thành tài, các hạ tuổi còn quá trẻ mà đã có công lực trăm năm hoặc là đã gặp kỳ ngộ gì chăng? Tạm thời chưa nói chuyện ấy nhưng bản tòa nghe truyền báo ở Giải Kiếm Nhai các hạ đã thi triển mấy loại công phu như Truyền m Nhập Mật đều không phải do Cốc Tang Điền truyền dạy các hạ, nói các hạ là đồ tử của hần làm sao đủ để người tin được, bản tòa đâu phải trẻ con để các hạ lừa dối?

Vừa dứt lời chưởng môn dùng tay chỉ vào Lưu U Hương hỏi tiếp:

- Còn nữ tử này là người nào?

Chàng đáp:

- Lưu U Hương nghĩa tử Bất Lão Thần Quân.

- Bất Lão Thần Quân tái xuất giang hồ, bản tòa có biết, còn các người kia có lẽ đều là thủ hạ Thần Quân?

- Đúng vậy.

- Cốc Tang Điền không hề lai vãng với Bất Lão Thần Quân sao các người lại đi cùng nhau, còn bản phái và Thất Tuyệt võ lâm có giao tình sâu đậm tuyệt không thể bị các hạ tìm cách ly gián, bao nhiêu mưu kế của các hạ tưởng sẽ uổng phí thôi.

- Còn vị đại hán mặt đen kia là ai?

- Người ấy họ Trương tính tình thô lỗ nhưng chất phác chỉ là bạn kết nghĩa dọc đường của vân bối.

Thiên Cơ chân nhân cười gằn:

- Bọn các người hỗn tạp chẳng ra môn phái nào cả, phải chăng do Hắc Y giáo đồ phái tới đây, đã dám vào bản phái sao không có gan nói thật mà còn giấu giếm?

Câu ấy gần như khẳng định bọn chàng là giáo đồ của Hắc Y giáo chàng vô cùng buồn bã chán nản đáp:

- Vân bối đến đây một là để tìm sư phụ Cốc Tang Điền, hai là từ lâu đã nghe quý phái là phát nguồn của võ lâm, ngưỡng mộ Tam kiếm hợp bích của

chương môn tiền bối thiên hạ vô địch nên tiện thể xin được bái yết, ngoài ra không còn ý gì khác nữa.

Thiên Cơ chân nhân cười nhạt:

- Cốc Tang Điền hoàn toàn không phải là người của phái Võ Đang, các hạ tới đây tìm hắc có khác nào tìm sao trên trời, còn các hạ ngưỡng mộ Tam kiếm hợp bích thì chỉ cần các hạ thắng được bốn tọa, chúng ta sẽ không để các hạ thất vọng. Riêng về số vàng bạc mà quý giáo cần đòi chúng ta cũng đã chuẩn bị xong không thiếu một phân lượng, các hạ đánh bại được “Tam kiếm hợp bích” lập tức bản tọa sẽ dâng lên quý giáo và từ nay trở đi sẽ coi như thần phục tùy Hắc Y giao sai khiến.

Tôn Lan Đình nghe chương môn lão nhân càng lúc càng hiểu lầm vội vàng phân biện:

- Sư phụ Cốc Tang Điền biết chuyện đêm nay Hắc Y giáo đến đây thu vàng bạc nên quyết định đến chi viện cho quý phái. Do đó nên vẫn bồi mới tìm đến gặp người, xin tiền bồi chó hiểu lầm.

Thiên Cơ chân nhân quát:

- Im miệng! Chuyện của bốn phái không cần Cốc Tang Điền phải lo tới, dù các hạ có hoa ngôn xảo ngữ đến đâu bản tọa cũng biết ý đồ các hạ đêm nay là dẫn bọn Hắc Y giáo đến đây, nếu chưa giải quyết sinh tử tồn vong, chưa ai cam tâm. Các hạ đại biểu cho Hắc Y giáo, có bao nhiêu bản lĩnh cứ thi triển hết đi.

Tôn Lan Đình biết chương môn quá nặng thành kiến với chàng có phân giải cũng chỉ là vô ích, chàng nhanh đáp:

- Chư vị nhất quyết đồ cho vẫn bồi là Hắc Y giáo đồ, dù vẫn bồi phân biện mãi cũng là vô dụng. Trong lúc sư phụ chưa đến, vẫn bồi nguyện xuống núi chứ quyết không động thủ cùng tiền bối.

Thiên Cơ chân nhân trịnh trọng đáp:

- Chưa đến nỗi chết, chỉ cần các hạ vượt qua được “Tam kiếm hợp bích”, nếu các hạ thực không phải Hắc Y giáo đồ, nhất định chúng ta sẽ tập hợp bản phái đệ tử tổ chức đại lễ cung kính tiền các hạ xuống núi, sau này bất cứ trường hợp nào hễ có mặt các hạ, đệ tử Võ Đang tuyệt không động thủ nữa.

Nói dứt câu ấy, lão “hừ” một tiếng tiếp luôn:

- Còn như người là Hắc Y giáo mà vẫn thắng được “Tam kiếm hợp bích” để khỏi hổ thẹn với chư vị tổ sư, bản tọa sẽ xin tự vẫn ngay trước mặt các hạ để tạ tội.

Chàng nghe lão quyết liệt như thế càng không muốn động thủ với lão, ngữ khí chàng hòa hoãn:

- Nếu đã đến rồi không động thủ không được, vẫn bói xin được đề nghị hãy đợi chuyện giữa quý phái và Hắc Y giáo kết thúc xong, chúng ta động thủ cũng không muộn.

Thiên Cơ chân nhân lạnh lùng:

- Bản phái không cần các vị tương trợ và cũng không dám sơ suất tin ở các vị, chỉ mong động thủ ngay bây giờ để kết thúc tranh chấp.

Tôn Lan Đình ánh mắt lóe sáng:

- Như vậy cũng được, đêm nay quý phái có cường địch khác, xin tiên bói hãy tốc chiến, tốc quyết để tránh mọi sự phiền phức, vẫn bói xin tự nguyện một mình lãnh giáo uy lực của “Tam kiếm hợp bích”.

- Bảo tòa xin tuân lệnh.

Thiên Cơ chân nhân chuyển thân hướng về hai sư đệ Thiên Huyền và Thiên Nguyên, ra lệnh:

- Mời nhị vị sư đệ vào vị trí.

Dứt lời lão đón lấy thanh trường kiếm từ một đạo nhân đứng gần nhẹ nhàng lay động, mũi kiếm ngân lên bắn ra muôn vạn ánh sao chứng tỏ công lực thâm hậu vượt qua bình phàm.

Sau hai tiếng “soạt” như rồng ngâm. Thiên Huyền, Thiên Nguyên cũng đã rút kiếm ra khỏi vỏ thân hình cùng chuyển động bày thành thế trận hình tam giác với Thiên Cơ chân nhân dồn Tôn Lan Đình vào giữa.

Thiên Cơ chân nhân hỏi:

- Nếu các hạ cần binh khí xin cứ dặn dò, chúng ta tức thì cung ứng.

Hào khí chàng ngất trời, lớn tiếng đáp:

- Vẫn bói không quen dùng binh khí, xin tam vị tiên bói chớ cho là có y khinh thường.

Thiên Cơ chân nhân quát một tiếng lạnh lạnh:

- Các hạ chú ý đây.

Trường kiếm rung lên rít lên một hồi gió ẩn tàng sấm sét từ từ đâm tới Tôn Lan Đình.

Chương Thứ Mười Ba: Vân Hà Cung, Tam Kiếm Hợp Bích

o O o

Tôn Lan Đình thấy lão đi rất chậm nhưng mũi kiếm lại rít lên liên hồi tự biết lão đã dồn công lực toàn thân lên kiếm, loại kiếm pháp này rất khó chống đỡ. Chính lúc ấy cạnh thân chàng tiếng rít gió lại cất lên, trường kiếm của Thiên Huyền chân nhân chậm chạp đâm tới, tiếng kêu của kiếm lão khác hẳn với tiếng kêu của kiếm Thiên Cơ chân nhân, âm thanh của nó có phần thánh thót dễ nghe hơn. Lại một hồi kiếm rít nữa âm thanh hết sức nhu hòa, trường kiếm của Thiên Nguyên chân nhân cũng chậm chạp đâm tới.

Tôn Lan Đình đứng ngay chính giữa không đỡ không tránh cả ba mũi kiếm đến cách chàng còn ba tấc, chàng quát lên một tiếng lớn hai tay chớp nhoáng vung lên, tay phải vỗ về phía Thiên Cơ chân nhân, tay trái vung hai ngón búng mạng vào thân kiếm Thiên Huyền chân nhân còn cước phải đá nghiêng về phải cổ tay cầm kiếm của Thiên Nguyên chân nhân.

Một tay vỗ một tay búng của chàng đầy kinh lực, chương và chỉ chưa đến mục tiêu, đối phương đã thấy chân lực tới trước, tự biết quá lợi hại, hai mũi trường kiếm đâm tới rất chậm nhưng thu về cực nhanh, trong một nháy mắt hai đạo nhân đã thu hồi trường kiếm. Còn Thiên Nguyên chân nhân thấy cước chàng đá tới kinh phong cuốn theo, không dám chậm trễ phải lật ngang tránh thế cước, trường kiếm thuận thế thu hồi.

Ba đạo nhân không tấn công nữa, vây chặt lấy Tôn Lan Đình, ba thân hình bắt đầu chạy xung quanh chàng, tốc độ chạy không mau nhưng thỉnh thoảng lại phát ra những âm thanh kiếm run lạnh người. Tôn Lan Đình lấy làm kỳ lạ chú ý nhìn ba đạo nhân thấy họ đều cầm kiếm tay phải, tay trái không ngừng búng vào thân kiếm, lúc này tiếng rít của ba trường kiếm đều khác nhau bây giờ âm thanh của ba thanh kiếm vẫn hoàn toàn khác nhau, Tôn Lan Đình không hiểu bọn họ có dụng ý gì chàng vội ngưng tụ công lực đợi ứng biến.

Dần dần âm thanh do búng kiếm phát ra mau chậm bất định kết thành một khúc nhạc kỳ dị khiến người nghe mê man thần bí muốn nhắm mắt ngủ. Tôn Lan Đình cả kinh vội vàng định thần tĩnh khí đồng thời mắt vẫn quan sát bốn phương đề phòng họ đột nhiên tấn kích. Ngoài kia hơn mười đệ tử Võ Đang ngồi khoanh chân dưới đất từ lúc nào, ai nấy đều cúi đầu bất động. Còn bên cạnh đó đại hán Trương Đồng bị khúc nhạc thôi miên vật ngã nằm ngủ ngay tại chỗ. Lưu U Hương và các bộ hạ khác đang ngồi khoanh chân dưới đất vận công chống cự lại âm khúc ấy.

Tôn Lan Đình không biết đó là loại công phu gì, chàng đâu biết đó là một tuyệt kỹ của cổ nhân dựa theo tiếng kiếm kêu mà chế tác thành, muốn đánh

khúc nhạc kiếm này phải có công lực cực cao búng vào thân kiếm thành ngũ âm Cung, Thương, Độc, Chủy, Giác phối hợp thành một khúc nhạc thôi miên kỳ dị khiến người nghe phải chìm vào giấc ngủ hôn mê.

Khi đối địch cùng người khác búng ra khúc nhạc này phối hợp cùng thủ pháp kỳ quái thi triển cùng với tám mươi một thế Cửu Cung Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp sẽ đạt đến chỗ thần hiệu uy lực vô cùng.

Sau khi ba đạo nhân sáng tạo ra Tam Kiếm Hợp Bích này lập tức họ biến thành vô địch võ lâm xưa nay chưa từng thất bại vì kiếm thủ nào, được võ lâm xưng tụng là Tam Kiếm Hợp Bích. Tôn Lan Đình đang ngưng thần đợi địch, thình lình trước mặt hàn quang chuyển động khí lạnh bức người, ba thanh trường kiếm như ba con ngân long đảo lộn phát ra những tiếng ong ong đâm tới chàng.

Tuy họ đâm kiếm tấn công nhưng khúc nhạc kiếm kỳ dị ấy vẫn chưa hề chấm dứt, trái lại công lực càng mạnh công dụng của nó càng lớn, lọt vào tai mọi người bên ngoài ai nấy đều hết hoảng không thể tự chủ.

Tôn Lan Đình thấy ba mũi kiếm công đến không hề hoảng loạn thi triển Tiềm Long Hoán Bộ trong Tiềm Long thân pháp, thân hình chàng chuyển động tránh ba mũi kiếm, hai tay chàng phiến đảo tách ra nhắm chụp tới mạch môn Thiên Cơ, Thiên Nguyên buộc hai lão nhân phải vội trăn thân qua biến chiêu, thu chiêu.

Cửu Cung Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp của Võ Đang nổi tiếng võ lâm đã lâu, xưa nay được xưng tụng là kiếm thuật chính tông. Ba người cùng hợp thủ thi triển, mỗi chiêu ba thức, thức nào thức nấy liên miên bất tuyệt như sông dài biển lớn, sóng vỗ liên hồi. Thoáng chốc đấu trường toàn là ánh kiếm quang, kiếm khí xung thiên khiến trời đất phải biến sắc, quỷ khóc thần sầu.

Tôn Lan Đình không ngờ Tam Kiếm Hợp Bích lại lợi hại đến thế, lòng chàng lấy làm kinh dị. Chàng lập tức thi triển hết thân pháp tiểu xảo, chỉ thấy thân ảnh chàng vừa tiến đã thoái xoay chuyển lúc tả lúc hữu, cầm và chụp bắt, người chàng như con rồng dẫn nước, kinh phong bắn ra xung quanh lúc công lúc thủ hoàn toàn không có dấu hiệu hạ phong. Có lẽ ba đạo nhân đã gặp phải kinh địch đầu tiên từ khi sáng tạo ra Tam Kiếm Hợp Bích. Diện sắc họ hết sức nghiêm trọng không dám sơ suất tí nào. Thời gian càng kéo dài Cửu Cung Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm pháp đã tuần tự thi triển hết chiêu số mà đối phương tinh thần vẫn an định không có chút nao núng.

Họ lại lần lượt thi triển kiếm pháp một lần nữa, cả ba đã rịn mồ hôi trên trán, chân khí yếu dần nhưng cố nghiền hết sức tiến kích. Bây giờ Tôn Lan

Đình đã nhận rõ từng chiêu số của họ, chàng càng đánh càng thấy nhẹ nhàng thoải mái nhưng chàng không muốn hạ nhục ba đạo nhân ở đây nên cố ý kéo dài thời gian đợi sư phụ tới may ra có thể cứu vãn tình thế.

Vì có liên quan đến danh dự môn phái, ba đạo nhân tuy đã mệt mỏi lắm nhưng không ai dám sơ hở tí nào, chiêu số càng lúc càng chậm, khúc nhạc kỳ dị đã ngừng bật từ bao giờ chỉ còn lại tiếng thở dốc mệt mỏi của họ...

[thiếu một đoạn]

... một tảng đá lớn, sau lưng tảng đá ấy có một lão nhân đầu trọc bóng dùng chân đá vào một thân hình nhỏ bé nằm ngủ say dưới đất, lão hạ giọng kêu:

- Tiểu tử, còn ngủ ư, mau dậy đi thôi.

Tiểu tử ấy ngáp liền mấy cái liền dụi mắt ngồi dậy nhỏ giọng nói:

- Tiếng đàn kiếm của ba lão già kia thật lợi hại, bắt lão tử ngủ một giấc say như chết!

Lão nhân trọc đầu cúi xuống giận dữ quát nhỏ:

- Tiểu tử dám xưng với ai là lão tử, muốn chết phải không?

Tên bé nhỏ kia hình như rất sợ lão nhân, vội vàng cười nịnh bợ:

- Ta chửi ba lão già kia chứ đâu dám hỗn với lão tiền bối.

Lão nhân hừ một tiếng:

- Lần sau liệu hồn đây!

Hai người ấy chẳng phải ai xa lạ mà chính là Đại Đầu Quỷ Vương Bá và Thác Bát Tiên Ông Trác Bất Quần do Hắc Y giáo phái đến Võ Đang thu tiền bạc và làm sứ giả cho Hắc Y giáo. Khi hai tên ấy mò đến gặp đúng lúc Thiên Cơ chân nhân và hai sư đệ quyết chiến với Tôn Lan Đình. Trác Bất Quần thấy có Tôn Lan Đình ở đây lão kinh sợ chán nản định quay về nhưng rồi lão suy tính:

- Bọn họ đối địch nhau càng có lợi cho ta, chỉ bằng ta ở đây coi hai con hổ quyết đấu, đợi chúng phân thắng bại rồi sẽ quyết định hành động.

Nào ngờ Tam Kiếm Hợp Bích của Võ Đang quá lợi hại đã vật ngã Đại Đầu Quỷ ngủ một giấc say mê. Trác Bất Quần công lực thâm hậu hơn đã kịp định thần không nghe khúc nhạc ấy. Hiện tại tuy cuộc đấu không phân thắng bại nhưng Trác Bất Quần nhận định Tôn Lan Đình tất thắng, sau lại thấy chàng kéo dài thời gian lão không biết vì sao nên rất lấy làm kỳ quái. Lão chỉ hận sao Tôn Lan Đình không thắng ngay rồi rời khỏi chỗ này, lão sẽ thừa cơ hội ba lão đạo nhân đang mệt mỏi xuất hiện cường bức hoặc tru diệt.

Lão liếc Đại Đầu Quỷ một cái hạ giọng nói nhỏ:

- Phúc người còn khá lắm đó. Tiểu tử họ Tôn kia đi rồi, nếu chúng không

chịu đầu hàng ta sẽ giết hết rồi cho người lên làm chương môn.

Đại Đầu Quỷ cười nịnh:

- Đó là nhờ tiền bồi giúp đỡ.

Hai tên ma đầu đang trò chuyện thành linh nghe từ xa có tiếng gầm lớn:

- Nghịch đồ to gan dám xúc phạm bậc tôn trưởng!

Cùng với tiếng gầm đã xuất hiện một lão nhân râu tóc bạc xám, chính là Thần Long Tôn Giả Cốc Tang Điền. Tôn Lan Đình cả mừng thân hình vọt ra khỏi trận đấu kêu to:

- Sư phụ!

Chàng vọt đến bên Cốc Tang Điền, nắm lấy tà áo lão, nhìn thẳng vào diện sắc sư phụ rồi quỳ xuống lạy ba lạy, khi đứng lên chàng nói:

- Sư phụ, nửa năm nay lão nhân gia có an khang?

Cốc Tang Điền vốn định trách mắng chàng nhưng thấy thái độ chàng cung kính

[thiếu một đoạn]

- Có chút hiểu lầm, sư phụ đến giải quyết thật đúng lúc.

Cốc Tang Điền nhìn qua ba lão đạo nhân thấy cả ba đang chống kiếm điều tức vận khí, lão bước đến bên chương môn Võ Đang ôm quyền thi lễ:

- Nghịch đồ không biết, Cốc mỗ sẽ phạt tội sau, xin chương môn nể mặt Cốc mỗ tha thứ cho y một lần.

Thiên Cơ chân nhân đỏ ửng mặt đáp:

- Điều đó không nên trách lệnh đồ. Tuy y bất chấp quy củ vượt qua Giải Kiếm Nhai nhưng cũng tại đệ tử bản phái vu hãm cho y trước, chúng ta bỏ qua việc ấy, không biết đêm nay Cốc thí chủ đến đây có việc gì?

Cốc Tang Điền không muốn nói thật nên tìm lời tránh né:

- Vì chuyện Hắc Y giáo gây hấn với Thất Tuyệt, tại hạ không biết chúng ẩn thân ở đâu, nghe đồn đêm nay chúng tìm đến đây gây sự nên tìm đến xem bọn giáo đồ ấy là những nhân vật nào.

Thiên Cơ chân nhân lạnh lùng nói:

- Vừa rồi lệnh đồ có nói Cốc thí chủ đến đây ý muốn chi viện cho bản phái. Tuy Võ Đang phái chẳng có nhiều cao thủ nhưng thà tan vỡ chứ không ỷ lại nhờ cậy người khác. Ý tốt của thí chủ bản phái không dám nhận đâu.

Cốc Tang Điền trừng mắt nhìn Tôn Lan Đình, rồi đáp:

- Xin chớ nghe lời nói loạn bậy bạ của nghịch đồ, đêm nay tại hạ chỉ dám nhận là vì thù riêng mà tới đây chứ đâu nhắc tới hai chữ “chi viện”.

Thì ra lão dự định chuyện đêm nay nếu chưa đến nỗi bất đắc dĩ thì chưa lộ diện, vì vậy có đến rất muộn, nào ngờ lại gặp Tôn Lan Đình động thủ buộc

lão phải miễn cưỡng xuất hiện ngăn cản.

Thiên Cơ chân nhân không tiện truy vấn thêm nên chuyển câu chuyện:

- Lễ ra bản tòa phải mời thí chủ vào cung uống trà nhưng vì thời gian gấp rút bọn Hắc Y giáo chắc sắp tới nơi chi bằng cứ ở đây đợi cường địch.

Cốc Tang Điền đáp:

- Nếu quý phái cần bố trí nên cứ tự nhiên, không cần khách sáo.

Thiên Cơ chân nhân nhìn Tôn Lan Đình một cái, lão thở dài:

- Như gặp cường địch thực sự thì bố trí cũng vô ích, chẳng bằng không bố trí gì cả tùy theo mệnh trời.

Xưa nay lão vẫn tự tin vào Tam Kiếm Hợp Bích, từ sau khi động thủ với Tôn Lan Đình, lòng tự tin ấy tan biến nên lo lắng không yên.

Cốc Tang Điền nhìn thấy Lưu U Hương liền hỏi Thiên Cơ chân nhân:

- Những người này tại hạ nhận ra đều là bộ hạ của Bất Lão Thần Quân, không biết vì sao lại có mặt nơi này?

Thiên Cơ chân nhân đáp:

- Họ đều là đồng bạn của lệnh đồ đây.

Cốc Tang Điền trầm sắc mặt quay sang Tôn Lan Đình:

- Vì sao ngươi lại kết bạn với mấy người ấy?

Chàng đáp:

- Họ đều là ân nhân cứu mạng của con nên cùng tới đây với con.

Trước mặt các đạo nhân Võ Đang, Cốc Tang Điền không tiện truy vấn, chỉ thở dài buông thông:

- Thụ ân của người đương nhiên phải có báo đáp, nhưng chớ quên nam nữ thụ thụ bất thân và kéo liên lụy vào thân.

Tôn Lan Đình không dám nói gì cúi đầu vâng dạ. Thiên Cơ chân nhân nhìn chàng lộ thần quang tựa hồ như công lực cao hơn sư phụ chàng rất nhiều, bất giác buột lời:

- Theo bản đạo nhận xét lệnh đồ đã thành kỳ nhân võ lâm, lúc này nhờ may được y hạ thủ lưu tình nếu không chúng bản đạo đã mang nhục rồi, đúng là anh hùng xuất thiếu niên.

- Nghịch đồ may gặp nhiều kỳ ngộ nhưng vì tính tình chân thật, kinh nghiệm ít ỏi, không nên khen người còn quá trẻ kéo y chẳng biết trời cao đất dày là gì.

Thiên Cơ chân nhân ngẩng đầu nhìn trời thấy trăng đã xế về tây, canh ba qua đã lâu, lão lấy làm kỳ lạ:

- Đã qua nửa đêm sao bọn Hắc Y giáo vẫn chưa thấy đến nhỉ?

Lão nóng ruột chờ Hắc Y giáo, có biết đâu ẩn thân sau tảng đá Thác Bát

Tiên Ông Trác Bát Quân còn nóng nảy hơn nữa. Lão ma đầu này đến đây chính là lúc Tôn Lan Đình đang động thủ với các đạo nhân Võ Đang nên chưa bị phát hiện, lão vốn biết công lực của Tôn Lan Đình rất cao, lúc này dù lão rút lui cũng bị chàng phát hiện, sau đó lại nghe tiếng Thần Long Tôn Giả là sư phụ của Tôn Lan Đình, vì mới tái xuất giang hồ chưa lâu, không biết võ công Thần Long Tôn Giả cao tới đâu, tự nghĩ đồ đệ đã lợi hại như thế nhất định sư phụ còn lợi hại hơn nhiều, chính vì vậy lão còn lo lắng tiến thoái lưỡng nan.

Đang lúc ấy đại hán Trương Đồng đã tỉnh dậy đứng lên, hắn không thèm nói một lời bản thân vọt đến tảng đá. Cốc Tang Điền giật mình nhìn đại hán cao lớn mặt mũi đen nhem:

- Người này là ai vậy?

Tôn Lan Đình vội đáp:

- Hắn tên Trương Đồng là một người chất phác nhưng có thần lực trời cho, đồ đệ gặp hắn giữa đường nên rủ đi theo.

- Kẻ chất phác hồn nhiên cũng nên kết giao lắm.

Chính lúc họ đang đối đáp, bỗng nghe Trương Đồng quát lên một tiếng như sấm sét:

- Giỏi lắm, hai tên chó chết này sao lại ẩn nấp ở đây?

[thiếu một đoạn]

- Lão phu Trác Bát Quân phụng lệnh Hắc Y giáo hộ tổng sứ giả Đại Đầu Quỷ Vương Bá đến quý phái thu nhận vàng bạc, không biết quý phái đã chuẩn bị đầy đủ chưa?

Hỏi xong, lão quay đầu nói với Tôn Lan Đình:

- Việc của bản giáo và Võ Đang phái không liên quan gì đến thiếu hiệp, xin đừng tham dự.

Cốc Tang Điền và chúng nhân Võ Đang nghe lão tự xưng là Thác Bát Tiên Ông nổi danh đại ma đầu từ mấy chục năm trước ai cũng giật mình ngẩn người. Thiên Cơ chân nhân nghĩ thầm: “Ma đầu này thôi xuất giang hồ đã lâu sao lại đột ngột xuất hiện ở đây, có lẽ bản phái gặp hồi kiếp nạn rồi chăng?”.

Chân nhân đang định đáp lời bỗng nghe Tôn Lan Đình đứng sau cất tiếng trước:

- Hắc Y giáo vốn đã khiêu chiến cùng sư phụ tại hạ sao lại nói tại hạ không liên quan? Đêm nay dù tại hạ có chết cũng phải đấu với các người lần nữa.

Lần trước Trác Bát Quân đã đại bại vì chàng, lần này lão rất ngại động thủ, miễn cưỡng cười ha hả:

- Lão phu vì hâm mộ tiếng tăm hào khí của thiếu hiệp nên không muốn động thủ cùng thiếu hiệp, thà về chịu tội với giáo chủ có lẽ còn hay hơn. Đại Đầu Quỷ, mọi chuyện hôm nay lão phu chịu trách nhiệm, chúng ta về thôi.

Nói xong cả hai chuyển thân định bỏ đi, Cốc Tang Điền quát to:

- Tiền bối khoan đi đã, xin cho biết Hắc Y giáo chủ là người nào và giáo đàn đóng tại đâu?

Trác Bất Quần dừng lại đáp:

- Giáo chủ bản giáo xưa nay không cho ai biết mặt, các giáo hữu chẳng ai biết chân diện mục của người, sự thực giáo chủ là ai, đến nay chưa ai biết rõ. Kể từ hôm nay bản giáo đã thiết lập phân đàn ở khắp nơi, còn tổng đàn đóng ở nơi nào cũng chẳng ai rõ được.

Cốc Tang Điền nghe ngữ âm thành khẩn của lão biết lão không hề bịa đặt, chính đang định hỏi thỉnh linh nghe bên cạnh gần đây có âm thanh lạnh lẽo cất lên:

- Hắc Y giáo chủ ở đây, Cốc Tang Điền muốn hỏi gì, cứ hỏi mau!

Câu ấy vừa thốt, chúng nhân có mặt nhất tề kinh hoàng cùng lùi lại ba bước. Trước mặt mọi người không ai biết tên ấy xuất hiện bằng cách nào, với khinh công ấy đủ để kinh người rồi. Đó là một người toan thân vận hắc y, một tấm vải đen chụp kín mặt chỉ để lộ ra hai con mắt sáng quắc thần quang, thân hình hắc như bóng ma thần bí.

Cốc Tang Điền bước lên một bước hỏi:

- Đêm trước kia kẻ bịt mặt xuất hiện trong gian nhà trên ngọn Kim Đỉnh sơn phải chăng cũng là các hạ?

Tên bịt mặt ấy đáp:

- Đúng vậy, chính là bản giáo chủ!

Cốc Tang Điền hơi trầm ngâm, nói tiếp:

- Các hạ không dám để lộ chân diện mục tất phải là người mà võ lâm biết tên tuổi, thậm chí là người rất quen biết võ lâm nữa là khác, các hạ bảo lão phu đúng hay không?

Tên bịt mặt quát một tiếng quái dị:

- Lão thất phu chớ nói loạn bậy nhảm nhí, nếu không đêm nay là ngày cuối trong đời ngươi đó!

Cốc Tang Điền bật cười ha hả:

- Đêm trước kia trên ngọn Kim Đỉnh sơn các hạ đã đùa giỡn nhiều rồi, đêm nay lão phu quyết không bỏ qua nữa đâu.

Tên bịt mặt ngửa mặt cười một tràng quái dị:

- Với bản lĩnh của ngươi mà cũng dám nói thế ư? Bản giáo chủ không cần

ngông cuồng nhưng dám thách tất cả mọi người có mặt ở đây, bất cứ ai có khả năng tiếp được ba chương của bản giáo chủ mà không thụ thương, bản giáo chủ sẽ xin hứa không thu vàng bạc Võ Đang trong vòng một năm. Trong một năm ấy tuyệt đối không gây phiền phức gì cho Võ Đang và lão thất phu người nữa.

Cốc Tang Điền đáp:

- Công phu các hạ ra sao, ta và Chu Thục Tuyên ở đỉnh Kim Sơn đã lãnh giáo qua, bất quá chỉ có thể, bây giờ liệu mạng tiếp quân tử xin được tiếp các hạ mấy chương.

Tên bịt mặt cười gằn:

- Cái đêm hôm ấy chính bản giáo chủ hạ thủ lưu tình nên các người mới sống được đến hôm nay, nhưng đêm nay khác hẳn, nếu lão thất phu muốn chết sớm cứ tiến lên tiếp chương!

Nói đến đó, hắn quét cặp mắt sáng như sao nhìn khắp lượt nói tiếp:

- Còn như các người tình nguyện đầu hàng hoặc chịu sự bảo hộ của bản giáo thì khỏi cần tiếp ba chương nữa.

Tôn Lan Đình nghe hắn nói ngông cuồng rất chói tai, lại nhìn Trác Bất Quần và Vương Bá hết sức cung kính với tên bịt mặt, chàng hiểu rằng lời hắn là có thật, lại sợ sư phụ thất thủ nên vội bước lên một bước cung thân với Cốc Tang Điền:

- Xin sư phụ bớt giận để đệ tử nhận trách nhiệm tiếp chương xem sao.

Khi Cốc Tang Điền tới đây còn kịp thấy chàng đánh bại Võ Đang Tam Kiếm, lão biết võ công chàng đã khác xưa rất nhiều, có thể công lực còn cao hơn cả sư phụ, lão bèn đáp:

- Được, con hãy cẩn thận.

Tôn Lan Đình chuyển thân sang tên bịt mặt:

- Nếu tại hạ tiếp được ba chương các hạ sẽ đối xử ra sao? Xin nói cho minh bạch.

- Nếu tiểu tử tiếp được ba chương không thụ thương, bản giáo chủ sẽ rời bỏ đây ngay, trong vòng một năm tuyệt đối không tìm tới làm phiền các người nữa.

- Còn nếu tại hạ không tiếp được ba chương?

- Tiểu tử người sẽ chết lập tức và cả mọi người ở đây cũng khó có cơ hội thoát chết.

- Chắc chắn lời các hạ đáng tin chứ?

- Thân phận mõ gia là giáo chủ, lẽ nào dối gạt tiểu tử người?

- Nếu thế tại hạ xin tiếp ba chương!

Thác Bát Tiên Ông Trác Bát Quân vội vã xen vào:

- Giáo chủ, tiểu tử ấy công lực rất cao, xin đừng khinh địch.

Tên bịt mặt “hừ” một tiếng:

- Ta biết rồi, không cần người nói.

Tôn Lan Đình đã biết công lực Trác Bát Quân chẳng kém chàng mấy chút bây giờ lại thấy tên bịt mặt mắng lão như thế, bất giác kinh ngạc, chàng vội đẩy Tam Thanh Nhất Khí thần công lên châu thân chuẩn bị đọi đối phương xuất chiêu.

Tên bịt mặt lùi lại ba bước quát to:

- Tiểu tử chú ý, tiếp chiêu!

Tay hữu hấn cất lên lòng bàn tay trắng như tuyết bung lên không trung ba tiếng “vụt, vụt, vụt” tức thì hai mắt khép lại tựa như điều tức dưỡng thần. Tôn Lan Đình không biết đó là loại công phu gì chỉ thấy trước mặt nặng nề như núi đè xuống mà lại lạnh lẽo như băng giá, tuy đã được Tam Thanh Nhất Khí thần công bảo vệ thân thể mà chàng cũng không tránh khỏi rét run.

Không dám chậm trễ, chàng vội dựng hữu chiêu ném mạnh tới trước, lực vừa đến giữa đường, một luồng kinh phong phát ra chặn kinh phong của đối phương lại. Chiêu lực hai bên chạm nhau phát ra nhưng tiếng “xoẹt, xoẹt” nho nhỏ. Tôn Lan Đình cảm thấy máu huyết nhộn nhạo cước bộ không vững buộc phải lùi liên tiếp năm bước, chàng cấp tốc ngưng thân điều tức chuyển chân khí lên Đan Điền tự biết không thụ thương mới định tâm đứng yên. Chàng tung lên đứng về chỗ cũ. Tên bịt mặt thấy chàng không hề thụ thương mặt hấn lộ vẻ kinh dị vội hỏi:

- Tiểu tử giỏi lắm, khí công hộ thân của ngươi tên gọi là gì?

Tôn Lan Đình không muốn nói kỳ duyên chàng gặp liền đáp trại đi:

- Đó là công phu tự khổ luyện của tại hạ. Các hạ đã nhận thua chưa?

Tên bịt mặt tỏ ra khảng khái:

- Thôi được, trong vòng một năm bản giáo chủ tạm tha các ngươi. Các ngươi đâu, ta về!

Dứt lời thân pháp như một mũi tên vọt thẳng xuống núi không đầy chớp mắt đã biến dạng, hai đại ma đầu thủ hạ không còn cách nào hơn là phi thân theo sau.

Cốc Tang Điền vội thi lễ với các đạo nhân Võ Đang, quay qua nhìn Tôn Lan Đình:

- Chúng ta cũng đi thôi, sư phụ muốn hỏi con vài việc.

Tôn Lan Đình thấy sư phụ không màng gì đến Lưu U Hương nhưng không dám nói gì, đành gật đầu với nàng rồi theo sau sư phụ xuống núi. Lưu

U Hương bị bỏ rơi trong bụng có phần giận nhưng rồi cũng không biết nói sao, nàng im lặng lên kiệu ra hiệu cho đại hán Trương Đồng và hai lão Trương Long, Lý Báo lẳng lẳng...

[thiếu một đoạn]

... n cứu mạng đồ đệ của cô nương sau này thế nào cũng báo đáp, việc hôm nay coi như đã xong, cô nương có thể quay về được rồi!

Lưu U Hương đau đớn không biết nói năng làm sao, u oán nhìn Cốc Tang Điền một cái rồi lại u oán nhìn sang Tôn Lan Đình, hai mắt nàng ửng đỏ như sắp khóc.

Cốc Tang Điền cố trấn định, thở dài một tiếng:

- Tâm ý cô nương, lão phu đã biết, bất quá nam nữ hữu biệt, cô nương hãy tự bảo trọng, xin hẹn gặp lại.

Tôn Lan Đình buồn bã đứng một bên không nói. Chỉ có Trương Long, Lý Báo là rất nôn nóng trở về vì lần ra đi này chưa có sự chấp thuận của Bất Lão Thần Quân, hai lão mỗi ấy nhất tề lên tiếng:

- Cốc lão tiên bối nói đúng lắm, chúng ta cũng nên quay về, nếu mai kia Bất Lão Thần Quân trách tội, hai huynh đệ chúng ta biết ăn nói làm sao?

Dứt lời không cần biết ý kiến ra sao, Trương Long vẫy tay ra hiệu cho mọi người theo đường cũ quay về. Lưu U Hương ngồi trên kiệu quay đầu buồn bã không dám nhìn Tôn Lan Đình, sắc mặt nàng vô cùng buồn bã u ám. Chỉ còn lại một mình đại hán Trương Đồng.

Cốc Tang Điền thúc dục:

- Chúng ta tìm một nơi ngồi nghỉ chân. Lan nhi cũng nên kể cho sư phụ nghe những chuyện của con trong thời gian vừa qua.

Ba người tìm một phiến đá bằng phẳng ngồi nghỉ chân. Trương Đồng ngáp dài mấy cái đặt thân nằm xuống, chẳng bao lâu hắn đã ngáy khò khò.

Cốc Tang Điền ngẩng đầu nhìn trời:

- Trời sắp sáng mất rồi, nửa năm nay con đã gặp những gì hãy kể cho sư phụ nghe đi!

Tôn Lan Đình đem mọi việc kể lại hết sức tường tận. Đợi chàng kể xong Cốc Tang Điền nói:

- Lan nhi, ta đã xa con hơn nửa năm nên gần đây không muốn trách móc gì con. Vì cô nương Lưu U Hương kia bản chất không phải người xấu nhưng con đã có hôn thê nên việc gì cũng phải cẩn thận. Cô nương Vương Mai Sương tuy chưa biết việc này nhưng theo lời Ngô Ất tiên bối cho biết tính tình Vương cô nương rất cương liệt không nên để nàng giận dữ, lúc này sư phụ cố ý đuổi Lưu cô nương cũng là bất đắc dĩ vì con đó thôi...

Lão ngáp ngừng thở dài:

- Nhớ năm xưa chuyện giữa sư phụ và Mạnh Ngọc Trân cũng chỉ vì chút hiểu lầm để đến nỗi di hận cả đời.

Nói xong hai sư đồ im lặng một lúc rồi Cốc Tang Điền mới bảo:

- Lan nhi, con hãy thi triển Tam Thanh Nhất Khí thần công cho sư phụ xem lại lần nữa.

Tôn Lan Đình tuân lệnh đứng đối diện với một khối đá, chàng vận đề Tam Thanh Nhất Khí thần công tức thì có ba luồng gió cuốn đồng thời bốc lên, sau một tiếng nổ lớn, khối đá ấy bị vỡ ra nghìn vạn mảnh không để lại dấu vết gì nữa.

Cốc Tang Điền trở mặt:

- Uy lực bá đạo ấy thật chưa hề thấy bao giờ, con nên vì đức hiếu sinh nếu không vì bất đắc dĩ không nên lạm dụng công lực ấy.

Chàng nghiêm mặt đáp:

- Đồ nhi xin vâng giáo huấn, trong cuốn Si Tình bí phổ cũng có khuyên như thế.

Đột nhiên Cốc Tang Điền nói:

- Có một chuyện ta vẫn lấy làm kỳ lạ là ở vùng gần Kinh Tử Quan có phát hiện một sơn động có giam giữ tù nhân không biết là ai, các đệ tử Cái bang cho ta biết cửa động chẳng có người canh gác mà tù nhân không dám thoát thân, chắc hẳn đây là một âm mưu gì đây?

- Bất kể đó là âm mưu gì, đồ nhi quyết thám thính xem tù nhân trong động là ai?

- Sư phụ còn có việc riêng cần kíp không thể cùng đi với con, nếu con đi một mình càng nên thận trọng âm mưu ám hại.

- Đồ nhi biết thận trọng!

Thình lình chàng nhớ tới một chuyện khế “a” một tiếng:

- Vùng phụ cận Kinh Tử Quan cũng thuộc dãy núi Phục Ngưu sơn, vị Nhân Nghĩa Hiệp Vương Hạ Hầu Vân có Phi Vân sơn trang chẳng phải cũng nằm trong Phục Ngưu sơn đó ư? Hoặc là Hạ Hầu Vân cũng biết sơn động bí mật ấy?

- Hải tử, phạm vi của Phục Ngưu sơn rất lớn. Phi Vân sơn trang của Hạ Hầu Vân nằm tây bắc Nam Dương Kinh Tử quan hơn ba bốn trăm dặm, làm sao y biết được?

Hai thầy trò đàm luận một lát vì Cốc Tang Điền có việc cần nên lên đường trước.

Tôn Lan Đình đánh thức Trương Đồng dậy, hai người ra đường quan đạo

đi lên hướng đông. Chàng vừa đi vừa suy tính: “Ta nên đến Phi Vân sơn trang bái kiến Hạ Hầu trước hỏi thăm xem tù nhân trong sơn động nhưng hiện giờ có lẽ tiền bối đã lên đường chi viện Không Động phải vắng mặt ở sơn trang, tại sao ta không trực tiếp đến vùng núi Kinh Tử quan thám thính thử xem, nếu có thể tìm thấy tù nhân trong sơn động ấy càng đỡ phiền Hạ Hầu tiền bối”, nghĩ thế chàng và Trương Đồng đi thẳng về hướng đông, đi được một ngày đường đã đến Lão Hóa huyện thành. Trương Đồng nhìn thấy vệ đường có mấy hàng bán cơm liền kêu lên:

- Tôn huynh đệ, ta đói bụng lắm rồi.

Vừa nói hắt vừa bước đến chỗ bán cơm.

Tôn Lan Đình vội níu tay nắm lại:

- Trước mặt không xa tất có phạn quán, chúng ta hãy vào quán mà ăn cho kín đáo.

Hai người tìm được một tửu lâu liền tiến đến. Bấy giờ chính đang giờ cơm chiều. Lão Hóa huyện thành nằm trên cửa sông Lão Hà và giao lộ hai tỉnh Dự Châu, Ngạc Châu nên khách thương qua lại rất đông, trong tửu lâu ồn ào đủ mọi loại ngữ âm náo nhiệt và dãy bàn đầu đã có khách ngồi không có bàn trống nào.

Khi hai người bước lên lầu, mọi thực khách bỗng nhiên im bật, thì ra mọi người đều đưa mắt nhìn Trương Đồng, có lẽ thân hình hắt cao lớn dị thường.

Điểm tiểu nhị thấy hai khách mới lên lầu vội lảng xăng xếp dọn chỗ ngồi.

Tất cả đều đầy ắp thực khách, may thay còn một chiếc bàn độc nhất chỉ có một thiếu niên đang ngồi độc ẩm, điểm tiểu nhị dẫn Tôn Lan Đình và Trương Đồng tới bàn ấy, điểm tiểu nhị vừa lau vừa rửa góc bàn vừa nói:

- Mời nhị vị khách quan ngồi tạm bàn này vậy.

Thiếu niên đưa mắt nhìn lên, hắt lấy làm kinh ngạc vì đôi bạn kỳ dị, một người đặc biệt cao lớn, một người đặc biệt tuấn tú, xem tác phong hai người tất võ công không kém. Sau khi ngồi xuống, Tôn Lan Đình dặn tiểu nhị đem một số thức ăn. Đại hán Trương Đồng không biết có quá đói hay không mà vừa thấy thức ăn đặt trên bàn của thiếu niên, hắt vội lấy kéo về mình bóc ăn nhồm nhoàm luôn.

Thiếu niên không thể không nổi giận quát lên:

- Các người làm cái gì thô lỗ vậy?

Trương Đồng vừa nhai nhồm nhoàm vừa vặc lại:

- Mấy miếng mì xào nhỏ mọn này sao đủ cho đại gia ta no bụng?

Khi hắt quát tháo đồ ăn trong miệng phun cả vào người thiếu niên, thiếu niên cả giận đứng phắt dậy:

- Xem các người cố ý tìm tiểu gia đây gây sự, có gan chúng ta hãy ra ngoài kia, đừng làm loạn chỗ buôn bán của người ta.

Trước khi xảy ra sự cố, Tôn Lan Đình đã nhìn rõ thiếu niên, đó là một thiếu niên chỉ mới mới mười tám mười chín tuổi gương mặt hết sức buồn rầu tựa như đang có tâm sự nặng nề gì đó dù nét mặt gã anh tuấn, y phục như một tráng sĩ, chàng nhận ra gã cũng là nhân vật võ lâm.

Bấy giờ Trương Đồng đã gây ra sự phiền toái, chàng vội đứng dậy ôm quyền:

- Vị Trương đại ca này của tiểu đệ thật ngốc nghếch, xin huynh đài chớ hiểu lầm, đợi khi thực phẩm của tiểu đệ dọn lên, tiểu đệ sẽ mời lại huynh đài, tiểu đệ xin thành thật tạ tội.

Vừa nói chàng vừa bái thiếu niên đến sát đất. Thiếu niên nghe Tôn Lan Đình nói thế chỉ còn biết cố nén giận ngồi xuống. Thoáng chốc, điểm tiểu nhị đã dọn rượu thịt của chàng tới. Tôn Lan Đình tự tay rót đầy chén rượu cho thiếu niên, ân cần mời:

- Bèo nước tương phùng là duyên phận, xin kính huynh đài một chén rượu để chuộc tội thất lễ.

Thiếu niên không chút khách sáo, nâng chén rượu lên uống cạn một hơi rồi nói:

- Sự việc đã qua rồi huynh đài khỏi cần nhắc nữa.

Trương Đồng không uống rượu, hấn cứ lâm lý ăn ngấu nghiến rất ư thô lỗ.

Tôn Lan Đình không thềm lý gì đến hấn, vẫn nói chuyện thiếu niên:

- Dám hỏi cao danh quý tính của huynh đài? Xem ra huynh đài đang có tâm sự gì u ầu, dám tò mò được chăng?

Dứt lời chàng mỉm cười dịu dàng nói thêm một câu:

- Lần đầu gặp gỡ mà đã mạo muội hỏi tâm sự người khác, xin huynh đài miễn thứ.

Thiếu niên nhú cặp lông mày đáp:

- Tại hạ Ngô Tiêu Côn theo ba sư phụ xuất sơn, đi đến gần Đặng huyện ba sư phụ đột nhiên mất tích, tại hạ tìm khắp vùng Dư, Ngạc này đã ba tháng nay chẳng hề có một âm hao nào. Không biết đại danh quý tính của huynh đài và định đi đến đâu?

Tôn Lan Đình nghe hấn có tới ba vị sư phụ lấy làm lạ, bèn đáp:

- Tiểu đệ Tôn Lan Đình đến phía tây Dư Châu có một việc nhỏ, huynh đài có tới ba lệnh sư, dám xin đường đột muốn biết tính danh ba vị ấy được chăng?

[thiếu một đoạn]

.....thật, mấy việc ấy xảy ra chưa lâu mà tất cả đều đã biết, từ nay ta nên cẩn thận kéo người chê cười”.

Nghĩ đến đó chàng vội đáp:

- Huynh đài quá khen.

Ngô Tiêu Côn tiếp tục nói:

- Từ lâu các tể sư đã rút lui khỏi giang hồ, xưa kia võ lâm tôn xưng họ bằng ba cái tên là Lương Nghi lão nhân, Tam Tài lão nhân và Tứ Tượng lão nhân.

Tôn Lan Đình nghe dứt lại càng cả kinh:

- Các lệnh sư nguyên là Võ Lâm Tam Kỳ, huynh đài được cả ba lão tiên bồi chọn làm truyền nhân thế tất võ công phải cao tuyệt thiên hạ, lần này tại sao ba vị lão nhân gia lại tái xuất giang hồ?

[thiếu một đoạn]

.....hỏi lại:

- Vì sao hôm sau huynh đài không đến Thạch Phật tự mà tìm?

- Tiểu đệ có đến, Thạch Phật tự ngoài tiểu trấn không xa chỉ là một cái miếu nhỏ bên trong có vài tượng Phật bằng đá chẳng có một hòa thượng trụ trì nào.

Tiểu đệ nghe ngóng liền hai ngày chẳng thấy một Hắc Y giáo đồ nào và một mẩu tin tức về các gia sư cũng không luôn.

- Việc của lệnh sư kẻ không khó tìm, nghe nói Hắc Y giáo bắt đầu kẻ từ hôm nay sẽ đặt các phân đàn khắp nơi, chỉ cần tìm được một Hắc Y giáo đồ là có thể tìm được tin tức của lệnh sư rồi!

- Việc ấy sao huynh đài biết?

- Chính tại tiểu đệ từng nghe hộ pháp Hắc Y giáo là Thác Bát Tiên Ông Trác Bát Quân nói ra.

- Tiểu đệ từng nghe gia sư nhắc tới tên Thác Bát Tiên Ông là một lão ma đầu trứ danh rút lui khỏi giang hồ đã hơn bốn chục năm, sao bây giờ lại gia nhập Hắc Y giáo? Nói như thế càng cho thấy các gia sư lành ít dữ nhiều. Không biết huynh đài gặp lão ma đầu ấy ra sao?

- Các lệnh sư là tuyệt thế cao nhân chắc không có gì nguy hiểm. Tiểu đệ đã từng ác đấu với Thác Bát Tiên Ông một trận mấy hôm trước suýt nữa táng mạng. Lão ma đầu ấy có võ công thâm hậu không nên khinh thị.

- Huynh đài có khả năng thoát ra khỏi tay Thác Bát Tiên Ông đủ để tiểu đệ khâm phục, không biết lệnh sư là ai?

- Thân Long Tôn Giả Cốc Tang Điền!

- Thì ra huynh đài chính là môn hạ của Thất Tuyệt, như vậy cũng là địch thủ của Hắc Y giáo, chúng ta đâu phải là người ngoài, chẳng biết huynh đài đến Dự Châu này làm gì?

Tôn Lan Đình không giấu giếm đem chuyện tìm sơn động kể lại.

Ngô Tiêu Côn mừng rỡ:

- Đã phát hiện ra sơn động ấy, có thể các gia sư cũng bị nhốt trong ấy, sao ta không cùng đến đó thám thính?

- Nếu huynh đài tự nguyện đồng hành tự nhiên tiểu đệ rất hoan nghênh.

Hai người lúc nói chuyện, Trương Đồng đã ăn hết sạch thức ăn, họ đành kêu hai tô mì ăn qua quít. Ăn xong ba người ra khỏi huyện thành Lão Hóa, rời bỏ quan đạo men theo đường mòn đi tìm sơn động.

Chương Thứ Mười Bốn: Cường Đoạt Uyên Ương Phổ

o O o

Sau hai ngày, ba người Tôn Lan Đình đã đến vùng núi Kinh Tử Quan. Vị trí Kinh Tử Quan nằm ở giữa ba tỉnh Dự Châu, Ngạc Châu và Thiểm Tây, phía đông nó tiếp giáp với dãy Tần Lĩnh và nó cũng là đường thông đạo duy nhất của Dự Châu và Thiểm Tây nên trên đường lúc nào cũng có bọn buôn bán thương nhân qua lại. Ba người đến trước cửa quan là một tòa núi cao chất ngất, ngửa mặt nhìn lên hướng đông bắc chỉ thấy núi non trùng điệp, sườn cao dốc đứng nối tiếp nhau một màu xanh rì hoang dã hình thế rất hiểm ác. Tôn Lan Đình chỉ biết sơn động giam người kia nằm trong núi non này chứ không biết cụ thể ở đâu, núi non hiểm trở như thế này biết tìm ở chốn nào cho ra?

Chàng ngẩn người nhìn núi rừng thăm thẳm mà hoang mang. Chính đang lúc chàng trù trù như thế, thành linh từ cực xa núi rừng bạt ngàn chàng thấy có mấy bóng đen chạy lác lác lao đảo, mấy bóng đen ấy vượt qua một ngọn núi rơi xuống bất động, nhãn lực của Tôn Lan Đình tuy linh mãnh khác thường nhưng cự ly quá xa nên chàng không nhìn rõ đó là vật gì.

Chàng khẽ “ồ” một tiếng khẽ nói với Ngô Tiêu Côn đứng bên cạnh:

- Ngô huynh nhìn kia, đó là vật gì?

Ngô Tiêu Côn nhìn theo hướng chỉ tay của chàng, chỉ thấy sương khói mù mịt chẳng nhìn rõ vật gì. Trước khi gặp Tôn Lan Đình gã đã nghe người đồn đãi về thân công tuyệt kỹ của chàng, gã cứ tưởng chàng phải là người có ba đầu sáu tay gì đó, đến khi gặp bất quá thấy chàng chỉ như một thư sinh nho nhã, sau lại nghe chàng là đồ đệ của Thần Long Tôn Giả Cốc Tang Điền, gã không khỏi có ý khinh thường ngầm, mấy ngày ba người đồng hành gã chẳng thấy chàng có chỗ kỳ đặc hơn người nào trong bụng gã thầm nghĩ: “Thực là nghe tên không bằng gặp mặt, thử xem đồ đệ của Cốc Tang Điền bản lĩnh tới đâu, bản thân ta đã được chân truyền của Tam Kỳ, người này chắc chắn chưa phải là đối thủ của ta”.

Ngô Tiêu Côn tuổi tác tuy còn trẻ nhưng bụng dạ thâm trầm, tuy bụng dạ có ý khinh thường ngầm nhưng gã không hề để lộ ra mặt, bây giờ nghe Tôn Lan

Đình nói vậy trong bụng gã thực sự không tin chỉ cho rằng chàng nói khoác vì chính gã từng theo Tam Kỳ luyện nhãn lực sao chẳng nhìn thấy gì, với công lực thấp kém của chàng sao phát hiện được điều gã không phát hiện?

Gã định làm bề mặt Tôn Lan Đình nên hơi mỉm cười đáp:

- Nhãn lực Tôn huynh thật cao, tiêu đệ chẳng nhìn thấy gì, nếu đã phát

hiện vật khả nghi có sao chúng ta không tiến lên xem thử?

- Chính tiểu đệ cũng đang có ý nghĩ ấy.

Ba người phi hành tới trước, Ngô Tiêu Côn sẵn có ý thử thách khinh công của chàng nhưng lúc này vì trên đường nhiều người qua lại không tiện thi triển thân pháp, hiện nơi đây là núi non vắng vẻ, rất tiện để biểu hiện khinh công, nhân đây thân hình hắn vọt lên như mũi tên rời khỏi cung, người biến thành một làn khói bay thẳng về hướng trước mặt.

Đại hán Trương Đồng rất kém khinh công, tuy chân dài bước rộng nhưng không thể so sánh với Ngô Tiêu Côn nổi, chạy chưa bao xa hắn đã lệt về mãi sau, Tôn Lan Đình sợ hắn lạc mất đường nên đành giữ thân ở khoảng giữa Ngô Tiêu Côn và Trương Đồng, lúc chạy lúc chạy lúc dừng, dần dần cũng cách Ngô Tiêu Côn khá xa.

Ngô Tiêu Côn phi hành một lúc quay đầu nhìn lại thì thấy Tôn Lan Đình và Trương Đồng còn cách quá xa lại tưởng Tôn Lan Đình khinh công yếu kém, gã hơi chậm thân pháp chờ chàng cười nói:

- Tôn huynh, sao không khai triển thân pháp để tiểu đệ được chiêm ngưỡng tuyệt học hiếm có của Tôn huynh?

Tôn Lan Đình biết gã có ý thử thách liền nghiêm mặt đáp:

- Ngô huynh đã được chân truyền của Võ Lâm Tam Kỳ, tiểu đệ đâu dám so sánh.

Ngô Tiêu Côn mười phần đắc ý nhưng miệng giả vờ khiêm nhượng:

- Tôn huynh quá khen.

Gã ngẩng đầu nhìn về phía trước, trong lòng cả kinh vì trên một sườn núi xa xa quả nhiên có hai bóng đen nhưng vì khoảng cách còn khá xa nên không thể phân biệt được là vật gì, lúc ấy gã mới tin chàng có nhãn lực hơn người, bất giác ý khinh thị chàng có phần giảm bớt.

Bấy giờ Tôn Lan Đình mới nói:

- Bên sườn núi ấy có hai người không chết cũng là bị thương, hình như bọn họ là nhân vật Cái bang.

Ngô Tiêu Côn biết chàng không hề nói mò, bèn khen:

- Nhãn lực Tôn huynh thực đáng cho tiểu đệ bái phục.

Ba người không mau không chậm chạy đến gần sườn núi, Ngô Tiêu Côn nhận ra quả có hai khối cái nằm dưới đất, lập tức gã thi triển thân pháp Bình Bộ Thanh Vân thân hình đảo lộn mấy cái vọt thẳng lên sườn núi.

Khi thân hình gã vừa cất lên chợt thấy mắt hoa lên một cái, một bóng nhân ảnh từ bên cạnh gã chớp nhoáng vượt qua, khi gã rơi thân xuống sườn núi đã thấy Tôn Lan Đình ở đó tự bao giờ, chàng đang cúi xuống xem xét hai

bóng đen nằm dưới đất.

Bấy giờ bao nhiêu ý nghĩ khinh thị Tôn Lan Đình của gã mới tiêu tan, gã tự khen thầm: “Người này không tự khiêm mà cũng chẳng tự kiêu, chỉ với khí độ ấy cũng hơn ta rồi, trước đây ta khinh thị y chính vì bản thân tu dưỡng chưa đủ, từ nay phải cẩn thận mới được”.

Tôn Lan Đình thấy gã lên tới nơi bèn nói:

- Hai người này tất là cao thủ Cái bang và chắc cũng từ sơn động chạy tới đây, xem ra mặt họ đầy màu tím đen và đuôi có hai vết sâu tất bị độc xà cắn chí tử. Chúng ta quyết sơn động chỉ gần đây thôi, chúng ta hãy chia nhau ra mà tìm dùng tiếng hú làm ám hiệu liên lạc, Ngô huynh thấy có được chăng?

Ngô Tiêu Côn nói:

- Tiểu đệ đồng ý. Nhưng liên lạc bằng tiếng hú ra sao?

- Nếu gặp nguy hiểm hãy hú một tiếng dài báo hiệu, còn nếu phát hiện ra sơn động thì hú hai tiếng dài thông tri, bất kể có phát hiện gì hay không, sau hai giờ chúng ta phải quay lại đây gặp nhau.

Chàng quay lại dặn Trương Đồng:

- Trương đại ca ở lại đây canh gác hai tử thi này tuyệt đối không được đi đâu, nếu gặp nguy hiểm đại ca cũng hú dài một tiếng.

Trương Đồng nhăn tít cặp lông mày rậm xấu xí:

- Tôn huynh đệ cứ tin ở ta, ta quyết không rời khỏi nơi này.

Sau khi dặn dò xong, Tôn Lan Đình và Ngô Tiêu Côn chia ra hai bên núi, nhân ảnh đảo lộn mấy cái bị rừng núi nuốt chửng, Trương Đồng đợi hai người đi rồi hẩn rút lương khô ra ăn một mình, ăn xong hẩn không biết làm gì bèn ngồi xuống đất ngủ một giấc ngắn, tỉnh dậy hẩn nhìn thấy mặt trời đã gác về tây, không biết đã qua bao lâu, bỗng nhiên tự thấy cao hứng vì cảnh núi non trùng điệp, hẩn nhớ lại một bài hát từ thời bé con, hẩn cất giọng ồ ồ hát lớn.

Đang nghe ngao câu được câu mất chẳng ra đầu đuôi ngô khoai gì bỗng hẩn nghe sau lưng có tiếng cười rúc rích, hẩn quay đầu lại nhìn chẳng có bóng người nào ngoài một thân cây to lớn cách hẩn không xa. Hẩn không thềm để ý lại cất giọng ồ ồ hát lớn. Sau lưng hẩn lại có tiếng cười khúc khích, lần này hẩn không thềm hát nữa trừng mắt chỉ vào thân cây quá lớn:

- Hừ, cái cây ngu ngốc kia dám cười đại gia ta, ta phải tóm ngươi mới được!

Nói xong chân hẩn xoạc dài tới trước thân cây, hai tay ôm vòng lấy thân nó, gằm lên một tiếng lại nghe “ái chà” hai tiếng thân cây bị hẩn bẻ gãy. Cái

thân cây ấy tuy chưa khô chết nhưng bản thân nó lại rỗng ruột nên khi bị Trương Đồng dùng thần lực bẻ xuống nó gãy liền gục xuống đất, trong lòng cây lộ ra một miệng hang, hắn cúi đầu nhìn xuống, phía dưới tối mò không biết nông sâu ra sao, hắn gào xuống dưới đó một tiếng lớn, dưới lòng đất dội lên hồi âm, thỉnh thoảng hắn nghe dưới ấy hình như có thanh âm nữ nhân áp úng:

- Tên ngu ngốc ở trên kia, người dám xuống đây không?

Trương Đồng quát to:

- Xuống thì xuống có gì phải sợ?

Dứt lời hắn gạt thân cây qua một bên rồi nhảy xuống miệng hang. Dưới ấy tuy tối đen nhưng không lấy gì làm sâu, Trương Đồng trượt chân vì những bậc đất ngã xuống, hắn nhòe dậy, nhìn xuống dưới chân thấy lò mờ bậc đất có đến tám chín bậc dẫn sâu xuống, lại nghe tiếng cười của nữ nhân:

- Xuống đây đi, xuống đây đi...

Hai mắt Trương Đồng mở lớn quát to xuống dưới:

- Người là đồ nữ nhân xấu xí, ta không thể không bắt người.

Hắn bắt kẻ nguy hiểm hay không, thuận theo bậc thang thấp bước mau xuống, bậc thang ngoặt qua tả rồi chuyển mấy lần nữa sâu xuống đất.

Đang đi bỗng mắt Trương Đồng sáng lên, lại ra tới một cửa động bước ra ngoài thì ra là một khe núi, trước mặt hắn có một nữ tử, nữ tử ấy cao lớn kinh người, không kém gì Trương Đồng, mặt mũi cô nàng cũng đen nhẻm như hắn, thêm mái tóc vàng hoe nhẹ bộ răng bản cào vàng bệch chẳng khác gì dạ xoa xuất hiện, quái vật hạ phàm.

Trương Đồng gọi lớn:

- Muội tử xấu xí, người đến đây chúng ta so xem ai cao hơn ai.

Thiếu nữ nhìn đại hán, hai mắt nàng trừng to banh miệng ra nói:

- Ú! Thì ra là một tiểu tử xấu như ma, nữ nhân chúng ta làm sao cao hơn các người được, cần gì phải so?

Trương Đồng thấy nàng ta không chịu bước lại, hắn đuổi dài chân vươn tay chụp lấy nàng. Nữ nhân ấy lại muốn tỷ thí võ công với hắn bèn ngưng kinh lực lên tay, bàn tay nàng ta to bè như một cánh quạt phiến động chụp vào tay

Trương Đồng “bộp” một tiếng, hai tay chạm trúng nhau, hai tay nữ tử ấn lực xuống tưởng làm hắn đau đớn. Nào ngờ Trương Đồng có thần lực trời cho, hắn chẳng cảm thấy đau đớn gì cả, hắn xuống thế kéo mạnh tay về, thân hình nữ tử không tự chủ được ngã chúi vào lòng hắn.

Nữ tử ấy tuy cực xấu xí nhưng võ công rất cao, chợt biết sức mạnh đôi

phương cực lớn khó giật tay lại được, nàng vội thi triển tuyệt kỹ, chân đuổi mạnh quần vào đùi trái hấn thuận thế đẩy mạnh tới, Trương Đồng không kịp đề phòng, hai người cùng ngã đè lên nhau. Nữ tử này vì tính tình kỳ đặc xưa nay chưa từng tiếp xúc với nam nhân nào.

[thiếu một đoạn]

Trương Đồng bị nữ tử đè nặng nhất thời không đứng dậy được, hấn nằm ngửa gằm gù mấy tiếng trong cổ họng. Một lát, nữ tử xấu xí to lớn mở to hai mắt nhìn Trương Đồng một lúc, nàng cau gắt:

- Ngươi có buông tay ra chưa?

Trương Đồng vội buông tay, nữ tử xấu xí đứng bật dậy, hấn cũng lồm cồm bò lên, nữ tử xấu xí hỏi:

- Ngươi đến nơi này định làm gì?

Hấn thấy nữ tử ấy cao không kém gì hấn, càng nhìn càng cao hứng, bèn đáp:

- Cũng chẳng biết nữa.

Nữ nhân tuy sắc diện rất khó coi nhưng không phải là người ngu ngốc, nàng đã nhận ra Trương Đồng là người chất phác nên không lấy làm kỳ lạ, nàng lại hỏi:

- Ngươi đến đây với những ai?

- Với Tôn huynh đệ và một tiểu tử nữa.

- Ngươi có nội tướng chưa?

- Nội tướng là gì?

- Ngươi thật là thằng ngốc... nội tướng là nữ nhân ăn chung, ngủ chung với người chứ cái gì nữa.

- Vậy thì có, đó là mẹ ta chứ ai.

- Đồ ngốc, chớ có nói bậy, ta hỏi ngươi ngoài mẹ ngươi còn có nữ nhân nào khác nữa không?

- Ngoài mẹ ta ra chẳng có ai ăn chung ngủ chung với ta nữa cả.

Nữ tử xấu xí hình như vui vẻ hấn, nàng cúi đầu ấp úng hỏi:

- Ngươi... ngươi có thích ta không?

- Thích chứ.

- Tên ta là Lý Mỹ nhưng mọi người đều gọi ta là Xú Nữ (nữ nhân xấu xí), tên ngươi là gì?

- Ta là thằng ngốc, mẹ ta gọi ta là Đồng nhi, còn Tôn huynh đệ gọi là Trương Đồng.

- Ngươi đúng là đồ ngốc thật. Đi, chúng ta đi gặp sư phụ ta đi.

- Đi thì đi, bộ ta sợ sư phụ ngươi sao?

Xú Nữ Lý Mỹ không đáp chuyển thân theo khe núi vào trong một cửa động khác, khinh công nàng cực cao nhưng vì nàng nhận ra Trương Đồng chẳng biết khinh công gì cả nên không dám thi triển. Nàng đi chậm chậm dần hẳn đi ngoằn ngoèo khá lâu mới đến một nơi bốn chung quanh đều là vách đá núi dựng đứng, rồi lại đi qua nhiều sơn động lớn nhỏ khác nữa, cuối cùng trước mắt bỗng thấy có ánh đèn, nhìn vào trong động thấy có một lão thái bà tóc trắng phơ, thân hình vừa lùn vừa nhỏ chẳng khác nào một đứa trẻ con nhưng gương mặt hết sức gian hiểm, tay tả cầm một chiếc đèn lồng, tay hữu quán một con rắn nhỏ bé chỉ dài độ năm thước, toàn thân màu đỏ chói chắc phải là loài độc xà.

Vách núi sau lưng lão thái bà có một cửa tiểu động nữa giống như một khung cửa sổ.

Con rắn nhỏ thấy có người lạ đi tới nó vươn cái cổ lên lưỡi thè ra thụt vào liên tiếp rất hung dữ. Xú Nữ Lý Mỹ nhìn thấy sư phụ, nàng cười toe toét:

- Sư phụ ơi người nhìn xem hai chúng con có đẹp đôi hay không?

Lão thái bà nhỏ bé nọ ngẩng đầu nhìn Trương Đồng công nhận thắm, bất luận về tuổi tác, thân xác đều giống như trời sinh ra một đôi xứng hợp. Lão thái bà cao hứng cười khanh khách một hồi quái dị. Lão thái bà này nguyên có ba đồ đệ mà Xú Nữ Lý Mỹ ở vào hàng thứ hai, lão bà cực kỳ yêu quý chiều chuộng ba nữ đồ đệ nhưng riêng Lý Mỹ có thân hình đặc biệt to lớn nên lão bà lo lắng nhất là nàng không thể có chồng được. Bây giờ lão bà thấy nàng tìm được một nam nhân có thể xác tương đương, diện mạo cũng xấu xí tương đương, lão bà phấn khích hỏi liền:

- Tiểu tử ngốc kia, ta tặng ngươi đồ đệ này làm nội tướng cho ngươi, ngươi có bằng lòng không?

Trương Đồng chẳng biết làm nội tướng là làm gì nhưng nghe nói được tặng không Xú Nữ, hẳn vui vẻ lắm đáp:

- Hay lắm!

Đang nói vài câu thình lình nghe trong động cửa sổ nhỏ sau lưng lão bà có tiếng cười lạnh lùng.

Xú Nữ Lý Mỹ hỏi sư phụ:

- Trong cái địa lao ấy có giam ai đó ư?

Lão thái bà nhỏ bé đáp:

- Một là tên thiếu niên được sư muội con ưng ý, còn một tên thiếu niên là tình nhân sư tử con.

Lý Mỹ hỏi nữa:

- Vì sao lại giam hai tên ấy trong địa lao?

- Vì tên thiếu niên đầu tiên cứ khăng khăng không chịu cưới sư muội người, còn tên tình nhân của sư tỷ người lại là tên bội bạc, có ý định phản bội sư tỷ người.

Trong cửa động nhỏ có tiếng người cãi lại:

- Ai là tình nhân của nữ đồ lão bao giờ? Lão tiên bối chớ có nói nhảm nói nhí.

Lão thái bà xoay lại nói vọng vào cửa động:

- Vừa rồi ta nói rất rõ với hai người, ta cho hai người một thời gian suy nghĩ cho kỹ, nếu các người không ưng thuận đừng trách lão bà tử ta cho các người tan thân nát thịt.

Xú Nữ Lý Mỹ nôn nóng đỡ lấy chiếc đèn lồng trong tay sư phụ, nàng bước tới sát phía cửa động nhỏ đưa đèn vào, nhìn thấy trong ấy có hai thiếu niên bị trói thúc tay về sau, cả hai thiếu niên diện mạo đều anh tuấn, chợt nghe sau lưng có tiếng bật kêu hốt hoảng của Trương Đồng:

- Ủa! Tôn huynh đệ và Ngô tiểu tử. Té ra là hai người này à?

Đúng vậy, hai tù nhân bị nhốt trong động này là Tôn Lan Đình và Ngô Tiêu Côn. Nguyên vì khi chia tay với Trương Đồng, chàng men theo khe núi triển khai thân hình thuận theo thế núi phi hành tới trước, chuyển qua mấy ngọn núi cao chát ngất, bất ngờ đã đi quá xa.

Thân hình phi hành chàng tuy cực mau nhưng vẫn chú ý đến cảnh vật chung quanh không hề phát hiện chỗ nào có sơn động, đột nhiên chàng động tâm thì triển thân pháp Tiềm Long Du Thủy thân thể chuyển động trên không đưa tầm mắt quan sát một vùng rộng lớn rồi nhẹ nhàng rơi thân xuống một gốc cây lớn. Thuận tay chàng bẻ hai cành cây ngắn chống ở trong tay rồi lại tiếp tục phi hành. Đi đã hơn một giờ chẳng phát hiện ra chỗ nào khả nghi, chàng đang định quay về, bỗng nhiên nghe bên cạnh thân có tiếng thở phì phì rất nhỏ, nên chàng không gặp liên tiếp mấy kỳ ngộ tai mắt cực kỳ thông linh chắc chắn chàng không thể phát giác.

Tiếng phát ra ở bên cạnh thân và nhanh như chớp một con rắn lao tới. Nó mau, chàng càng mau hơn, chàng ngưng tụ công lực vươn liền hai cành cây tới thành hai chiếc đuă gấp luôn thân hình con rắn đang giãy dụa giữa hai chiếc đuă ấy, con rắn nọ nhỏ như một sợi dây chỉ dài độ bốn tấc toàn thân màu vàng chóc.

Tôn Lan Đình chẳng biết đó là loại rắn gì, nhớ lại hai cao thủ Cái bang lúc nãy tất chết vì bị con quái xà này cắn trúng, chàng vội co ngón tay giữa búng một búng, một luồng gió sắc bén bắn trúng ngay cái đầu bé nhỏ như hạt đậu của con rắn độc, thân hình con rắn hơi rướn lên rồi rời khỏi cành cây

chàng cầm bất động.

Tôn Lan Đình biết nó đã chết, chàng rút một chiếc khăn nhỏ bọc lấy xác nó cất vào trong núi. Vừa xong xuôi, thành linh lại nghe hai bên tả hữu có những tiếng “phì, phì” liên hồi. Chàng cả kinh chớp nhoáng vươn hai cành cây gấp liên tiếp, thể xuất nhanh như điện và toàn gấp trúng đầu rắn, lập tức rơi xuống đất bốn con rắn cùng một màu vàng chóc.

Nhưng lúc Tôn Lan Đình xuất thể gấp bốn con rắn màu vàng ấy có một con khác đồng thời trườn thân tới cạnh trái chàng, trong lúc vội vã gấp rút tay tả chàng phát chưởng, một luồng kinh phong cuốn tới mình con rắn. Nào ngờ thân hình con rắn tới quá mau và nhân thân hình nó quá nhỏ bé, chưởng phong không nhận được nó mà nó còn tùy chưởng phong cuộn thân lao tới mau hơn, lòng chàng cả kinh vội bước tới một bước mới tránh được thể lao tới của nó, con rắn xoay thân trên không đổi hướng đuổi theo chàng định cắn vào lưng chàng.

Bây giờ hai cành cây Tôn Lan Đình cầm ở tay phải đang bận giết bốn con rắn trước, chàng cúi gập thân xuống phía trước, thuận thể đánh ngược tay về phía sau, hai cành cây ngấn vừa vặn kẹp đầu con rắn nhỏ, dù đã hạ được nó chàng cũng sợ đến toát mồ hôi. Chàng lại rút khăn tay bọc năm xác con rắn vào, đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm, năm con rắn này tất phải có người nuôi dưỡng chúng mới linh hoạt như thế được, nhưng tìm một lúc vẫn không thấy dấu vết gì.

Đang lúc ấy thành linh Tôn Lan Đình nghe xa xa có tiếng hú dài cất lên thánh thót, chàng hiểu Ngô Tiêu Côn cần cầu viện, vội vọt thân lên đỉnh núi định kỹ phương hướng rồi phi hành về hướng phát ra âm thanh. Không lâu sau,

Tôn Lan Đình đã tới nơi mà chàng tin chắc là nơi phát ra tiếng hú của Ngô Tiêu Côn, thể nhưng chẳng thấy bóng dáng họ Ngô đâu và cũng chẳng nghe thấy tiếng hú thứ hai của gã.

Đang lúc nghi ngờ, một luồng gió núi thổi lại, xa xa chàng thấy có một động núi, cấp thời chuyển thân tới, cửa động cây cỏ mọc um tùm, chàng đưa hai tay vệt cỏ gai, quả nhiên đằng sau có một sơn động, nhìn vào cửa động dẫn xuống lòng đất, rất rộng và sạch sẽ. Tôn Lan Đình cúi nhìn xuống động, chỉ thấy động sâu ước ba trượng cao, rộng ước hai trượng giống như một gian thạch thất và dưới động chẳng còn đường thông lộ nào, nếu muốn ra hay vào tất phải đi qua cửa động này chứ không còn đường nào khác.

Trong động có đặt ba tấm bồ đoàn, trên tấm bồ đoàn giữa có một lão thái bà tóc trắng lơ phơ thân hình bé nhỏ mặt mũi gian ác ngồi khoanh chân, trên

cổ lão thái bà ấy quần quanh một con độc xà nhỏ bé màu đỏ như máu. Bò đoàn bên tả có một thiếu nữ độ mười bảy mười tám tuổi, mắt môi đẹp như tranh vẽ, phi thường mỹ lệ.

Riêng bò đoàn bên hữu vẫn bỏ trống, có lẽ người ngồi trên ấy mới bỏ đi đâu đấy thôi. Hai người ngồi trên bò đoàn đều cúi đầu nhắm mắt xoay về hướng của động đối với việc Tôn Lan Đình tìm tới như không hề biết.

Tôn Lan Đình không biết đấy là hai nhân vật nào, chàng đành hắng một tiếng cố ý là kinh động họ nhưng sau tiếng đằng hắng ấy hai người vẫn chẳng nói, chẳng động, không biết làm thế nào hơn chàng đành lớn tiếng nói:

- Tại hạ quấy nhiễu sự thanh tu của nhị vị, xin được nhận tội trước. Tại hạ có một việc muốn hỏi thăm, không biết nhị vị có chấp thuận?

Hai người ngồi trong động từ từ mở mắt nhìn chàng. Tôn Lan Đình thấy hai ánh mắt lão thái bà phóng ra hai luồng sáng kinh người đủ biết võ công thâm hậu tất là kỳ nhân trong võ lâm. Còn hai ánh mắt thiếu nữ như nước hồ thu trong vắt, gương mặt đẹp nhưng có gì cợt nhả không nghiêm túc.

Hai người nhìn Tôn Lan Đình một lát, lão thái bà lên tiếng:

- Vì thấy người đẹp trai tuấn tú ta miễn tội quấy nhiễu, người có việc gì hãy ngồi vào đây rồi nói.

Vừa nói lão thái bà vừa chỉ vào chiếc bò đoàn còn trống ra ý cho chàng ngồi xuống.

Tôn Lan Đình hơi do dự một chút nhưng rồi vẫn cúi thân chui vào động:

- Tại hạ xin làm phiền.

- Ngồi xuống đi, ta báo cho người biết trước ta có ba cô con gái yêu nhưng đều là hoa thorn có chủ, người đừng có hòng sát sỡ.

Tôn Lan Đình đã ngồi xuống tấm bò đoàn, không ngờ lão thái bà câu đầu tiên đã nói huých toẹt không biết lão bà định tính toán gì.

[thiếu một đoạn]

Tôn Lan Đình hiểu ý “ở lại đây cho” là gì, tức thì chàng nghiêm mặt:

- Lão tiên bối chớ đùa, vừa rồi lão tiên bối có nghe tiếng người hú gần đây không?

- Đồng bạn người mặt mũi ra sao nói cho ta nghe đi đã.

- Tuổi tác cũng phảng phất như tại hạ và rất tuấn tú thanh nhã.

- Người người nói đó té ra là gã, gã đang ở dưới đất đó.

Tôn Lan Đình tưởng Ngô Tiêu Côn đã bị độc thủ liên châu mày:

- Không biết gã bị ai sát thương?

Lão thái bà đưa tay tự chỉ vào mũi mình:

- Là ta nhưng ta chưa hề sát thương gã, chỉ bắt gã giữ lại chuẩn bị ngày

mai làm đám cưới cho tam tiểu nữ ta thôi.

- Không biết lão tiên bối nói “dưới đất” phải giải thích thế nào?
- Cái đó chút nữa ngươi sẽ được tự mắt nhìn thấy, bây giờ hãy báo cho ta biết tính danh xem ngươi có phải là hạng vô danh không.
- Tại hạ Tôn Lan Đình, chỉ là một tên vô danh tiểu tốt trong giang hồ xin lão tiên bối...

[thiếu một đoạn]

Lão thái bà bỗng sáng hai mắt:

- Ngươi là Tôn Lan Đình thì đâu phải người ngoài, nhãn lực đại tiểu nữ ta thật không kém.

Tôn Lan Đình giật mình hỏi lại:

- Lão tiên bối nghe ai nhắc đến tại hạ?
- Đó là đại đệ tử Phiêu Diêu Tiên Cô Hà Tú Châu của ta, hai ngày trước nó nhờ người mang thư về đề cập đến việc này, tuy nó về tuổi tác có hơn ngươi chút ít nhưng hơn sáu bảy tuổi đâu có đáng kể gì?

Tôn Lan Đình cả kinh:

- Té ra tiên bối là người tên tuổi chấn động võ lâm Nhân Lộc Nhi Đảo ở Đông Hải Ủy Lão Lão.

- Đúng vậy.

- Giang hồ đều biết Phiêu Diêu Tiên Cô là đồ đệ duy nhất của lão tiên bối, tại sao tiên bối gọi đại thư ấy là đại đệ tử?

Ủy Lão Lão lại tưởng chàng tìm có hỏi thăm thân thế Phiêu Diêu Tiên Cô nên rất cao hứng đáp:

- Đúng vậy, trước đây ta chỉ có một đệ tử duy nhất nhưng tám năm trước nó đã rời Lộc Nhi đảo vào Trung Nguyên giang hồ, gần đây ta thu thêm hai đồ đệ nữa, trong giang hồ chẳng ai biết.

- Lão tiên bối đến Trung Nguyên từ bao giờ?

- Năm trước và đến ở luôn trong động này.

- Văn bối nghe đồn cao thủ Cái bang là Lưu Tam Hồ đang bị giam giữ trong một động núi, không biết đó có phải là do tiên bối bắt?

- Đúng ngoài ra còn mấy người khác bị giam giữ chung ở đây, nhưng bọn ấy bị giam giữ từ lâu lắm không phải do ta bắt.

- Thế thì do ai bắt?

- Do một nhân vật thần bí, chẳng ai biết tên họ hấn.

- Có phải là một người bịt mặt?

- Sao ngươi biết?

- Văn bối từng gặp qua hấn, tên đó là Hắc Y giáo chủ, vì đâu tiên bối

quen biết hần?

- Ta với hần vốn không quen biết, không hiểu vì sao khi ta chưa đến đây, đại đệ tử của ta và là hôn thê của người lại bị hần dụ hoặc gia nhập Hắc Y giáo nhận chức vụ hộ pháp, nghe nói địa vị cũng khá cao, nơi ở hiện nay của ta cũng là do Hắc Y giáo cho ta đó.

Tôn Lan Đình nghe lão bà cho Phiêu Diêu Tiên Cô là “hôn thê của người”, chàng định phủ nhận nhưng rồi lại nghĩ: “Trước khi phủ nhận ta hãy tra hỏi cho minh bạch xem phụ mẫu ta có bị giam giữ ở đây không?”.

Nghĩ vậy, thay vì phủ nhận ngay chàng lại hỏi:

- Nói vậy là lão tiên bối có ý định gia nhập Hắc Y giáo?

- Không hề, chúng đã từng đến đây mấy lần khuyến dụ ta đều bị ta cự tuyệt. Sau đó Hắc Y giáo chủ đến cùng ta ẩn chứng võ công. Đánh suốt một ngày một đêm bất phân thắng bại. Kết quả hần còn bị độc xà thủ Hỏa Xích Luyện của ta cắn một cái còn ta bị trúng một m Băng chương của hần, chúng ta đã trao đổi thuốc giải cho nhau và coi như chưa phân được cao thấp.

Tôn Lan Đình ngấm ngấm kinh dị, chàng đã đối chương với Hắc Y giáo chủ nên đã biết sự lợi hại của hần, thế mà Lão Bà Tử này đánh ngang ngửa với hần đủ biết công lực của lão không phải thấp. Ủy Lão Lão vỗ tay lên con rắn độc, con rắn ấy hình như biết tính người cất cái đầu lên đưa lưỡi thụt ra thụt vào thần thái như đang đắc ý.

Lão Bà Tử nói tiếp:

- Sau khi tạm dừng tay chúng ta tự uống thuốc giải độc, nhân vì ta ở đây nên Hắc Y giáo chủ có nhờ cậy ta trông coi giùm những tù nhân bị giam giữ trong động, hần là giáo chủ của đồ đệ ta cho nên ta không tiện từ chối.

- Có hai vợ chồng tên Tôn Bá Dương, không biết có bị giam giữ trong động không?

- Phải chăng là người được gọi là Chung Nam Nhất Tẩu Tôn Bá Dương?

- Chính thị!

- Tên này ta có nghe Hắc Y giáo chủ nói qua, phu phụ họ chính bị một người thần bí khác vì cái gì Vô Tự Thần Bi mà bắt giữ, sự thực cặn kẽ ra sao người phải hỏi Hắc Y giáo chủ mới được.

- Người thần bí khác là ai nữa, lão tiên bối có nghe tên?

- Không biết!

- Hắc Y giáo đã giam giữ người ở đây tất nơi ở của giáo chủ cũng phải gần đây thôi?...

Ủy Lão Lão chặn lời chàng:

- Không! Nơi ở của hần không ai biết. Cứ nghe đồn thì cách đây rất xa.

Tôn Lan Đình hỏi đã nhiều mà chẳng đạt được ý muốn tối hậu trong lòng lấy làm hoài nghi hỏi tiếp:

- Vì sao Hắc Y giáo giam giữ người ở đây, lão tiên bối cũng trú ngụ ở đây, tại sao động núi lại bị Cái bang phát hiện?

- Theo đồn đãi nơi này lúc quân Kim xâm lược Trung Nguyên là nơi bí mật của nhà Kim, sau nay Hắc Y giáo chủ tình cờ phát hiện và coi là cấm địa, bọn tù nhân đều vì vô ý phạm cấm nên bị bắt giữ. Sau đó, Hắc Y giáo chủ có giao nhiệm vụ cho đại đồ đệ ta để lộ cho Cái bang biết để chuyển giam giữ lộ ra giang hồ, mượn cơ ấy dẫn dụ nhiều nhân vật võ lâm tìm đến đây chịu chết hoặc đầu hàng.

Tôn Lan Đình nghĩ bụng: “Lão bà này tuy chưa gia nhập Hắc Y giáo nhưng giúp đỡ đồ đệ làm nhiệm vụ của chúng chẳng khác nào người của Hắc Y giáo?”.

Chàng hơi trầm tư rồi nói:

- Lão tiên bối có thể dẫn văn bối đến chỗ giam giữ tù nhân nhìn qua một chút được không?

- Bọn tù nhân sau khi được Cái bang truyền tin tức ra giang hồ đều chết cả rồi!

- Bọn Hắc Y giáo thật ác độc!

- Chết có mấy người mà đáng kể gì!

- Còn đồng bọn của văn bối, lão tiên bối có thể thả được không?

- Nếu gã cũng tuân tù như ngươi và gã chấp thuận thành hôn với tam đồ đệ của ta, ta thả gã lập tức đồng thời chính ngươi cũng phải chấp nhận một việc.

- Chấp thuận việc gì?

- Tình yêu của ngươi và đại đồ đệ của ta, lẽ nào ngươi lại hối hận phản bội sao?

- Ai có tình yêu với đại đồ đệ của tiên bối bao giờ? Lão tiên bối chớ nói càn!

- Giỏi lắm, ngươi dám ngang ngạnh hôm nay ngươi ra đi không được nữa đâu!

- Chưa chắc!

Chàng vừa dứt lời “ầm” một tiếng, một khối đá lớn không biết từ đâu rơi xuống đúng ngay cửa động và vừa khít lấp hẵn nó lại.

Hai con mắt quái dị của Ủy Lão Lão trợn trừng, quát to:

- Nếu ngươi chấp thuận thành hôn với đại đồ đệ ta mọi việc coi như xong xuôi, còn không ta sẽ lấy tính mạng ngươi!

Bấy giờ con độc xà Hỏa Xích Luyện quán ngang cổ lão góc cao cái đầu hai mắt đỏ ngầu lòi ra, cái lưỡi dài đến nửa thước co rút liên hồi phát ra những tiếng “phì, phì” kinh dị, tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Tôn Lan Đình không ngờ trong động này lại có cơ quan ngầm bố trí sẵn, chàng hoảng hốt đưa mắt nhìn quanh, trong động không có một đường ra nào khác, đang định đứng dậy, thình lình chàng thấy tám bò đoàn chàng đang ngồi chuyển động, hơi thở chàng như bị nghẹn lại người chàng lập tức rơi xuống.

Khi chàng dần dần tỉnh lại chỉ còn thấy chung quanh tối đen như mực không hiểu thân đã lọt tới nơi nào, nhân vì chàng đã từng uống chất dịch của con Tích Dịch có khả năng nhìn suốt bóng tối nên thấy dưới chân nước âm ướt, bốn bên đều là vách đá thiên nhiên, dưới chân vách đá có vô số lỗ nhỏ không biết để làm gì.

Chuyển đầu nhìn lại, Ngô Tiêu Côn đang ngồi ngay ngắn cách chàng không xa, mực quang gã lơ đờ hình như đã bị điểm huyết. Chàng đề khí khinh thân định đến bên Ngô Tiêu Côn, nào ngờ vừa mới bước có một bước lưng chàng như bị cái gì kéo lại buộc chàng về chỗ cũ.

Vội cúi đầu nhìn xuống mới biết mình bị một sợi dây to như cổ tay trời ngang lưng. Sợi dây ấy không biết do vật gì kết thành mà phát ra ánh sáng lấp lánh. Đầu dây cắm sâu vào vách đá, đúng nó dùng để quản thúc tù nhân.

Hai tay Tôn Lan Đình nắm chặt sợi dây, song thủ ngưng tụ kinh lực quát nhỏ một tiếng “đứt” hai tay chàng kéo ra hai bên, nội lực của chàng chỉ cần thi triển năm thành cũng đủ phá tan sắt đá, nào ngờ sợi dây kia không hề hao tổn, chàng lại thi triển mười thành công lực bứt dây nhưng vẫn như cũ.

Chính lúc ấy hai mắt sáng lên, chàng quay đầu nhìn lại thấy sau lưng trên vách đá được mở ra một cửa động vuông nửa thước. Ánh sáng bên ngoài lọt vào chiếu lên những vách đá thành những vuông sáng. Từ cửa động ấy, Tôn Lan Đình biết được bề dày của vách đá ít nhất cũng từ sáu thước trở lên, có một người cầm đèn lồng từ ngoài chiếu vào, tiếng của Ủy Lão Lão vọng vào:

- Họ Tôn kia, dù công phu của ngươi thâm hậu đến đâu nhưng đã trúng Vô Hình Mê Hồn tán của chúng ta khó thoát được nơi đây, sợi dây trời đó là Thiên Tầm Ti kết thành, ngươi có dây dựa cũng vô dụng.

Tôn Lan Đình gấp gáp nói:

- Lão tiên bối ám toán vẫn bối như vậy nào phải thái độ quân tử của một tiên bối? Xin hãy thả vẫn bối ra, vẫn bối nguyện đem thực lực tỷ đấu với lão tiên bối, nếu không thắng được chết cũng vui lòng.

Ủy Lão Lão cười khanh khách:

- Bất hổ thì dễ chứ thả hổ khó lắm, người đã chống cự được Huyền Thiên chỉ Hắc Y giáo chủ, lại thắng cả Thác Bát Tiên Ông Trác Bất Quần đủ biết công lực người phi phàm, lão bà tử không muốn phí khí lực cùng người, chỉ cần người chấp nhận thành thân với đại đệ tử của ta, ta lập tức thả người ra liền.

Tôn Lan Đình hiểu ra lão bà ấy nhắc tới người thế thân cho Hắc Y giáo chủ:

“Nhất định là tên bịt mặt đã lấy máu của Nga My sơn”.

Chàng trừng mắt:

- Đại trượng phu không bị khuất phục bởi uy võ, phú quý không buộc được, nếu lão tiên bối ép buộc Tôn mỗ chấp thuận, thì chỉ là vọng tưởng thôi.

Vừa dứt lời chàng bỗng nghe dưới chân có tiếng động vội cúi đầu nhìn xuống. Ngô Tiêu Côn đang lom còm đứng lên, gã định bước lại phía chàng nhưng cũng như chàng, gã bị sợi dây trời ngang lưng kéo lại lão đảo. Nguyên vì Ngô Tiêu Côn lúc nãy khi chia tay với chàng đã phát hiện ra cửa động của Ủy Lão Lão trước, lập tức gã hú dài báo hiệu, tiếng hú chưa ngừng liền bị Ủy Lão Lão điểm trúng Vực Ma huyết bây giờ mới dần dần hồi tỉnh.

Gã định thần nhìn Tôn Lan Đình cũng bị nhốt chung chỗ với mình, gã giận dữ gầm lên:

- Lão bà xấu xí lùn thấp kia, bắt bọn tiểu gia giam giữ nơi này là có ý gì?

Ủy Lão Lão “hừ” lạnh một tiếng:

- Tiểu tử ngươi hỏi làm gì? Nếu người chấp thuận thành thân với tam đệ tử của ta, mọi việc sẽ xong, còn nếu không đừng trách lão bà tử ta giết chết các người tại đây.

Ngô Tiêu Côn gầm lên:

- Đồ nữ nhân không có liêm sỉ. Ngô Tiêu Côn ta là đệ tử của Võ Lâm Tam Kỳ há lại đi khuất phục bọn tà ác các người?

Ủy Lão Lão bật cười quái dị:

- Tam Kỳ thì ra cái quái gì, nghe nói bọn họ bị Hạ Hầu Vân vẽ dưới đất giam giữ họ sau Phi Vân sơn trang rồi còn gì nữa?

- Lão nhân nói thật thế ư?

- Tình hình thật sự ra sao ta không biết rõ, chỉ cần người chấp thuận làm chồng tam đệ tử ta, ta bảo đảm sẽ giúp người cứu ba vị sư phụ người liền.

- Ba vị sư phụ ta võ học siêu quần, làm gì có lý lại bị giam giữ?

- Tin hay không tùy người, tóm lại ta chỉ nói một lời, muốn sống thì hãy chấp thuận thành hôn với đệ tử ta, còn muốn chết thì đừng chấp thuận, ta cho thêm các người một thời gian để suy xét.

[thiếu một đoạn]

... bọn với chàng liền nói:

- Thì ra ngươi và hai tiểu tử ấy là đồng bạn, quả là duyên trời đã định.

Nói chưa hết câu, Trương Đồng đã xoay thân lại vươn bàn tay vĩ đại chộp vào ngực Ủy Lão Lão, thân hình lão thái bà xoay chớp nhoáng hoành ngang ba bước quát lớn:

- Chẳng lẽ chưa chi ngươi cũng hối hận rồi sao?

Trương Đồng không buồn đáp, hất đảo người chụp trảo lần hai. Ủy Lão Lão cả giận gầm to:

- Ngã xuống!

Hữu thủ lão bà kéo tới, tay tả vẫn chỉ Xú Nữ Lý Mỹ hỏi:

- Ngươi còn thích đệ tử ta nữa không?

Trương Đồng vừa bò dậy vừa đáp:

- Thích chứ!

Lão thái bà nghe vậy bao nhiêu giận dữ biến mất:

- Ngươi không hối hận ta sẽ tha mạng ngươi lần này, ngươi đừng thèm lưu tâm đến hai tiểu tử kia làm gì nữa!

Trương Đồng kêu lên:

- Điều ấy không được, vẫn bồi muốn ở cùng chỗ với họ!

Ủy Lão Lão biết hấn tuy ngốc nghếch nhưng lại là người rất thuần phác, có khuyên hấn cũng chẳng chịu nghe, lão chớp nhoáng định đoạt:

- Hấn thích nhị đồ đệ ta chắc là không giả, nếu như không có hấn ở chung với hai tiểu tử kia, hấn tất không chịu, sao không tạm thời cho hấn ở chung, sau vài ngày nếu hai tên tiểu tử ấy chấp thuận kết hôn ta tha luôn ba tên một lúc, còn như hai tên tiểu tử kia vẫn không chấp thuận ta sẽ giết chết chúng rồi thả tên ngốc nghếch này ra kết hôn với nhị đồ đệ ta cũng được.

Chủ ý đã định, lão đưa mắt nhìn Xú Nữ Lý Mỹ:

- Con đi tìm mấy mảnh ván để thếp tên tiểu tử ngu ngốc này đóng thành cái giường, còn hai tiểu tử kia cứ mặc chúng.

Nói xong, lão bà ẩn vào một chỗ trên vách đá, lập tức vách đá chuyển động để lộ ra một cửa đi, cửa này thông với phòng giam của chàng. Ủy Lão Lão đang muốn nói gì đó, Trương Đồng đã cướp lời kêu to:

- Tôn huynh đệ, họ Trương đến rồi đây này!

Tôn Lan Đình thấy thân thái đồng cam cộng khổ của hấn...

[thiếu một đoạn]

... đóng thành một cái giường, nàng ta an ủi hấn:

- Trương ca ca tạm thời ở trong này vậy nhé, muối muối sẽ không để ca

ca khổ sở đau.

Từ đó ba người Tôn Lan Đình tuy ở trong lao ngục nhưng không thiếu một tí gì, nhất là đại hán Trương Đồng, thường ngày Xú Nữ Lý Mỹ còn vào lao hàn huyền với hắn, mỗi ngày cảm thấy tình họ với nhau càng sâu nặng... thậm chí có thể nói họ không muốn rời nhau nữa.

*

*

*

Sau khi họ bị giam giữ trong sơn động, giang hồ chính đang xôn xao chấn động vì mấy việc loan truyền. Chương môn tứ đại môn phái Nga My, Côn Luân, Hoa Sơn và Trường Bạch và những cao thủ môn phái khác vào đêm mùng hai tháng hai đều bị Hắc Y giáo phái bộ hạ đến giết sạch chỉ có đào thoát được Phan Vân Tẩu Chu Thục Tuyên của Nga My và Thất Tuyệt võ lâm đến chi viện cho các môn phái. Không Động tự nguyện gia nhập Hắc Y giáo, nên sắp đặt âm mưu đả thương Nhân Nghĩa Hiệp Vương Hạ Hầu Vân.

Trong đêm ấy Thiêu Lâm tự bày hai Ngũ Bách La Hán đại trận đánh lui Hắc Y giáo đồ. Hắc Y giáo đang chuẩn bị phục thù. Thiêu Lâm tự đã gửi Anh Hùng thiệp đi các nơi mời quần hùng võ lâm tề tựu đến quyết thư hùng một trận sống chết với Hắc Y giáo.

Hắc Y giáo đã công khai thiết lập các phân đàn trong khắp nơi ở Trung Nguyên chỉ có địa điểm tổng đàn vẫn không ai biết ở nơi nào. Các phân đàn đàn chủ và bốn chương môn mới của bốn đại môn phái đều do tên ác độc vô loại trong Hắc Y giáo nắm giữ như Tiểu Đầu Quỷ Vương Cường được giữ chức chương môn phái Hoa Sơn.

Ngoài ra những chuyện xảy ra trong hai phái Thanh Thành, Võ Đang và chuyện Tôn Lan Đình đồng thời truyền tụng chấn động giang hồ. Lần này Hắc Y giáo đúng là làm chấn kinh võ lâm. Từ đó võ lâm như bị bao bọc bởi một bầu hắc khí, ai nấy đều thấp thỏm lo âu.

Có nhiều bang hội môn phái nhỏ tự biết thân phận khó thể tự tồn tại đành tự động xin quy hàng các phân đàn Hắc Y giáo, cam nguyện bị chúng áp chế.

Trong các phân đàn Hắc Y giáo có phân đàn Lạc Dương là quy mô lớn nhất, nhân vì tổng đàn chưa xuất hiện công khai trên giang hồ nếu có việc trọng đại gì đều tìm đến phân đàn Lạc Dương đàm phán, vì vậy phân đàn Lạc Dương cơ hồ đã biến thành đại biểu cho tổng đàn Hắc Y giáo.

Phân đàn này thiết lập gần vùng Chu Công miếu, cửa thành Lệ Cảnh tỉnh Lạc Dương chiếm một diện tích hơn mười mẫu, phòng ốc như bát úp đến mấy chục gian, trước cổng là một vùng đất trống, trước vùng đất trống ấy là

mấy mẫu ruộng hoang.

Giữa vùng đất trống có dựng một cây cột cao bảy tám trượng treo một lá cờ lớn màu đen trên thêu mấy chữ trắng Hắc Y giáo, khí tượng thật hùng tráng hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Vì vậy công việc trong phân đàn này rất nhiều, hai tháng sau Hắc Y giáo đặc phái một trong Cửu Tà là Nhân Yêu Triệu Tú Nam đến tiếp nhận chức phân đàn chủ và phái hộ pháp Ngô Tinh Ngô thường trực ở phân đàn chỉ huy.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam đáo nhận xong liền sai bộ hạ đi sưu tầm mỹ nhân về bày trò hoan lạc đông thời bố trí bày biện lại phân đàn cực kỳ hoa lệ. Sau một tháng, đối diện phân đàn là mấy mẫu ruộng hoang đột nhiên gạch ngói, gỗ chỡ tới ùn ùn như có người sắp sửa xây cất công trình gì đó.

Hắc Y giáo tuy hoành hành bá đạo, nhưng không thể can thiệp vào chuyện người khác xây dựng kiến trúc nhà cửa. Không lâu sau, mảnh ruộng hoang đã nổi lên những phòng ốc nhà cửa rộng lớn, nửa giống như nhà cửa, nửa giống như đền đài đứng sừng sững giữa trời trông thật khó coi.

[thiếu một đoạn]

... ấy thuê trông coi nhà mà thôi. Tiểu đầu mục tra hỏi nửa ngày chẳng có kết quả gì chỉ còn nước quay về bẩm báo sự thực. Nhân Yêu Triệu Tú Nam tạm gác chuyện ấy sang một bên.

Qua bảy tám ngày sau, hôm ấy trời vừa sáng, Nhân Yêu Triệu Tú Nam đang ôm hai mỹ nữ ngủ trong phòng riêng thình lình ngoài cửa có tiếng hô hoán làm y tỉnh dậy, chợt nghe tiếng hộ vệ của y là Hoa Báo Tử Lý Trường Thắng ở ngoài cửa gọi to:

- Khải bẩm phân đàn chủ, tòa nhà mới dựng ở đối diện phát sinh chuyện lạ, mời phân đàn chủ ra tự thân tra xét.

Nhân Yêu dư biết tên Hoa Báo Tử Lý Trường Thắng này gan dạ hơn người, tòa nhà đối diện mới dựng tất phải xảy ra chuyện gì lạ lắm, nếu không hẳn không dám kinh động đến y vào lúc sáng sớm như thế này. Y đẩy hai mỹ nữ ra nhảy xuống giường mặc vội quần áo mở cửa bước ra hỏi:

- Có chuyện gì lạ lùng?

Lý Trường Thắng đáp:

- Trước cái tòa nhà mới dựng sáng sớm nay đột nhiên có treo hai câu đối và người giữ nhà cũng thay đổi.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam “hừ” gần một tiếng:

- Chuyện mọn ấy vì sao mà sợ đến vậy?

- Hai câu đối ấy từ cú ác độc toàn có ý khiêu khích Hắc Y giáo chúng ta, xin phân đàn chủ thân ra xem mới biết được.

- Đồ vô dụng, để bản tòa rửa mặt mũi cái đã rồi hãy ra xem.

Giáo đồ đã kịp bung nước ấm lại, y rửa mặt xong, giáo đồ lại bung đến một tô sâm quý, y chậm chạp uống cạn rồi nói với Lý Trường Thắng:

- Các người thật là lũ ăn hại, một chút việc còn con mà cũng cần bản tòa thân tự xử lý!

Lý Trường Thắng đứng nghiêm chỉnh một bên không dám phân biện.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam trừng mắt quát:

- Còn đứng trơ ở đây ư? Sao chưa dẫn đường cho bản tòa?

Hai người bước ra đại môn phân đàn nhìn thấy trước cổng mấy gian nhà mới dựng có bốn tên đầu mục đang hoa chân múa tay cãi cọ với một lão già râu tóc bạc phơ. Chúng đi tới trước mấy gian nhà ấy, bốn tên đầu mục thấy có phân đàn chủ thân tới vội vàng đứng nghiêm hai bên. Nhân Yêu Triệu Tú Nam ngẩng đầu nhìn lên trên cổng, y giật mình cả kinh.

Chương Thứ Mười Lăm: Nam Bắc Tẩu Hồn Chiến Bạch Y Giáo

o O o

Y nhìn thấy trước cổng nhà mới xây qua nhiên có hai miếng ván rộng một thước dài hơn trượng, trên mặt viết hai vế đối mỗi chữ to bằng miệng chén bằng mực đen.

Vế thứ nhất viết:

- “Bất Dữ Võ Lâm Nhân Vi Định” (Không đối địch với người võ lâm)

Vế thứ hai viết:

- “Chuyên Hoa Hắc Y Giáo Tác Đối ”(Chỉ đối đầu với Hắc Y giáo)

Trên cao nữa treo ngang một tấm biển viết mấy chữ:

- “Bạch Y giáo Tổng Đàn”.

Dưới tấm biển ấy lại có treo một tấm vải đỏ viết mấy chữ

- “Hắc Bạch Thệ Bất Lưỡng Vi” (Hắc và Bạch Thề không cùng sống)

Y đưa mắt nhìn vào trong nhà, trong đó ngoài hai hình nhân bằng giấy làm thành chẳng còn vật gì khác nữa. Hai hình nhân bằng giấy này một là người Hắc Y giáo quỳ dưới đất vươn cao cổ lên đọi, một là người Bạch Y giáo đứng bên cạnh giờ cao đao sắp chém xuống. Hình nhân Hắc Y giáo trên đầu cũng trùm một cái khăn đen bịt kín mặt chỉ để lộ hai con mắt, còn hình nhân Bạch Y giáo trên thân được viết ba chữ “Bạch Y giáo” cho ai nấy dễ phân biệt.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam nhìn xong xoay đầu nhìn lão nhân giữ nhà, thấy lão nhân thân thể ốm yếu chân tay vụng về, ánh mắt ngu độn chẳng giống gì người biết võ học cả.

Y chỉ vào hai hình nhân trong nhà quát to hỏi lão ấy:

- Các người lớn gan thật dám nhục mã bản giáo giáo chủ như thế ư?

Lão nhân ấy thấy y quay về hướng lão quát hỏi, lão chỉ lắc đầu lia lại rồi dùng tay chỉ vào tai và miệng. Thì ra lão là người vừa điếc vừa câm.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam nói với mấy đầu mục đứng bên:

- Các người mau cắt người đi bắt bọn Lý Nhị, Vương Tiểu về đây cho ta! Bắt cả lão già câm điếc này nữa!

Dặn dò xong y giận dữ quay về phân đàn. Lý Trường Thắng cũng giận lây nỗi giận của chủ nhân, hắt tát lão già một cái như trời giáng: - Lão ngu ngốc này đi theo chúng ta!

Lão nhân tuyệt không phản kháng theo chúng vào phân đàn Hắc Y giáo, đằng sau phân đàn ấy có xây sẵn mấy nhà lao, chúng tống lão nhân vào nhà lao đợi lệnh Nhân Yêu.

Lý Trường Thắng sợ xảy ra sự biến gì nữa bèn sai hai tên giáo đồ đến canh giữ gian nhà mới đối diện kia.

Sau khi ăn sang xong Nhân Yêu Triệu Tú Nam đang ngồi uống trà bỗng hai tên đầu mục đi bắt người trở về bẩm báo: - Khai bẩm phân đàn chủ bọn tiểu nhân đi bắt Lý nhĩ và Vương Tiểu, nào ngờ hai tên ấy đào tẩu từ đêm qua rồi truy lần không ra. Cứ theo bọn hàng xóm nói lại, hai tên ấy là bọn côn đồ vô gia cư, không ai biết chúng trốn chạy đi đâu.

Triệu Tú Nam giận dữ:

- Đồ vô dụng chỉ đi bắt có hai tên mà là cũng không xong, đúng là hoài công!

Hai tên ấy thấy phân đàn chủ giận dữ vội vàng khoanh tay đứng im.

Triệu Tú Nam tiếp:

- Nể các người ngày thường chăm chỉ ta tạm tha cho. Hạn các người trong vòng ba ngày phải tìm cho ra mỹ nữ về đoái công chuộc tội. Bây giờ mau bảo Lý Trường Thắng mang lão già Bạch Y giáo lên đây cho bản tòa tra hỏi.

Hai tên đầu mục vâng dạ liên hồi lui ra ngoài. Không lâu, Lý Trường Thắng từ ngoài chạy vào, chưa tới nơi đã thở hổn hển nói: - Khai bẩm phân đàn chủ, nguy tới nơi rồi!

Nhân Yêu Triệu Tú Nam nghe thấy thế đột nhiên càng giận, chạy ra quát lớn:

- Lý Trường Thắng, sao hôm nay ngươi biến đổi thế? Vừa sang sớm đã sợ cuống cuống, nếu còn thế nữa, bản tòa buộc phải theo giáo luật trị tội ngươi!

Lý Trường Thắng vội định thần đáp:

- Khởi bẩm phân đàn chủ, tiểu nhân phụng lệnh tới nhà lao, dẫn tên lão kia ra, nào ngờ ngoài lao vẫn bình thường nhưng trong lao không thấy lão ấy đâu mà lại có hai tên...

Nói đến đó đột nhiên mặt hấn nhăn nhó “ôi chà” hai tiếng. Nhân Yêu Triệu Tú Nam giận dữ:

- Ngươi làm sao vậy?

- Hôm nay tiểu nhân có bạt tai lão ta một cái, không biết vì sao bây giờ tay phải bắt đầu đỏ ửng vù lên đau đớn không chịu nổi.

- Hai tên trong lao là ai? Nói mau!

- Đó... đó... là hai huynh đệ chúng ta sai sang canh giữ căn nhà đối diện.

- Hai huynh đệ ấy nói gì không?

- Hai tên ấy bị điểm huyết hôn mê bất tỉnh, tiểu nhân không đủ khả năng giải huyết cho chúng.

- Cả hai câu đối với hai hình người giấy đâu rồi?

- Tiểu nhân đã mang tất cả về phòng tiểu nhân nhưng bây giờ không hiểu lại mất đâu rồi!

- Người đã sai người sang cái nhà đối diện tra xét chưa?
- Vừa rồi tiểu nhân đã tự đi tra xét.
- Tình hình ra sao?
- Đôi câu đối với cái biển lại treo lên như cũ, hai thằng người giấy cũng được đặt vào chỗ cũ, tên lão đầu kia đang nằm ngủ say trước hai hình nhân, tiểu nhân không dám khinh động lão vội quay về đây báo với phân đàn chủ đây.

- Đồ vô dụng!

Miệng tuy chửi vậy nhưng y tự biết sự việc có phần nghiêm trọng tự nghĩ thầm: “Cái Bạch Y giáo này ta chưa nghe ai nhắc qua bao giờ. Theo cách bố trí gian nhà ấy, theo nhận xét thì nó là tổng đàn của chúng, rõ ràng chúng có ý định khiêu chiến với Hắc Y giáo. Việc này không nên sơ suất”.

Nghĩ đến đó y vội truyền lệnh cho một giáo đồ bên cạnh:

- Người tức tốc mời Ngô hộ pháp đến đây, bảo ta có việc cần bàn.

Chốc lát Ngô Tĩnh Ngô từ hậu viện từ từ đi lại, Nhân Triệu Tú Nam vội vã ra nghênh đón

- Vãn bối cung nghênh hộ pháp lão tiền bối!

Ngô Tĩnh Ngô vậy tay:

- Phân đàn chủ miễn lễ không biết có việc gì thương lượng

- Mời lão tiền bối vào phòng đàm luận.

Ngô Tĩnh Ngô chưa vào tới cửa đã thấy Lý Trường Thắng, lão “ò” lên một tiếng:

- Lý Trường Thắng, sao người bị thụ thương đây ư?

Lý Trường Thắng kể lại mọi chuyện, Ngô Tĩnh Ngô giật mình:

- Người đã bị nội công phản chấn vào hai huyệt Thiếu Thương, Tiều Cốc, đưa tay đây ta xem.

Lý Trường Thắng giơ tay ra, bấy giờ tay hắn đã sưng và đỏ tấy rất dễ sợ.

Ngô Tĩnh Ngô không nói gì, tay hữu lão điểm tới hai huyệt Thiếu Phủ, Hậu Cốc, đả thông hai huyệt bị phong bế trước.

Lý Trường Thắng lập tức thấy hết đau đớn, cánh tay sưng phù dần dần khỏi, hắn cả mừng vội cung thân: - Đa tạ hộ pháp ý trị cho tiểu nhân!

Ngô Tĩnh Ngô không quan tâm đến hắn nữa, bước vào phòng ngồi xuống, Nhân Triệu Tú Nam mọi sự kể lại cặn kẽ cho lão nghe. Lão nghe xong, cúi đầu hơi trầm tư rồi nói với Lý Trường Thắng: - Người sai mấy người vào lao khiêng hai tên bị điểm huyệt lên đây cho ta.

Lý Trường Thắng vâng lệnh đi ra, Ngô Tĩnh Ngô nói với Triệu Tú Nam:

- Phân đàn chủ, lão phu đây hành sự chưa hề sơ suất, việc hôm nay chúng

ta phải cẩn thận, cứ theo phân đàn chủ vừa nói, theo phán đoán của lão phu, Bạch Y giáo dám đến đây khiêu chiến tất sau lưng phải có cao thủ nào đó bang trợ. Chút nữa chúng ta sẽ đến đó thử xem, nếu đủ khả năng sẽ động thủ, còn nếu không thì nhin tạm thời để bẩm báo với giáo chủ rồi đợi lệnh người xử lý.

Lão thật là kẻ thâm trầm gian xảo, Nhân Yêu Triệu Tú Nam vội gật đầu đồng ý. Thoáng chốc, Lý Trường Thắng đã đem hai tên huynh đệ bị điểm huyết lên, Triệu Tú Nam quan sát thấy chúng đều bị điểm vào Vực Ma huyết, y định khoe khoang với mọi người vội nói: - Giải huyết này có gì là khó để bản tòa giải huyết cho!

Y chiếu theo giải huyết hai huynh đệ run rẩy toàn thân, hai mắt đảo lộn hình như sắp chết. Ngô Tĩnh Ngô xem xét kỹ lại rồi nói: - Mời phân đàn chủ lùi lại một bước, bọn chúng bị trúng Tam m Triệt Mạch Thủ Pháp hay để lão phu thử xem.

Dứt lời hai tay lão phiến động như bay liên tiếp vỗ vào tám huyết đạo của hai tên ấy, một lúc sau, hai tên mới dần dần tỉnh lại. Mấy thủ pháp của Ngô Tĩnh Ngô đã khiến Triệu Tú Nam bội phục.

Y tra hỏi hai tên vừa tỉnh lại:

- Các ngươi hãy kể lại vì sao bị điểm huyết cho hộ pháp và bản tòa nghe mau!

Hai tên ấy đứng dậy đồng thanh đáp:

- Chúng tôi đang canh giữ tòa nhà kia bỗng nghe có làn gió nhẹ thổi đến lập tức hôn mê, khi tỉnh dậy đã thấy bị nhốt trong lao, tất cả mọi chuyện chẳng biết một tý gì.

Ngô Tĩnh Ngô nghe qua biết không có kết quả, lão không hỏi nữa mà nói với Nhân Yêu:

- Cho hai tên ấy đi nghỉ ngơi, chúng ta phải đến tòa nhà kia xem xét một lần nữa.

Rồi đó, Ngô Tĩnh Ngô đi trước, Triệu Tú Nam, Lý Trường Thắng theo sau ngoài ra chúng còn mang thêm bốn tên đại đầu mục đi thẳng ra khỏi phân đàn.

Vừa ra khỏi cổng, liền thấy trước cửa tòa nhà là lão nhân nọ, nhưng lão nhân vừa thấy chúng liền vội vã chuyển thân đi vào nhà không thấy quay ra nữa.

Bọn Ngô Tĩnh Ngô đến trước toa nhà, cặp đôi liền và tám biển đều treo lên chỗ cũ, nhìn vào trong nhà không thấy lão nhân đâu, trong nhà ngoài hai hình nhân bằng giấy ra chỉ còn có một thiếu nữ mặc áo xanh lục đang đứng

quay mặt vào tường.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam chưa vội lên tiếng, y đi vòng quanh ngôi nhà, phát hiện nó không có cửa sau và mấy cánh cửa đều đóng kín chẳng có dấu hiệu gì lạ, y lấy làm kỳ: “Tên lão giả kia đi ra theo đường nào được kìa?”.

Y đang lấy làm kỳ quái, chợt nghe Ngô Tĩnh Ngô quát to vào trong nhà:

- Nữ tử kia chớ có hý vọng lão phu, mời ra đây đàm luận.

Nữ nhân ấy từ từ chuyển thân lại, chúng nhân vừa thấy nàng ai nấy ngẩn người ra vì vẻ đẹp như thiên tiên của nàng và nàng chỉ mới khoảng mười tám mười chín mà thôi.

Phân đàn Lạc Dương, trừ Ngô Tĩnh Ngô ra đều là lũ háo sắc, chúng vừa nhìn thấy thiếu nữ nhất tề trở mặt ngẩn ngơ nhìn, vì có Ngô Tĩnh Ngô ở đây nên ai nấy thềm nhỏ dãi mà chẳng dám nói gì.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam cố định thần:

- À! Thì ra là cô nương!

Thiếu nữ ấy uyển chuyển bước ra ngoài lạnh lùng lên tiếng:

- Đúng vậy! Là ta đây! Ta chính là Bạch Y giáo chủ chỉ muốn đàm luận với Hắc Y giáo chủ mà thôi.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam cười ha hả:

- Cô nương cứ đùa chứ xin mời vào phân đàn bàn luận.

Thiếu nữ cau mày tức giận:

- Ai đùa với ngươi? Với bản lĩnh Nhân Yêu của ngươi đâu xứng đáng bàn luận với bản giáo chủ.

Ngô Tĩnh Ngô chả hiểu gì cả vội bàn luận với Triệu Tú Nam:

- Phân đàn chủ quen biết với cô nương này ư? Nàng là ai?

Nhân Yêu Triệu Tú Nam vội đáp:

- Nàng là đệ tử trong Thất Tuyệt Kim Phát Man Bà tên Vương Mai Sương chúng ta đã gặp nhau ở Thanh Thành phái.

Nhắc đến Thanh Thành phái y đột nhiên run thầm nhớ đến đêm ấy đã nghe Bất Lão Thần Quân Lưu Linh Hư đe dọa: - Chỉ cần ai dám đụng đến sợi tóc cô nương ấy lão phu sẽ cho chết không đất chôn!

Ngô Tĩnh Ngô bật cười ha hả:

- Các ngươi xưng là Bạch Y giáo thế mà giáo chủ lại mặc áo xanh, phải chăng là tên không đúng với thực?

Vương Mai Sương không biết lão là ai nhưng nhìn thái độ lão tất biết địa vị lão trong Hắc Y giáo không kém gì Nhân Yêu Triệu Tú Nam nàng thánh thót nói: - Lão là người nào mà dám ngông cuồng trước mặt phân đàn chủ của lão như thế đủ biết Hắc Y giáo chẳng có trật tự trên dưới gì cả. Bản thân

cô nương là giáo chủ, không thèm nói chuyện với bọn hèn mọn như các người, hạn cho các người trong vòng ba ngày phải mời giáo chủ các người đến đây, nếu không bản giáo chủ không có thời gian đợi đâu, hoặc là Hắc Y giáo cúi đầu nhận thua cũng được.

Ngô Tĩnh Ngô hoàn toàn không nổi giận, lão âm trầm:

- Lão phu đây vốn là người buôn bán nên hành sự không bao giờ chịu thua lỗ, cô nương muốn gặp giáo chủ chúng ta cũng dễ thôi, hãy cho biết người chủ trì quý giáo là ai? Còn lão giả vừa rồi là người nào?

Vương Mai Sương đưa tay tự chỉ vào mũi mình đáp:

- Ô! Lão thật là hồ đồ, bản cô nương đã là giáo chủ tất nào có ai chủ trì khác nữa!

Nàng đang nói tới đó thình lình sau lưng có tiếng động nhỏ, cái hình nhân cầm dao đột nhiên di chuyển từ từ về phía họ.

Ngô Tĩnh Ngô chỉ vào hình nhân bằng giấy:

- Lão già lúc nãy nhất định ẩn thân trong hình nhân kia đúng không?

Vương Mai Sương đáp:

- Vâng! Lão chó sợ, người ấy là thuộc hạ của ta đấy!

Lão bật cười lớn:

- Cô nương coi lão phu nhỏ gan lắm ư?

Bây giờ người giấy đã đến bên cạnh họ, cất tiếng nói:

- Khỏi bẩm giáo chủ, lão họ Ngô kia chuyên làm nghề đầu cơ lợi dụng bị người ta gọi là Gian Cổ Ngô Tĩnh Ngô, nếu giáo chủ muốn trừng trị lão ta, thuộc hạ sẽ đánh với lão ta một trận cho giáo chủ vui bớt giận.

Vương Mai Sương nghe đối phương là một lão ma đầu khét tiếng mấy chục năm trước lòng nàng kinh ngạc: “Tên này ta đã nghe sư phụ nhắc qua, nói về bối phận lão còn hơn sư phụ ta một bậc”.

Ngô Tĩnh Ngô nghe ngữ khí của người nấp sau hình nhân giấy, tựa hồ như không hề sợ hãi gì lão, tự biết lão giả ấy phải là kỳ nhân võ lâm. Lúc nãy lão chưa kịp nhìn rõ nên chưa biết đối phương là ai, bây giờ lão nôn nóng muốn biết cỡ đối phương là nhân vật nào, lão ho lạnh gắt tiếng: - Lão đầu người đã nhận biết lão phu có lẽ trước đây đã từng có lần buôn bán qua với lão phu, nếu người còn thiếu nợ lão phu thì dù có ẩn thân cũng chẳng ẩn mãi được đâu.

Vừa nói tay hữu lão vừa hơi vung lên dùng bốn thành công lực bắn ra một luồng kinh phong quét đến hình nhân.

Đối phương không tiếp chiêu, kinh phong lướt qua, áo giấy lay động lộ ra một lão già râu tóc bạc phơ mặc một áo bào màu đen.

Lão già ấy cười ha hả:

- Lão Ngô, chớ hỗn hào. Nói về tuổi tác, ngươi còn nhỏ hơn ta nữa đây!

Lão nhân ấy vừa hiện thân khiến Nhân Yêu Triệu Tú Nam lấy làm kinh dị, đang định hỏi đã bị Ngô Tinh Ngô cười lòi: - Thì ra là ngươi!

Lão nhân chưa kịp đáp, thành linh trong hình nhân người Hắc Y giáo chủ có tiếng kêu gào:

- Bản giáo chủ thật đáng chết! Giết đi! Giết đi!

Gian Cổ Ngô Tinh Ngô giật mình hoảng sợ:

- Trong hai người ẩn thân trong hai hình nhân bằng giấy nếu đánh với từng người may ra lão ma đâu còn miễn cưỡng đối địch chứ đánh với cả hai lão e sẽ thất thủ chắc chắn.

Hơi trầm ngâm một chút lão quay nói hình nhân thứ hai:

- Nam Tẩu Gia Cát Nguyên, ngươi ra đây không cần quỳ dưới đờn chém. Nữa!

Ngươi ẩn thân trong hình nhân Hắc Y giáo chủ chính là Nam Tẩu Gia Cát Nguyên ngang danh với Bắc Tẩu Hạ Hầu Đán, hai người này lúc nào cũng xuất hiện bên nhau như bóng với hình.

Ngô Tinh Ngô trầm giọng:

- Các ngươi đã biết ba chúng ta là người của Hắc Y giáo, hai người ngươi không chống nổi chúng ta đâu. Sau lưng các ngươi tất phải có cao nhân nào đó ám trợ?

Nam Tẩu Hạ Hầu Đán chỉ vào Vương Mai Sương đáp thay:

- Ngươi nói đúng lắm, người ám trợ chúng ta chính là cô nương này đây, cô nương chính là giáo chủ của chúng ta.

Ngô Tinh Ngô cười nhạt:

- Các ngươi tự xưng là Bạch Y giáo sao chẳng một ai mặc áo trắng? Ta cho rằng người thực sự là Bạch Y giáo chưa xuất đầu lộ diện, các ngươi bắt quá chỉ là mấy tên tiểu tốt đi dọn đường thôi!

- Giáo chủ bản giáo tuy xưng tên là Bạch Y nhưng không hề cầm kỳ màu y phục không chuyên chế như bọn Hắc Y giáo các ngươi.

Đang lúc ấy từ xa vọng lại một tiếng hú dài, ba bóng xám phi thân như bay tới, bọn Ngô Tinh Ngô đưa mắt nhìn lên đó là ba lão già tóc trắng phơ phơ thần thái sung mãn, vừa thấy đã biết là nhân vật võ lâm.

Ngô Tinh Ngô lật tay, rút từ trong áo ra bàn toán sắt, cất giọng hỏi:

- Tam vị là ai?

Ba lão nhân không nhìn lão một cái, nhất tề ôm quyền thi lễ với Vương Mai Sương:

- Tham kiến giáo chủ!

Vương cô nương hất nhẹ tay:

- Miễn lễ!

Ngô Tĩnh Ngô càng ngạc nhiên vì căn cứ vào thái độ cung kính của ba lão nhân ấy thì chẳng lẽ vị cô nương trẻ tuổi kia lại là giáo chủ thật?

Lão gần giọng hỏi lại:

- Tam vị là ai?

Vương Mai Sương trả lời thay:

- Cả ba đều là thuộc hạ của ta được võ lâm xưng tụng là Lương Nghi lão nhân, Tam Tài lão nhân và Tứ Tượng lão nhân.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam cả kính:

- Ba lão nhân ấy thật là Võ Lâm Tam Kỳ.

Y ngửa ngáy nóng nảy muốn bỏ về hết sức.

Ngô Tĩnh Ngô cũng hết sức kỳ lạ:

- Ta nghe giáo chủ nói, trước đây ba lão Tam Kỳ này đã bị Nhân Nghĩa Hiệp Vương Hạ Hầu Nhân giam giữ trong một vòng phản ở sau núi Phi Vân sơn trang, tại sao hôm nay họ lại xuất hiện ở đây nhỉ?

Lão chợt hiểu ra tình hình hôm nay thật nghiêm trọng, lão cố miễn cưỡng cất tiếng cười ha ha:

- Lão phu không phải khoác lác huênh hoang, nếu như một đấu với một thì chưa chắc ai trong các người thắng được lão phu, còn nếu các người lấy đông hiệp ít thì lão phu nói thật không thể thắng được các người.

Về bồi phạm Võ Lâm Tam Kỳ còn cao hơn cả Nam Bắc Song Tẩu nên Lương Nghi lão nhân đáp thay:

- Ba người chúng ta không có ý kiến!

Nam Tẩu Gia Cát Nguyên đưa mắt ra hiệu cho Bắc Tẩu Hạ Hầu Đan, Bắc Tẩu hơi gật đầu như hiểu ý rồi nói: - Khai bẩm giáo chủ, Ngô hộ pháp của Hắc Y giáo đã nói thế, chúng ta cứ đợi năm ngày, thuộc hạ xin có ý kiến xin giáo chủ quyết định.

- Ý kiến lão tiên bồi ra sao xin cứ nói.

Nam Tẩu Gia Cát Nguyên chuyển nhìn sang Ngô Tĩnh Ngô

- Lần này chính bản giáo chủ đã thân đến đây, nếu nói về lễ giáo các người cũng phải thân tiếp mới hợp lễ, hiện tại chúng ta sẽ đồng ý với đề nghị của các người sẽ đợi năm ngày nhưng chúng ta có một điều kiện là sau năm ngày ấy, giáo chủ các người phải tự thân đến tiếp đón giáo chủ chúng ta, nếu không sau này quý phân đàn có xảy ra chuyện gì thì chớ trách chúng ta hành sự không quang minh vì chính là các người tự nuốt lời trước!

Nói xong, lão quay ra Vương Mai Sương:

- Tiểu lão đưa điều kiện ấy không biết giáo chủ nghe được không?

Wương Mai Sương mỉm cười:

- Bản giáo chủ hoàn toàn đồng ý, bây giờ ta tạm cho các vị toàn quyền đàm phán với đối phương.

Nam Tẩu Gia Cát Nguyên lên tiếng:

- Ngô huynh đồng ý điều kiện ấy chứ?

Ngô Tĩnh Ngô cười ha hả:

- Riêng lão phu ta sẽ đồng ý với điều kiện của các người bẩm báo lên giáo chủ, nhưng giáo chủ có chịu đến đây hay không đâu phải là quyền của lão phu?

- Chỉ cần Ngô huynh thông báo là được rồi, trong vòng năm ngày nữa, bất kể có mặt chúng ta hay không, các người không được đụng đến gian nhà này.

- Cái đây các người yên tâm, bản giáo đâu đến nỗi nhỏ mọn như thế? Các hạ khỏi cần lo cho uống công, xin hẹn lại năm ngày sau.

Nói xong không đợi Nam Tẩu đáp, hắn liền dẫn cả bọn quay về phân đàn.

Đợi chúng đi rồi, Nam Tẩu Gia Cát Nguyên nói với Bắc Tẩu Hạ Hầu Đan và Võ Lâm Tam Kỳ:

- Chúng ta bắt đầu từ hôm nay phải kín đáo theo dõi phân đàn Hắc Y giáo, nếu phát hiện trong ấy có ai đi ra tất là người mang tin báo về cho giáo chủ chúng, chúng ta chỉ cần theo sau là có thể biết được sào huyệt của tên giáo chủ nọ.

Theo kế của Nam Tẩu, sáu người trong Bạch Y giáo ngấm ngấm theo dõi động tĩnh trong phân đàn Hắc Y giáo. Thế nhưng họ không ngờ được rằng phân đàn báo tin cho giáo chủ ở nơi nào đó bằng cách gửi thư qua chim bồ câu, đây là những con chim do giáo chủ nuôi dưỡng và gửi đến phân đàn, có việc cần cấp báo chỉ cần viết thành thư cột vào chân chúng, chúng sẽ tự động bay về báo tin cho giáo chủ. Coi như kế hoạch ngấm theo dõi của Nam Tẩu thất bại thê thảm.

Đã qua bốn ngày trong phân đàn Lạc Dương của Hắc Y giáo lục tục xuất hiện thêm các ma đầu: Cưu Trượng Bà m Tam Nương, Thác Bát Tiên Ông Trắc Bát Quân, Phiên tăng Trát Mộc Tô, Hoàng Sam Khách Hạ Phi và Khô Trúc thiền sư Trí Năng đều là những cao thủ bậc nhất Hắc Y giáo, nhất là Hoàng Sam Khách Hạ Phi và Khô Trúc thiền sư Trí Năng trong giang hồ không ai biết tên tuổi xuất thân, cứ theo đồn đại thì hai tên này là vệ sĩ thân cận nhất của Hắc Y giáo chủ, tất nhiên phải có võ công cao nhưng cao đến mức nào chưa biết rõ.

Sau khi chúng nhân trước đến phân đàn Lạc Dương càng phần chấn, Nhân Yêu Triệu Tú Nam đã mở đại yến tiệc tiếp đãi những đại cao thủ ấy, rượu quá tuần thứ ba, y cung kính đứng dậy ôm quyền nói: - Được các vị tiên bối giá lâm, văn bối lấy làm vinh hạnh. Ngày mai là ngày hẹn với bọn Bạch Y giáo, xin các vị có cao kiến gì cứ dạy bảo.

Ngô Tĩnh Ngô mở lời trước:

- Chúng ta không nên khinh thường bọn Bạch Y giáo này, theo lão phu nhận định căn bản chúng chẳng phải có ý lập giáo phái gì mà mục đích chỉ nhằm chống lại Hắc Y giáo chúng ta, con nha đầu Vương Mai Sương cũng chẳng phải cao thủ thực sự mà do mấy lão già kia dùng để khiêu khích chúng ta, hình như sau lưng bọn chúng còn có cao thủ khác cầm đầu, các vị nghĩ xem, kẻ có thể cầm đầu Nam Bắc Song Tẩu và Võ Lâm Tam Kỳ tất phải có bản lĩnh lợi hại siêu phàm, vì vậy chúng ta không thể khinh địch...

Ngô Tĩnh Ngô đang thao thao bất tuyệt, thỉnh thoảng Hoa Báo Tử Lý Trường

Thăng hốt hoảng chạy như bay vào:

- Khai bẩm phân đàn chủ, giáo chủ giá lâm!

Chúng nhân chấn động vì tin đột ngột ấy vội kéo ra cửa nghênh đón, vừa chưa ra hết cửa đã thấy trước mặt bước vào một người toàn thân mặc Hắc Y trên đầu chụp một khăn đen phủ xuống tận vai, ai nấy im phăng phắc. Người ấy nghiêm nghị lạnh lùng phát tay rời bước vào cửa chuyển thân đứng yên hai tay giơ cao lên mười ngón tay bắt chéo thành một thế rất kỳ quái.

Thế bắt tay kỳ quái này chứng tỏ người ấy chưa phải chính thức là giáo chủ mà chỉ là người thay mặt giáo chủ, thế tay kỳ quái ấy có ý có toàn quyền xử lý như giáo chủ đang có mặt và bất cứ giáo đồ nào cũng không được kháng cự.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam cung kính:

- Lạc Dương phân đàn đệ tử Triệu Tú Nam tham kiến giáo chủ, trước tiên xin bẩm báo với giáo chủ về việc bọn Bạch Y giáo...

Tên bịt mặt vẫy tay nhẹ:

- Việc của Bạch Y giáo, giáo chủ đã biết rất rõ không cần bẩm báo nữa đâu.

Ngày mai người hãy thông báo cho Bạch Y giáo biết ta hẹn gặp chúng nửa đêm ngày mai tại Manh Sơn phía tây bắc Lạc Dương.

Triệu Tú Nam cung thân “vâng” một tiếng lớn. Tên bịt mặt hỏi với chúng nhân:

- Các người còn chuyện gì bẩm báo nữa không?

Chúng nhân đồng thanh:

- Thừa không!

Tên bịt mặt nghiêm giọng:

- Ta có việc cần phải đi ngay, đêm mai chúng ta sẽ gặp lại ở Manh Sơn.

Nói xong hắn bước ra cửa, chúng nhân cung kính tiễn hắn ra cổng phân đàn rồi quay vào. Cưu Trượng Bà m Tam Nương hỏi Hoàng Sam Khách Hạ Phi: - Giáo chủ chúng ta thật là thần quái. Nhị vị là vệ sĩ thân cận của người không biết đã từng nhìn thấy chân diện mục của người lần nào chưa?

Hoàng Sam Khách Hạ Phi theo giáo chủ đã lâu nên tính tình cũng hết sức ngạo mạn không coi ai ra gì, hắn lạnh lùng đáp: - Đương nhiên là có!

Cưu Trượng bà thấy thái độ cao ngạo của hắn trong bụng đã khó chịu nhưng cố nhịn hỏi thêm:

- Giáo chủ ra sao, độ bao nhiêu tuổi?

Hoàng Sam Khách Hạ Phi hừ trong miệng như không muốn nói:

- Sao? Lão bà định dò thăm bí mật của giáo chủ à?

Cưu Trượng Bà giận lắm đổi qua giọng lạnh lùng:

- Bất quá ta chỉ hỏi một câu sao các hạ lại nói thế? Nếu không nể uy danh giáo chủ hôm nay ta quyết cho các hạ phải biết cao thấp.

Hạ phi cười gằn:

- Nếu không nể giáo chủ hôm nay ta đã giết lão bà rồi!

Thác Bát Tiên Ông, Trác Bát Quân, Gian Cổ Ngô Tỉnh Ngô với Cưu Trượng Bà vốn là ba bằng hữu thân thiết, thấy tên vệ sĩ họ Hạ ngông cuồng, cao ngạo quá, tất cả cùng đứng dậy: - Cả ba chúng ta chết là cùng chết nhưng đến giáo chủ cũng phải nể trọng chúng ta ít phần, các ngươi bất quá chỉ là vệ sĩ thân cận của giáo chủ chứ là cái quái gì mà dám vô lễ với chúng ta quá thể!

Cưu Trượng Bà chưa ngoa tiếp:

- Đúng là Diêm Vương dễ tìm, tiểu quỷ khó gặp, bọn ếch ngồi đáy giếng đã biết gì trời cao đất dày!

Khô Trúc thiên sư Trí Năng nghe câu ấy cả giận đứng bật dậy cất giọng:

- Chúng ta tuy là vệ sĩ thân cận của giáo chủ nhưng giáo chủ đối với chúng ta cũng phải có phần quý trọng, các ngươi có mắt như mù không biết ai là ai cả.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam thấy tình hình càng lúc càng căng thẳng như sắp động thủ tới nơi, y vội vàng can thiệp: - Xin các vị bình tâm ngồi xuống nghe văn bối nói một lời.

Lão Phiền tăng cũng đứng dậy can:

- Chúng ta đến đây là để giúp phân đàn cự địch chứ đâu phải để cãi nhau,

mời các vị ngồi xuống.

Chúng nhân hậm hực ngồi xuống, Hoàng Sam Khách Hạ Phi lạnh lẽo nói:
- Các người đã nghe năm xưa có bốn thiết vệ của Lãnh Diện Tú Sĩ chưa?

Chúng nhân không hiểu hẳn hỏi vậy là có ý gì, ai nấy ngẩn người, ba lão nhân Cưu Trượng Bà có vẻ hậm hực không nói gì, Nhân Yêu Triệu Tú Nam sợ họ lại xung đột, vội vàng can thiệp: - Vãn bối nghe sư phụ nói qua bốn đại thiết vệ này được gọi là: Tăng, Đạo, Tục, Ni, vì lúc ấy danh vọng của Lãnh Diện Tú Sĩ quá lớn, tuổi tác bốn thiết vệ ông quá nhỏ nên người ngoài chỉ biết bốn tên họ chứ không biết tính danh họ là gì.

Hoàng Sam Khách Hạ Phi đưa tay chỉ vào mũi mình:

- Một tăng, một tục chính là hai người chúng ta đây.

Chúng nhân nghe câu ấy chân động cả. Ngô Tĩnh Ngô lập liếm bằng cách bật cười ha hả:

- Nói như thế khác gì chúng ta có mắt mà không thấy Thái Sơn?

Nhân Yêu Triệu Tú Nam xen vào:

[thiếu một đoạn]

... Chúng nhân bàn luận tới đó cũng vừa tàn cuộc rượu. Ai nấy chia tay về nghỉ ngơi. Sáng sớm ngày thứ hai trước cổng Bạch Y giáo tổng đàn xuất hiện sáu người là Vương Mai Sương, Nam Bắc Song Tẩu và Võ Lâm Tam Kỳ. Họ đang chần chừ trước cổng tổng đàn hốt nhiên thấy một tăng nhân vẻ mặt phong trần ước độ năm mươi từ xa đi tới, tăng nhân đến trước cổng tổng đàn ngược đầu nhìn lên cái biển treo trên cao, tự gật đầu lẩm bầm: - Chắc là nơi đây rồi!

Lão nhìn vào trong một cái, trong nhà chẳng có trần thiết gì ngoài sáu người vừa già vừa trẻ chẳng có gì giống tổng đàn một giáo phái.

Vương Mai Sương vội bước ra hỏi:

- Đại sư có ý tìm kiếm ai?

Tăng nhân chấp tay hỏi ngược lại:

- Nơi này phải chăng là tổng đàn Bạch Y giáo?

Vương Mai Sương chỉ lên cái biển chữ và đáp:

- Chính thị!

Tăng nhân cúi thân cung kính:

- Phiền nữ thí chủ vào bầm báo Tăng Thiếu Lâm tự Ngô Thông muốn vào yết kiến Giáo chủ.

Năm lão nhân cũng đã bước ra. Nam Tẩu Gia Cát Nguyên hỏi:

- Đại sư tìm giáo chủ có việc gì?

- Phụng lệnh chủ trì, bản tăng đến đây gửi Anh Hùng thiếp xin được đưa

tận tay giáo chủ.

Vương Mai Sương xem vào:

- Hãy đưa Anh Hùng thiếp cho văn bối, văn bối chính là giáo chủ Bạch Y giáo đây!

Ngô Thông tỏ vẻ nghi ngờ không đáp. Vương Mai Sương biết lão chưa tin, nằng chỉ năm lão nhân:

- Năm vị này đều là thuộc hạ của văn bối dù danh vọng họ rất lớn, hai vị này là Nam Bắc Song Tẩu còn ba vị này là đương kim Võ Lâm Tam Kỳ.

Ngô Thông giật mình kinh dị, y vội chuyển thân nghiêm mặt hỏi năm lão nhân:

- Té ra Nam Bắc vị lão lại tái xuất giang hồ thật là may cho võ lâm, văn bối xin tham kiến năm vị lão tiền bối: - Xin hãy bái kiến giáo chủ trước đã!

Bấy giờ tăng nhân chưa biết Vương Mai Sương là nhân vật có bản lĩnh tới đâu nhưng đã khuất phục được Song Lão làm thuộc hạ tất phải là kỳ nhân võ lâm, y vội chuyển thân sang phía nàng chấp tay cúi đầu: - Đạt Ma Viện đệ tử Thiếu Lâm tự Ngô Thông xin tham kiến giáo chủ, xin hỏi đại danh của giáo chủ là gì?

- Bản giáo chủ họ Vương tên Mai Sương, người hãy đưa Anh Hùng thiếp đây cho bản giáo chủ.

Ngô Thông vội rút một tờ thiếp đỏ như máu trong áo tăng bào trình lên Vương Mai Sương. Nàng đón lấy mở ra đọc lướt qua: “Vì phù hộ chính nghĩa quét sạch quần Ma, xin định hẹn giờ Tý ngày mười lăm tháng năm bản tự sẽ luận phải trái với Hắc Y giáo, xin mời chư vị trưởng môn và quý giáo chủ đến ngày ấy giá lâm bản tự. Thiếu Lâm tự chủ trì Giác Minh Kính, cẩn báo!”.

Nàng đọc xong bèn chuyển Anh Hùng thiếp cho năm lão nhân cùng đọc, đợi các lão nhân đọc xong, nàng hỏi: - Ý kiến các vị với việc này ra sao?

Nam Tẩu Gia Cát Nguyên đáp:

- Khai bầm giáo chủ, hôm nay bản giáo có ước hẹn với Hắc Y giáo chưa biết thắng bại ra sao, nếu ta thắng coi như tiêu diệt được Hắc Y giáo nhưng nếu như Hắc Y giáo thắng coi như chúng ta diệt vong. Theo lão phu có lẽ chỉ tạm trả lời: Đến lúc ấy có thể chúng ta sẽ có mặt ở Thiếu Lâm tự mà cũng có thể không, ý của giáo chủ như thế nào?

Vương Mai Sương hơi trầm ngâm rồi đáp:

- Cứ tạm như thế, có thể đến lúc ấy chúng ta sẽ tới mà cũng có thể không. Khi nào đại sư về gặp chủ trì xin thay tộ giáo bẩm trình như vậy.

Chính đang lúc đối đáp trong phân đàn Hắc Y giáo tên hộ vệ thân tín của Nhân Yêu Triệu Tú Nam là Lý Trường Thắng hấp tấp đi tới, hẩn nhìn thấy

người bên Bạch Y giáo đang nói chuyện với tăng nhân liền lập tức tiến đến, vì hiện nay trong phân đàn cao thủ tụ tập khá đông nên hẳn thêm phần tự đắc nhận định đêm nay chắc chắn là ngày tàn của Bạch Y giáo, hẳn ngạo mạn đưa ra một tờ giấy nhỏ trước mặt Vương Mai Sương và đảo mắt nói: - Giáo chủ hãy nhận lấy tấm thiệp đoạt mệnh này đi.

Lời hắn vừa dứt, mắt bỗng hoa lên “bốp” một tiếng cực lớn mặt hắn nóng ran vì một cái tát như trời giáng đồng thời với tiếng quát: - Tiểu tử hỗn láo, dám vô lễ với giáo chủ chúng ta ư?

Vương Mai Sương nhận tấm thiệp đọc qua, mặt nàng đỏ bừng lên hai tay bóp mạnh tấm thiệp nát ra từng mảnh vụn bay lả tả.

Nguyên vì thiệp ấy viết:

“Gửi Vương mỹ nhân và năm lão rùa đen Bạch Y giáo, bản tòa phụng lệnh giáo chủ hẹn các người đêm nay lên núi Manh Sơn chịu chết. Kẻ nào không dám tới là đã mặc nhiên nhận thua. Bản tòa hiện đã hạ quyết tâm cướp Vương mỹ nhân về làm thứ thiếp, xin Vương mỹ nhân yên tâm, lúc đây bản tòa không đụng tới tính mạng nàng đâu. Lạc Dương phân đàn chủ Hắc Y giáo Nhân Yêu Triệu Tú Nam!”.

Vương Mai Sương nhìn Lý Trường Thắng quát lạnh lùng:

- Người mau về báo với Nhân Yêu Triệu Tú Nam, đúng giờ chúng ta sẽ tới, nhưng riêng người phải chịu chút nhục hình trừng phạt tội vô lễ với bản giáo chủ.

Dứt lời ánh kiếm lóe lên bên tai Lý Trường Thắng, một vành tai trái đã rơi xuống đất hòa với máu. Lý Trường Thắng rú lên một tiếng bật thân lùi lại vọt chạy, chợt thấy trước mắt ánh đỏ bay vút tới một lá thiệp cắm vào ngực áo hắn tiếng tăng nhân đuổi theo bên tai.

- Đây là thiệp khiêu chiến của Thiếu Lâm tự, phiền người mang về cho giáo chủ người.

Lý Trường Thắng không dám chậm chân, tay tả hắn ôm cứng lấy vết thương ở tai, tay hữu nắm chặt tấm thiệp phi thân chạy như biến trở về.

Ngô Thông nói với Vương Mai Sương:

- Hôm nay quý giáo lỡ ước hẹn với Hắc Y giáo, tiểu tăng xin trở về bẩm báo. Nếu quý giáo không bị bại trận và Hắc Y giáo chưa tan vỡ đến hạn kỳ mời chư vị giá lâm tề tụ để cùng nhau bảo vệ chính nghĩa võ lâm.

Nàng gật đầu đáp:

- Vâng, chúng ta tạm thời quyết định như thế!

Sau khi Ngô Thông từ giã ra đi. Nam Tẩu Gia Cát Nguyên hỏi:

- Bức thư của Hắc Y giáo nói gì trong đấy?

Vương Mai Sương đáp:

- Chúng hẹn ta nửa đêm nay gặp ở đỉnh núi Manh Sơn, bọn ô uế đó thực đáng ghét.

Bắc Tẩu Hạ Hầu Đan hỏi:

- Lúc này cô nương... không chỉ dùng thanh đoản kiếm cắt tai tên tiểu tử nọ, không biết thanh đoản kiếm ấy là loại thần vật gì?

- Phật Môn Tuệ Kiếm!

Năm lão nhân đều giật mình, ánh chớp lóe lên, Vương Mai Sương rút trong áo ra một thanh kiếm ngắn chỉ độ tám tấc nhưng ánh sáng từ thân nó phát ra chói mắt đúng là loại thần vật thời cổ và là vật cực quý của Phật môn. Năm lão nhân truyền tay nhau chiêm ngưỡng, ai nấy ca ngợi không dứt.

Vương Mai Sương vừa kịp cắt đoản kiếm vào người chợt nghe Lương Nghi lão nhân thở dài:

- Hôm nay thật lắm chuyện, chư vị nhìn kia, lại có hai oan gia tìm đến nữa!

Chúng nhân đưa mắt nhìn xa quả có hai bóng người chậm chậm từ đường quan đạo đang đi đến phía họ. Khi đến gần Võ Lâm Tam Kỳ nhận ra đó là Võ Lâm Song Hung là Hung Hồn Phùng Băng và Ác Phách Triệu Lãnh. Hung Hồn Phùng Băng dừng chân chỉ vào Võ Lâm Tam Kỳ bật cười ha hả: - Hai lão ta tìm hết góc bể chân trời, đến bây giờ không ngờ lại gặp đây. Lần trước tỷ thí, hai huynh đệ ta vẫn còn ầm ức, hôm nay huynh đệ ta quyết phân cao thấp cùng ba vị.

Lương Nghi lão nhân cũng cười ha hả:

- Cổ nhân từ xa tìm tới, xin được phụng tiếp, bất quá động thủ ở đây chỉ sợ ảnh hưởng tới người khác. Xin hẹn nhị vị cùng tới Manh Sơn so tài.

Bắc Tẩu Hạ Hầu Đan long lanh mắt tỏ ý giận:

- Hôm nay bản giáo và Hắc Y giáo có hẹn sinh tử một phen, chuyên tỷ thí giữa nhị vị và ba lão nhân đây nên chuyển sang ngày khác?

Hung Hồn Phùng Băng lạnh lùng ngoan cố:

- Võ Lâm Song Hung chúng ta xưa nay chỉ nói một lời. Các hạ là ai? Xin chớ xen vào chuyện của chúng ta!

Gần đây tuy Bắc Tẩu không biết nhiều các nhân vật võ lâm nhưng trong vòng hai tháng nay vẫn thường nghe đồn đại tới tên Song Hung và biết tuy họ biệt hiệu là Hung nhưng lại là chính nhân quân tử nên cô nén giận nói: - Nếu các hạ cứ cương quyết môn tỷ thí với ba lão nhân đây, ta không tiện ngăn cản. Chúng ta trước hết hãy đến Manh Sơn quan sát địa hình sau đó sẽ làm nhân chứng cho các vị so tài cao thấp.

Nói xong, không đợi Song Hung đáp lời, lão chuyển qua Vương Mai Sương cung kính:

- Xin chân trọng mời giáo chủ lên đường.

Rồi đó, Vương Mai Sương đi trước theo sau là bảy lão nhân trực chỉ hướng Bắc. Manh Sơn nằm cách Lạc Dương độ bốn mươi dặm về hướng tây bắc bên cạnh sông Hoàng Hà hình thế hiểm yếu như chỗ dụng binh.

Giữa vùng hoang dã một hàng người triển khai khinh công, không lâu sau tất cả đã vào vùng núi Manh Sơn, vượt qua Quan Công Mộ họ dừng lại trên một đỉnh núi. Đó là một đỉnh núi trọc không có một bóng cây. Chúng nhân đưa mắt quan sát chung quanh. Bắc Tẩu Hạ Hầu Đan lên tiếng: - Đây là địa thế rất thuận lợi cho sự giao đấu. Giáo chủ và hai lão nhân ta làm nhân chứng, các vị hãy so tài cao thấp với nhau đi.

Song Hung và Tam Kỳ lập tức tách ra hai hướng nam bắc. Tứ Tượng lão nhân nói:

- Hai vị mau rút vũ khí. Hôm nay chúng ta còn có cường địch khác, mau dứt điểm mau mau với nhị vị.

Hung Hồn Phùng Băng lạnh lùng đáp:

- Lần trước huynh đệ chúng ta bại vì hai đối địch ba. Lần này muốn một chọi một, nếu chư vị không dám đồng ý, huynh đệ ta chấp nhận cho chư vị về khổ luyện thêm ngày khác so tài cũng được.

Tứ Tượng lão nhân ngửa đầu cười dài:

- Nhị vị khinh thường chúng ta quá lắm! Hãy rút vũ khí mau xem ai mạnh hơn ai!

Vừa dứt lời lão rút liền cặp binh khí từ ống tay áo, đó là hai thanh Tiên Nhân Chưởng kỳ dị làm bằng sắt đúc bằng bàn tay người. Hai thanh Tiên Nhân Chưởng này dài độ ba thước, một đầu là hình bàn tay có hai ngón co vào và ngón chĩa ra có công dụng vừa điểm huyết vừa đánh vừa bắt, quả là loại vũ khí hiếm thấy.

Hung Hồn Phùng Băng xoay qua hữu thủ “xoẹt” một tiếng rút liền hai vành đồng sau lưng tách ra hai bên tả hữu như hai vòng đồng, thanh thế cũng khác thường, lão quát to một tiếng: - Xin mời!

Tay tả phiên động, vòng tả bảo vệ trước ngực, vòng hữu vung lên, Tứ Tượng lão nhân đẩy mạnh Tiên Nhân Chưởng tới gầm to: - Tiếp chiêu!

Chiêu biến thành Tiên Nhân Chi Lộ điểm tới hai vòng đồng của Phùng Băng, tiếp theo tay tả phiên động, ánh chớp lóe lên, Tiên Nhân Chưởng rít kinh phong quạt tới chân tả đối phương. Nếu Phùng Băng bị quạt trúng chân lập tức vỡ hết xương liền lùi.

Chương Thứ Mười Sáu: Manh Sơn Ác Đầu

o O o

Hung Hồn Phương Bằng thấy chưởng sắt của đôi phương quật tới, vòng đồng tay tả liền quật chưởng xuống “choang” một tiếng, muôn ngàn tia lửa bắn ra, chưởng sắt bị đánh bật, vòng đồng lấp lánh liên tục sắc như dao chém xuống yết hầu Tứ Tượng lão nhân. Không dám chậm trễ, thân hình Tứ Tượng lão nhân vội chuyển tránh qua vòng đồng, khinh thân tới bên Phùng Bằng, Tiên Nhân Chưởng tay hữu nhanh như điện chớp vào sườn phải đối phương.

Vòng đồng Phùng Bằng chớp nhoáng ngoặt kéo về như một tấm mộc che thân, lại choang một tiếng nữa tia lửa bắn ra tứ tán, chưởng sắt của Tứ Tượng lão nhân đánh trúng giữa vòng đồng, Tứ Tượng lão nhân không thu hồi chưởng sắt về, lão hừ một tiếng lạnh xuất hết mười thành công lực vào chưởng sắt đánh tới vòng đồng thêm lần nữa.

Vòng đồng Phùng Bằng lần này chạm tới Tiên Nhân Chưởng lập tức cảm thấy thế nặng như núi đè. Phùng Bằng không ngờ Tứ Tượng lão nhân thi triển hết nội lực nên trở tay không kịp lập tức bị bức bách lùi lại ba bước.

Bây giờ Tiên Nhân Chưởng và vòng đồng dính chặt với nhau, khi Phùng Bằng lùi lại ba bước, Tứ Tượng lão nhân nhảy tới ba bước, đột nhiên nghe vòng đồng rít lên cuốn gió, Tứ Tượng lão nhân buộc phải lùi trở lại.

Tứ Tượng lão nhân vội hít một hơi chân khí, đề vận chân lực toàn thân, vừa lúc ổn định cước bộ. Hai người đã trở lại vị trí ban đầu biến thành ngang ngựa, nhất thời không thể phân thắng bại. Khi hai lão nhân ấy động thủ, Tam Tài Lão Nhân đứng gần đó cũng lạnh lùng nói với Ác Phách Triệu Lãnh:

- Hôm nay chúng ta không có nhiều thời giờ dành cho các vị, chúng ta cũng nên động thủ ngay bây giờ. Lão tiểu tử, ngươi dám tỷ thí nội công với lão phu không?

Ác Phách Triệu Lãnh:

- Ngươi tưởng ta sợ ư? Nếu tỷ thí nội công ta chỉ sợ sau này lão hôi hận đó thôi.

Tam Tài lão nhân nhướn cặp lông mày trắng bạc không nói một lời, hai tay từ từ giơ lên ngang ngực rồi từ từ đánh thẳng tới. Ác Phách Triệu Lãnh không dám khinh địch, lão vội ngưng thần vận khí đưa song chưởng lên nghênh tiếp.

Bốn chưởng chạm vào nhau uy thế dữ dội, hai người tuy đứng nguyên chỗ bất động nhưng bàn chân dần dần đã lún sâu xuống đất, nơi bốn chưởng ép lên nhau không ngớt phát ra kinh phong thổi cuồn cuộn râu tóc hai người bay ngược lên. Hai lão nhân đều dồn hết nội lực lên song chưởng, kết quả nếu không là lưỡng bại câu thương tất bên nào thua phải tử vong là điều chắc

chấn.

Một giờ trôi qua. Hai giờ trôi qua. Mặt trời ở hướng Đông đã di chuyển sang Tây. Bốn lão nhân tỷ thí với nhau ai nấy đều mở tròn mắt, toàn thân rung động mồ hôi toát ra như tắm, hơi thở mệt nhọc.

Lưỡng Nghi lão nhân đứng bên ngoài cuộc đấu lấy làm nóng ruột định tiến lên tấn công Song Hung nhưng lại sợ mất uy danh Tam Kỳ lại thôi, có lúc lão muốn giải khai tách hai bên đang ác đấu ra nhưng muốn vậy phải là người có công lực cực cao mới làm được. Suy đi nghĩ lại không biết làm sao.

Vương Mai Sương trước tình hình ấy đành nói với Nam Bắc Song Tẩu:

- Tình hình thế này nhất định họ lâm vào thế lưỡng bại câu thương, xin hai lão tiên bối mau giải khai họ ra.

Sắc mặt Nam Tẩu Gia Cát Nguyên hết sức trầm trọng:

- Chúng ta tuy có thể phân khai họ ra được nhưng có thể làm họ bị trọng thương hay không thật chưa dám chắc.

Vừa nói lão vừa nhìn Bắc Tẩu Hạ Hầu Đan ra hiệu, hai lão nhân động thân chuyển chớp nhoáng đến sau lưng đối thủ đang tỷ thí. Chớp nhoáng hai lão nhân đồng thời vung song chưởng đặt lên lưng Hung Hồn Phương Băng và Tứ Tượng lão nhân, lập tức có hai luồng kinh lực xông từ lưng vào người hai đối thủ hợp nhất với chân lực của hai người.

Nam Tẩu Gia Cát Nguyên quát lớn:

- Tránh ra.

Đồng thời hai người cùng nhả chân lực song song nhảy lùi hai tiếng “xoảng” cùng vang lại, hai vũ khí của Hung Hồn Phương Băng và Tứ Tượng lão nhân rơi xuống đất, hai lão nhân đứng bất động lắc lư thân hình như sắp ngã, từ từ họ ngồi xuống đất khoanh chân điều tức.

Nam Bắc Song Tẩu lại tách Ác Phách Triệu Lãnh và Tam Tài lão nhân ra, hai người này cũng ngồi khoanh chân dưới đất điều tức.

Vương Mai Sương chú mục nhìn họ rồi hỏi Nam Bắc Song Tẩu:

- Họ đều bị thương cả ư?

Bắc Tẩu Hạ Hầu Đan đáp:

- Họ không đến nỗi bị thương nhưng chân lực tiêu hao quá nhiều chưa thể khôi phục trong chốc lát được.

Vương Mai Sương chau mày thở dài:

- Nếu đêm nay họ chưa thể khôi phục chân lực, chúng ta phải biết làm sao?

Chúng ta mang họ đến nơi khác cho họ nghỉ ngơi nên chăng?

Bắc Tẩu thở dài:

- Không nên di động họ, nếu không bốn người họ rất dễ bị tàn phế. Việc đã xảy ra thế này, chúng ta chỉ còn biết cứ ở đây bảo vệ họ.
- Thế lỡ bọn Hắc Y giáo sắp đến chúng ta phải đối phó ra sao?
- Sự việc cứ chờ đến đâu hay đến đó mà thôi.

*

*

*

Gió đêm lạnh lùng, trăng sao mờ ám, trời đã gần đến nửa đêm... Xa xa tiếng nước sông Hoàng Hà vẫn còn cuộn cuộn chảy về Đông... Trên đỉnh núi Manh Sơn nằm cạnh sông Hoàng Hà có bốn lão nhân ngồi đối diện nhắm nghiền mắt và ba lão nhân khác đứng chung quanh nét mặt hết sức căng thẳng.

Trừ một thiếu nữ áo lục, bảy lão nhân đều phơ phơ râu tóc, thiếu nữ ấy chính là Bạch Y giáo chủ Vương Mai Sương còn bảy lão nhân kia là Nam Bắc Song Tẩu, Võ Lâm Tam Kỳ, Võ Lâm Song Hung.

Wương Mai Sương lo lắng bội phần nằng hạ giọng:

- Ba vị lão tiền bối, chúng ta sắp đối đầu với cường địch lại phải bảo vệ họ làm sao được?

Đột nhiên Nam Tẩu Gia Cát Nguyên như phát giác ra điều gì khác thường, lão vội quát nhỏ:

- Xin giáo chủ im lặng!

Gió thổi lướt qua, trên đỉnh núi đã xuất hiện thêm bảy bóng người có đầy đủ cả tăng nhân, cả nam nữ. Vương Mai Sương ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt biến đổi, sức hiểu câu chuyện đêm nay đã đến hồi nghiêm trọng. Thoáng chốc lại phi hành thêm một trung niên hán tử nữa, khi đến đỉnh núi, y thở hổn hển vì quá hao tổn sức lực. Nguyên chẳng ai khác chính là các cao thủ Hắc Y giáo đứng hện tìm đến gồm Gian Cổ Ngô Tỉnh Ngô, Cưu Trượng Bà m Tam Nương,

Thác Bát Tiên Ông Trác Bất Quân, Hồng Y Phiên Tăng Trát Mộc Tô và đồng bọn Khát Nảo Hải, Hoàng Sam Khách Hạ Phi, Khô Trúc thiền sư Trí Năng và trung niên đến sau là phân đàn chủ Lạc Dương Nhân Yêu Triệu Tú Nam.

Ngô Tỉnh Ngô nói Triệu Tú Nam:

- Phân đàn chủ là chủ nhân ở đây, hãy tiến đến trước nói chuyện với chúng.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam cung kính vâng một tiếng bước đến trước mặt Vương Mai Sương, y mê mẩn nhìn nàng một lúc sau đó mới nói:

- Nể tình quen biết cũ với cô nương, chỉ cần bọn cô nương chấp thuận đầu hàng Hắc Y giáo, bản phân đàn chủ lo cho chư vị mọi chuyện yên lành bẩm báo với với giáo chủ...

Vương Mai Sương không đợi y nói hết, nàng quát to:

- Ai thêm quen biết với ngươi, ngươi không xứng đáng nói chuyện với giáo chủ, hãy đợi giáo chủ ngươi đến đây đàm phán với ta.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam đáp:

- Nếu như giáo chủ chúng ta không đến thì sao?

- Thì xin mời các ngươi quay về, ngày khác sẽ nói chuyện.

- Cô nương nói sao đơn giản quá. Giáo chủ chúng ta dù không đến ta vẫn có quyền đại biểu cho người.

Y cất cao giọng cười the thé:

- Đêm nay các vị chỉ còn hai con đường, một là đầu hàng hai là chết.

Y hơi dừng giọng cười càng biến thành đều giả:

- Riêng giáo chủ cô nương chỉ có một đường thôi là đầu hàng bản phân đàn chủ bảo đảm cô nương sẽ được ưu ái hơn ai hết.

Y định buông lời hoa bướm nhưng sau lưng còn có khá nhiều cao thủ trong môn giáo nên vội đổi lời giảm nhẹ. Khi gặp Nhân Yêu Triệu Tú Nam lần đầu trên núi Thanh Thành, Vương Mai Sương đã chán ghét tính cách khinh bạc vô sỉ của y, nàng không muốn nghe y buông lời sàm sỡ liền quát lớn:

- Không cần nói nhiều, ta không nghe ngươi, hãy đợi giáo chủ các ngươi đến rồi hãy nói.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam thấy hai má nàng đỏ au vì giận càng dễ thương, y những muốn ăn tươi nuốt sống nàng ngay lập tức. Bấy giờ sau lưng y Hoàng Sam Khách Hạ Phi lên tiếng lạnh lẽo:

- Cô nương giáo chủ này kể ra cũng ngạo mạn đấy, nếu đêm nay có phiên gì chớ trách chúng ta, hiện tại các ngươi đã có bốn người thụ thương không thể hành động, ngươi còn ngông cuồng sao được nữa? Nửa đêm rồi có thể giáo chủ chúng ta không tới được, để chúng ta thử coi các ngươi dựa vào cái gì mà ngông cuồng quá thế?

Vừa nói hần vừa bước tới, Nam Bắc Song Tẩu nhận ra hần có phần giống bốn Đại Thiết Vệ của Lãnh Diện Tú Sĩ khi xưa nhưng vì thời gian quá lâu nên không dám khẳng định, Nam Tẩu Gia Cát Nguyên vội đón đầu hỏi:

- Ngươi là người nào mà có vẻ quen quá?

Hoàng Sam Khách Hạ Phi bật cười ha ha:

- Gia Cát Nguyên, ngươi không quen biết ta nhưng ta biết ngươi, ta họ Hạ

tên Phi năm xưa được gọi là Hoàng Sam Khách.

Nam Bắc Song Tẩu và Lưỡng Nghi lão nhân nghe câu ấy trong lòng họ cả kinh, họ biết năm xưa bốn Đại Thiết Vệ tùy tùng của Lãnh Diện Tú Sĩ u Dương Độc hoành hoành giang hồ vì có võ công cực cao, luận về công lực bốn Đại Thiết Vệ này không kém những cao thủ bậc nhất thừa ấy như Sáu Sư Gia Công Tôn Cừu hoặc Bất Lão Thần Quân Lưu Linh Hư, không ngờ một trong bốn Đại Thiết Vệ ngày nay vẫn còn sống và lại gia nhập Hắc Y giáo.

Chính lúc họ đang kinh ngạc như thế, một lão tăng gầy gò lại bước tới, lão tăng nhăn nhó bộ mặt vốn đã đầy nếp nhăn chẳng chịt:

- Gia Cát thí chủ có nhớ lão tăng chăng?

Nam Tẩu Gia Cát Nguyên lại chấn động lần nữa vội hỏi:

- Thần Tăng phải chăng là Khô Trúc thiền sư Trí Năng khi xưa?

- Chính thị!

- Thiết Đại Tứ Vệ hôm nay đã xuất hiện hai, sao chưa thấy Hổ Diện Thần Ni và Thiên Nam Kiếm Khách?

Hoàng Sam Khách Hạ Phi hừ lạnh một tiếng:

- Hạ Phi, khỏi cần nói tới hai “thiết vệ” đó, khi xưa hai lão huynh đệ ta đã vào tới nơi ở của Lãnh Diện Tú Sĩ nếu người chưa phục, chúng ta hãy thử tài cao thấp ắt biết!

Câu nói vừa dứt, trước mắt lão nhân bóng đổ lấp lánh, hai lão phiên tăng áo đỏ đã nhảy thân tới, Khát Nào Hải cười lớn chỉ vào mặt Hạ Hầu Đan:

- Lão tiểu tử, đừng ngông cuồng hôm nay tất nhiên chúng ta phải so tài cao thấp.

Bắc Tẩu Hạ Hầu Đan chưa kịp đáp liền nghe lách cách mấy tiếng, Ngô Tỉnh Ngô đã rút bàn toán sắt, đồng thời lão ra lệnh cho Thác Bát Tiên Ông và Cưu Trọng Bà:

- Chúng ta lên, lấy hai chọi một, trước tiên hãy tóm lấy bốn lão tiểu tử kia rồi bắt luôn bốn người còn sống này.

Ngô Tỉnh Ngô động thủ trước, kinh phong rít lên, bàn toán sắt đập xuống đầu Bắc Tẩu. Bên cạnh ánh đồng cũng lấp lánh, Thác Bát Tiên Ông Trác Bất Quân gầm to một tiếng hai tay cầm bát đồng đánh thẳng tới Lưỡng Nghi lão nhân. Cưu Trọng Bà hoành ngang Cưu Đầu trượng chỉ vào Vương Mai Sương:

- Trên Thanh Thành sơn nếu không có Bất Lão Thần Quân bảo vệ ta đã giết nha đầu người rồi. Hôm nay thì khác, hãy về làm thứ thiếp cho đàn chủ chúng ta!

Vừa nói lão bà vừa bước từng bước tới gần Vương Mai Sương. Khi Nam

Tẩu Gia Cát Nguyên đôi co với Hoàng Sam Khách và Khô Trúc thiền sư là cố ý kéo dài thời gian đợi bốn lão nhân khôi phục công lực, nhưng nay coi như cuộc hỗn chiến sắp xảy ra vội nạp khí Đan Điền quát lớn:

- Khoan động thủ? Lão tiểu tử, bây giờ đâu phải lão muốn là được?

Vừa nói, y tiếp tục bước gần tới Vương Mai Sương. Lúc ấy Bắc Tẩu Hạ Hầu Đan thấy bàn toán sắt đập xuống giữa đầu, lập tức bước tới vươn tay điểm vào cổ tay cầm bàn toán của Ngô Tĩnh Ngô buộc đối phương biến chiêu, vừa lúc ấy một luồng gió nóng hồi ập tới, một bàn tay đen đúa to lớn chạy xuống đầu vai lão, thì ra Phiên Tăng Trát Mộc Tô đã thi triển Đại Thủ Ấn tấn công Bắc Tẩu.

Bắc Tẩu Hạ Hầu Đan dự biết lợi hại của đối phương, thân hình lão vội chuyển động hoành ngang năm thước Đại Thủ Ấn mang theo gió nóng vượt qua thân lão, lão vung tay hữu phát chưởng lực đánh tới Phiên Tăng Trát Mộc Tô. Phiên Tăng không thèm tránh né, lão cũng vung tay hữu nghênh tiếp chưởng ấy, công lực của hai bên tương đương, thân thể đều dao động đứng nguyên tại chỗ.

Gian Cổ Ngô Tĩnh Ngô chụp lấy thời cơ, lúc hai lão ấy đối chưởng bên nhảy đến bên Bắc Tẩu, thi triển tuyệt chiêu, ba mươi sáu thức bàn toán sắt đảo lộn phát ra nhưng tiếng lách cách liên hồi vẽ thành những bóng bàn toán đầy trời vây bủa lấy Bắc Tẩu Hạ Hầu Đan. Ba mươi sáu thức ấy chẳng những nguy dị vô cùng mà độc nhất là trong lúc thi triển các con toán biến thành ám khí bắn ra khiến đối phương không có tài nào đề phòng kịp.

Bắc Tẩu Hạ Hầu Đan thấy chiêu thức Ngô Tĩnh Ngô quá tàn độc, không dám chậm chạp vội vận cương khí lên bảo vệ toàn thân, chân lực ngưng tụ vào song chưởng, cước bộ đạp vào thế liên hoàn, chưởng lực rít kinh phong toàn là chiêu số mạnh mẽ, hai bên càng đánh càng mau, chỉ còn nhìn thấy nhân ảnh chứ không thấy rõ hình người.

Bên cạnh Phiên Tăng Trát Mộc Tô thấy hai bên ác chiến không có cách nào xen vào chỉ biết đứng im một bên thỉnh thoảng tấn công một chiêu Đại Thủ Ấn.

Bắc Tẩu Hạ Hầu Đan vốn chỉ đánh ngang bằng với Gian Cổ Ngô Tĩnh Ngô.

Thời gian càng kéo dài may ra mới chiếm được thượng phong nhưng thỉnh thoảng lại bị Phiên Tăng Trát Mộc Tô tập kích lại bị đẩy xuống hạ phong, có lúc thoát chết trong đường tơ kẽ tóc rất nguy hiểm.

Khi ấy Phiên tăng Khát Nảo Hải định lên tấn công Nam Tẩu Gia Cát Nguyên bỗng nghe Hoàng Sam Khách Hạ Phi quát lớn:

- Người hãy lui về đợi ta thử xem công lực lão tới đâu.

Phiên tăng Khát Nảo Hải không dám cưỡng lời vội thu chiêu lui lại, Hoàng Sam Khách dùng tay áo vẽ lên không mấy vòng, từ từ bước tới ba bước, nét mặt lạnh tanh không biểu lộ chút tình cảm nào, hắc gầm giọng:

- Lão kia chó chạy, hãy tiếp ta ba chiêu xem sao!

Hắc chậm chậm giơ cao tay hữu, lại quát to:

- Chú ý đây!

Nam Tẩu Gia Cát Nguyên biết công lực hắc cực cao, vội đề khởi chân khí ngưng thần tụ khí mười hai thành công lực chuẩn bị tiếp chiêu khiếp đảm kinh hồn của đối phương. Hoàng Sam Khách Hạ Phi gầm rung chuyển:

- Tiếp chiêu!

Chiêu hữu hắc đẩy mạnh một trận gió lạnh như băng tuyết ập tới, chiêu tả hắc đồng thời vung lên, chiêu phong nóng khác thường, hai luồng chiêu phong khác hắc nhau cùng rít lên như tiếng sáo đập tới Nam Tẩu. Bất cứ ai đồng thời tiếp được hai luồng chiêu phong kỳ dị này cũng đủ tự hào là võ lâm hiếm có.

Nam Tẩu Gia Cát Nguyên thấy Hoàng Sam Khách Hạ Phi đã luyện thành m Dương khí công biết là nguy cơ vì thể chiêu cực mau, không kịp né tránh, lão nghiêng rằng vận cương khí lên, song chiêu đảo lộn phát ra. Một tiếng nổ sấm sét chặn đứng hai luồng khí lạnh và nóng của đối phương, nhưng người bị chấn động phải lui lại liên tiếp năm bước. Lão đột ngột thấy mắt tóe đom đóm, máu huyết đảo lộn vội vàng vận khí điều tức, chưa kịp ổn định bỗng nghe Hạ Phi gầm khốn. Bên cạnh Lương Nghi lão nhân đang giao đấu với Thác Bát Tiên Ông Trác Bát Quân, vì lão nhân công lực có yếu hơn nên đang ở vào thế hạ phong lại thêm cái bát đồng của Trác Bát Quân vừa nặng vừa linh hoạt trong chớp mắt chỉ thấy Lương Nghi lão nhân bị vây hãm đến độ lão nhân phải rú lên liên hồi lui lại liên tiếp. Tuy trong vòng mười chiêu vẫn có thể cầm cự nhưng nếu cứ kéo dài thì hậu quả rất khó lường. Bị áp lực nhẹ nhất là Vương Mai Sương vì Cưu Trọng Bà không có ý giết nàng, lão bà quát một tiếng:

- Điểm Nhuyễn Ma huyết nha đầu ấy!

Cưu Trọng Bà tung thân tới nhẹ nhàng điểm vào Nhuyễn Ma huyết trên vai nàng, điểm này nếu bị điểm trúng tất nàng sẽ ngã liền. Công lực của Cưu Trọng Bà rất thâm hậu, tuy bà điểm một cách nhẹ nhàng nhưng vẫn bắn ra một tia kinh phong. Ở Thanh Thành sơn, Vương Mai Sương đã tận mắt nhìn thấy sự lợi hại của lão bà, nàng vội triển Lưu Vân bộ ra thế Lưu Vân Xuất Tự thân hình lướt qua tránh khỏi chiêu điểm huyết của đối phương.

Cưu Trọng Bà thấy thân pháp quái dị của nàng, lão bà thấy làm kinh ngạc cười lên the thé:

- Con nha đầu này giỏi thật. Đêm nay nha đầu quyết không thoát khỏi tay ta đâu!

Cưu Trọng Bà lại tung thân tới múa lộn bóng trượng ảnh vây bọc lấy Vương Mai Sương, miệng lão bà quát mắng liên hồi:

- Mau buông kiếm đầu hàng đừng để lão bà tử nổi giận nha đầu nguoi chó hòng sống sót.

Bấy giờ Phiên tăng Khát Nảo Hải còn trơ lại một mình không có đối thủ, tay chân hấn ngứa ngáy, hấn nhìn bốn lão nhân ngồi điều tức dưới đất, phát ra một chuỗi cười quái dị:

- Bản Phật gia đang buồn bã lắm đây, bốn lão già kia hãy thử ném chuông lực xem sao!

Vừa nói hấn vừa từ từ bước tới trước mặt bốn lão nhân. Khô Trúc thiền sư Trí Năng nắm chắc phần thắng trong tay, lão khoái trá cười hềnh hếch:

- Với bản lĩnh như thế mà cũng đòi vượt râu hùm, đòi lập Bạch Y giáo thật là ngông dại, các nguoi tự tìm chết chứ trách thần tăng ta!

Chính đang lúc ấy, một luồng gió nhẹ lướt qua, đỉnh núi lại xuất hiện thêm một người bịt mặt toàn thân Hắc Y, cái khăn trùm đầu của hấn trùm xuống tận vai chỉ để lộ hai con mắt lấp lóe kinh nguoi. Khô Trúc thiền sư Trí Năng vội chấp tay cung thân, nguoi ấy không buồn đáp lễ vẫn đưa mắt đảo nhìn quanh rồi gầm to:

- Tất cả dừng tay!

m thanh hấn như tiếng chuông ngân khiến tất cả mọi nguoi đều bị chấn động lập tức dừng tay. Bọn Hắc Y giáo lực tục lui lại bên thân tên bịt mặt, ai nấy cung cung kính kính đứng sau lưng hấn.

Tên bịt mặt nọ lẳng lẳng chẳng nói gì hấn ngửa mặt buông một chuỗi cười kỳ quái, thanh âm xe xé chói tai. Cười xong hấn nhìn vào mặt Vương Mai Sương vắn hỏi:

- Vị cô nương này trong Bạch Y giáo thân phận ra sao?

Wương Mai Sương nửa lo nửa giận chần tĩnh đáp:

- Bản cô nương chính là giáo chủ Bạch Y giáo!

Tên bịt mặt phun ra tiếng cười quái dị:

- Cô nương còn quá trẻ mà đã thống lĩnh bọn lão nhân, thực là hậu sinh khả úy. Quý giáo chủ vô cớ kéo giáo đồ đến quấy nhiễu phân đàn Lạc Dương là có dụng ý gì?

- Chính vì muốn khích cho giáo chủ Hắc Y giáo xuất hiện xem y là người như thế nào?

- Cô nương chớ lầm, bản giáo chủ không phải là ta đâu, ta chỉ là người đại diện, các người muốn gặp bản giáo chủ thật khó như lên trời, cô nương còn trẻ quá mạo hiểm làm chuyện này làm chi?

Không đợi Vương Mai Sương đáp, hắc cát giọng the thé nói luôn:

- Giáo chủ cô nương hãy đợi bản giáo chủ xử lý giáo vụ xong sẽ nói chuyện tiếp với cô nương.

Hắn xoay thân lại đảo mắt nhìn chúng nhân Hắc Y giáo đang cung kính đứng sau lưng, đột nhiên hắn chỉ vào Hoàng Sam Khách Hạ Phi và Khô Trúc thiên sư Trí Năng, giọng quái dị nói lớn:

- Các người mau tóm lấy hai nghịch tăng Khát Nảo Hải và Trát Mộc Tô đem về phân đàn Lạc Dương đợi bản giáo chủ giải quyết xong việc ở đây sẽ quay về phân đàn xử tội chúng.

Hoàng Sam Khách Hạ Phi và Khô Trúc thiên sư Trí Năng đều trù trù không dám động thủ. Tên bịt mặt gầm lên giận dữ:

- Hai người có ý chống lệnh ư?

Hạ Phi và Trí Năng vội vã cung thân đáp:

- Không dám!

Tuy cả hai đều đáp “không dám” nhưng không ai có dấu hiệu gì tuân lệnh.

Hai Phiên tăng kêu to:

- Tiểu tăng đâu có tội gì mà bị bắt về phân đàn?

Tên bịt mặt cười phá lên:

- Nguyên lệnh của giáo chủ là buộc Bạch Y giáo hàng phục, thế mà hai nghịch tăng người đều có ý áp chế đối phương nhân lúc nguy cơ, hành động tì tiện ấy chẳng những ảnh hưởng tới danh dự bản giáo mà còn phản bội lại nguyên lệnh giáo chủ sao lại còn nói là vô tội?

Hắn quay sang quát Hạ Phi và Khô Trúc thiên sư Trí Năng:

- Hai người còn chưa chịu bắt chúng hay sao?

Hai người không làm sao hơn đành miễn cưỡng bước tới chỗ đứng của hai Phiên tăng, chúng đưa mắt ra hiệu cho nhau, Hoàng Sam Khách Hạ Phi nói:

- Các vị hãy chịu khó chịu trôi về phân đàn chớ để chúng ta động thủ.

Hai Phiên tăng thấy sự việc đã xảy ra đến thế, tự biết không phải là đối thủ của Hoàng Sam Khách, lúc này tuy có trao đổi với nhau bằng mắt nhưng chẳng hiểu dụng ý ra sao đành miễn cưỡng đáp:

- Bọn tiểu tử không hề có ý khinh nhờn bản giáo lệnh, đâu dám nhì tâm. Về thì về!

Tên bịt mặt đợi bốn người dẫn nhau đi xong mới quay sang Ngô Tỉnh Ngô và Cưu Trượng Bà:

- Hiện tại bọn cường địch đang tụ tập trong Cao Thăng khách điểm ở Lạc Dương, chuyện nơi này đã có bản giáo chủ quyết định, hai người hãy mau đi tra xét tình hình địch nhân ở khách điểm, ta ở phân đàn đợi hai người về bẩm báo.

Cả hai đều không dám chống đối cung thân, vái tên bịt mặt rồi tung thân lên nhắm hướng chân núi phi thân xuống, chớp mắt đã biến mất trong đêm tối.

Bây giờ trên đỉnh núi về phía Hắc Y giáo chỉ còn lại tên bịt mặt, Thác Bát Tiên Ông và Nhân Yêu Triệu Tú Nam. Tên bịt mặt chỉ tay vào Nam Bắc Song Tẩu, nói với Thác Bát Tiên Ông Trác Bát Quân:

- Tiên Ông thần công tái thế hãy bắt hai lão nhân này cho ta!

Trác Bát Quân biết lấy một chọi hai, lão không địch lại Nam Bắc Song Tẩu nhưng lệnh ra không dám chống, đành bước lên nâng bát đồng ngang ngực quát:

- Hai người hãy đến đây chúng ta thử chiêu!

Nam Bắc Song Tẩu lấy làm lạ vì tên bịt mặt đại diện cho giáo chủ Hắc Y giáo, lại đuôi cao thủ của hắn về gần hết chỉ còn lại có ba người, nghe Thác Bát Tiên Ông khiêu chiến, Nam Tẩu Gia Cát Nguyên bật cười ha hả:

- Hai chúng ta tuy thoái ẩn đã lâu nhưng cũng xin thử vài chiêu với lão ma đầu ngươi.

Vừa nói nhị tẩu vừa tiến lên. Song Tẩu tuy đối đầu với Thác Bát Tiên Ông nhưng vẫn lo tên bịt mặt đại diện hắc y và Nhân Yêu Triệu Tú Nam:

- Ngươi tiến lên bắt lão đầu kia cho ta!

Tay hắn chỉ vào Lưỡng Nghi lão nhân. Nhân Yêu Triệu Tú Nam giật mình kinh hoảng, trước khi gia nhập Hắc Y giáo y đã đại bại vì tay Võ Lâm Tam Kỳ nên tự biết công lực còn kém đối phương rất xa, y chỉ miễn cưỡng bước lên một bước, chần chừ nửa cười nửa khóc cung thân nhìn tên bịt mặt:

- Thuộc hạ bất tài đâu phải là đối thủ của lão đầu đấy, đối chưởng tất chết mong giáo chủ tha cho.

Tên bịt mặt gầm to:

- Đồ vô dụng, ta bảo ngươi tiến lên ngươi dám chống lệnh ta giết chết ngay lập tức bây giờ!

Nhân Yêu Triệu Tú Nam sợ hãi cuống cuống, không biết làm sao hơn

đành tiến tới trước mặt Lương Nghi lão nhân:

- Bản thân đàn chủ phụng lệnh giáo chủ động thủ với lão, lão có thắng được bản thân ta cũng chẳng đáng kể gì, phải thắng được giáo chủ ta mới là anh hùng. Bất đắc dĩ ta phải động thủ...

Trong lúc y sợ hãi ấp a ấp úng, tên bịt mặt quay qua Vương Mai Sương:

- Nữ giáo chủ hãy đến đây, hôm nay chúng ta sẽ thủ bản lĩnh xem ai cao thấp.

Tất nhiên tên này đã là đại biểu cho giáo chủ Hắc Y giáo võ công cao hơn bọn ma đầu vừa rồi rất nhiều. Vương Mai Sương do dự mặt đỏ gay lên như hoa mới nở diễm lệ vô cùng. Tên bịt mặt không hề bức bách nàng, hắn vẫn đứng yên cất tiếng cười lớn.

Vương Mai Sương nghe trong tiếng cười hắn có gì là lạ nàng hỏi:

- Người cười cái gì?

Kỳ quái tiếng cười của hắn như đổi khác. Nàng đang định hỏi nữa tên bịt mặt lại cướp lời:

- Ta bảo cô nương đến đây thì cô nương cứ đến đây!

Đến âm thanh hắn cũng có gì thay đổi, Vương Mai Sương chợt động tâm vội hỏi:

- Sự thực người là ai?

Tên bịt mặt đang định đáp, đột nhiên dưới núi vọng lên một chuỗi hú dài, một bóng nhân bắn vọt lên, đỉnh núi lại thêm một tên bịt mặt nữa. Tên bịt mặt này chính là tên bịt mặt đại biểu giáo chủ Hắc Y giáo xuất hiện trong phân đàn Lạc Dương ngày hôm qua, hắn vì có việc gấp nên đến đây hơi muộn, nào ngờ mọi việc đã gần kết thúc.

Nhìn thấy tên bịt mặt đến trước hắn quát to:

- Người là ai dám mạo xưng bản nhân ở đây?

Tên bịt mặt đầu tiên cất tiếng cười lớn bắt chước âm thanh quái dị đáp:

- Người có thể đại diện cho giáo chủ Hắc Y giáo, chẳng lẽ ta không thể đại diện ư? Ta đã nhận ra người là tên tằm máu trước đây trên Nga My sơn.

Tên bịt mặt thứ hai giật mình hỏi lại:

- Người nhận biết bản sơn chủ? Người là ai?

- Chính là ta!

Cùng với câu đáp, tay hữu ấn lật lên kéo phăng chiếc khăn bịt mặt để lộ ra khuôn mặt tuấn tú của một thiếu niên hào sảng. Nam Bắc Song Tẩu nhận ra chính là thiếu niên đồng hành với nghĩa nữ của Bất Lão Thần Quân tên là Tôn Lan Đình.

Tôn Lan Đình vừa lộ diện, Vương Mai Sương vội nhảy tới hô to:

- Quả nhiên là ca ca!

Tên bịt mặt thứ hai vốn đã thua Tôn Lan Đình một lần, lại thấy có Nam Bắc Song Tẩu ở đó, hắc vội vẫy bọn Trác Bất Quân gọi lớn:

- Tương lai chúng ta sẽ tính nợ với nhau, mau rút lui!

Cả ba tên phi thân xuống chân núi, Nam Bắc Song Tẩu định cản đường nhưng Tôn Lan Đình đã nói mau:

- Xin nhị vị tiền bối dừng bước, dù có đuổi theo chúng cũng không tìm ra giáo chủ Hắc Y giáo là ai đâu!

Song Tẩu dừng thân. Nam Tẩu Gia Cát Nguyên nói:

- Đêm nay nếu như không có thiếu hiệp chắc mấy người chúng ta khó mà thoát chết

Ở bên cạnh Vương Mai Sương âu yếm nắm lấy tay Tôn Lan Đình:

- Sao ca ca lại đến đây đúng lúc thế?

- Kể ra chuyện còn dài, chút nữa ta sẽ nói cặn kẽ cho Sương muội nghe.

Chàng quay đầu nói với Nam Tẩu Song Tẩu:

[Thiếu một đoạn]

Nam Tẩu Gia Cát Nguyên đáp:

- Đêm nay chính vì chúng ta quá tự thị bản lĩnh nên mới bị lâm vào thế hiểm, bây giờ tất phải phục nguyên cho bốn lão tiền bối đây.

Bắc Tẩu Hạ Hầu Đan chen vào:

- Không ngờ bọn Hắc Y giáo thu nạp được quá nhiều cao thủ ma đầu ẩn thân mấy chục năm nay, lại thu nạp được cả hai trong bốn Đại Thiết Vệ của Lãnh Điện Tú Sĩ khi xưa nữa.

Tôn Lan Đình ngửa mặt hú dài, tiếng hú không lớn lẫn nhưng vừa chấm dứt đã có một bóng người dưới chân núi phi hành thần tốc lên trên đỉnh núi.

Nam Bắc Song Tẩu nhất tề nhìn tới nhận ra đó là một thiếu niên anh tuấn mới độ trên dưới hai mươi.

Thiếu niên ấy vừa lên đỉnh núi vừa nhìn thấy có Lưỡng Nghi lão nhân lập tức quỳ xuống bái lạy:

- Thì ra ba vị sư phụ ở đây, đồ nhi đi tìm khắp nơi!

Thiếu niên ấy chính là đồ đệ của Tam Kỳ, Ngô Tiêu Côn. Lưỡng Nghi lão nhân nói với gã:

- Côn Nhi đứng dậy, có việc gì chút nữa hãy nói.

Tôn Lan Đình thúc giục:

- Việc không nên chậm trễ, Ngô huynh và Sương muội hãy bảo vệ để chúng ta trợ giúp bốn vị tiền bối khôi phục công lực.

Dứt lời chàng bước tới sau lưng Hung Hồn Phùng Băng khoanh chân

ngồi xuống tay hữu chàng đặt lên lưng lão chậm chậm trút nội lực vào thân thể lão.

Bên cạnh đó Nam Bắc Song Tẩu trợ giúp Ác Phách Triệu Lãn. Tất cả im lặng cúi đầu nhắm mắt toàn lực thi triển truyền dẫn nội công.

Vương Mai Sương và Ngô Tiêu Côn bảo vệ cho họ truyền công trị liệu bốn lão nhân. Họ dự biết nếu ngay lúc này bọn cao thủ Hắc Y giáo mà đến sẽ xảy ra hậu quả khó lường. Nhất là Vương Mai Sương, nàng nóng lòng như lửa đốt, nhưng nàng càng nôn nóng thời gian như càng chậm lại. Thình thoảng nàng đưa mắt nhìn người ngồi dưới đất thấy họ đều ngồi nhắm mắt bất động.

Đột nhiên dưới chân núi vọng lên một tiếng hú, bốn bóng nhân ảnh từ xa phi hành đến gần lên thẳng đỉnh núi.

Vương Mai Sương sợ run. Chớp mắt, trên đỉnh núi những nhân ảnh di động xuất hiện bốn người gồm hai thanh niên tráng sĩ, một trung niên đạo nhân và một thiếu nữ diễm lệ.

Vương Mai Sương chớp nhoáng rút trường kiếm thánh thót quát:

- Người nào đến đó?

Trung niên đạo nhân cúi đầu đáp:

- Nữ thí chủ bớt giận, chúng ta chỉ là bốn tên lưu vong, giữa đường nghe nói đêm nay hai môn giáo Hắc, Bạch ước hẹn ở đây nên tìm đến xem sự thực ra sao.

Y chỉ tay về phí Tứ Tượng lão nhân nói tiếp:

- Ba vị lão tiên bối Tam Kỳ có mặt ở đây tất nữ thí chủ phải là giáo chủ Bạch Y giáo, không biết các môn giáo Hắc Y giáo hiện ở đâu?

Vương Mai Sương nghe y nhận là “người lưu vong” không hiểu y có ý gì vội dùng kiếm chỉ xuống núi:

- Bọn Hắc Y giáo đã đào tẩu, các vị là địch hay là bạn? Hãy cho biết tên tuổi?

Đạo nhân trung niên đáp:

- Là bạn, bản đạo là tên lưu vong Nga My phái Bạch Vân Tê Tùng Đào.

Y chỉ vào một tráng sĩ mặt trắng giới thiệu:

- Vị này thuộc Côn Luân Phái Thần Nhãn Kim Điều Triệu Quảng Hán.

Lại chỉ vào tráng sĩ mặt đen và thiếu nữ diễm lệ:

- Hai vị này là Trường Bạch phái Thiết Điện Hiệp Hồ Tự An và Hoa Sơn phái Thái Hoa Ngọc Nữ Văn Hà.

Vương Mai Sương vẫn cảnh giới:

- Chư vị vì sao lại đi cùng lúc? Và có ý gì khi đến đây?

Bạch Vân Đạo Nhân Tề Tùng Đào buồn bã đáp:

- Chúng ta tình cờ gặp nhau giữa đường nên kết bạn đồng hành, nghĩ rằng Bạch Y giáo dám khiêu chiến với Hắc Y giáo tất phải có tuyệt đỉnh cao thủ nào chủ trì nên đến đây có ý tương trợ. Không biết giáo chủ quý giáo là ai? Nếu thí chủ có thể cho biết?

Vương Mai Sương bấy giờ mới yên tâm, nàng mỉm cười:

- Giáo chủ tề giáo chính là cô nương ta đây!

Bốn người nghe xong nhất tề lùi lại mấy bước ngẩn người nhìn Vương Mai Sương như không tin. Vừa lúc ấy có tiếng cười ha hả rất lớn, tám người ngồi dưới đất đứng dậy.

Tứ Tượng lão nhân tiếp lời:

- Bạch Vân tiểu tăng người không tin phải không? Cô nương ấy chính là giáo chủ của chúng ta, tại sao chưa thấy Chu Thục Tuyên đến đây?

Bạch Vân Đạo Nhân và ba đồng bạn vội bước lên làm lễ tương kiến:

- Bọn tiểu đạo xin tham kiến giáo chủ.

Vương Mai Sương tránh thân cười xòa:

- Miễn lễ!

Thi lễ xong, Bạch Vân Đạo Nhân mới chuyển sang cung thân trước mặt Tứ Tượng lão nhân:

[Thiếu một đoạn]

... không thấy người đang nguy mà tấn công đủ biết các vị là người tâm địa quang minh, hai huynh đệ chúng ta có lỗi với chư vị, từ nay xin lấy làm ân hận. Tam biệt chư vị.

Vừa nói vừa ôm quyền thi lễ Nam Bắc Song Tẩu rồi cùng Ác Phách Triệu Lãnh phi thân xuống núi.

Tôn Lan Đình thấy mọi chuyện đã ổn thỏa liền nói:

- Nơi này không thể ở lâu, tốt nhất là sớm lên đường. Hiện nay vẫn bối rối đang có việc gấp, xin đi trước một bước.

Vương Mai Sương vội vàng nói:

- Ca ca định đi đâu, tiểu muội đi với ca ca được chăng?

Chàng mỉm cười:

- Có Sương muội càng hay.

Hai người từ từ xuống núi.

Chương Thứ Mười Bảy: Không Đề

o O o

Tôn Lan Đình kể lại cho Vương Mai Sương nghe chuyện của chàng.

Thì ra khi bị giam giữ ở trong thạch động, Phiếu Điều Tiên Cô Hồ Tú Châu đã tìm tới, nài ta tự nguyện thả Tôn Lan Đình ra. Khi chàng ra khỏi thạch lao không lẽ chàng lại bỏ đi một mình, chi bằng tìm cách cứu gã Ngô Tiêu Côn ra luôn một thể.

Chủ ý đã định, chàng quay về đường cũ nhưng tìm một lúc khá lâu chẳng phát hiện ra sơn động nào khác, chính cửa động mà chàng vừa thoát thân ra cũng chẳng biết ở chốn nào. Tự biết tìm nữa cũng uổng công, chàng đành nghiêng răng phi hành về phía Kinh Tử Quan.

Cùng lúc với chàng thoát thân, Ngô Tiêu Côn bị Ủy Lão Lão điếm huyết đã dần dần tỉnh lại, khi mở mắt ra họ Ngô chỉ thấy trước mắt có một phiến đỏ sực mùi lan xạ chẳng biết lạc vào nơi đâu. Ngô Tiêu Côn ngẩng đầu lên nhìn mới biết mình đang nằm trên một tấm thảm dày nhưng chẳng thấy Tôn Lan Đình đâu cả, chung quanh toàn màn lụa rủ che, ánh đèn từ ngoài rọi vào khiến nó biến thành màn hoa đào, thêm từng mùi hương cứ xông vào thơm ngát.

Ngô Tiêu Côn nhảy dậy, định thần nhìn màn trướng chung quanh, những tấm màn lục ấy rất mỏng, thêu đầy hoa đào vào giữa rừng hoa đào ấy có thêu nổi bật hai nam nữ khóa thân đang quấn vào nhau.

Từ nhỏ Ngô Tiêu Côn vốn lớn lên với sự phụ giữa núi hoang chưa hề biết đến tình yêu nam nữ, gã đỏ bừng mặt nhưng vẫn không rời mắt nổi thân thể hai nam nữ khóa thân thêu trên tấm màn lụa ấy. Bỗng mắt gã như hoa lên vì thấy thiếu nữ khóa thân dường như gật đầu mỉm cười với gã, gã cả kinh nhìn kỹ lại, thiếu nữ khóa thân dường như lay động vì gã thấy hai chóp ngực nàng rung rung trắng muốt như ngọc. Đó không phải thiếu nữ thêu trên lụa mà chính là người thật đứng bên ngoài, nàng ấy chẳng ai khác, chính là tam đệ tử của Ủy Lão Lão, Hồng Y Tiên Tử Dương Tuệ Trinh.

Ngô Tiêu Côn hơi giật mình nhưng hai mắt vẫn si ngốc nhìn dán vào thân Dương Tuệ Trinh. Nàng hơi cười bước chầm chậm vào trong màn lụa nói nhỏ: - Ớ! Chàng nhìn gì mà nhìn kỹ vậy?

Tuy nói vậy nhưng nàng vẫn dựa vào người gã. Bây giờ toàn thân Ngô Tiêu Côn nóng hừng hực, máu sôi lên sùng sục không thể nào ức chế nổi, đột nhiên gã rên nhỏ một tiếng như mèo thấy mỡ ôm chầm lấy nàng, Dương Tuệ Trinh buông chuỗi cười dòn, hai người quấn lấy nhau thật chặt, cuối cùng tất cả đều im lặng...

Lâu lắm, hai người đã mặc xong y phục chỉnh tề ôm nhau thì thầm, Hồng

Y Tiên Tử Dương Tuệ Trinh gãi tay lên đùi gã nói nhỏ: - Đàn ông các người đều thiếu kinh nghiệm như nhau.

Ngô Tiêu Côn hơi bĩu môi:

- Mọi người nói gì vậy, sao lại bảo ta thiếu kinh nghiệm?

Khi gã đến đây cùng lúc với Tôn Lan Đình, gã cũng là người đầy ngạo khí, nào ngờ gã quá bạc nhược, bây giờ đã biến thành một người hoàn toàn lệ thuộc vào nữ nhân, cam tâm làm tay sai cho Hồng Y Tiên Tử Dương Tuệ Trinh.

Nàng quyến rũ mê hồn:

- Nếu chàng muốn cùng em vĩnh viễn trở thành phu thê, chàng phải theo một điều kiện của em.

Ngô Tiêu Côn siết lấy người nàng:

- Đừng nói một điều kiện dù ta tan...

[thiếu dòng]

- Người ngoài muốn gia nhập Hắc Y giáo phải lập công ra mắt, bây giờ em có một việc giúp chàng lập công không biết chàng có chịu làm không?

- Việc gì thế?

Nàng nép sát tấm thân mềm mại vào người hắn thỏ thẻ nói:

- Thiếp muốn chàng hạ sát các sư phụ của chàng.

Ngô Tiêu Côn khẽ rùng mình nói:

- Ta... Ta làm sao làm được việc ấy? Hơn nữa ta... ta đâu phải là đối thủ của họ!

Dương Tuệ Trinh mỉm cười nói:

- Thiếp đâu buộc chàng phải động thủ với họ, thiếp sẽ đưa cho chàng một gói độc dược chàng chỉ cần tìm cơ hội thuận tiện hạ độc là xong.

Ngô Tiêu Côn hai mắt đờ đẫn đáp:

- Được... ta chấp nhận.

Nàng lại vuốt ve cơ thể hắn, hai người lại quấn chặt lấy nhau trong cơn say tình ái...

Hôm sau hai người vẫn quấn quít ái ân, đến ngày thứ ba Hồng Y Tiên Tử mới đưa một gói nhỏ và ngân bài cho hắn nói: - Việc không thể chậm trễ, đây là gói độc dược của bản giáo, người trúng độc chết một cách từ từ hoàn toàn không thể bị phát hiện, việc sử dụng thế nào là dựa vào mưu trí của chàng, còn ngân bài là tín vật của bản giáo, sau khi thành công chàng hãy đến phân đà Lạc Dương đưa tín vật ra sẽ có người dẫn đi tham kiến giáo chủ.

Ngô Tiêu Côn vẫn còn lưu luyến nói:

- Lẽ nào nàng bắt ta lên đường sớm vậy ư? Sau khi ta đến Lạc Dương báo

cáo, mai này chúng ta gặp lại nhau như thế nào?

- Nếu muốn làm phu thê với nhau lâu dài thì đành tạm chia tay một thời gian, tương lai gặp lại nhau bằng cách nào thì...

[thiếu 1 đoạn]

... mà còn chết ngay dưới chướng của lão bà tử ta đây!

Dương Tuệ Trinh vội vàng chuyển thân cười với Ủy Lão Lão:

- Sư phụ bớt giận, huynh ấy sẽ lên đường ngay để con tiễn huynh ấy một đoạn.

Nàng liền nháy mắt cho Ngô Tiêu Côn, hai người dắt nhau ra ngoài động, nàng nhỏ nhẹ nói: - Đợi khi nào chàng quay về, thiếp sẽ tìm một nơi yên tĩnh cách xa nơi sư phụ ở, chúng ta cùng chung sống không sợ bị làm phiền nữa, thôi chàng mau lên đường đi kẻo muộn.

Ngô Tiêu Côn không biết làm sao hơn, đành lên đường đến Kinh Tử Quan.

Hồng Y Tiên Tử đợi gã đi khuất liền buông tràng cười khanh khách quay trở vào động.

Ngô Tiêu Côn dừng chân ở tiểu trấn Kinh Tử Quan và suy nghĩ:

- Không biết theo Ủy Lão Lão nói ba vị sư phụ ta bị giam ở Phi Vân sơn trang có đúng không sao ta không thử dò xét thực hư xem sao!

Đang lúc chần trờ thì hần bỗng nghe tiếng gọi từ phía sau lưng:

- Ngô huynh cũng đã thoát thân rồi đây ư?

Hần quay lại thì ra là Tôn Lan Đình liền buột miệng nói:

- Thì ra Tôn huynh còn thoát ra trước cả đệ.

Tôn Lan Đình thấy gã trốn thoát vui mừng nói:

- Đệ mới được thả ra hôm qua chưa dám đi xa vì còn đợi xem tình hình may ra tiếp ứng được cho huynh đài nào ngờ huynh cũng thoát ra sớm thế.

Ngô Tiêu Côn nghe hai tiếng được thả hần tưởng hoàn cảnh hai người cũng giống nhau liền mỉm cười hỏi: - Tôn huynh cũng bằng lòng việc thành hôn rồi à?

Tôn Lan Đình thở dài nói:

- Nói đến chuyện đó càng thêm xấu hổ, đệ hoàn toàn không chấp nhận việc thành hôn, nào ngờ Phiêu Diêu Tiên Cô bỗng nhiên nảy ra ý tốt thả đệ ra, phải chăng huynh đài cũng được Phiêu Diêu Tiên Cô thả ra?

Ngô Tiêu Côn không dám thú nhận chuyện của mình liền hàm hồ đáp:

- Đúng vậy đây không biết Trương huynh có được thả ra chăng?

Tôn Lan Đình cười đáp:

- Hần đã tự nguyện kết hôn, chúng ta không cần phải lo cho hần nữa, bây

giờ đệ có chút tin tức muốn báo cho huynh biết, hôm nay đệ có gặp mấy bằng hữu giang hồ và nghe tin sư phụ huynh Võ Lâm Tam Kỳ đã đến phân đà Lạc Dương của Hắc Y giáo khiêu chiến dưới vỏ bọc Bạch Y giáo.

Sau đó vài hôm họ đến Lạc Dương thì nghe tin Hắc, Bạch nhị giáo ước hẹn quyết đấu tại Manh Sơn. Tôn Lan Đình nghe thêm mới biết Nam Bắc Song Tẩu và Võ Lâm Tam Kỳ đều là người của Bạch Y giáo nhưng điều làm chàng vui mừng nhất chính là tin Vương Mai Sương là giáo chủ Bạch Y giáo.

Nhân đó chàng liền cải trang làm người bịt mắt đến Manh Sơn giúp hôn thê. Khi Tôn Lan Đình kể hết mọi chuyện cho Vương Mai Sương nghe, còn chuyện của Ngô Tiêu Côn thì chàng hoàn toàn mù tịt nên sau này khi nghe tin Võ Lâm Tam Kỳ bị hãm hại họ vẫn không thể nào đoán ra thủ phạm chính là Ngô Tiêu Côn.

Nghe Tôn Lan Đình kể chuyện xong, Vương Mai Sương giận dữ nói:

- Cái con hồ ly Phiêu Diêu Tiên Cô Hà Tú Châu này đúng là đồ mặt dày lẳng lơ sau này muội phải cho nó biết tay.

Tôn Lan Đình biết nàng đang nổi máu ghen liền than:

- Qua sự việc ở Kinh Tử Quan khiến ta hiểu thêm về thế thái nhân tình, ta cho rằng một người xấu cũng có lúc làm được việc tốt và một người tốt cũng có khi làm chuyện xấu, thiện ác ở tại lòng người, thường chỉ vì một ý nghĩ sai lầm khiến lưu hận nghìn năm. Thế nên chúng ta cần phải cư xử một cách bình tĩnh, giao du bằng hữu phải cẩn thận, ngay như Phiêu Diêu Tiên Cô nàng ta tốt hay xấu thật khó mà đoán định.

Wương Mai Sương không đợi hắn nói hết đã chặn lời:

- Muội biết rồi huynh định bênh vực con hồ ly tinh Phiêu Diêu Tiên Cô ấy chứ gì, nó tốt thế sao huynh không đi theo nó luôn đi.

Nàng “hứ” lên một tiếng giận dỗi nói tiếp:

- Muội thật không ngờ mới xa cách có nửa năm huynh lại biến thành người biện hộ giùm thiên hạ. Cái gì là đạo lý làm người rốt cục cũng là để nói con hồ ly Tiên Cô kia là người tốt, mai kia huynh có lấy con yêu tinh ấy làm vợ chắc là vui lắm!

Tôn Lan Đình ngơ ngác nghe nàng nói xong vội biện hộ:

- Ta tuyệt không có ý đó.

- Thôi muội cũng không muốn nói về chuyện đó nữa. Bây giờ huynh sẽ đi đâu?

- Đi đâu bây giờ nhỉ? Để ta nghĩ cái đã.

- Tối qua trên Manh Sơn huynh nói với Nam Bắc Song Tẩu có việc cần làm, vậy mà bây giờ lại nói không biết đi đâu? Huynh học thói nói dối đó từ

khi nào vậy?

Tôn Lan Đình nghiêm mặt nói:

- Ta không nói dối tại vì lúc đó ta chợt nhớ ra có việc cần làm nên cần nhanh chóng đi về phương Nam.

- Thế sao bây giờ huynh không đi tiếp đi?

- Tuy ta bây giờ vẫn đi về phương Nam nhưng để tới đâu thì để từ từ ta nghĩ thử xem.

- Nói đi nói lại thì huynh vẫn chẳng có mục đích gì cả, huynh nhớ ra việc gì cần làm? Bây giờ huynh đang suy nghĩ điều gì?

- Ta hỏi muội khi Bạch Y giáo ước hẹn quyết đấu với Hắc Y giáo ở Mạnh Sơn cách nhau mấy ngày.

- Năm ngày.

- Sau khi ước hẹn với chúng ta, phân đà Lạc Dương nhất định phải báo với giáo chủ của chúng đúng không?

- Đúng vậy.

- Chúng chỉ cần năm ngày để thông báo điều đó có nghĩa giáo chủ của chúng chỉ ở đâu đó quanh đây, đại khái chỉ ở trong huyện Dự Châu này thôi.

- Ủ! Huynh thật thông minh điều ấy muội chưa hề nghĩ tới.

- Vì ta đã từng ở trong vùng rừng núi Kinh Tử Quan nên có thể biết được tất cả các sơn động nơi bọn Hắc Y giáo chiếm cứ, từ đó ta có thể suy đoán tên giáo chủ của bọn chúng có khả năng trú ngụ ở Nam Dự Châu.

- Huynh đoán không sai bọn muội đã từng thấy bồ câu đưa thư của phân đà Lạc Dương bay về phía Nam.

- Như thế càng khẳng định suy đoán của ta là chính xác.

- Nếu thế chúng ta đi về phía Nam chứ?

- Nhưng mục tiêu là đâu?

Vương Mai Sương nhún vai nói:

- Câu ấy tiểu muội hỏi mới phải chứ?

- Ừm để ta suy nghĩ cái đã.

Tôn Lan Đình trầm tư rất lâu vẫn chưa nghĩ ra nên đành phải nói:

- Tổng đàn của Hắc Y giáo hay tên giáo chủ nhất định ở một nơi hoang vắng.

- Điều đó cần gì huynh phải nói muội cũng biết.

Tôn Lan Đình lẩm bẩm một mình:

- Phía Nam Dự Châu có mấy dãy núi là Hào Sơn, Phục Ngưu sơn, Đại Biệt sơn... nơi nào hẳn cũng có thể trú ngụ.

Vương Mai Sương nghe chàng lẩm bẩm định bật cười nhưng khi nghe

chàng nói: - Có thể là lão.

Nàng liền hỏi gấp:

- Lão! Lão là ai?

Tôn Lan Đình thở dài nói:

- Nhân Nghĩa Hiệp Vương Hạ Hầu Vân lão tiền bối.

Vương Mai Sương thất vọng kêu lên:

- Lão đâu phải là giáo chủ Hắc Y giáo huynh tìm lão làm gì?

Hiện tại Tôn Lan Đình đã có kết luận nhưng chàng ngại Vương Mai Sương là người thẳng thắn cương trực sợ nàng vô ý tiết lộ với người khác làm hỏng kế hoạch nên vội giải thích: - Hạ Hầu Vân lão tiền bối đã trú ngụ lâu năm trong dãy Phục Ngưu sơn mà Kinh Tử Quan cũng nằm trong dãy Phục Ngưu sơn có thể lão tiền bối có hiểu biết ít nhiều về nội bộ của Hắc Y giáo, trước đây tại Vân Vụ sơn trang huynh đã gặp Tứ Đại Thần Ma may nhờ có lão tiền bối ra tay giúp đỡ nên dù về tình hay lý chúng ta cũng nên đến Phi Vân sơn trang bái kiến lão tiền bối.

Vương Mai Sương đáp:

- Huynh nói vậy cũng phải nếu thế chúng ta hãy đến Phi Vân sơn trang trước đã.

Hai người liền nhắm thẳng hướng Nam mà đi. Chiều hai ngày sau họ đã vượt qua Lỗ Sơn. Khoảng giữa trưa ngày thứ ba hai người đã đến gần Nam Dương thành. Hai người đang đi trên đường bỗng nghe sau lưng có tiếng gọi:

- Sư tỷ, quả nhiên là sư tỷ rồi.

Hai người quay đầu lại và reo lên:

- A! Sư phụ, hai vị...

Nói đến đây hai người đều im bặt vì đó là Thần Long Tôn Giả Cốc Tang Điền, Kim Phát Man Bà Mạnh Ngọc Trâm và sư muội của Vương Mai Sương, Lý Quế Phương. Thần Long Tôn Giả dường như đoán ra họ muốn nói gì liền bật cười ha hả nói: - Đúng vậy, hai người chúng ta đã hóa giải hết cừu hận rồi.

Lúc đó Lý Quế Phương vội chạy đến nói:

- Sư tỷ, muội đã nhận ra tỷ từ xa, sau khi sư tỷ ra đi sư phụ rất mong nhớ tỷ đó.

Hai mắt Vương Mai Sương bỗng đỏ hoe nàng vội hỏi:

- Sư phụ dạo này có khỏe không?

Mạnh Ngọc Trâm âu yếm vỗ về nàng nói:

- Sư phụ con vẫn khỏe, sau lúc đi trên đường ta có nghe nói con hiện giờ là giáo chủ Bạch Y giáo?

Vương Mai Sương đáp:

- Đó là do năm lão tiên bối Nam Bắc Song Tẩu và Võ Lâm Tam Kỳ buộc con làm vì muốn chống đối lại Hắc Y giáo chứ căn bản chẳng có Bạch Y giáo gì cả.

Thần Long Tôn Giả thở dài nói:

- Không ngờ Võ Lâm Tam Kỳ lại bị kẻ khác hạ độc.

Tôn Lan Đình và Vương Mai Sương đều giật mình kinh hãi. Vương Mai Sương vội hỏi: - Ba vị tiên bối bị người ta hại độc sao? Đệ tử Ngô Tiêu Côn của họ hiện giờ ở đâu?

Cốc Tang Điền đáp:

- Hiện nay đó vẫn còn là nghi án đệ tử của họ hiện giờ ở đâu sinh tử thế nào đều không rõ.

Mạnh Ngọc Trân hỏi:

- Hai con đang định đi đâu?

Tôn Lan Đình đáp:

- Hiện giờ bọn vẫn bối đang định đến Phi Vân sơn trang bái kiến Hạ Hầu Vân lão tiên bối.

Cốc Tang Điền nói:

- Vậy thì may quá chúng ta cũng đang định đến đó đây, hiện nay Phi Vân sơn trang đang chiêu mộ một lượng lớn cao thủ đợi sau khi Hắc Y giáo tỷ thí với Thiếu Lâm tự xong sẽ ước định với Hắc Y giáo quyết một trận tử chiến.

Bọn họ vừa đi vừa đàm luận, riêng Vương Mai Sương vì lâu ngày mới gặp nên cứ quẩn quít lấy sự thúc hỏi han mãi không thôi. Tôn Lan Đình đem suy luận của mình về giáo chủ Hắc Y giáo nói cho Cốc Tang Điền nghe, nghe xong Cốc Tang Điền liền biến sắc thận trọng hỏi: - Thực ra nghi ngờ lúc nào cũng có nhưng con phải hết sức cẩn thận trước khi có chứng cứ, không được tiết lộ với người khác nếu không sau này biết ăn nói làm sao với mọi người?

Tôn Lan Đình cũng biết sự việc nghiêm trọng nên không đề cập đến sự nghi ngờ đối với Hạ Hầu Vân nữa. Sau hôm ấy họ đã tới Phi Vân sơn trang, đi qua rừng mai là thấy cánh cổng sơn trang đang mở rộng có tráng binh đứng gác. Chúng nhân đều nhận ra Thần Long Tôn Giả và Kim Phát Bà Bà nên một người dường như là tổng quản vội ra nghênh tiếp cung kính thi lễ nói: - Kính mời nhị vị vào trong, trang chủ đang ở tại đại sảnh.

Hắn sai một tráng đinh dẫn bọn họ vào, đây là lần đầu tiên Tôn Lan Đình tới đây, thấy sơn trang bố cục cực kỳ ưu nhã, có đủ lầu đình đài các, dọc đường hoa cảnh đua nhau nở rộ hương thơm thoang thoang, vượt qua vài tiểu đình thì tới một đại sảnh.

Bấy giờ trong đại sảnh đã có sẵn mấy người ngồi, họ nhận ra nhóm người mới tới, một người vội đứng dậy nghênh đón đó chính là trang chủ Nhân Nghĩa Hiệp Vương Hạ Hầu Vân, lão cười ha hả nói: - Hiện tại Võ Lâm Thất Tuyệt đều đã tới chỉ còn thiếu có nhị vị tại hạ đoán thế nào nhị vị cũng tới.

Chúng nhân bước vào sảnh, Tôn Lan Đình nhìn quanh toàn là những người mà chàng biết hầu như không thiếu một ai trong Võ Lâm Thất Tuyệt.

Ngoài Hạ Hầu Vân còn có bốn người nữa là Phiên Vân Tẩu Chu Thục Quyền, Túy Lúy Càn Khôn Lã Quang Tài, Độc Mục Cầm Thương Tử Đan và bang chủ Cái bang Thần Cái Tang Nhân Hòa.

Tôn Lan Đình và hai tỷ muội Vương Mai Sương vội bước tới bái kiến. Túy Lúy Càn Khôn Lã Quang Tài cười ha hả nói: - Bây giờ không còn sớm nữa chắc mọi người cũng đã đói xin trang chủ mở tiệc rượu tẩy trần.

Hạ Hầu Vân cười nói:

- Tiệc rượu sẽ dọn lên ngay tức thì ta biết các hạ nhớ rượu nên mới đến đây.

Trong lúc mọi người cười nói tiệc rượu đã được dọn ra, chúng nhân phân vai ngồi yên vị vừa ăn uống vừa đàm luận.

Nhân Nghĩa Hiệp Vương vỗ vai Tôn Lan Đình tán thưởng:

- Hiền đệ, Thất Hiệp chúng ta trừ sư phụ hiền đệ và Kim Phát Man Bà đây thì đều bị các đại môn phái đánh bại, thế mà một mình hiền đệ lại áp đảo các cao thủ của Hắc Y giáo thật đúng là hậu sinh khả úy.

Tôn Lan Đình được lão tán dương then đỏ cả mặt đột nhiên nhớ lại một chuyện liền hỏi Hạ Hầu Vân: - Lần trước ở cửa động Bài Vân, vì sao văn bối bị người ta đánh rơi xuống nhai, lúc ấy tiền bối cũng có mặt có thể nói cho văn bối biết được không?

Chương Thứ Mười Tám: Mê Hồn Hương Ở Lạc Dương Điểm

o O o

- Việc này nói ra vừa hung hiểm lại vừa xảo hợp. Lúc ấy hiền điệt đứng trên bờ nhai, đúng lúc Bất Lão Thần Quân Lưu Linh Hư phóng chưởng đến sau lưng đẩy hiền điệt rơi xuống vực. Hiền điệt gặp đại nạn mà không chết tiền đồ sau này nhất định sẽ rạng rỡ. Hiền điệt sau này võ công tăng tiến phải chăng là nhờ vào cây Linh Chi hình người nọ?

Chàng liền đáp:

- Vâng, đúng vậy.

Hạ Hầu Vân than:

- Hiền điệt lần ấy nhân họa mà đắc phúc đủ thấy mọi việc đều do thiên định, thành tựu võ công sau này của hiền điệt nhất định khó mà lường được.

Cốc Tang Điền ngồi bên cạnh xen vào:

- Hạ Hầu huynh không nên quá khen người trẻ, nếu nó mà chỉ dựa vào linh vật mà không chịu rèn luyện thì dù có nuốt được thần vật thành tựu sau này vẫn có mức độ mà thôi.

Đột nhiên lão đổi chủ đề câu chuyện nói:

[thiếu 1 đoạn]

... kể mọn dụ vào hang, giam họ trong ba tháng.

Mạnh Ngọc Trâm ngạc nhiên hỏi:

- Huynh và họ không thù không oán tại sao lại phải giam giữ họ?

Hạ Hầu Vân chau mày đáp:

- Đó vẫn là do thiên định, lần đó chúng ta quyết định phân chia đi hỗ trợ bát đại môn phái, trên đường tại hạ có nghe tin đồn họ có liên quan đến Hắc Y giáo nên tính dụ họ vào trong trảng để tiêu diệt, sau đó nghĩ lại không thể vì một lời đồn mà giết người nên đành giam họ sâu trong hang. Sau này chứng thực lại họ không có liên quan đến Hắc Y giáo, sớm biết như thế thì ta đã mời họ tới liên thủ ngay từ đầu thì chúng ta chưa chắc đã thua Hắc Y giáo, không biết đó có phải là ý trời không?

Tuy Võ Lâm Thất Tuyệt khi đi chi viện cho bát đại môn phái bị thất bại bởi Hắc Y giáo nhưng họ vẫn là kỳ nhân trong võ lâm, với lại không thể lấy sự thành bại để luận anh hùng nên không khí của bàn tiệc vẫn ồn ào náo nhiệt, chỉ riêng Phan Vân Tảo Chu Thục Tuyên chỉ thu mình một góc chưa nói câu nào.

Độc Mục Cầm Khách Thượng Tử Đan thấy vậy bèn nói:

- Lần trước tại hạ ra quan ngoại chi viện cho Trường Bạch phái, giữa đường có đoạt được một con thiên lý mã của tên Tiểu Đầu Quỷ, sau đó hần phát động cả phái Hoa Sơn truy tìm tại hạ, nay hần còn gia nhập Hắc Y giáo

để tìm kiếm tại hạ, hoàn cảnh của tại hạ nguy hiểm như thế mà tại hạ còn chẳng thêm buồn bực nữa là. Chu huynh mối thù của phái Nga My tuy không thể không báo, nhưng nếu cứ buồn bực như thế cũng chẳng ích gì. Nào tại hạ xin mời huynh một chén rượu.

Sau khi cạn chén Túy Lúy Càn Khôn Lã Quang Tài nói:

- Thân Long Tôn Giả Cốc lão huynh và Mạnh nữ hiệp lại đoàn viên. Nào chúng ta hãy mừng hai vị một chén lớn.

Mọi người vui vẻ cười nói bao u buồn chán nản đều tan biến hết. Sau khi tiệc rượu xong, sơn trang liền dâng trà thơm, Tôn Lan Đình liền hỏi Thần Cái Tang Nhân Hòa:

- Các sơn động ở Kinh Tử Quan đều đã bị văn bồi tra xét rõ, những người trước đây bị Hắc Y giáo giam giữ đều đã bị giết chết, gần sơn động của Ủy Lão Lão có nuôi độc xà, tiền bồi nên phái các đệ tử Cái bang đi tra xét được rõ để tránh khỏi hy sinh vô ích.

Vừa nói chàng vừa rút ra một bao trong đó có bọc sáu con độc xà thân màu vàng nhỏ như sợi dây, đầu ly ti như hạt gạo, vì thân rắn quá nhỏ nên bị hơi ẩm trong thân thể chàng sấy khô chứ không phải bị thối rữa. Đợi chúng nhân xem xong Nhân Nghĩa Hiệp Vương Hạ Hầu Vân liền nói:

- Đây là loại Kim Tuyền Độc Xà, loài này chỉ sinh trưởng ở Đông Doanh là loài rắn cực độc.

Thần Cái Tang Nhân Hòa nghiêng răng nói:

- Mấy đệ tử Cái bang chúng ta vô cớ bị hại chết, bọn Hắc Y giáo thật là độc ác, Cái bang ta thề không đội trời chung với chúng.

Từ lâu Chu Thục Tuyền vẫn im lặng chột thờ dài nói:

- Mấy lão ma đầu đã ẩn cư đều gia nhập Hắc Y giáo, đến mức Ủy Lão Lão ở Lộc Nhi đảo cũng biến thành tay sai của Hắc Y giáo, mối thù của ta xem ra khó mà báo được.

Sau câu ấy chúng nhân chẳng ai lên tiếng nữa, không khí bỗng trở nên nặng nề trầm trọng. Bấy giờ Tôn Lan Đình mới lên tiếng đầy tự tin:

- Bọn Hắc Y giáo không việc ác gì không dám làm, nếu không diệt trừ ngay tất chúng lộ hành võ lâm. Nên biết một cây dễ bẻ cả rừng khó trừ, các vị tiền bối tuy lực ít thế mỏng sao không mời tất cả võ lâm anh hùng đến kết thúc với chúng một lần cho xong?

Cốc Tang Điền quát đồ đệ:

- Trước mặt các vị tiền bối chớ có ăn nói ngông cuồng, hiện nay Thiếu Lâm tự đã phát Anh Hùng thiếp chính là đúng ý của con chứ gì?

Hạ Hầu Vân nhẹ nhàng nói:

- Hiền diệt nói không sai, điều ấy ta cũng từng nghĩ tới nhưng cùng lúc Thiếu Lâm tự gửi Anh Hùng thiếp, ta đã chuẩn bị sau trận ác đấu với Hắc Y giáo trên Thiếu Lâm tự xong, nhân lúc thanh thế của Hắc Y giáo chưa kịp hồi phục ta lại hẹn chúng đến sơn trang quyết đấu may ra có thể thành công.

Vương Mai Sương vốn là người trực tính liền cất tiếng hỏi ngay:

- Tiên bối làm vậy là phân tán lực lượng của Thiếu Lâm tự rồi ư? Sao không kéo tất cả mọi người lên Thiếu Lâm quyết đấu một trận với Hắc Y giáo?

Hạ Hầu Vân hơi biến sắc đáp:

- Hiền diệt đâu biết thân phận của Thất Tuyệt trên võ lâm cực cao, đâu thể đến đó để họ điều khiển được. Hiện nay có rất nhiều người không muốn đến Thiếu Lâm mà muốn đến bản trang, nhưng đó hầu hết là những hậu bối. Huống hồ đến hay không đến Thiếu Lâm không quan trọng, với lại họ ước hẹn trước ta ước hẹn sau đâu có liên quan gì đến nhau đâu thể bảo ta phân tán lực lượng của họ được?

Kim Phát Man Bà thấy Hạ Hầu Vân dường như có ý giận liền trừng mắt nhìn Vương Mai Sương khiến nàng sợ hãi im lặng.

Đêm hôm ấy Tôn Lan Đình và sư phụ được thu xếp nghỉ ở trong một gian tịnh xá. Sáng hôm sau hai thầy trò ra đại sảnh thì nhận ra có thêm hai người nữa mới đến. Đó là một lão hòa thượng mập mạp có một bươu thịt trên mặt và một lão nhân gầy như que củi thái độ ngạo mạn. Thần Long Tôn Giả Cốc Tang Điền vừa nhìn thấy hai lão nhân nọ liền vòng tay cung kính hỏi:

- Nhị vị phải chăng là Sáu Sư Gia Công Tôn tiên bối và Độc Giác Thần Đà Pháp Nguyên tiên bối?

Sáu Sư Gia chỉ đảo đôi mắt trắng dã còn Thần Đà Pháp Nguyên thì bật cười hăng hắc nói:

- Mấy chục năm không gặp mà ngươi vẫn nhận ra chúng ta quả là khá lắm.

Đột nhiên Sáu Sư Gia hai mắt lóe tinh quang chăm chú nhìn Tôn Lan Đình nói:

- Gương mặt đầy thần khí, mắt thâm liễm tinh quang, phải chăng là kẻ nổi danh đương thời Tôn Lan Đình?

Tôn Lan Đình thấy lão quá ngạo mạn trong lòng không vui chỉ khẽ cúi người thi lễ nói:

- Đa tạ lão tiên bối đã quá khen chính là vẫn bối.

Sáu Sư Gia ngồi xuống lạnh lùng nói:

- Để xem bản lĩnh của ngươi tới đâu. Tiếp sáu thành công lực của lão phu

đây!

Dứt lời liền tung một chưởng về phía Tôn Lan Đình, lập tức một luồng nhu kinh từ từ ập đến vây lấy chàng. Tôn Lan Đình không hề hoảng sợ liền vận kinh lực xuất chiêu Đồng Tử Bái Quan m, chiêu này là để thể hiện sự kính trọng của hậu bối với tiền bối. Chàng cũng dùng nhu kinh vì sợ làm hư đồ đạc trong đại sảnh. Hai chưởng va chạm không phát ra chút âm thanh nào. Tôn Lan Đình ung dung mỉm cười như chưa hề sử dụng hết công lực.

Sáu Sư Gia thấy công lực của chàng còn mạnh hơn cả Võ Lâm Tam Kỳ thì cười nhạt nói:

- Tiếp bảy thành công lực của lão phu!

Tôn Lan Đình liền thấy kinh lực đại tăng liền vận đủ mười thành công lực chống lại. Thấy chàng đỡ được bảy thành công lực của mình Sáu Sư Gia gật gù nói:

- Thử tám thành xem sao!

Lão không hổ là Thần Hành Vô Ảnh, Quỷ Khốc Thần Sầu tám thành công lực như Thái Sơn đè xuống Tôn Lan Đình, chàng chỉ có thể miễn cưỡng đón đỡ giữ được thế quân bình.

Sáu Sư Gia quát lớn:

- Đỡ chín thành công lực của ta!

Tôn Lan Đình liền cảm thấy một luồng kinh lực cường đại ập đến đây chàng liền tiếp thối lui đến năm bước mới dừng lại được, thì bất chợt chưởng lực được thu về.

Sáu Đầu Đà buông tiếng cười quái dị nói:

- Tiểu tử ngươi quả nhiên danh bất hư truyền. Lần nào lão phu xuống núi trừ Bất Lão Thần Quân còn lại không ai có thể tiếp được tám thành công lực của ta...

[thiếu một đoạn]

... cười ha hả nói:

- Công Tôn tiền bối ta có thể nói trừ một vài vị tiền bối kỳ dư hiện diệt xứng đáng là võ lâm đệ nhất cao thủ. Hiện diệt mau ngồi xuống đây chúng ta cùng bàn đại sự.

Sau khi chàng ngồi xuống liền nghe Kim Phát Man Bà hỏi:

- Lần này không biết chúng ta có nên tham dự cuộc tỉ thí ở Thiếu Lâm tự không?

Sáu Sư Gia Công Tôn Cử đảo tròn đôi mắt nói:

- Tham dự là gì? Tốt nhất là chúng ta ở đây tĩnh dưỡng dĩ dật đãi lao chờ khi bọn Hắc Y giáo đến chúng ta sẽ dạy cho bọn chúng một bài học.

Hạ Hầu Vân tiếp lời:

- Lão tiên bối nói chí phải, đến lúc đó chúng ta chỉ cần báo cho Thiếu Lâm tự một tiếng là xong.

Độc Giác Thần Đà Pháp Nguyên cũng tán đồng nói:

- Thực lực của bọn Hắc Y giáo bất quá dựa vào bản lĩnh bọn Tứ Đại Thiết Vệ của Lãnh Diện Tú Sĩ. Chúng ta chỉ cần mời Bát Lão Thần Quân và Nam Bắc Song Tẩu. Đợi khi họ đến, bọn Tứ Đại Thiết Vệ sẽ do lão phu, Công Tôn huynh, Bát Lão Thần Quân và hiền đệ đây là đủ đối phó, còn lũ ma đầu khác sẽ do Thất Tuyệt và Nam Bắc Song Tẩu xuất lĩnh quần hùng tiêu diệt hết bọn chúng. Vì thế chúng ta chẳng cần đến Thiếu Lâm tự làm gì?

Chúng nhân thấy vậy cũng không tiện phản đối, thấy mọi người không nói gì, Vương Mai Sương liền nói với Kim Phát Man Bà:

- Con nhất định phải đến Thiếu Lâm lần này, vì con đã nhận Anh Hùng thiệp của bọn họ.

Hạ Hầu Vân nghe thấy vậy liền cười nói:

- Hiền đệ đi chuyến này cũng tốt, tiện thể nói với bọn họ chúng ta không tới được. Nếu Thiếu Lâm không tiêu diệt được hay thất bại thì nhấn với quần hùng mời họ tới bản trang để tiếp tục quyết chiến với bọn Hắc Y giáo.

Vương Mai Sương liền quay sang Tôn Lan Đình hỏi:

- Đến lúc ấy huynh có thể đến Thiếu Lâm tự không?

Vì đang ở trước mặt sư phụ nên Tôn Lan Đình không dám tự quyết. Cốc Tang Điền nói:

- Lúc ấy ta có việc cần con. Con không thể đi Thiếu Lâm được.

Nghe thấy thế Vương Mai Sương nhú mày không nói gì. Đúng lúc ấy có một tráng đinh hốt hoảng chạy vào trong trang dâng lên đột mảnh giấy cho Hạ Hầu Vân nói:

- Xin trang chủ xem qua!

Hạ Hầu Vân liếc qua sắc mặt trở nên giận dữ nói:

- Bọn Hắc Y giáo thật khinh người thái quá!

Lão đưa mảnh giấy cho Cốc Tang Điền tay kia vỗ mạnh xuống bàn thân hình vọt ra ngoài đại sảnh nhanh như chớp chốc lát đã không thấy bóng dáng.

Cốc Tang Điền nhìn qua tờ giấy cũng biến sắc đọc lớn:

“Bản chương môn đã thu hồi con thiên lý mã tạm tha mạng cho Thất Tuyệt. Chương môn phái Hoa Sơn Vương Cường”.

Chúng nhân xem xong ai nấy đưa nhau phi thân ra ngoài, mọi người thấy Hạ Hầu Vân đứng bất động trên sườn núi, liền phóng lên. Lúc này chỉ có một mình Hạ Hầu Vân không còn ai khác.

Hạ Hầu Vân thấy mọi người đến liền chỉ tay về hướng Bắc nói:

- Mọi người nhìn xem!

Chúng nhân nhất loạt nhìn theo hướng đó, chỉ thấy một bóng nhân ảnh mờ mờ đang khuất dần vào vùng núi non trùng điệp khoảng cách lại quá xa dấu đuôi theo cũng không kịp.

Hạ Hầu Vân thở dài than:

- Giữa thanh thiên bạch nhật mà để tiểu tử đó vào sơn trang đánh cắp ngựa đúng là xấu hổ quá đi mất!

Mọi người im lặng quay trở lại sơn trang. Chợt Thần Long Tôn Giả sức nhớ ra điều gì liền nói:

- Lão phu và lệnh đồ có việc cần đi gấp đành tạm biệt mọi người vậy.

Hạ Hầu Vân liền hỏi:

- Lệnh diệt là một trong những người trọng yếu để chống lại Tứ Đại Thiết Vệ, Cốc huynh có việc gì quan trọng có thể nói ra cho mọi người biết được không?

Thần Long Tôn Giả Cốc Tang Điền cười nói:

- Lão phu và lệnh đồ có một chút việc riêng cần giải quyết nhưng sẽ quay về đúng thời hạn lão đệ hãy yên tâm.

Dứt lời lão liền ra hiệu cho Tôn Lan Đình ra ngoài đại sảnh, lão nghiêm mặt nói nhỏ:

- Con hãy theo kế hoạch mà hành sự đúng ước hẹn ta sẽ quay về.

Tôn Lan Đình bái biệt sư phụ liền phi thân đến thành Nam Dương. Sau khi mua một đồng lương khô chàng liền quay lại đường quan đạo dẫn đến núi Lô Sơn, tìm một nơi kín đáo ẩn thân quan sát những hành nhân qua lại trên đường.

Chàng ẩn thân trên núi liên tiếp hai ngày, đến ngày thứ hai thì thấy Vương Mai Sương lưng đeo trường kiếm chậm rãi đi về hướng Bắc, chắc là nàng đang trên đường phó hội ở Thiếu Lâm tự. Đêm hôm đó trên quan đạo vắng người bỗng xuất hiện hai bóng đỏ phi hành rất nhanh từ phương Nam đến, nhìn kỹ thì ra là hai Phiến Tăng, theo sau là hơn mười hắc y nhân bịt mặt. Sau đó lại có hai nhân ảnh chậm chạp như ma quỷ vượt qua, hóa ra đó là Hoàng Bào Khách Hạ Phi và Khô Trúc Thiền Sư Trí Năng. Chàng biết suy đoán của mình không sai, việc quan sát không còn cần thiết nữa chàng liền vận khí điều tức khôi phục lại sức lực đã mất sau hai ngày mệt mỏi.

Cùng lúc ấy Vương Mai Sương cũng đã đến Lâm An nàng định vượt qua Đăng Phong nhưng thấy còn dư nhiều thời gian nên rẽ sang Lạc Dương. Khi nàng đến Lạc Dương trời đã gần tối đang định tìm một khách điểm để nghỉ

trợ thì nghe thấy sau lưng có tiếng hỏi:

- Giáo chủ lần này đến Lạc Dương có việc gì thế?

Nàng quay đầu lại thì ra đó là Ngô Tiêu Côn người đang được giang hồ đồn đại là đã thất tung.

Nàng vội hỏi:

- Thì ra là huynh, ba vị lệnh sư bị ám hại không biết gần đây huynh tạm lánh ở đâu?

Ngô Tiêu Côn vờ tỏ vẻ đau khổ nói:

- Ngày ấy tại hạ có việc cần ra ngoài khi trở về thì thấy ba vị sư phụ bị ám toán, tại hạ bôn ba khắp nơi tìm hung thủ không ngờ lại bị thiên hạ ngộ nhận là thất tung. Lần này giáo chủ đi qua Lạc Dương phải chăng là đang định đi phò hội ở Thiếu Lâm tự?

Vương Mai Sương nghe gã luôn miệng gọi mình là “giáo chủ” nàng cười thâm đáp:

- Đúng vậy.

Ngô Tiêu Côn cười nịnh nói:

- Nếu giáo chủ muốn tìm khách điểm xin theo chân tại hạ.

Vương Mai Sương liền đáp:

- Vâng tiểu muội chính là đang muốn như vậy.

Sau đó hắn dẫn nàng đi lòng vòng các phố rồi dẫn nàng đến một khách điểm mới khai trương, vào lúc đó khách điểm đã chật cứng các lữ khách.

Một tên tiểu nhị vội chạy ra đón, hắn liền ra hiệu và hỏi:

- Tiểu nhị có còn phòng hảo hạng không?

Tiểu nhị thấy hắn ra hiệu liền hiểu ý vội vã đáp:

- Có, có chứ. Lữ điểm của chúng tôi mới khai trương tất cả phòng ốc đều sạch sẽ thanh nhã đảm bảo quý khách sẽ hài lòng. Mời nhị vị vào!

Lữ điểm này quả là không nhỏ Vương Mai Sương theo chân tiểu nhị vượt qua hai lượt nhà cửa mới đến một gian tiểu viện, hai bên đường trồng đầy cây cảnh vô cùng thanh nhã, cạnh phòng ngủ còn có hai căn phòng khác và một khách sảnh đầy đủ đồ gia dụng tất cả đều vô cùng sạch sẽ.

Tiểu nhị cười nói:

- Đây là phòng hạng nhất ở đây không biết quý khách có hài lòng không?

Ngô Tiêu Côn nói:

- Được ta sẽ bao hết gian tiểu viện này, đừng cho người khác vào làm phiền bọn ta, và dọn lên đây một bàn tiệc ngay bây giờ.

Tiểu nhị vâng vâng dạ dạ lui ngay. Chỉ một lát sau tiểu nhị đã dâng trà lên và tiệc rượu cũng được bày ra ngay sau đó.

Ngô Tiêu Côn nói với Vương Mai Sương:

- Tại hạ đến Lạc Dương sớm hơn giáo chủ một chút xin tự coi là chủ tiếp khách. Mong giáo chủ không chê.

Kinh nghiệm giang hồ của Vương Mai Sương còn ít ỏi, nàng đâu ngờ được sự gian trá, liền vội đáp:

- Huynh không cần phải khách sáo như vậy. Không biết lần này huynh đến đây để làm gì?

Ngô Tiêu Côn vội đáp:

- Tại hạ cũng đang định đến Thiếu Lâm tự. Chúng ta cùng đường tại hạ xin được đồng hành cùng giáo chủ nếu giáo chủ bằng lòng từ nay xin được theo hầu.

Vương Mai Sương liền đáp:

- Bất tất phải như vậy, Bạch Y giáo chúng ta coi như giải tán rồi.

Nàng vừa nói vừa mỉm cười hai mắt long lanh, má hây hây đỏ diễm lệ phi thường. Lạc Dương tuy là nơi phồn hoa đô hội nhưng cũng khó tìm được mỹ nhân nào đẹp như nàng.

Ngô Tiêu Côn nghĩ thầm: “So với Hồng Y Tiên Tử Dương Tuệ Trinh cô nương này còn hơn xa, nếu ta may mắn được kết bạn với nàng thì đúng là đại hạnh”.

Hai người ăn uống xong, Ngô Tiêu Côn đứng dậy nói:

- Giáo chủ đi đường đã mệt nên nghỉ ngơi cho sớm.

Nói xong hắn liền đi về một gian phòng khác. Vì đã trót uống hai chén rượu nàng thấy trong người nóng bừng, liền vội đóng cửa, rút Tuệ Kiếm đặt dưới gối, cởi bớt y phục định đi ngủ. Đột nhiên nàng cảm thấy đầu nặng dần tưởng là do tử lực phát tác liền dựa đầu vào thành giường nhắm mắt dưỡng thần. Nào ngờ nàng đột nhiên cảm thấy rạo rực trong người, khí huyết lưu chuyển mạnh mẽ... Nàng nhớ đến một người đó là một thiếu niên anh tuấn đó chính là vị hôn phu của nàng Tôn Lan Đình.

Thực là quái dị, nàng vừa nhớ đến Tôn Lan Đình, thì chàng đã xuất hiện trước mặt nàng mỉm cười dịu dàng. Nàng mơ màng nhìn chàng, quả đúng là chàng, lẽ nào đây là mơ? Nàng nhìn kỹ thêm người trước mắt cũng tuấn tú nhưng không bằng Tôn Lan Đình, thần khí còn kém xa chàng, người này là ai? Sao dám vào phòng nàng lúc nửa đêm, phải chăng đang có âm mưu gì?...

Nghĩ đến đó Vương Mai Sương giật mình, liền cố vịn vào thành giường ngồi dậy chỉ vào người đó quát lớn:

- Ngươi là ai?

Câu hỏi vừa thốt ra, nàng đã nhận ra, đó chính là Ngô Tiêu Côn, nàng bật

ra một tiếng “á” thì đã nghe tiếng cười ha hả của hắn:

- Giáo chủ xinh đẹp như thiên tiên, Ngô mỗ ái mộ đã lâu, đêm nay biết giáo chủ đang tỉnh mạch nên đến xin hầu tiếp.

Hắn vừa nói vừa tiến lại gần, nàng ngẩn người nhìn hắn không biết nên làm gì? Ngô Tiêu Côn vươn tay nhanh nhẹn đẩy nàng ngã ra giường. Nàng định ngồi dậy thì đột nhiên cảm thấy toàn thân mềm nhũn vô lực không thể nào cử động được. Nàng sực tỉnh nghĩ thầm: “Nguy rồi, ta đã trúng nguy kế của tên tiểu tử này rồi!”.

Nàng cố gắng hết sức lần tay xuống dưới gối rút thanh Tuệ Kiếm ra, kiếm vừa vào tay thì sức lực liền khôi phục trừ đầu còn cảm thấy hơi choáng váng ra kỳ dư không có biểu hiện gì khác lạ.

Vương Mai Sương liền phóng lên, Tuệ Kiếm chuyển động phóng ra từng luồng ánh sáng phủ chụp lên người Ngô Tiêu Côn. Hắn không thể tưởng tượng được nàng có thể hồi phục mau chóng như vậy, trong lúc bất ngờ, hắn cố gắng dịch thân tránh né. “Soạt” một tiếng, ống tay áo trái đã bị tiện phăng, hắn kinh hãi nghĩ thầm: “Thực là kỳ lạ, Mê Hồn Thôi Xuân tán ta xin được của tên Nhân Yêu Triệu Tú Nam đã từng phá hoại trình trạng của biết bao thiếu nữ lại không có tác dụng gì, chẳng lẽ nàng ta có công lực thâm hậu tới mức chế ngự được cả dục lực?”.

Hắn vội lùi lại vài bước thấy thân hình của Vương Mai Sương khi đáp xuống lao đảo như sắp ngã. Lúc đẩy nàng chỉ có thể vịn vào thành giường miễn cưỡng giữ cho thân mình đứng thẳng. Hắn nhìn kỹ thấy hai má nàng ửng đỏ, đôi mắt long lanh ướt át liền biết dục lực đã phát huy tác dụng.

Lần này hắn cẩn thận hơn nói:

- Giáo chủ hình như đang say, xin để tại hạ đỡ người lên giường nghỉ ngơi.

Gã vừa nói vừa bước tới tả thủ chộp vào vai phải của nàng hữu chưởng áp tới ngực của nàng. Bấy giờ toàn thân của Vương Mai Sương mềm nhũn nhưng thần trí lại hoàn toàn tỉnh táo, nàng định tả thủ sử dụng hư chiêu hữu chưởng mới là thực chiêu, trong bóng tối lấp lóe ánh sáng, Tuệ Kiếm quét tới hữu chưởng của hắn.

Ngô Tiêu Côn lại bị buộc phải lùi lại hai bước, hắn nhìn thấy thanh kiếm trong tay Vương Mai Sương mỗi lần xuất chiêu đều tỏa ra ánh sáng dài hơn thước thì biết đó là thần vật, liền không dám chậm trễ lùi lại một bước nữa rút cặp Tiên Nhân Chưởng ra.

Hắn liền tách ra song thủ mỗi tay cầm một chiếc, hữu thủ chìa về phía Vương Mai Sương cười gằn nói:

- Mỹ nhân đã trúng Mê Hồn Thôi Xuân Tán của bản thiếu gia, có chống cự cũng vô ích, chỉ bằng buông kiếm đầu hàng, đêm nay cùng ta hoan lạc, ta sẽ tha mạng cho. Bằng không sau khi thất thân rồi cô cũng chưa chắc đã được toàn mạng.

Dứt lời cặp Tiên Nhân Chưởng gõ vào nhau đánh “ong” một cái. Vương Mai Sương biết nàng còn có thể tỉnh táo đến tận bây giờ hoàn toàn là nhờ vào dị năng của thanh Tuệ Kiếm chứ còn thân thể nàng đã hoàn toàn vô lực không thể động thủ được nữa, nếu kiếm bị đoạt mất nàng khó mà giữ được trong trắng của bản thân.

Tự biết khó thoát thân, nàng liền nghiêng rặng rít lên một tiếng nho nhỏ định quay ngược kiếm tự sát, bỗng nhiên cửa sổ bật tung một thân ảnh phóng vút vào, khi vừa chạm đất, bóng nhân ảnh đó đã quát to:

- Hay cho tiểu tử, nhà ngươi lại dám lộng hoành tại đây, tác yêu tác quái coi trời bằng vung, lần này ta tha cho vì vô tri, còn không mau rút đi!

Ngô Tiêu Côn nhận ra đó là thượng cấp của gã Nhân Yêu Triệu Tú Nam, gã không dám nói gì liền phi thân ra khỏi cửa biến mất trong màn đêm. Thì ra lữ điểm này nằm dưới quyền cai quản của phân đà Lạc Dương, nhân vì sắp đến ngày ước hẹn giữa Thiếu Lâm và Hắc Y giáo nên mọi việc đều được giám sát một cách chặt chẽ. Đêm nay Nhân Yêu Triệu Tú Nam nghe nói Ngô Tiêu Côn dẫn một thiếu nữ vào lữ điểm liền hỏi thăm, nghe tả lại hắn liền đoán ra ngay đó là Vương Mai Sương, y liền nổi giận xung thiên vì nghĩ Ngô Tiêu Côn dám tranh giành mỹ nhân trong mộng của mình, hắn liền tức tốc đến ngay vô hình trung đã kịp giải cứu cho nàng.

Tên họ Triệu cười cợt nhả:

- Giáo chủ mỹ nhân, tên tiểu tử kia chẳng biết thương hương tiếc ngọc dám bức hiếp nàng ngay trong địa phận của ta, chỉ cần nàng gạt đầu ta sẽ lập tức cắt đầu hắn mang về đây cho nàng.

[thiếu 1 đoạn]

Vương Mai Sương bị trường bào của hắn cuốn lấy kéo rơi cả kiếm xuống đất toàn thân vô lực ngã ra giường.

Liền đó liên tiếp những tiếng loảng xoảng của mái ngói bị vỡ cùng tiếng cửa sổ bị phá bung, hai lão nhân tóc bạc như cước phóng vút vào. Nhân Yêu kinh hoàng liền chuyển thân nhìn lại thấy đường rút lui bị chặn, y liền ngấm ngầm nghĩ kế thoát thân.

Hai lão nhân thấy vậy bật cười ha hả, còn Nhân Yêu thì run như cây sậy.

Lão nhân đứng chặn ở cửa nói:

- Tên tiểu tử ngu ngốc nhà ngươi dám dùng thủ đoạn đê hèn ám toán giáo

chủ của chúng ta, khôn hồn thì mau trao thuốc giải ra đây, nếu không chớ trách lão phu độc ác.

Triệu Tú Nam liền cười nịnh hót nói:

- Hai vị tiên bối chớ hiểu lầm, giáo chủ đây là bị kẻ khác ám hại, tiểu nhân đi qua đây mới xông vào định giải cứu chứ không có ý gì khác!

Lão nhân trên mái nhà phóng xuống nói:

- Người đừng hòng xảo biện vô ích, người là đồ tôn của m Dương lão quái, giáo chủ của bọn ta rõ ràng bị trúng Mê Hồn Thôi Xuân Tán của người, khôn hồn thì giao thuốc giải ra ngay.

- Văn bối biết dù có giải thích thế nào thì nhị vị tiên bối cũng không tin, giáo chủ đây đúng là bị trúng Mê Hồn Thôi Xuân Tán nhưng tuyệt không phải do văn bối hạ thủ. Nếu bây giờ văn bối giao thuốc giải ra thì nhị vị tiên bối có thể tha cho văn bối một con đường sống chăng?

Lão nhân đứng chắn ở ngoài cửa cũng đã bước vào phòng nói:

- Bọn ta muốn giết người thật dễ như trở lòng bàn tay, dẫu người có bay lên trời hay chui xuống đất cũng không thoát, bắt quá nếu người chịu giao giải được ra chúng ta có thể cho người một con đường sống. Còn không mau đưa ra đây!

Nhân Yêu Triệu Tú Nam nghe vậy mừng hóm, không dám chậm trễ liền rút từ trong người ra một chiếc bình nhỏ đổ một chút phần đồ vào chén trà đặt ở trên bàn nói:

- Giải được đây, xin nhị vị tiên bối cứ tùy tiện, văn bối xin cáo lui trước!

Dứt lời y liền chuyển thân định đi ra. Nhưng một lão nhân đã vươn tay chặn lại nói:

- Khoan đã làm sao bọn ta biết đây là giải được thật chứ?

Triệu Tú Nam dùng bước cười nịnh nói:

- Văn bối nào dám lừa gạt bậc trưởng thượng. Lão tiên bối quá đa tâm rồi!

Lão nhân kia liền cầm chén thuốc tiến lại gần Vương Mai Sương, lão điểm vào Nhuyễn Ma huyết của nàng rồi đổ chén thuốc vào miệng nàng rồi vung tay giải huyết chăm chú quan sát động tĩnh. Chưa tới một khắc, Vương Mai Sương “oẹ” một tiếng nôn ra thứ nước màu vàng, thần trí đã hoàn toàn tỉnh táo, thể lực cũng đã khôi phục.

Nàng liền phóng xuống giường, mặt đỏ ửng đầy tức giận tới trước mặt Nhân Yêu hần học nói:

- Tuy tiểu tử này không phải người ám hại ta nhưng cũng là đồng bọn với tên bại hoại ấy.

Triệu Tú Nam luống cuống nói:

- Xin giáo chủ chớ có hiểu lầm tại hạ chỉ có mỹ ý... à không, chỉ có... hảo ý mà thôi.

Một lão nhân không đợi y nói hết câu đã quát lên:

- Câm miệng lại. Cút mau!

Triệu Tú Nam ấp úng vâng vâng dạ dạ liền cúp đuôi chuồn thẳng. Hai lão nhân ấy chính là Nam Bắc Nhị Tẩu, sau khi chia tay với Vương Mai Sương tại Manh Sơn, nhân vì không bao lâu nữa tới ngày ước hẹn với Thiếu Lâm và Hắc Y giáo, tuy nhị lão còn phân vân chưa quyết định có tham gia đại hội hay không?

Nhưng nghe tin đồn Võ Lâm Tam Kỳ bị ám hại nên họ liền ở lại thành Lạc Dương quyết tâm truy tìm cho ra hung thủ. Đêm nay vì họ trông thấy Ngô Tiêu Côn liền âm thầm bám theo tới đây, không ngờ lại bắt gặp Nhân Yêu đang sắp sửa cưỡng bức Vương Mai Sương.

Nam Tẩu Gia Cát Nguyên nói:

- Lữ điểm này thuộc quyền cai quản của Hắc Y giáo, chúng ta hãy rời khỏi đây rồi hẵng nói chuyện thì hay hơn.

Vương Mai Sương đồng ý, liền khoác thêm trường bào, đeo Tuệ Kiếm vào lưng rồi nói:

- Xin mời nhị vị tiên bối.

Ba bóng nhân ảnh phóng vụt ra khỏi lữ điểm không lâu sau họ đã đến trước cửa một lữ điểm khác.

[thiếu 1 đoạn]

... vào lữ điểm. Điểm tiền nhị vừa đi vừa nói:

- Bản điểm nổi tiếng ở Lạc Dương này đã lâu, vườn sau rất đẹp và thanh tịnh đảm bảo quý khách sẽ hài lòng.

Một người trong đoàn khách nói:

- Được chúng ta sẽ bao hết tất cả dãy phòng sau vườn, nhưng chúng ta đông người lắm liệu có đủ phòng không?

Nam Tẩu nghe giọng nói của người này liền nhận ra là người quen, Bắc Tẩu và Vương Mai Sương.

[thiếu 1 đoạn]

- Phải chăng là Bất Lão Thần Quân Lưu đại ca?

Người vừa nói với điểm tiền nhị liền bước ra, đó là một vị thiếu niên công tử niên kỷ ước chừng hai mươi hai sáu, hấn nắm lấy tay Nam Tẩu vui mừng nói:

- Thì ra là nhị vị hiền đệ đệ cũng ở đây. Vậy thì chúng ta ở chung cho vui.

Tiểu nhị càng lấy làm lạ vì lão nhân lại gọi vị công tử trẻ đó là đại ca còn vị công tử nọ lại gọi họ là hiền đệ, xưa nay gã chưa bao giờ nghe thấy chuyện kỳ lạ như thế.

Bất Lão Thần Quân nhìn thấy Vương Mai Sương liền chào nàng cười ha hả nói:

- Cô nương còn nhớ tiểu Linh Lưu Bất Thần không?

Wương Mai Sương biết tiếng Bất Lão Thần Quân hình dáng trẻ trung nhưng tuổi đã quá trăm, nàng liền cung kính thi lễ nói:

- Vãn bối xin tham kiến Thần Quân trước đây có gì mạo phạm xin tiên bối lượng thứ.

Bất Lão Thần Quân vội tránh thân trả lời:

- Cô nương cứ xưng vãn bối khiến ta không dám đảm đương. Từ nay về sau chúng ta chỉ cần coi như là bằng hữu vong niên.

Rồi lão liền chỉ vào đoàn người nói với Song Tẩu:

- Bởi vì tiểu nữ đang lâm bệnh nên chúng ta xin vào trong nghỉ trước, các vị mau thu dọn hành lý đến ở chung với chúng ta cho vui.

Dứt lời cả đoàn người tiến vào trong hậu viện. Lát sau, điểm tiểu nhị trở ra nói với Nam Bắc Song Tẩu:

- Vị công tử có nói tiên phòng của các vị đã được thanh toán hết, mời các vị theo tiểu nhân vào hậu viện.

Wương Mai Sương và nhị lão liền theo tiểu nhị vào hậu viện, trong hậu viện cây cối um tùm rất thanh tĩnh, giữa vườn hoa là mười tám gian phòng có cả một đại sảnh đèn thấp sáng trưng, tuy đang có đông người tụ họp nhưng vẫn yên tĩnh vô cùng.

Bất Lão Thần Quân vội ra nghênh đón ba người vào đại sảnh. Bắc Tẩu Hạ Hầu Đan hỏi:

- Lần này bọn đệ hạ sơn tìm đại ca khắp nơi không gặp, không ngờ lại gặp mặt tại Lạc Dương này, đại ca lần này đến Lạc Dương không hiểu có chuyện gì thế?

Lưu Linh Hư nhíu mày nói:

- Vì tiểu nữ bị mắc bệnh tương tư không thuốc gì chữa khỏi nên ta phải đưa nó đi tìm ý trung nhân may ra tác hợp được thì bệnh của tiểu nữ mới có cơ chữa khỏi.

Nam Tẩu Gia Cát Nguyên cười ha hả nói:

- Cái bệnh tương tư tiểu đệ chỉ mới nghe nói chứ chưa được tận mắt thấy qua không hiểu có thể cho tiểu đệ gặp hiền đệ nữ một chút được chăng?

Lưu Linh Hư nói:

- Các vị hãy theo ta.

Ba người theo chân Lưu Linh Hư đến một căn phòng nhỏ ở cuối dãy.

Vương Mai Sương nhìn vào chỉ thấy một thiếu nữ trẻ mặt mày đờ đẫn si si ngốc ngốc ngồi tựa vào một chiếc trường kỷ, hai bên là hai trung niên thiếu phụ dáng vẻ như là người hầu, hai tay thiếu nữ ôm chặt lấy một cuộn tranh như sợ ai đó đoạt mất.

Vương Mai Sương thấy mặt thiếu nữ đó trắng bệch không một chút sức sống, đôi lông mày nhíu lại đầy u oán tội nghiệp. Thỉnh thoảng miệng nàng mấp máy vài tiếng nho nhỏ:

- Lan ca ca ơi... Lan ca ca...

Nam Tẩu Gia Cát Nguyên nhìn nàng gọi nhỏ:

- Hương nhi có nhị vị thúc thúc đến thăm cháu đây, cháu ngẩng đầu lên xem nào!

Lưu U Hương hình như nhận ra họ, đưa cặp mắt lơ lơ nhìn lên, khẽ thở dài, cuộn tranh trong tay nàng trải ra nàng lại cúi đầu xuống nhìn vào trong tranh, Vương Mai Sương cũng nhìn theo liền buột miệng thốt lên một tiếng “a” trong lòng chấn động vì hàng chữ: “U Lan Thổ Hương, Tôn Lan Đình kính đề”.

Nàng nửa tin nửa ngờ quay ra hỏi Bất Lão Thần Quân:

- Xin hỏi tiền bối ý trung nhân của lệnh nữ là ai?

Bất Lão Thần Quân uất hận nói:

- Chính là tiểu tử Tôn Lan Đình!

Vương Mai Sương một lần nữa lại chấn động, nàng liền cố áp chế kích động đứng im bất động không nói gì. Nam Bắc Song Tẩu biết mối quan hệ giữa nàng và Tôn Lan Đình liền đưa mắt ra hiệu cho Bất Lão Thần Quân nhưng hình như lão không hiểu cứ sự thật mà đáp. Nam Tẩu Gia Cát Nguyên đành cười ha hả để khóa lập chuyện nói:

- Hiền diệt nữ hãy còn mê sảng tốt nhất chúng ta ra ngoài nói chuyện. Vương cô nương đi đường xa mệt mỏi lại trúng ám toán của Nhân Yêu cũng nên đi nghỉ sớm đi.

Bất Lão Thần Quân đưa mắt lên thấy thần sắc của Vương Mai Sương nhợt nhạt liền hậm hực hỏi:

- Cô nương có bị làm sao không?

Nam Tẩu Gia Cát Nguyên đáp hộ:

- Vương cô nương nói bị trúng độc thủ của Ngô Tiêu Côn đệ tử của Vô Lâm Tam Kỳ, may mà bọn đệ đến kịp thời chứ không thì nguy rồi.

Bất Lão Thần Quân tức giận nghiêng răng nói:

- Tên tiểu tử họ Ngô và tên khốn nạn Nhân Yêu ấy mà để lão phu bắt được thì sẽ chết chẳng toàn thân.

Vừa nói chúng nhân vừa đi ra ngoài sảnh. Bất Lão Thần Quân dường như rất quan tâm đến Vương Mai Sương nói:

- Bây giờ cũng không còn sớm nữa, cô nương hãy đi nghỉ, chúng ta đều là người một nhà không phải khách sáo gì hết.

Vương Mai Sương liền về phòng mình, nàng không cỡi y phục mà nằm xuống giường, nhớ tới Tôn Lan Đình nàng liền cảm thấy vừa yêu vừa hận:

“Nam nhân thật khó tin, đã thay lòng đổi dạ mà ngoài mặt vẫn che giấu được”.

Cả đêm nàng trằn trọc không ngủ được, trời vừa sáng nàng liền ra khỏi phòng. Nam Bắc Song Tẩu và Bất Lão Thần Quân đã dậy từ sớm đang hướng về phía đông tập hít thở, nàng chờ họ tập xong liền tiến lại hỏi:

- Văn bối cần phải đến Thiếu Lâm tự nên không tiện ở lại lâu, xin được phép cáo từ, đến lúc ấy không hiểu các vị tiền bối có thể đến Thiếu Lâm được không?

Nam Tẩu Gia Cát Nguyên suy nghĩ một lát rồi nói:

- Chuyện đó chúng ta còn chưa quyết định, dẫu có đến chúng ta cũng không tiện công khai lộ diện, khi nào cần chỉ ngầm ngầm tương trợ mà thôi.

Vương Mai Sương chợt nhớ ra một chuyện nàng vội hỏi:

- Khi văn bối rời khỏi Phi Vân sơn trang có nghe Hạ Hầu Văn tiền bối nói có lời mời ba vị tiền bối đến đó chẳng hay ba vị tiền bối đã nhận được thiệp mời chưa?

Bất Lão Thần Quân nhìn Song Tẩu hỏi:

- Lão phu chưa nhận được chẳng hay nhị vị hiền đệ đã nhận được chưa?

Nam Tẩu Gia Cát Nguyên đáp:

- Bọn đệ cũng chưa nhận được.

Bắc Tẩu Hạ Hầu Đan hỏi:

- Không biết Hạ Hầu Văn ước hẹn bọn Hắc Y giáo lúc nào và ở đâu?

Vương Mai Sương đáp:

- Vào bảy ngày sau hôm ước hẹn của Thiếu Lâm và Hắc Y giáo vào đúng giờ Hội địa điểm là Phi Vân sơn trang.

Lưu Linh Hư trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Lão phu vốn không muốn hợp tác với bất kỳ ai nhưng có cô nương ở đó thì lại khác. Đến lúc ấy ba chúng ta sẽ đến đó bảo vệ an toàn cho cô nương.

Ba người bật cười ha hả. Nam Tẩu Gia Cát Nguyên biết Vương Mai Sương nóng lòng lên đường liền nghiêm sắc mặt nói:

- Kỳ ước hẹn này ở Thiếu Lâm tự vô cùng nguy hiểm, mong cô nương hãy tự bảo trọng, cũng không còn sớm nữa chúng ta cũng không miễn cưỡng cô nữa hãy lên đường cho sớm.

Vương Mai Sương đi rồi Nam Bắc Song Tẩu cũng không nói mối quan hệ của nàng với Tôn Lan Đình cho Bất Lão Thần Quân biết, vì thấy lão rất quan tâm đến nàng, Song Tẩu đoán mối quan hệ giữa ba người: Vương Mai Sương, Bất Lão Thần Quân và U Hương hẳn rất tế nhị phức tạp.

Ở phía bắc Nhạn Đẳng Phong trên sườn núi Tung Sơn Thiếu Thất có một vùng đất rộng lớn tại đó có một ngôi chùa lâu đời đó chính là Thiếu Lâm tự danh chân võ lâm. Cổng chùa ở trên cao được dẫn lên bởi một hàng thạch cấp, trước thạch cấp là một quảng trường rộng bát ngát, đứng ở đó nhìn lên có thể thấy cổng chùa uy nghiêm cao sừng sững được bảo hộ bởi một thạch tượng Di Lặc Phật khổng lồ với cái bụng to tròn và nụ cười từ bi.

Bây giờ ở giữa quảng trường được dựng một võ đài bằng gỗ bên trên có kê vài dây ghế cho khán giả ngồi quan chiến, toàn bộ mộc đài cao hai trượng, hai bên đài là hai chiếc thang gỗ rất vững chắc, xung quanh đài được phủ một lớp vải ở giữa mở ra một cổng lớn, trước cửa có đặt một ghế gỗ cho trung niên hòa thượng ngồi và bốn tiểu tăng trẻ tuổi đệ tiếp đón khách đến tham dự trận quyết đấu.

Một thiếu nữ áo lục lung đeo trường kiếm từ dưới chân núi đang chậm rãi đi lên, đến nơi có vài căng che võ đài, nàng liền ngó vào trong tấm vải rồi lại tiếp tục bước theo bậc đá dẫn lên chùa. Trung niên hòa thượng thấy vậy vội đứng dậy bước tới cản lại nói:

- Xin nữ thí chủ dừng bước, nếu nữ thí chủ đến phó hội xin vào bên kia nghỉ ngơi.

Thiếu nữ quay lại đáp:

- Ta đến đây chính là để phó hội.

Trung niên hòa thượng thấy vị nữ thí chủ này còn trẻ lại vô cùng xinh đẹp liền chấp tay hỏi:

- Bần tăng Ngộ Tĩnh xin được tiếp đón. Xin hỏi nữ thí chủ đây là bằng hữu võ lâm hay là giáo đồ Hắc Y giáo?

Thiếu nữ tỏ vẻ phật ý nói:

- Ai là giáo đồ Hắc Y giáo chứ? Ta đến đây để gặp phương trượng Thiếu Lâm tự.

Ngộ Tĩnh hòa thượng nghe thiếu nữ nói như thế thì trong lòng không vui thầm nghĩ: “Chỉ là một hậu bối võ lâm mà lại không biết tôn trọng các bậc trưởng thượng gì cả, phương trượng là ai mà lại có thể muốn là dễ dàng gặp

được?”. Dẫu sao thiếu nữ cũng là khách nên hòa thượng phải miễn cưỡng giữ lễ nói:

- Phương trượng đang tiếp khách ở trong chùa, nữ thí chủ cần gì cứ nói với bàn tăng cũng được.

Thiếu nữ ấy chính là Vương Mai Sương vừa từ Lạc Dương đến, nàng biết hòa thượng có ý khinh thường mình liền cười một tiếng đáp:

- Nếu đã như vậy thì bản cô nương cũng không muốn gặp lão nữa. Đại hòa thượng kể ra người cũng cao ngạo lắm đấy.

Ngộ Tĩnh thấy nàng càng lúc càng không giữ lễ độ thì giận lắm vội ra lệnh cho một hòa thượng trẻ:

- Mau dẫn nữ thí chủ này tới khách phòng.

Nàng liền theo hòa thượng trẻ vào trong cửa, nhìn thấy đôi câu đối treo hai bên võ đài:

“Duy hộ võ lâm chính nghĩa
Phán định giang hồ thị phi”.

Tạm dịch là:

“Bảo vệ chính nghĩa võ lâm
Phân định phải trái giang hồ”.

Trên đài có đặt hai hàng ghế hai bên, hiện nay ở đó chưa có ai ngồi. Dãy bên tả treo một tấm bảng gỗ cho biết đó là chỗ ngồi của Hắc Y giáo còn dãy bên hữu là dành cho bằng hữu võ lâm. Bên dãy khách võ lâm đã có ít nhiều những nhân vật bao gồm đủ cả nam nữ lão thiếu đang ồn ào bàn tán về chuyện sắp xảy ra.

Vương Mai Sương bước đến dãy tân khách võ lâm, nàng hầu như không hề quen một ai có lẽ vì tất cả đều là hậu bối võ lâm chưa có danh tiếng gì mấy.

Nàng tìm một chỗ để ngồi không chú đến những lời bàn tán vì trong lòng đang còn bận nghĩ đến mối quan hệ giữa Tôn Lan Đình và Lưu U Hương.

Không biết đã qua bao lâu bên tai nàng bỗng có tiếng nói:

- Đến giờ rồi, các đại sư chủ trì sự kiện lần này của Thiếu Lâm tự đã tới.

- Ô kìa! Cả Võ Lâm Song Hung và mấy vị chương môn nhân cũng tới!

Vương Mai Sương ngẩng đầu lên thấy cả ba cổng của Thiếu Lâm tự đều đã mở hai bên tả hữu có cả một hàng các tăng nhân nối tiếp nhau đi xuống. Bốn lão tăng đi đến trước võ đài, một lão hòa thượng râu tóc trắng phau nghiêng thân mời Võ Lâm Song Hung nói:

- Xin mời nhị vị vào trước.

Hung Hồn Phùng Băng cười ha hả nói:

- Khách nào dám lấn át chủ Phương Trượng đại sư mời.

Thì ra lão tăng đó chính là đương kim phương trượng của Thiếu Lâm, Giác Minh đại sư. Đại sư cũng không khách sáo nữa bước lên mộc đài. Họ vừa mới bước vào chúng nhân đã vội vàng đứng cả dậy. Giác Minh đại sư chấp tay thi lễ một vòng xong liền dẫn mọi người sau lưng ra an vị ở dãy ghế gần trung tâm.

Chương Thứ Mười Chín: Lửa Cháy Thiếu Lâm Tự

o O o

Sau khi đợi chúng nhân theo thứ tự an vị, Giác Minh đại sư chậm rãi bước lên võ đài xoay về phía các tân khách chấp tay làm lễ một lần nữa, đại sư cất tiếng sang sảng:

- Lần này vì sự tồn vong của tệ tự và vì chính nghĩa của võ lâm, bản tăng quên cả ngu muội gửi Anh Hùng thiệp mời chư vị đến đây để chuẩn bị cho trận ác đấu sinh tử với Hắc Y giáo, chư vị không quản đường xa vạn dặm đến tương trợ, bản tăng xin đại diện cho tệ tự đa tạ chư vị.

Các tân khách lại nhất tề đứng dậy ai nấy nghiêm trang không nói gì, với sắc diện nghiêm trọng Giác Minh đại sư nói tiếp:

- Thực lực của Hắc Y giáo thực không yếu, hiện nay nhất định không dễ đối phó, hôm nay có rất nhiều cao thủ mà tệ tự có ý mời mà không thấy đến, nếu đến giờ mà các cao thủ ấy vẫn chưa đến, tệ tự e rằng thực lực của chúng ta quá đơn bạc. Khi động thủ các vị nên lấy một chọi một, còn nếu Hắc Y giáo phát động quần đả mong chư vị để cho tệ tự đối phó. Không phải bản tăng có ý coi thường các vị nhưng vì bản tăng không muốn chúng ta hy sinh quá nhiều mong các vị hiểu cho.

Dứt lời đại sư chấp tay cúi đầu, đang định chuyển thân xuống thành linh nhìn thấy ngoài cửa nhân ảnh chuyển động, một người tả toai bước vào, y chỉ lão đảo phóng lên được trên đài rồi kiệt sức ngã lăn xuống nằm thở dốc liên hồi, lại có một bóng người vượt lên, đại sư Ngô Tĩnh cai quản trật tự lướt thân tới cúi xuống đỡ lấy người ấy chúng nhân nhất tề nhìn vào mặt y, đó là một người đàn ông tuổi chừng bốn mươi mặc một đã bị nhuốm máu hình như quá lâu biến thành màu xám xịt. Chúng nhân không ai nhận ra y, Ngô Tĩnh nói vào tai y:

- Đạo nhân hãy cố gắng bình tĩnh lại, chương môn nhân của chúng ta hiện đang ở trên đài, có gì cần nói đạo nhân cứ nói.

Người ấy nén hơi thở chậm lại đưa mắt nhìn lên đài thấy một lão tăng râu bạc như cước thân hái phi phạm, y cúi đầu nói:

- Đệ tử đời thứ chín của phái Thanh Thành Huyền Thương Vũ Sĩ Hoàng Phủ Vân xin tham kiến chương môn phái Thiếu Lâm.

Giác Minh đại sư thấy y hình dạng quá thô thảm, mặt đại sư thoáng biến sắc nói:

- Lễ nào phái Thanh Thành đã...

Câu chuyện không tiện nói thẳng ra đúng lúc Huyền Thương Vũ Sĩ Hoàng Phủ Vân đỡ lời:

- Vâng chính vậy. Nửa tháng trước bọn Hắc Y giáo nhân lúc đêm tối tập

kích tộ phái, tộ chương môn nhân và các cao thủ của bốn phái đều bị giết, may thay còn có văn bối dù bị thương khắp người nhưng vẫn may mắn trốn thoát, nghe tin lão tiên bối gọi Anh Hùng thiếp quyết tử với bọn Hắc Y giáo nên văn bối tìm đến đây.

Giác Minh đại sư vội hỏi:

- Tình hình thăm biến ở quý phái ra sao và hiện nay còn những ai sống sót trên Thanh Thành sơn hay không?

- Hắc Y giáo đã sai Đại Đầu Quỷ Vương Bá làm chương môn hiện nay, các đệ tử của bốn phái đều như cá nằm trên thớt.

Giác Minh khẽ “hừ” một tiếng ra lệnh cho Ngô Tĩnh:

- Người hãy phái một người đưa đạo trưởng đây vào trong chùa nghỉ ngơi và tự mình lưu ý canh giữ cẩn mật cửa chùa.

Ngô Tĩnh vâng lệnh đưa Hoàng Phủ Vân trao cho một đệ tử đưa y vào chùa vừa lúc ấy bất chợt nhìn thấy một bọn đạo sĩ đang phi thân vun vút lên thẳng chùa, vừa lúc đó bất chợt nhìn xuống sườn núi thấy một nhóm đạo sĩ đang phi thân vun vút lên chùa. Ngô Tĩnh không biết đó là những nhân vật nào vội vào bước ra cửa nghênh đón chấp tay nói:

- Chư vị là bằng hữu hay giáo chủ Hắc Y giáo, tiểu tăng là tri khách Thiếu Lâm xin nghênh đón.

Một người trong bọn quát to:

- Tên đầu trọc kia, người mở to mắt lừa mà nhìn xem có chương môn nhân phái Hoa Sơn ở đây, người đầu xúng đón tiếp ta. Mau mau thông báo cho Giác Minh lão tặc ra đây đón tiếp ta.

Ngô Tĩnh nghe hắn nói lời ngang ngược cố nén giận niệm một câu “A Di Đà Phật” ngược mắt lên thấy người vừa nói câu ấy là một đạo sĩ trung niên mặt mũi hung dữ, sau lưng hắn có đến hơn hai mươi người, cuối cùng là hai đạo sĩ khiêng theo cỗ quan tài, nhìn qua ai nấy đều hùng hổ nhất định không phải người lương thiện.

Ngô Tĩnh cố bình tĩnh hỏi:

- Có lẽ đạo trưởng là chương môn mới của phái Hoa Sơn?

Người ấy trừng mắt nói:

- Ta là người cầm đầu Hoa Sơn Thập Nhị Kiếm tên là Thái Hoa Chân Nhân Lưu Tam Lang, chương môn chúng ta ở đằng sau, tên trọc đầu kia mau vào bẩm báo đi.

Vì là chủ nên Ngô Tĩnh cố nén giận trầm tĩnh nói:

- Đạo trưởng nếu muốn gặp phương trượng của bản tăng xin đợi cho chốc lát.

Vừa nói Ngô Tĩnh vừa xoay người vào cửa, bọn đạo sĩ nọ liền nổi bước theo. Ngô Tĩnh chưa kịp ngăn họ lại đã có tiếng của Giác Minh đại sư từ trên lầu vọng xuống:

- Các người đã đàm luận những gì ta đã nghe cả rồi nếu là giáo đồ Hắc Y giáo thì xin mời vào bên tả.

Thình lình trong chiếc quan tài do hai đạo sĩ khiêng có tiếng kêu the thé quái dị, mấy chục ánh sáng xanh lấp lánh từ trong ấy chụp xuống đầu Giác Minh đại sư, đại sư phát mạnh ống tay áo, một luồng kinh phong ép mấy chục ánh sáng xanh ấy rơi lả tả xuống sàn gỗ đại sư “hừ” một tiếng lạnh nói:

- Tiểu Đầu Quỷ chó nên dùng ám khí đả ám hại người, độc châm của người bất quá cũng chỉ đến thế mà thôi. Trước khi giáo chủ của các người đến, bản tăng chưa muốn trừng trị các người, mau đến đây tả, bản tự sẽ có người tiếp đãi.

Câu nói vừa dứt trong cái quan tài bất chợt thò ra một cái đầu nho nhỏ, đầu hấn búi tóc kiểu đạo sĩ, mép để hai hàng ria chữ bát, hai con mắt nhỏ như hai hạt đậu đảo lộn liên hồi, hấn cất giọng the thé:

- Người là phương trượng Thiếu Lâm tự, ta cũng là chương môn một phái, người dám ngạo mạn với ta như thế không sợ thiên hạ chê cười hay sao?

Câu nói ấy khiến cho tất cả quần hùng đều bật cười vì hình dáng rất hoạt kê của hấn. Tiếng cười ồn ào vừa dứt trong dãy tân khách vang lên tiếng nói thánh thót:

- Tiểu Đầu Quỷ người không thử soi gương xem người có chút nào giống một chương môn nhân không. Nơi đây không có sông nước, người ẩn trong cái quan tài ấy cũng không thoát chết.

Nguyên vì tên Tiểu Đầu Quỷ ấy nằm trong một chiếc quan tài, nếu ở trên đất liền có thể xuất bất kỳ ý đả thương đối phương, còn nếu ở trên sông nước chiếc quan tài ấy có thể biến thành chiếc thuyền rất thuận tiện.

Tiếng nói thánh thót ấy lại khiến chúng nhân phá lên cười lần nữa. Bọn đạo sĩ đứng dưới đài bị đùa giỡn nhất thời đưa mắt về phía tân khách phát hiện người nói câu ấy là một thiếu nữ tuyệt đẹp thì bao nhiêu nộ khí đều xẹp xuống, mấy chục con mắt đều dán chặt vào mặt nàng ngơ ngẩn đứng bất động như tượng đá.

Cặp mắt tí ti của Tiểu Đầu Quỷ cũng bị vẻ đẹp của thiếu nữ thu hút đến quên cả trả lời. Trong võ lâm thân phận của Giác Minh đại sư chẳng kém gì Thất Tuyệt và Tam Kỳ nghe thiếu nữ dám cướp lời mình đại sư không vui thâm nghĩ:

“Nữ hậu bối nào lại dám ngông cuồng trước mặt ta đến thế?”. Đại sư trầm sắc mặt quay về phía thiếu nữ nói:

- Không biết nữ thí chủ đây là môn hạ đệ tử của ai?

Thiếu nữ nghe sư phụ nói chương môn Thiếu Lâm tự hiện nay là người có chân tài thực học, không nên coi thường. Bây giờ thấy đại sư lộ vẻ bất mãn, nàng vội thi lễ:

- Vương Mai Sương đệ tử Kim Phát Bà Bà đại biểu cho Võ Lâm Thất Tuyệt và Nam Bắc Song Tẩu xin ra mắt phương trượng đại sư.

Giác Minh đại sư đã nghe nói nàng từng là giáo chủ Bạch Y giáo nét mặt hòa hoãn dần quay lại quát Tri Khách Tăng Ngô Tĩnh:

- Bạch giáo chủ quang lâm sao không bẩm báo?

Ngô Tĩnh cúi đầu chấp tay không dám đáp, lòng tự nhủ: “Thảo nào cô nương ấy vừa rồi vô lễ với ta, thì ra là giáo chủ Bạch Y giáo thống lĩnh cả Võ Lâm Tam Kỳ và Nam Bắc Song Tẩu. Giác Minh đại sư mỉm cười nói với Vương Mai Sương:

- Không biết Song Tẩu và Thất Tuyệt bao giờ mới tới đây?

Wương Mai Sương đáp:

- Hai lão tiên bối Nam Bắc Song Tẩu có đến đây hay không chưa thể nói trước được, còn tỳ sư vào Thất Tuyệt hiện đang ở tại Phi Vân sơn trang nên đặc lệnh cho văn bối đến đây thay mặt. Hạ Hầu Vân lão tiên bối cũng nhờ văn bối thay người mời tất cả các bằng hữu võ lâm dù thắng dù bại, tới Phi Vân sơn trang tái đấu với Hắc Y giáo sau đại hội quần hùng này bảy ngày.

Giác Minh đại sư đợi nàng nói hết liền nói:

- Bên cạnh đây có sắp sẵn chỗ ngồi cho giáo chủ xin mời.

Wương Mai Sương không cần khách sáo thi triển Lưu Vân bộ pháp tung mình lên như một con chim yến lướt tới mộc đài. Đối diện với đài là một hàng ghế chưa có ai ngồi có lẽ để dành riêng cho các nhân vật trong Hắc Y giáo.

Wương Mai Sương được mời ngồi vào hàng ghế đầu tiên cùng với Giác Minh đại sư đủ thấy đại sư rất coi trọng nàng. Tiểu Đầu Quỷ Vương Cường thấy này giờ không ai thèm để ý gì đến hắn, liền phi thân ra khỏi cỗ quan tài dẫn bọn mười hai đạo sĩ đến dãy ghế dành riêng cho Hắc Y giáo. Bất chợt hắn nhìn thấy đệ tử của phái Hoa Sơn là Thái Hoa Ngọc Nữ ngồi ở giữa hàng ghế liền cất giọng the thé quát:

- Thứ phản đồ như ngươi còn dám vác mặt tới đây ư?

Bởi vì trước mặt đều là các vị võ lâm tiên bối, Lý Thu Hà không dám có cử chỉ phóng túng chỉ trừng mắt nhìn Tiểu Đầu Quỷ chứ không trả lời.

Vương Mai Sương ngồi bên cạnh đáp thay:

- Tiểu Đầu Quỷ, có ai thừa nhận ngươi là chương môn phái Hoa Sơn đâu! Ngươi chó có lên mặt!

Hai mắt Giác Minh đại sư bỗng lóe tinh quang quay lại nói với Vương Mai Sương:

- Lũ vô sỉ đó giáo chủ đâu cần để ý tới!

Đúng lúc ấy ngoài đại môn bỗng trở nên ồn ào vì tiếng cãi cọ. Tri Tăng Khách Ngộ Tĩnh dẫn sáu người tới chân đài bẩm báo:

- Hắc Y giáo chủ và các vị hộ pháp tới.

Chúng nhân nhất tề ngẩng đầu nhìn ra, trước mặt là một người mặc trường bào đen tuyền phủ dài tới chân, trên đầu cũng đội một túi vải đen chỉ lộ hai con mắt.

Sau lưng hắn là một hồng y thiếu phụ vừa kiều diễm vừa yêu mị sau lưng thiếu phụ là hai Phiến Tăng mặc tăng bào màu đỏ tiếp đến là một lão thương nhân và một lão mặc hoàng bào.

Giác Minh đại sư kinh ngạc nhận ra thiếu phụ áo đỏ là nhân vật gần đây đã đảo lộn giang hồ Phiêu Diêu Tiên Cô Hà Tú Châu hai Phiến Tăng Trát Mộc Tô và Khát Náo Hải, Gian Cổ Ngộ Tĩnh Ngộ và Hoàng Y Khách Hoàng Phi đại sư vội đứng dậy chỉ vào dãy ghế nói:

- Mời giáo chủ và các hộ pháp lên đây đàm luận.

Sáu lão ma đầu vừa đến đã nhìn ra tình hình xung quanh, gã bịt mặt buông ra tràng cười hăng hắc xua tay về phía Tiểu Đầu Quỷ và mười hai đạo sĩ cất giọng the thé:

- Các người ngồi xuống đi.

Hắn dẫn năm lão ma đầu tiến lên đôi mắt hung ác nhìn chằm chằm vào Giác Minh đại sư rồi chuyển qua Vương Mai Sương, hắn lại buông ra tràng cười hăng hắc:

- Tiểu nha đầu giáo chủ Bạch Y giáo cũng ở đây sao không thấy hai lão ngọc Nam Bắc Song Tẩu.

Vương Mai Sương biết hắn vốn là kẻ nham hiểm, trong tình huống này không thể để mình rơi vào thế hạ phong. Nàng cố ý gần giọng một tiếng nhìn đi chỗ khác như không thèm để ý đến hắn.

Tên bịt mặt lại buông tiếng cười quái dị nói:

- Tiểu nha đầu ngươi đừng giả vờ, lần trước trên đỉnh Manh Sơn nếu không có tiểu tử họ Tôn kia nhúng tay vào thì Bạch Y giáo của các người đã bị tiêu diệt, còn ngươi đã sớm trở thành phu nhân của phân đà chủ Lạc Dương rồi.

Vương Mai Sương nhíu mày nói:

- Người không phải là giáo chủ không xứng nói chuyện với ta, đừng quên lúc ở Manh Sơn người đã đào tẩu thê thảm như thế nào đấy!

Giác Minh đại sư giật mình hỏi nhỏ nàng:

- Hắn không phải là giáo chủ Hắc Y giáo à?

Vương Mai Sương bực bội đáp:

- Hắn chỉ là thể thân cho giáo chủ, bọn chúng chỉ toàn là một lũ ma đầu độc ác gian xảo.

Tên bịt mặt nói:

- Ta tuy chỉ là thể thân nhưng cũng có thể thay mặt giáo chủ quyết định. Lão trọc kia người mời chúng ta đến đây là có ý gì, hay là muốn ta đọc kinh siêu độ cho người?

Giác Minh đại sư nghe hắn ăn nói ngông cuồng vô lễ liền đáp:

- A Di Đà Phật thí chủ đã tự xưng là giáo chủ thì cũng phải giữ danh dự cho giáo chủ, chớ ăn nói một cách ngông cuồng vô lễ như vậy.

Tên bịt mặt buông tiếng cười hăng hắc nói:

- Bản giáo chủ chỉ cần biết kẻ nào thuận theo ta thì sống chống lại ta thì chết chứ chẳng cần biết danh dự là cái gì. Lão trọc, ta báo cho người biết có gì thì nói thẳng ra.

Giác Minh đại sư cố nén giận nói:

- Trước tiên lão nạp xin giới thiệu mấy vị bằng hữu đây.

Vừa nói đại sư liền chỉ vào Vương Mai Sương nói:

- Vị nữ thí chủ này hẳn là mọi người đã biết không cần phải giới thiệu nữa.

Đại Sư chỉ vào ba lão nhân gần lục tuần và hai trung niên nói:

- Mấy vị này lần lượt là trưởng môn Bát Quái môn Đồng Thúc Tường, trưởng môn Đan Thoại Bạch Giác Sinh, quyền trưởng môn Ngôn gia Công Dĩ Dương, trưởng môn Mai Hoa Quyền Lý Bằng Cửu và vị này là tổng tiêu đầu Chấn Viễn tiêu cục Kim Dao Ngân Thoa Trương Quang Đầu.

Việc giới thiệu bên hữu đã xong đại sư quay sang giới thiệu bên tả có Vô Lâm Song Hưng nói:

- Hai vị này là hai lão tiền bối danh chấn nam bắc kỳ nhân Phùng Băng và Triệu Lãnh. Biệt hiệu của họ tuy có hơi khiếm nhã nhưng đều là bậc chính nhân quân tử, còn ba vị kia đều là thủ lĩnh của lục lâm giang hồ Lý Hồ Thần, Thủy Phong Phiêu và Từ Thắng.

Kế đó đại sư giới thiệu tiếp bảy người ngồi sau lưng:

- Ba người này chính là đại sư của bản chùa Giác Không, Giác Tuệ và

Giác Quả, còn bốn vị kia đều là thiếu chương môn của bốn phái Nga My, Côn Lôn, Hoa Sơn và Trường Bạch.

Khi tên bịt mặt nghe đại sư giới thiệu các thiếu chương môn của bốn phái liền cau kinh “hừ” lên một tiếng nói:

- Thiếu Lâm tự các người hôm nay chẳng khác nào tượng đất nhúng nước, bản thân mình còn lo chưa xong lại còn bày đặt can dự đến việc của các môn phái khác thật là chẳng biết trời cao đất dày là gì. Bọn phản đồ của bốn phái kia sớm muộn gì cũng bị tóm cổ lôi về chịu hình phạt của bản phái, chẳng cần các người phải lo cho chúng. Vừa rồi người giới thiệu một loạt bọn vong hồn yếu mệnh chẳng có tên nào đáng sống sót. Hôm nay Quỷ Môn Quan rộng cửa chứ chẳng phải ta độc ác đâu nhé.

Nói tới đó hắn liền đảo mắt nhìn khắp lượt chúng nhân rồi gầm lên giận dữ:

- Các người nghe rõ đây, bản giáo thành lập vì chính nghĩa của thiên địa, vì sự trường tồn của chính khí võ lâm, hiện nay trong bát đại môn phái đã có sáu quy phục chúng ta, mọi người đều một lòng kính phục ta. Đối với lũ đồ nát các người bản giáo chủ ban ân lần cuối đầu hàng thì sống chống lại ta thì chết, sống hay chết hoàn toàn do các người lựa chọn.

Hắn chưa nói hết câu Giác Minh đại sư giận dữ đến nổi bộ râu trắng rung lên đại sư gầm lên hai tiếng:

- Câm miệng!

Hai tiếng gầm mang theo toàn thân công lực khiến hắc y nhân bịt mặt chấn động nghĩ thầm: “Lão trọc Thiếu Lâm tự này đúng là danh bất hư truyền thảo nào mấy lần trước bản giáo đều bị thất bại”. Giác Minh đại sư cố nén giận nói:

- Hắc Y giáo các người đúng là không việc ác gì không dám làm, xem ra việc đàm phán hôm nay chỉ là vô ích, vì chính khí võ lâm bản tăng đành phải tử chiến để tiêu diệt các người.

Hắc y nhân lạnh lùng bật cười hăng hắc nói:

- Từ cổ chí kim kẻ thắng làm vua thua làm giặc chứ làm quái gì có đúng sai chủ trương của bản giáo là tiêu diệt tất cả những ai chống đối. Lão trọc kia nếu lão tiếp được một chiêu Huyền Thiên chỉ của bản giáo chủ hay một chương Hoàng Sam Khách môn hạ bản giáo thì chúng ta quay về liền, bằng không thì... ha... ha... các người chỉ có nước đầu thai làm kiếp khác.

Bây giờ Giác Minh đại sư nghĩ thầm: “Ta không xuống địa ngục thì còn ai xuống đây?”. Nghĩ đến đó đại sư không do dự đứng dậy nói:

- Bản tăng xin tiếp thí chủ một chiêu vậy.

Hắc y nhân cười gằn nói:

- Hay lắm! Xem chiêu đây.

Hai người còn chưa xuống đài hữu thủ của hắc y nhân đã nâng lên ngang ngực chuẩn bị phát chiêu, thỉnh linh trong dãy tân khách có tiến hô lớn:

- Hay khoan động thủ người quy phục Hắc Y giáo đã đến đây.

Cùng với tiếng hô một thân hình vọt lên xoay chuyển mấy chục lần trên không rồi chuyển thân rơi xuống một đài đánh “bình” một cái. Dãy ghế tân khách cách chỗ chưởng môn nhân ngồi chỉ có hơn bốn trượng trong khoảng bốn trượng mà xoay chuyển người đến năm sáu chục lần không phải việc dễ dàng vì thân pháp của y cực kỳ nhanh nhẹn nên chẳng ai thấy rõ diện mạo của y ra sao.

Người ấy vừa rơi xuống đài liền đứng lên vắn vẹo lưng kêu lên:

- Ui da! Suýt gãy lưng ta rồi.

Hắn vừa nói vừa khập khiễng bước tới. Chúng nhân nhất tề chú mục vào y, đó là một người cao không đầy bốn thước, lưng gù, hai chân một trường một đoản, hai tay một to một bé, để một hàng ria mép trắng mặt đầy những nếp nhăn quái dị. Chúng nhân thoạt đầu muốn bật cười nhưng chợt nhớ ra không ai có thể phát hiện ra hắn đến đây vào lúc nào?

Ngồi giữa đài là Hoàng Bào Khách Hạ Phi, nãy giờ lão chẳng thêm đề ý đến cuộc đối đáp giữa Giác Minh đại sư và Hắc y nhân nhưng từ khi quái nhân nọ xuất hiện khiến sắc mặt lão ma đầu họ Hạ thay đổi, hai mắt chăm chú nhìn vào hắn. Hắc y nhân thấy quái khách đột nhiên xuất hiện không rõ là địch hay bạn liền bật cười hăng hắc nói:

- Người là ai mau khai rõ thân phận để tránh hiểu lầm.

Đôi mắt của quái khách xoay chuyển rồi hắn chẳng buồn đáp ôm bụng bật cười rồi nói lớn:

- Vừa rồi đại gia thấy các người nổi nóng nên bày trò vui cho mọi người bớt giận thế thôi.

Thân hình quái khách thấp bé nhưng không hiểu sao giọng hắn vang rền như tiếng đại hồng chung. Hắn đột ngột đặt tay lên đám u bướu trên mặt quát:

- Cái lũ này biến đi cho ta!

Lạ lùng thay hắn vừa dứt lời bỏ tay ra thì mấy cái bướu thịt trên mặt đột nhiên biến mất hết. Hắn xoay người nhào lộn hai vòng nhanh như chớp liền sau đó cái bướu thịt sau lưng cũng biến mất, thân người trở nên cao lớn khuôn mặt hồng hào không một nếp nhăn. Hắn vừa biến thân vừa cười dài. Tiếng cười vừa dứt hắn liền chỉ vào hắc y nhân bịt mắt nói:

- Đại gia nói thật với lũ cầu tặc chúng chúng bay, hôm nay bản đại gia đã

nghe rác tai nào là giáo chủ giáo chiếc... gì đó hấn đâu sao không đưa đầu ra đây còn cái gọi là Huyền Thiên chỉ bất quá chỉ là trò trẻ con... các người khôn hồn thì mau cải tà quy chính ta sẽ nhờ đại sư đây làm phước tụng kinh giải trừ ác nghiệp cho các người.

Nói xong hấn lại cười âm ỹ. Từ đâu đến giờ Hoàng Bào Khách Hạ Phi không nói lấy một lời, lúc ấy mới nhìn chăm chăm vào quái khách lạnh lùng nói:

- Bằng hữu này giờ người chỉ chớ mắng mèo ta đều không thêm để ý tới, vậy mà bây giờ người dựa vào cái gì mà dám công khai sỉ nhục bản giáo?

Quái khách nghiêm mặt nói:

- Dựa vào đạo nghĩ giang hồ chỉ cần các người cải tà qui chính cúi đầu trước lễ phải.

Hạ Phi đứng bật dậy nói lớn:

- Người đừng tưởng không ai nhận ra người, lúc này người thi triển thân pháp Vân Lý Côn, ta đã sớm hoài nghi nay người lại hiện nguyên hình, ta đã không thêm chấp nhận nhà người nhưng người lại ngông cuồng tự đắc khinh người thái quá, người đã nghe đến Tứ Đại Thiết Vệ của Lãnh Diện Tú Sĩ năm xưa không?

Quái khách hơi sững người nói:

- Té ra người là Tục trong Tăng, Đạo, Tục, Ni thủ hạ của Lãnh Diện Tú Sĩ năm xưa. Chẳng lẽ Thiên Áo Thân Luân Tà Bá Đào ta lại sợ người sao?

Hấn xưng tên khiến cho toàn bộ chúng nhân giật nảy cả mình, người này tám mươi năm trước đã danh chấn võ lâm, xa luân biến ảo phi thường, không ngờ hôm nay lại xuất hiện ở đây. Hoàng Bào Khách Hạ Phi “hừ” lạnh một tiếng nói:

- Năm xưa người đột nhập Cửu Cung bị Lãnh Diện Tú Sĩ bắt được, sau đó người vì bán đổi phó với cường địch người mới thừa cơ đào tẩu, bản nhân tưởng người đã được một bài học, nào ngờ người vẫn còn ngông cuồng như vậy, thế thì để bản nhân dạy thêm cho người một bài học nữa vậy.

Thiên Áo Thân Luân Tà Bá Đào cười ha hả nói:

- Bất tất phải lắm lời, chúng ta hãy xuống đài tỷ thí một phen.

Hai bóng nhân ảnh phóng vút xuống đài, chân vừa chạm đất liền vang lên hai tiếng “bình, bình”, hai người không ai thêm nói một câu liên tiếp xuất chiêu, vì cả hai công lực tương đương nên không ai chiếm được thượng phong.

Hoàng Bào Khách gầm lên vang dội thi triển m Dương Cửu chương năm xưa từng khiến gã ngạo thị giang hồ, mỗi chiêu có ba chiêu mỗi chiêu lại

biến hóa thành ba thức, tổng cộng hai mươi bảy chiêu tám mươi một thức phối hợp với m Dương khí công, hữu chưởng lạnh buốt như băng giá, tả chưởng nóng rực như lửa, uy lực quả là kinh nhân.

Từ lâu Thiên Áo Luân Tà Bá Đào đã nổi tiếng võ lâm về thuật biến hình và thân pháp kỳ ảo nên đâu chịu lép vế lập tức khai triển thân pháp, chỉ thấy thân hình hần phát phơ như làn khói nhanh như thiểm điện đảo lộn liên hồi, toàn thân mềm dẻo uốn lượn giữa chưởng phong của Hoàng Bào Khách Hạ Phi, tư thế vô cùng đẹp mắt. Tà Bá Đào vừa thi triển thân pháp vừa sử dụng Thần Thủ Thập Tam Minh thừa cơ hội tấn công, nếu bị trúng phải một đòn thì chắc chắn là tan thân nát xác. Cả hai đang đấu đến hồi quyết liệt, thân pháp mỗi lúc một mau biến thành hai cái bóng mờ khi phân khi hợp, không thể phân biệt được ai với ai.

Trên đài Hắc y nhân thấy tình hình khó phân thắng bại liền nhìn Giác Minh đại sư buông tràng cười hăng hắc nói:

- Người khác đã động thủ rồi bọn lừa trọc các ngươi đang muốn đắc đạo thì để bản giáo chủ siêu độ giùm cho.

Giác Minh đại sư vuốt râu cười nói:

- Bần tăng chờ đợi đã lâu rồi.

Hắc y nhân đá chiếc bàn trước mặt phóng về phía đại sư, thân hình hần phóng lên cao hữu chưởng búng ra một đạo Huyền Thiên chỉ nhanh như thiểm điện.

Trước mặt đại sư liền xuất hiện một bóng nhân ảnh, người đón lấy chiếc bàn và bị trúng một Huyền Thiên chỉ chỉ kịp rú thảm một tiếng rơi thẳng xuống đài thảm tử đương trường. Giác Minh đại sư nhận ra người đã đỡ đòn cho mình chính là sư đệ Giác Quả, đại sư khẽ niệm: “A Di Đà Phật”, và tung chưởng chân bay chiếc bàn về phía Hắc y nhân. Vương Mai Sương thấy vậy liền gầm lên:

- Ta sẽ cho ngươi nếm mùi lợi hại.

Giác Minh đại sư liếc mắt thấy mười điểm ngân quang theo sát sau chiếc bàn công về phía Hắc y nhân. Hắc y nhân vì bị chiếc bàn che khuất nên không nhìn thấy Mai Hoa châm của Vương Mai Sương, nên khi hần chân bay chiếc bàn sang một bên thì đã thấy ngân châm tới trước mặt. Hắc y nhân hoảng sợ rú lên bỗng một luồng kinh phong phóng tới đánh bật nhân châm xuống một đài.

Gian Cổ Ngô Tĩnh Ngô phóng tới ôn tồn nói:

- Giáo chủ bớt giận, giết gà cần gì tới đao mổ trâu xin hãy để lão đây dạy cho bọn chúng một bài học.

Dứt lời lão chuyển mình nhìn Vương Mai Sương nói:

- Hạng tiểu bối như ngươi không xứng là đối thủ của ta, bốn nhân không thềm chấp ngươi.

Lão đang định khiêu chiến Giác Minh đại sư bỗng hai vị đại sư Giác Tuệ và Giác Không ngồi phía sau thấy sư đệ Giác Quả bị thảm tử liền phóng ra thi triển Thập Bát La Hán quyền tấn công vào hai bên tả hữu của Ngô Tinh Ngô.

Ngô Tinh Ngô nhận ra hai đại sư xuất hiểm chiêu liền thi triển thân pháp Đảo Thái Thất Linh tránh qua một bên quát lớn:

- Chúng ta không nên hỗn chiến trên này, có gan xin mời xuống dưới động thủ.

Cùng với tiếng quát ba bóng nhân ảnh phóng vút xuống đất vừa chạm đất cả ba tới tấp xuất chiêu. Giác Tuệ, Giác Không và Giác Minh đại sư vừa mới thảm tử đều là sư đệ của phương trượng Giác Minh đại sư công lực của họ tương đương đều một chín một mười so với sư huynh. Mấy trăm năm nay uy thế của Thiếu Lâm rất lớn các môn phái khác đều không thể so sánh được, không chỉ Thập Bát La Hán quyền mà còn Dịch Cân Kinh, Bách Bộ Thần quyền và La Hán trận uy lực tuyệt luân chấn động thiên hạ. Ba người vừa mới xuất thủ đã thấy uy lực kinh người, mặc dù công lực của Ngô Tinh Ngô rất thâm hậu nhưng nhất thời cũng không chế ngự được nhị vị đại sư.

Lúc này Hắc y nhân suýt bị thương vì Mai Hoa Châm nên trong lòng vô cùng căm hận trầm giọng nói:

- Bốn giáo chủ không muốn đả thương hậu bối nhà ngươi, nhưng chính ngươi đi tìm cái chết đừng trách bốn nhân độc ác.

Câu nói còn chưa dứt bỗng có tiếng gầm cất ngang:

- Ai dám động đến giáo chủ của bản giáo. Tất cả giáo đồ Bạch Y giáo đã đến đây.

Hắc y nhân thấy bên trái có bóng người vọt tới như điện xoẹt, hắn còn chưa nhận ra là ai vội đẩy bừa một đạo chuông phong không ngờ chuông lực bị phản ngược lại, hắn lão đảo rớt xuống đài.

Hắc y nhân theo thế Lý Ngư Đảo Đỉnh phóng thân lên nhưng chưa kịp đứng vững mắt đã hoa lên trước ngực đau nhói, hai ngón tay của người mới đến đã móc trúng ngực hắn, hai mắt Hắc y nhân tối sầm lại ngã lăn ra sàn. Bấy giờ bên tai hắn vang lên tiếng nói:

- Lần này thì khác ta sẽ không để ngươi kịp dùng Huyền Thiên chỉ nữa đâu!

Trong hơi thở thoi thóp Hắc y nhân đã nhận ra người này hắn thốt lên...

[thiếu 1 đoạn]

Bắc Nam Song Tầu Gia Cát Nguyên và Hạ Hầu Đan. Chúng nhân đều nhìn lên đài thấy tên Hắc y nhân nọ đã chết, bên cạnh là một công tử đang lột chiếc bao bố trùm đầu Hắc y nhân ra chăm chú nhìn vào cái xác, thì ra Hắc y nhân chính là kẻ cầm đầu Cửu Tà, Nhân Đồ Tử Lý Sài. Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc vị công tử nọ nhìn xung quanh nói lớn:

- Lão phu không cần biết bạn hay thù, bất kỳ ai dám xúc phạm tới giáo chủ bản giáo, lão phu sẽ trừng phạt không tha.

Chúng nhân trên đài rất ít người có thể nhận ra vị công tử nọ là ai. Đột nhiên có tiếng huyên náo, có năm người phi thân xuống sàn bao vây lấy vị công tử nọ. Năm người ấy lần lượt là Mai Hoa quyền trưởng môn Lý Bằng Cửu, tổng tiêu đầu Chân Viễn tiêu cục Kim Đào Ngân Thoa Lý Quang Đầu, thủ lĩnh Nam Bắc lục lâm Từ Thắng và Lý Hổ Thần. Quyền trưởng môn Mai Hoa Quyền Lý Bằng Cửu nói:

- Lần trước trên ngọn Thần Sơn chúng ta bị người sỉ nhục, bây giờ Hắc y nhân thể thân của giáo chủ Hắc Y giáo bị người sát hại, chúng ta đành tính nợ vào người vậy.

Vị công tử nọ không coi năm kẻ kia vào đâu, hắn không buồn đáp chỉ ngửa mặt nhìn trời cười dài, tiếng cười chấn động màng nhĩ chúng nhân công lực ít nhất cũng phải trên trăm năm tu vi. Tổng tiêu đầu Trần Viễn tiêu cục Khâu Quang Đầu quát to:

- Bất Lão Thần Quân người chó có ngông cuồng, hôm nay là tử kỳ của người đó.

Tiếng quát vừa dứt “soẹt, soẹt” hai tiếng kim đao đã rời vỏ tả thủ xuất Đại Lực Kim Cương chương đập tới đầu vai còn hữu thủ quét kim đao từ dưới lên thành chiêu Không Tước Dịch Tường chém vào bụng Lưu Linh Hư.

Gã vừa xuất thủ các tên còn lại khai triển thân pháp chia các hướng tấn công xoay quanh Bất Lão Thần Quân như một chiếc đèn cù không lộ một kẽ hở.

Năm tên này đều là những lãnh tụ võ lâm đương thời, công lực không hề yếu nhược, thêm nữa từ khi ái nữ là Lưu U Hương mắc bệnh tương tư, Lưu Linh Hư đổi tính không còn giết người bừa bãi như trước nữa và chỉ chống tạm thời chống đỡ nên nhất thời chưa phân thắng bại.

Khi bọn họ bắt đầu động thủ thì trên đài cũng diễn ra một trường ác đấu vì khi Nam Bắc Song Tầu xuất hiện hai Phiến tăng đã buông lời thách thức:

- Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, hôm nay chúng ta không phân thắng bại quyết chẳng dừng tay.

Hai Phiên tăng cùng phi thần tới liền thi triển Đại Ấn Thủ hơi nóng bốc lên từng trận kinh người, Nam Bắc Song Tẩu cũng không dám khinh thường, lập tức khai triển thân pháp phân khai thành hai cặp song đấu bất phân thắng bại.

Trận ác đấu càng lúc càng diễn ra kịch liệt, Tả Bá Đào và Hoàng Bào Khách Hạ Phi vẫn đang bình thủ còn bên cạnh hai đại sư Giác Tuệ và Giác Không tỏ ra yếu thế hơn Ngô Tĩnh Ngô, đang bị lão từng bước ép thối lui liên tục. Giác Minh đại sư thấy vậy hoảng hốt nói với Võ Lâm Song Hung:

- Xin hai vị ra áp trận để bản tăng giúp các sư đệ một tay.

Hung Hồn Phùng Bằng nói:

- Phương trượng hôm nay là chủ nhân đại hội, xin cứ đứng giám sát toàn cục hãy để bọn lão phu ra giúp họ một tay.

Song Hung không đợi hồi đáp đã rút hai chiếc vòng đồng “đang, đang” hai tiếng ngân lớn, hai chiếc vòng phóng vút ra chụp xuống đầu Ngô Tĩnh Ngô. Gian Cổ đang bức bách hai vị đại sư đến luống cuống cả chân tay, đang định xuống tay hạ thủ bỗng thấy ộp trời bóng của vòng đồng, lão chợt dạ vội di hình hoán vị thoát ra khỏi vòng vây “xoẹt” một tiếng thiết bàn toán trong tay liền phản kích lại bốn địch thủ.

Sau khi được Song Hung trợ chiến, Giác Tuệ, Giác Không phân chấn tinh thần liền đem hết uy lực ra quyết dành phần thắng.

Giác Minh đại sư thấy cục diện có phần ổn định liền quay về phía Phiêu Diêu Tiên Cô Hồ Tú Châu nói:

- Tiên Cô thân là hộ pháp của Hắc Y giáo chắc chắn tài nghệ kinh nhân, lão nạp không tự lượng sức xin được lãnh giáo.

Phiêu Diêu Tiên Cô Hồ Tú Châu cười khanh khách nói:

- Lão trọc chó có đặc ý. Cục diện hôm nay còn chưa biết thắng bại ra sao, bốn Tiên Cô khuyên lão nên tu dưỡng thêm, nếu động thủ với ta e rằng lão hồi không kịp đây.

[thiếu vài dòng]

- Hôm nay chính là lúc phải sinh tử. Tiếp chiêu!

Ông tay tăng bào phát mạnh một cái, một luồng kinh lực ào ào cuốn tới Phiêu Diêu Tiên Cô. Vương Mai Sương ngồi bên cạnh nghe nói phụ nhân kia là Phiêu Diêu Tiên Cô Hồ Tú Châu liền nhớ đến lúc Tôn Lan Đình bị y thị dụ dỗ, máu ghen xông lên tận óc hận không thể một chương đập chết ả ta.

Kể ra thì chậm chứ thực sự mọi việc xảy ra rất nhanh, kinh lực của Giác Minh đại sư vừa tới thì một bóng nhân ảnh từ bên ngoài vọt lên đài thân hình còn đang lơ lửng trên không liền đánh ra một chưởng, “bình” một tiếng thân

hình Giác Minh đại sư chấn động liên tiếp lùi lại ba bước. Giác Minh đại sư cả kinh đưa mắt nhìn lên chỉ thấy một thiếu niên tuấn tú, thiếu niên liền quát Phiêu Diêu Tiên Cô:

- Đi theo ta mau!

Thân hình y còn đang lơ lửng trên không liền chuyển thân phóng ra ngoài cửa hướng về khu rừng. Phiêu Diêu Tiên Cô liền nhận ra thiếu niên là ai trong lòng hớn hờ không thêm nói một lời phi thân bám theo sau.

Thiếu niên vừa xuất hiện thoát tiên Vương Mai Sương mừng rỡ nhưng sau đó nàng tức giận đến ngăn người ra, nàng vội phóng ra mép đài nhìn ra ngoài thấy hai người đang tiến vào khu rừng, lòng đau đớn lẫn đảo quay lại ngồi xuống ghé bất động như tượng đá. Lòng nàng hậm hực nghĩ: “Hay cho Tôn Lan Đình, việc Lưu U Hương ta còn chưa tra hỏi, lại còn dám dẫn con dâm phụ ấy đi đúng là không biết sĩ nhục”.

Dưới đài Bát Lão Thần Quân nhận ra Tôn Lan Đình trong lòng vui mừng nghĩ thầm: “Vậy là ta đã tìm ra tiểu tử kia rồi, bệnh tương tư của U Nhi có cơ chữa khỏi”. Nghĩ tới đó lão liền quát lớn:

- Không có thời gian chơi đùa với các ngươi nữa. Tất cả rút!

Cùng lúc ấy thủ lĩnh Bắc lục lâm Lý Hồ Thần xuất chiêu Cầm Nã Thủ nhằm yết hầu của lão phóng tới, lão hụp người xuống quát lớn:

- Cút này!

Hữu thủ của lão chụp vào đùi của Lý Hồ Thần quăng thẳng ra ngoài cửa.

Bốn tên còn lại ngẩn cả người chỉ thấy trước mắt hoa lên, nhân ảnh chuyển động. Thủy Phiêu Phong chợt cảm thấy vai đau nhói thì đã bị ném văng ra xa.

Mai Hoa quyền chương môn Lý Bằng Cửu và đồng bọn biết không phải là đối thủ của lão liền mạnh ai nấy nhảy ra khỏi vòng chiến. Lý Bằng Cửu gầm lên:

- Hãy chờ đây rồi sẽ có một ngày lão phải trả giá cho việc này.

Bát Lão Thần Quân không thêm để ý đến bọn chúng vội phi thân ra khỏi cửa. Lão không biết bọn Tôn Lan Đình đã chạy vào rừng nên chỉ tìm xung quanh, bỗng chốc ngẩng đầu lên thì thấy mái chùa Thiếu Lâm khói đen bốc lên dày đặc lão nghĩ chùa Thiếu Lâm hẳn đang có chuyện, có thể bọn Tôn Lan Đình đang ở đây. Lão liền phi thân hướng về phía chùa Thiếu Lâm.

Bấy giờ Giác Minh đại sư đứng trên đài quan sát trận đấu của Mai Hoa quyền chương môn liền nói:

- Bại dưới tay vị đó chẳng có gì đáng hổ thẹn cả...

Đang nói đến đó đại sư thấy Tri Tăng Khách Ngộ Tĩnh hấp tấp chạy vào

hồn hên nói:

- Bẩm chương môn, chùa bị cháy chắc là do địch nhân tập kích.

Giác Minh đại sư ngẩng đầu nhìn lên thấy khói đen bốc lên mù mịt liền giật mình, nhưng không hồ thẹn là chương môn phương trượng, trong tình huống như vậy vẫn bình tĩnh ra lệnh cho Ngô Tĩnh đại sư:

- Tất cả các công đều do tiểu bối đệ tử canh giữ, người hãy truyền lệnh bày La Hán Trận tiếp ứng cho trong chùa nếu gặp địch nhân cứ giết không tha.

Ngô Tĩnh nhận lệnh vội vã quay ra. Đại sư định nói gì đó nhưng thấy Vương Mai Sương ngồi thần thờ nên thôi. Đại sư liền quay sang ba người Bát Quái môn nói:

- Xin ba vị ở lại đây quan sát bố trận, chùa bị tập kích, lão nạp phải đi xem thế nào.

Sau đó đại sư bước tới trước dãy ghế chúng nhân nói lớn:

- Hiện nay chùa đang bị tập kích, xin chư vị tạm ẩn vào trong La Hán trận để tránh thương vong vô ích.

Dứt lời đại sư như một cánh chim bằng bay vụt về Thiếu Lâm tự.

*

*

*

Hãy nói đến Tôn Lan Đình dẫn Phiêu Diêu Tiên Cô tiến vào khu rừng. Hồ Tú Châu không đợi chàng hỏi đã cười nũng nịu nói:

- Đa tạ tiểu huynh đệ đã tương trợ người, tìm ta có việc gì thế?

Đôi mắt diễm lệ của nàng dán chặt vào Tôn Lan Đình. Tôn Lan Đình nghiêm mặt nói:

- Hôm nay tại hạ đến đây là có vài việc muốn thỉnh giáo cô nương.

Phiêu Diêu Tiên Cô cười say đắm nói:

- Huynh đệ cứ hỏi ta biết gì sẽ trả lời tất.

Rồi hai người nhỏ giọng đàm luận gì đó. Sau khi hỏi xong Tôn Lan Đình nghiêm giọng nói:

- Ta cho cô nương biết ta không bao giờ thắng được chính, Hắc Y giáo nhất định sẽ thất bại, ta khuyên cô biển khổ vô biên quay đây lại là bờ.

Phiêu Diêu Tiên Cô cười chum chim nói:

- Cái ấy còn chưa chắc, Hắc Y giáo còn rất nhiều cao thủ chưa xuất hiện.

Nói đến đây nàng lại cười khanh khách nói:

- Mấy ngày không gặp mà huynh đệ dường như càng thêm tuấn tú đây nhỉ.

Nàng vừa nói vừa đem tấm thân nóng bỏng dựa sát vào người Tôn Lan Đình khiến chàng phải vội tránh né nói:

- Đừng... cô nương không nên làm như vậy.

Phiêu Diêu Tiên Cô bật cười khúc khích bất chợt lúc đó có một mùi khét lẹt truyền tới Tôn Lan Đình giật mình:

- Có mùi đám cháy chẳng lẽ Hắc Y giáo sai người lên phóng hỏa Thiếu Lâm tự.

Không đợi Phiêu Diêu Tiên Cô đáp lời chàng liền phi thân về phía Thiếu Lâm tự, sau lưng vẫn còn vang lên tiếng của Hà Tú Châu:

- Tiểu huynh đệ đừng đi vội, tỷ tỷ còn nhiều điều muốn nói.

Tôn Lan Đình không dừng chân đáp lại một câu:

- Biển khổ vô biên quay đầu lại là bờ.

Chàng phi thân ra khỏi khu rừng nhìn về phía xa khói đen vẫn bốc lên mù mịt ở hướng chùa Thiếu Lâm. Hôm nay chàng thật không muốn tham gia vào cuộc tỷ thí giữa Hắc Y giáo và Thiếu Lâm tự, nhưng thấy bọn Hắc Y giáo dùng thủ đoạn bỉ ổi thì liền cảm thấy bất bình. Chàng hú lên một tiếng thân hình cất lên cao nhằm hướng Thiếu Lâm tự phi thân tới.

Vừa vào trong chùa chàng liền thấy đao quang chớp lên, hai thanh đại đao nhằm chàn bổ xuống, bốn phương tám hướng có mây chục tầng nhân xuất hiện.

Chàng để cho đao quang vụt qua hai tay vung lên đẩy lùi bốn tầng nhân trước mặt thân hình tung lên như chim én nhẹ nhàng hạ xuống nóc Đại Hùng Bảo Điện, nhìn thấy lửa đã liếm đến nóc chùa, dưới đất vô số tầng nhân chạy tới chạy lui dập lửa và không ít xác tầng nhân nằm ngổn ngang.

Sân sau của Đại Hùng Bảo Điện đang diễn ra một cuộc hỗn chiến, hơn trăm tầng nhân đang vây đánh một người, định thần nhìn kỹ chàng liền nhận ra đó chính là Cưu Trọng Bà Bà m Tam Nương, bà lão rất ung dung cự địch, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười lạnh lạnh, Cưu trọng lướt tới đâu là ở đó phát ra tiếng rú thảm khốc, thấy người đổ xuống, các tầng nhân tuy chết rất nhiều nhưng vẫn liều mạng xông tới.

Tôn Lan Đình thấy mục ma đầu giết người quá tàn bạo chàng nổi giận gầm lên phóng từ trên nóc điện xuống trước mắt Cưu Trọng Bà Bà đúng lúc hơn mười thanh đao chém tới, tả chưởng vũ lộng đánh bật các tầng nhân ra. Chàng quát lên:

- Tầng nhân đâu có tội tình gì mà lão nữ hạ độc thủ tàn nhẫn như vậy.

Cưu Trọng Bà Bà rít lên:

- Thì ra là tiểu tử ngươi, lần trước ngươi ăn trộm Linh Chi của ta, ta đang

muốn tìm người tính sổ nào ngờ người lại tự dẫn xác đến đây đúng là lưới trời lồng lộng thưa mà khó lọt. Miệng lão bà tuy nói cứng nhưng bà ta biết Tôn Lan Đình đã khác xa ngày xưa, chàng đã từng đánh bại Thác Bạt Tiên Ông nên lão bà không dám khinh địch, chưa dứt lời đã quét một trượng ngang lưng chàng.

Tôn Lan Đình ngưng tụ kinh lực vào song thủ, hai tay xuất ra chụp trúng vào Cưu trượng của lão bà. Một trượng xuất ra toàn lực nên dù chụp trúng chàng cũng bị đẩy lùi lại ba bước. Lão bà thấy chàng dám dùng tay không ngạnh tiếp một trượng toàn lực của mình thì trong lòng thất kinh không dám để cho chàng ổn định cước bộ song thủ vừa kéo vừa đẩy miệng quát lớn:

- Buông ra mau!

Tôn Lan Đình tiếp trượng ấy đã nhận ra đôi phương công lực ngang ngửa với Thác Bạt Tiên Ông, nên chàng không đâu dám chậm trễ vội vận khí trầm xuống hạ bàn, đứng tấn vững như bàn thạch hai tay cũng vừa kéo vừa đẩy quát trả:

- Buông ra!

Hai người vừa quát xong bỗng nghe “soẹt” một tiếng Cưu trượng liền bị kéo dẫn ra thêm hai trượng nữa thành hai đầu to nhỏ trông rất khó coi. Cưu Trượng Bà Bà thấy thanh trượng của mình bị phá hủy tức đến mờ cả mắt, song thủ liền vận đại khí lại vừa kéo vừa đẩy. Tôn Lan Đình thấy vậy cũng không dám chậm trễ vận toàn lực xuống tấn Tiên Cân Trụ chỉ nghe “rắc” một cái Cưu trượng liền bị gãy làm đôi.

Lần này cả hai đều đã đề phòng nên tuy trượng bị gãy nhưng hai người vẫn vững vàng. Cưu Trượng Bà Bà nhìn nửa thanh trượng trong tay mình tức giận phi thân lên cao dồn toàn lực vọt xuống đầu chàng.

Tôn Lan Đình thấy đôi phương hung hãn quả là danh bất hư truyền.

Nhưng thấy Thiếu Lâm đang gặp nạn chàng không thể nán ná ở lại đây lâu liền hoành ngang trượng đưa lên đỡ, một tiếng động lớn vang lên hai người liền bật ra lại bất phân thắng bại.

Chàng quyết định tốc chiến tốc thắng nhân lúc Cưu Trượng Bà Bà đang ngẩn người ra chàng liền quát lớn:

- Tiếp chiêu!

Ngay sau đó đoạn Cưu trượng trong tay chàng phóng vọt ra, nhân lúc lão bà đang vội vã tránh né chàng liền phi thân lên cao, thân hình bay lượn như Thần Long xuất tuyệt chiêu Thần Long Tam Tuyệt chưởng trong Thần Long chưởng pháp. Lần trước chàng chỉ cần xuất đến chiêu thứ hai là đã đánh bại Thác Bạt Tiên Ông, lần này chàng xuất chiêu thứ ba Thần Long Thám Quả.

Cưu Trượng Bà Bà không biết sự lợi hại thấy chàng từ trên không đánh xuống thì hoành ngang trượng đón đỡ.

Thân hình Tôn Lan Đình lao xuống...

[thiếu 1 đoạn]

Chương Thứ Hai Mươi: Thử Thần Công Bất Phân Thắng Bại

o O o

Tôn Lan Đình lao đầu xuống trước khi còn cách đỉnh đầu Cưu Trượng Bà ước độ một thước chàng lại quát lớn, tay hữu vươn xuống năm ngón tay như móc câu chụp vào đỉnh đầu đối phương. Nửa thanh Cưu Đầu trượng trong tay Cưu Trượng Bà múa tít lên đầu, tay tả lão bà vung theo, một luồng kinh phong đánh ngược lên phía chàng bên trên.

Thần Long Tam Thám Qua là chiêu lợi hại nhất trong liên hoàn tam chưởng quả là phi phạm. Tay hữu Tôn Lan Đình vừa chop tới liền thu lại, thân hình chàng theo cạnh chưởng Cưu Trượng Bà hạ xuống, thân thể hoành ngang trên không, hai tay lại vươn ra chụp tới, tả chưởng chụp ngay mặt đối phương, hữu chưởng biến chụp thành đập thẳng vào ngực đối phương đồng thời thân hình nghiêng qua, tả cước quét lướt lên đầu sau đối phương và hữu cước đá vào xương sống đối phương.

Tả chưởng Cưu Trượng Bà vừa đập vào khoảng không vừa nhận ra điểm không lành đã thấy song thủ đối phương đánh tới, lão bà vội thu nửa thanh trượng che mặt, tả chưởng quét xuống bảo vệ hạ thân trúng ngay vào hữu chưởng Tôn Lan Đình, thân hình lão bà vội vàng di chuyển về bên tả tuy miễn cưỡng tránh được không bị trúng ngay tử huyết nhưng vẫn bị cước của chàng đá trúng sau vai, thân thể văng lên rồi bắn ra xa. Thân pháp Tôn Lan Đình cực kỳ mau lướt tới sau lưng đối phương hữu chưởng vung ra đập lên lưng Cưu Trượng Bà, chỉ nghe một tiếng rú thê thảm, thân thể như con điều đứt dây dọi ra thêm bốn trượng nữa ngã dưới chân các tăng nhân.

Khi hai người đối thoại, các tăng nhân đã phân biệt ai là bạn ai là thù, họ đứng thành một vòng vây lấy hai người vào giữa. Bấy giờ Cưu Trượng Bà đã thất thủ, bảy tám thanh đao chém xuống lão bà ma đầu. Khi Cưu Trượng Bà ngã xuống nửa thanh Cưu Đầu trượng vẫn nắm trong tay thấy các tăng nhân chém đao xuống lão bà vội đưa đoạn trượng lên đỡ, bảy tám thanh đao bị đánh dội lên, thì ra các thanh đao đều thoát khỏi tay người cầm.

Cưu Trượng Bà gượng đứng dậy miệng oẹ một tiếng ỏi ra bùm máu, không nói một lời, lão bà phi thân lên nóc chùa biến mất dạng. Tôn Lan Đình không đuổi theo chàng vọt thân phi hành về phía sau chùa. Đang phi hành chàng nhìn thấy phía bên hữu ngọn lửa bốc cao, tiếng người la hét và tiếng binh đao hỗn tạp. Chàng ngẩng đầu nhìn lên thấy tám bảng đề ba chữ “Đạt Ma Viện” tự biết đây là nơi thường ngày Thiếu Lâm tự làm nơi luyện võ, chàng vọt thân lên đầu tường nhìn vào chỉ thấy bên trong đã biến thành biển lửa, giữa biển lửa ấy Tri Khách tăng Ngô Tĩnh và Thác Bát Tiên Ông Trác Bất Quân đang hỗn chiến, chung quanh là mấy chục tăng nhân hò hét trợ uy.

Bên cạnh có một lão tăng cầm cây thiền trượng nạm ngọc thất bảo, chàng vừa định xông vào bỗng trong đám tăng nhân có một bóng xám vọt ra chặn đường chàng, thân hình y còn ở trên không đã buông tiếng quát:

- Người nào đến đây? Thủ tòa Đạt Ma viện Ngô Thông xin nghênh tiếp.

Tôn Lan Đình di chuyển qua ba thước, bóng xám ấy không chụp trúng mục tiêu, thân hình y xoay chuyển rơi xuống đầu tường, chưa kịp lên tiếng tiếp, y chuyển thân Song Thôi Chuyển nhảy tới Tôn Lan Đình.

Chàng không muốn động thủ với tăng nhân ấy nên thân hình men theo tường tránh qua bên, đang định cất lời giải thích, bỗng nghe sau lưng có tiếng nói:

- Tên tiểu tử này trên núi Manh Sơn lừa bịp chúng ta, hòa thượng gia gia ta đang muốn tìm người đây.

Ngô Thông vừa nghe tiếng ấy mới nhận ra chàng không phải là Hắc Y giáo lập tức ngưng tụ công lực lên song chưởng xuất chiêu Bách Bộ Thần quyền đánh vượt qua người Tôn Lan Đình nhắm vào người vừa nói câu ấy.

Người ấy thấy Bách Bộ Thần quyền đánh tới không thèm tránh qua mà còn quát to:

- Với công lực của người mà cũng đòi động thủ với hòa thượng gia gia ta ư?

“Bình” một tiếng dữ dội, chưởng lực của Ngô Thông đã đánh trúng ngực hòa thượng nọ nhưng lại nghe Ngô Thông rú lên một tiếng từ trên đầu tường ngã lộn xuống, thì ra tay hữu của y đã bị chấn gãy.

Hòa Thượng vừa xuất hiện vừa cười ha hả:

- Nể người cùng là hòa thượng, ta hãy tiễn người về tây thiên cho yên lành!

Tay áo lão hòa thượng phát mạnh, một luồng kinh lực đánh tới người Ngô Thông, lại một tiếng rú thê thảm nữa, Ngô Thông chết liền tức khắc. Tôn Lan Đình thấy hành vi lão hòa thượng quá độc ác khiến chàng muốn cứu cũng không kịp, chàng chuyển thân hình lại trong lòng thất kinh vì lão hòa thượng chính là một “tăng” trong bốn đại thiết vệ, Khô Trúc thiền sư Trí Năng. Chàng tự nghĩ thầm: “Bằng thân pháp khinh công của lão ma đầu này ta chưa phải là đối thủ của lão, việc đã đến thế này chỉ còn liều mạng mà thôi”. Khô Trúc thiền sư Trí Năng chỉ vào mặt Tôn Lan Đình quát to:

- Lão hòa thượng ta nể đức hiếu sinh của trời đất cho người chết toàn thân, mau hãy tự xử lấy đừng bắt lão hòa thượng ta phải động thủ!

Câu nói vừa dứt sau lưng Tôn Lan Đình thình lình lại có tiếng nói the thé.

- Sâu bọ còn tham sống, sao lại bắt tiểu tử ấy tự xử?

Tôn Lan Đình cả kinh vì người ấy đến lúc nào mà chàng không hề nghe động tĩnh cứ thế đủ biết khinh công thâm hậu dường nào. Chàng vội xoay mình đó là một lão ni cô, tóc và lông mày bạc trắng, mặt ngang mày dọc đầy những vết nhăn. Lão ni ấy thấy chàng chuyển thân liền cười lên xe xé:

- Người có biết người gọi là “Ni” trong bốn Đại Thiết Vệ chứ? Chính là cô cô mi đây.

Tôn Lan Đình hiểu ra đó là Hồ Diện thân ni Tuệ Nhân, chàng hoảng sợ, bấy giờ chàng nghe một Tăng một Ni ăn nói thô lỗ, chẳng giống những người xuất gia tu hành chút nào, bất giác chàng nổi giận quát mắng:

- Hai người các người đã là đệ tử Phật môn mà dám phóng lửa đốt chùa đem thân vào tà giáo đúng là bọn phản đồ Phật môn và là bọn bại hoại võ lâm.

Hồ Diện thân ni Tuệ Nhân nghe câu ấy nổi giận, ông tay áo phát tới một luồng kinh phong quét tới Tôn Lan Đình, đồng thời lão ni gầm lớn:

- Tiểu tử gớm thật, người dám mắng chửi lão ni ta ư? Tiếp chiêu!

Tôn Lan Đình bị một tăng một ni kẹp vào giữa, trước sau đều thọ địch, chàng xác định địa thế thì triển chiêu thức Thần Long Xuất Động định nhảy qua nóc nhà bên kia. Khô Trúc thiền sư Trí Năng thấy chàng động thân, lão đánh một chiêu lên không một kinh lực lớn lại cuốn tới Tôn Lan Đình.

Thân chàng còn đang ở trên không trong lúc vội vàng chàng xuất chiêu nghênh tiếp, một tiếng “bình” chấn động, thân thể chàng bị kinh lực Khô Trúc thiền sư làm chuyển biến phương hướng rơi xuống một mái nhà lửa đang cháy rừng rực. Thế nhưng chúng chưa buông tha, một lão tăng và một lão ni cô cùng vọt thân lên phân ra tả hữu rơi xuống hai bên thân Tôn Lan Đình.

Khi chàng còn lơ lửng trên không đã nhìn thấy biển lửa dưới chân, lâm nguy mà không hỗn loạn, nhận định một chỗ lửa chưa bén tới ngay trên tường nhà chàng hạ thân xuống chỗ ấy, bốn bề lửa cháy hừng hực nóng như thiêu. Bấy giờ một tăng và một ni đã nhảy tới, cả hai không ai dám hạ thân xuống giữa biển lửa, ở trên không cả hai xuất chiêu tấn Tôn Lan Đình. Thân hình họ tách rời ra ai nấy tự tìm một chỗ không có lửa hầu đặt chân.

Chỗ Tôn Lan Đình đứng tuy lửa chưa bén tới nhưng gỗ đã bị nóng ròn “rắc rắc” hai tiếng tức thì gãy gục. Chàng đang định bật thân bắn lên thì hai luồng kinh phong đã từ trên không đánh xuống, hết sức vội vã, song chiêu ngưng tụ công lực đánh bật lên, chiêu phong vừa xuất một tiếng nổ dữ dội, thân chàng cũng rơi luôn xuống biển lửa, chàng không còn tự chủ được nữa để mặc thân rơi xuống, trong một sát na thoáng chớp bên tai chàng còn nghe

tiếng cười quái dị của Khô Trúc thiền sư.

Dưới đất vốn dày đặc lửa là lửa, rường nhà đổ xuống tự nhiên là bắn lên vô số tia lửa, chân chàng vừa điềm xuống đất người đã như viên đạn bắn lên không trung.

Hai người Khô Trúc thiền sư không để cho chàng có thì giờ thoát khỏi biển lửa, họ đã sẵn sàng chờ đợi, chàng vừa bắn thân lên hai luồng tiềm lực chưởng phong lại từ hai bên tả hữu đánh tới. Bấy giờ, trong đường tơ kẽ tóc, Tôn Lan Đình không còn thì giờ quan sát, vô tình chàng nhớ tới Tam Thanh Nhất Khí thần công từ lâu không hề sử dụng.

Thân hình chàng đang ở không trung. Hai chân đẩy mạnh cho đầu lộn ngược xuống chàng hú dài một tiếng hai tay vòng lại như ôm vòng thái cực.

Song chưởng liên tiếp đảo lộn đẩy ra. Ba tiếng rít “hô, hô, hô” phát ra. Cảnh kỳ dị phát sinh. Trong sân lập tức nổ liên mấy tiếng lớn rồi chớp mắt im bặt. Tiếp đó lại có tiếng nổ sấm sét rồi dần theo là những tiếng kêu rên rĩ. Dùng Tam Thanh Nhất Khí thần công đánh ra xưa nay chưa ai thấy qua hai lần, tình hình trước mắt tức thì biến đổi, chàng thất kinh chỉ sợ mình lỡ tay. Quên cả thân hình đang ở trên không, chàng bắn thêm lên một lần nữa rồi để thân rơi xuống biển lửa.

Chính ngay lúc ấy từ xa có tiếng kêu:

- Hiền đệ chết chớ sợ, có lão phu đến đây!

Một luồng tiềm lực quét đến đỡ lấy chàng từ trên không trung đặt xuống đất. Chàng lại từ dưới đất bắn thân cao lên, cúi đầu nhìn xuống, người mới xuất hiện đỡ chàng chính là Bất Lão Thần Quân Lưu Linh Hư. Trước đây chàng đã nghe Vương Mai Sương kể chuyện có gặp qua lão ma đầu trẻ mãi không già này chàng vốn chẳng ưa gì nhưng vì người ta là nghĩa phụ của Lưu U Hương cũng là ân nhân cứu mạng chàng, chàng đành gượng cười ôm quyền nói:

- Đa tạ ân cứu mạng của lão tiên bối.

Bất Lão Thần Quân bấy giờ cũng đã rơi thân vào sân, hấn chỉ tay một vòng sân kinh ngạc hỏi:

- Thế ở đây đã xảy ra việc gì? Ai là người có công lực ghê gớm thế kia?

Tôn Lan Đình đáp:

- Chính là do văn bối mà ra cả, vì lúc nãy gặp lúc quá nguy hiểm nên vô ý lỡ tay!

Thì ra vừa rồi khi Tôn Lan Đình thi triển Tam Thanh Nhất Khí thần công chàng không chọn lựa địa điểm, cũng chẳng biết phát kinh lực chuẩn xác hay không, chưởng lực chàng vừa xuất tức thì biến thành ba luồng tiềm lực đánh

ra giữa, tả và hữu. Ba tiềm lực ấy vừa phát ra, tiềm lực bên tả quét tới Hồ Diện thần ni Tuệ Nhân trúng vào chưởng của lão ni cô, “bình” một tiếng chưởng lực lão ni bị đánh tan, dư lực của nó không hề suy giảm, quét tới thân Hồ Diện thần ni, thần ni không kịp kêu một tiếng trong lúc hoảng loạn đưa luôn cả song chưởng lên đỡ, song chưởng vừa ra liền thấy toàn thân chân động mạnh mắt tối sầm lại thân hình dội văng ra xa rơi xuống đất chết tại chỗ. Tiềm lực bên hữu lại khác hẳn, nó đánh tan chưởng lực của Khô Trúc thiền sư rồi vì vị trí Khô Trúc thiền sư đứng cao hơn luồng tiềm lực ấy, lão chỉ thấy bức tường dưới đất rên lên rung chuyển đổ sập tiếp theo phòng ốc cũng đổ rầm rầm theo. Khô Trúc thiền sư Trí Năng sợ tái người tiếp đó lại thấy mái nhà thi nhau đổ xuống, lão hoảng hốt nhảy vọt thân ra ngoài ngửa mặt hú một hơi dài ra hiệu rút lui, rồi chính lão cũng biến mất trong đám gạch ngói hỗn loạn.

Còn luồng tiềm lực ở giữa quét qua sân chính là chỗ Giác Minh đại sư đang lãnh xuất lãnh mấy chục tăng nhân đại chiến cùng Thác Bát Tiên Ông tiềm lực của chàng cuốn tới lập tức có mấy tiếng rú thảm khóc nổi lên chung quanh. Trận đấu vội vàng tạm dừng cũng là lúc Giác Minh đại sư gần kiệt lực vì mệt mỏi, thỉnh linh nhìn thấy các tăng ni thi nhau ngã xuống đất, đại sư tưởng lại có thêm cường địch nữa mới nào ngờ ngay lúc ấy Thác Bát Tiên Ông Trác Bát Quân đột nhiên phi thân lên không nói một lời lão bỏ chạy ra ngoài cổng chùa.

Giác Minh đại sư không đủ sức đuổi theo, các tăng nhân Thiếu Lâm đã thương vong hơn nửa, đại sư buồn thảm đang định quan sát cẩn thận lại bỗng nghe nhiều tiếng rung chuyển, tường của Đạt Ma viện đã bị ba tiềm lực cuốn tới rít lên những tiếng kinh dị.

Khi Khô Trúc thiền sư Trí Năng hú lên một hồi dài ra hiệu rút lui chính khiến Bát Lão Thần Quân phải lưu ý, hắn theo tiếng tìm đến chính vào lúc Tôn Lan Đình rơi thân từ trên cao xuống và hắn đã ra tay cứu chàng. Khi Giác Minh đại sư nghe Tôn Lan Đình và Bát Lão Thần Quân đối đáp, lão tăng chuyển thân xoay lại, hai người đứng sau lưng lão không xa, lão tăng nổi giận:

- Tiểu thí chủ thực sự là ai, lúc nãy trên đài đã tiếp được một chưởng của lão tăng bây giờ lại không phân biệt ai là bạn ai là thù mặc ý tàn sát không biết là do nguyên nhân nào?

Tôn Lan Đình thấy mình đã giết lầm khá nhiều tăng nhân, chàng cũng buồn bã lại bị Giác Minh đại sư vặn hỏi chàng không biết trả lời ra sao, lâu lắm mới ấp úng nói:

- Văn bối Tôn Lan Đình chỉ vì chống cự cường địch mà giết làm đệ tử quý chùa. Hiện tại vì tình thế nghiêm trọng không đủ thời gian giải thích, tương lai văn bối nguyện sẽ nói sự thực cho tiền bối phân xét.

Bất Lão Thần Quân đứng cạnh lạnh lùng nói:

- Đả thương vài người có đáng gì, nếu có tội cứ để lão phu này chịu cho.

Nói xong hắn nhìn thấy xác Hồ Diện thần ni Tuệ Nhân nằm ngang dưới đất hắn cả kinh vội hỏi:

- Đây chẳng phải là một trong bốn Đại Thiết Vệ đó sao? Lão ta bị ai giết vậy?

Chàng đáp:

- Chính là văn bối.

Bất Lão Thần Quân tựa như không tin cứ nhìn Tôn Lan Đình mãi, đột nhiên như nghĩ ra điều gì, hắn cười nói:

- Chúc mừng hiền đệ, không ngờ cây Tiên Chi có công lực lớn đến thế!

Tôn Lan Đình nghe hắn luôn miệng xưng hô chàng là “hiền đệ” biết có liên quan đến việc của Lưu U Hương sợ rằng càng bị thêm phiền, chàng vội ôm quyền nói:

- Xin lão tiền bối chớ đùa, đừng nên xưng hô như thế, văn bối còn nhiều việc cần kíp, xin cáo biệt ở đây.

Nói xong chàng quay sang ôm quyền thi lễ Giác Minh đại sư rồi tung thân vọt ra cửa, chính đang lúc phi hành chàng nghe tiếng Bất Lão Thần Quân gọi ở sau lưng:

- Hiền đệ chậm chân, ái nữ ta vì hiền đệ mà lâm bệnh tương tư, chậm chậm lại đã!

Chàng biết công lực Bất Lão Thần Quân không phải tầm thường sợ bị đuổi kịp nên không dám quay đầu cứ phi hành một mạch. Trong lúc vội vã chàng không ra công trước Thiếu Lâm tự mà nhắm hướng công sau phi hành về phía núi chập chùng sau lưng chùa.

Chạy một đoạn khá xa chàng nghe tiếng chân Bất Lão Thần Quân sau lưng càng lúc càng gần. Đang cơn hốt hoảng, bỗng nhiên cảm thấy thân hình nhẹ hắn lên tựa như bị một lực lớn nhấc cao, thân không thể tự chủ, lao lên một mỏm núi cao bên cạnh. Vì mỏm núi ấy nằm ngay giữa đoạn núi quanh co nên khi chàng bị nhấc lên trên cao, Lưu Linh Hư không hề phát hiện ra, hắn đuổi quá chân núi không còn thấy bóng dáng chàng đâu nữa, ngần ngừ tìm kiếm một lúc rồi hậm hực quay trở về đường cũ.

Tôn Lan Đình nằm trên mỏm núi chuyển thân nhìn chung quanh chỉ thấy ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống không thấy có một bóng người, chàng cúi

thân nhìn xuống chân núi thấy Bát Lão Thần Quân đã quay về, đang lúc kỳ lạ
ngơ ngạc bỗng nghe sau lưng có tiếng cười ha hả:

- Tiểu tử!

m thanh ấy cực kỳ quen thuộc thân ái, chàng cả mừng vội chuyển thân
lại, người ấy chẳng ai xa lạ chính là người chàng đêm ngày nhớ nhung vì đã
truyền thụ võ công cho chàng Sĩ Tình Cư Sĩ. Chàng bật tiếng kêu lên một
tiếng: “Sư phụ” rồi nhào vào lòng người. Sĩ Tình Cư Sĩ đưa tay vuốt tóc
chàng âu yếm:

- Đừng gọi ta là sư phụ, cứ gọi ta là lão tiên bối là được rồi.

Tôn Lan Đình đưa mắt nhìn lên thấy hình như người còn trẻ hơn cả năm
xưa, chàng vội hỏi:

- Phải chăng sư nương cũng đến đây?

Sĩ Tình Cư Sĩ cười lớn:

- Sư nương của ngươi trải qua mấy năm ngủ trong mộ huyết, định lực còn
hơn cả ta, lần này chúng ta ngao du hải ngoại quay về liền nghe đồn đãi về
chuyện ngươi và Hắc Y giáo, gần đây lại nghe bọn bốn Đại Thiết Vệ của
Lãnh Diện Tú Sĩ tái xuất giang hồ, Hắc Y giáo hoành hành võ lâm, nhân đó
ta tìm đến đây gặp ngươi. Sư nương không thích dính đến thị phi giang hồ
nên không đến.

Tôn Lan Đình hỏi:

- Lão tiên bối hiện nay ẩn tu ở nơi đâu?

Sĩ tình cư sĩ mỉm cười:

- Quần sơn hoang dã mây tỏa nào biết đâu.

Tôn Lan Đình biết lão nhân không muốn nói ra chàng cũng không tiện
hỏi thêm, liền đem các việc xảy ra bẩm báo với lão nhân gia. Sau khi nghe
xong, Sĩ Tình Cư Sĩ nói:

- Nuôi bệnh tật sau này sẽ phải lo lắng, trừ ác tật phải trừ cho hết, đạo lý
ấy ngươi hiểu rõ chứ?

- Vâng, vẫn bối biết.

- Ngươi biết là tốt lắm nhưng không vì vậy mà được giết người bừa bãi.

Nhưng không giết một tên ác nhân tức là lưu lại hậu hoạn võ lâm hại tới
nhiều thiện nhân.

Tôn Lan Đình nhớ lại việc mới xảy ra trong Thiếu Lâm tự chàng ân hận
nói:

- Hôm nay là lần đầu tiên văn bối giết người và lại giết khá nhiều người
tốt.

- Phải chăng là việc giết lầm những tăng nhân trong chùa?

- Thì ra lúc ấy lão tiên bối cũng có mặt trong chùa ư?
- Vãn bối vô ý lỡ tay, sao lão tiên bối không ra tay ngăn cản?
- Vì ta hơi bận việc trước công chùa khi chạy vào người đã thi triển Tam Thanh Nhất Khí thần công nên không kịp can thiệp. Tiểu tử phải chăng đó là lần đầu người sử dụng Tam Thanh Nhất Khí thần công?
- Vâng, vì vãn bối thấy loại thần công ấy có sức mạnh quá bá đạo nên xưa nay không dám thi triển, hôm nay cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi.
- Xem ra người chưa sử dụng thuần thục thần công ấy, có khá nhiều yếu quyết có lẽ người chưa hiểu hết, để lão phu giảng nghĩa tường tận cho người nghe.

Rồi đó lão nhân nói cho chàng nghe cách vận khí ra sao, cách dụng công ra sao, cách phối hợp ra sao vân vân. Sau khi nghe xong chàng quán thông hết thấy. Quả nhiên trước đây chàng chỉ nhắm mắt khổ luyện có rất nhiều điều chàng chưa hiểu hết ý nghĩa.

Hai người đàm luận một lúc lâu cho đến hoàng hôn, Sĩ Tình Cư Sĩ mới nói:

- Lão phu đã tìm gặp được người là đã thỏa tâm nguyện, từ nay người hãy tự lo lấy, ngày sau sẽ gặp.

Tôn Lan Đình biết lão nhân sắp ra đi, chàng vội hỏi:

- Bây giờ lão tiên bối đi đâu?

Sĩ Tình Cư Sĩ đáp:

- Ta ở đâu đến đây sẽ trở về nơi ấy. Sau này có duyên tự nhiên sẽ lại gặp nhau.

Nói xong lão ngửa mặt cười một hồi dài, trong tiếng cười ấy, thân hình khẽ động đã biến mất nhân ảnh. Tôn Lan Đình ngẩn người ở đó hồi lâu đến khi trời tối hẳn mới tìm đường xuống núi, vì mỏm núi này có con đường mòn dẫn ra một phương hướng khác nên chàng không đi qua Thiếu Lâm tự nữa. Chính đang lúc đi trên đường bỗng nghe trong bụi cây ven đường có tiếng người thở đứt quãng, tiếng thở cực kỳ trầm trọng chàng vội dừng chân tìm kiếm. Trong bụi cỏ rậm có một người nằm phục toàn thân run rẩy tựa như đang bị trọng thương hôn mê bất tỉnh.

Không biết người ấy là ai chàng vội lật thân y lên, vẫn chẳng nhận ra là ai chàng đặt tay lên mạch huyết nhận ra thương thế y quá nặng, nếu không cấp cứu tất y khó sống.

Chàng nhẹ đỡ người ấy ngồi dậy khoanh chân cho y ngồi lên rồi đặt tay lên huyết mệnh môn sau lưng y dồn chân khí từ người chàng sang người y trị thương cho y. Ước qua độ nửa giờ, mồ hôi toàn thân Tôn Lan Đình toát ra, tự

biết đã đến lúc quan trọng nhất, nếu như chân lực tự thân chàng đã cạn chưa biết phải làm sao bây giờ?

Đang lúc lo buồn, đột nhiên lòng chàng chấn động, một luồng kinh lực hùng hậu từ trong thân thể người nó vận hành rất mau, đánh bật chân lực của chàng ra khỏi người, chàng biết công lực người ấy rất cao, trong lúc sinh tử đã tự đã thông những huyết khí ứ trệ, người có nội công thâm hậu như thế trong võ lâm hiện nay rất khó tìm được vài người.

Biết y không cần chàng phải trợ lực nữa, chàng bèn đứng dậy, người ấy cũng nhảy vọt lên, đưa một ngón tay lên tán thán:

- Đối với một kẻ xa lạ mà thiếu hiệp không sợ hao tổn chân lực đủ biết tâm địa nhân hậu, lão phu đây được tái sinh suốt đời không quên. Xin được cho biết đại danh để sau này báo đáp!

Chàng cả cười:

- Cứu người là bổn phận làm người đâu dám cầu báo, tại hạ có lẽ chẳng cần nói tên tuổi ra làm chi.

Vừa nói chàng vừa nhìn rõ người ấy, thương thế y đã hoàn toàn bình phục, nét mặt y hồng hào và là một lão nhân thân thể to lớn có vẻ hơi u mặc. Lão nhân ấy cũng đã nhìn rõ Tôn Lan Đình, lão có vẻ kinh ngạc lùi lại một bước:

- Các hạ phải chăng là Hắc Y giáo đồ đã tiếp chương của Giác Minh đại sư trên đài vừa ban sáng?

Tôn Lan Đình bị lão gọi là “Hắc Y giáo đồ” biết lão hiểu lầm nên vội phân giải:

- Văn bối Tôn Lan Đình đệ tử của Thần Long Tôn Giả Cốc Tang Điện tuyệt không phải Hắc Y giáo đồ, lúc này vì tìm Phiếu Diếu tiên cô Hồ Tú Châu hỏi một việc chứ không phải trợ giúp gì cho y thị. Xin lão bối chớ hiểu lầm. Không hiểu cao danh quý tính lão bối là gì, sao lại biết việc ban sáng?

Thì ra lúc Tôn Lan Đình gọi Phiến Diến tiên cô Hồ Tú Châu chàng đến và đã chớp nhoáng đến cả Vương Mai Sương đứng trên đài còn không nhìn thấy nói gì đến nhìn mấy người động thủ dưới đài. Người ấy nghe chàng giải thích xong liền nói:

- Té ra các hạ là người chuyên chống đối Hắc Y giáo như lời đồn đãi, đúng là lão phu lầm lẫn. Lão phu Tạ Bá Đào được gọi bằng tên hiệu Thiên Áo Thần Luân. Trước đây ở dưới đài ta ác đấu với Hoàng Sam Khách Hạ Phi chưa phân thắng bại, sau đó Thiếu Lâm tự phát hỏa, đột nhiên lại xuất hiện thêm một tên trong bốn Đại Thiết Vệ nữa là Thiên Nam Kiếm Khách Triệu Cuồng Phong, lão này xuất hiện nhận ra lão phu liền tức thì tham gia trận

đầu, lão phu chỉ có thể độc đầu ngang bằng một tên chứ đầu với hai tên Đại Thiết Vệ một lúc lão phu nào chống nổi? Cuối cùng lão phu bị trúng một chưởng của Hoàng Sam Khách Hạ Phi phải mang thương tích đào tẩu. Chạy đến nơi này lão phu kiệt lực ngã xuống những tưởng tán mạng ở đây, may mà gặp các hạ chắc là số lão phu chưa hết nên trời chưa cho chết.

Nói đến đó lão rút trong tay áo ra một quyển sách nhỏ đặt vào tay Tôn Lan Đình:

- Tặng các hạ coi như kỷ niệm, sau đây bảy ngày chúng ta hẹn gặp ở Phi Vân sơn trang nhé.

Tôn Lan Đình đã biết lão nhân này mấy chục năm trước đã dùng Khí Công Áo Thiên Hình xung võ lâm tuyệt nghệ, chàng ngạc nhiên đưa quyển sách lên mắt đọc sau chữ “Khí Công Áo Hình đại pháp” chàng vội định hoàn trả lại, Tạ Bá Đào đã tung thân phi hành.

[Thiếu một đoạn]

... Hắc Y giáo chủ sai đến Thiếu Lâm tự vì đó ta lại phải tìm đến đây, kết quả đã tìm được y thị và lại gặp cả ân sư Si Tình Cư Sĩ bây giờ lại được bí kíp võ lâm này thật là duyên trời run rủi.

Lấy làm cao hứng tinh thần gia tăng gấp bội. Đột nhiên nhớ tới Vương Mai Sương không biết nàng giờ hung cát ra sao. Chàng ngửa mặt hú một hơi dài phi hành vùn vụt theo đường ra khỏi núi.

Chàng lại quay về trước cổng Thiếu Lâm tự, bao nhiêu võ đài, dãy ghế, đã đổ sập từ bao giờ, gỗ nát từng mảnh vương vãi dưới đất, trong chùa lửa khói đã tạm dập tắt, Giác Minh đại sư thấy chàng đến gần, vội bước lên nghênh đón chấp tay:

- Vừa rồi lão tăng không hiểu chân tướng trách lầm thiếu hiệp. Thiếu hiệp giết Hồ Diện thần ni, đuổi chạy bọn quần tặc khiến cho tề tự tránh được ơn kiếp nạn lão tăng xin đại biểu chư tăng cảm tạ thiếu hiệp muôn vàn.

Tôn Lan Đình vội ôm quyền khiên nhượng không dứt. Đưa mắt nhìn trong đám tăng nhân chẳng thấy Vương Mai Sương và Bát Lão Thần Quân đâu, đang định hỏi thăm thành linh một tăng nhân trẻ tuổi bước ra cúi đầu trước chàng:

- Thiếu hiệp phải chăng là Tôn Lan Đình?

Chàng vội đáp:

- Chính phải.

Tăng nhân trẻ tuổi cúi mình:

- Trước đây hai giờ, tiểu tăng đang thanh lý hiện trường gặp Bạch Y giáo chủ trao cho một tờ giấy sai tiểu tăng giao cho thiếu hiệp, nhưng lúc ấy thiếu

hiệp đã đi rồi. Tiểu tăng đành giữ lại đây xin thiếu hiệp xem qua.

Tôn Lan Đình nhận lấy tờ giấy thấy nó được viết bằng thứ màu xám dùng vẽ lông mày:

“Hừ! U Lan thổ hương là cái gì? Phiêu Diêu Tiên Cô là cái gì? Hay cho một tên lãng tử, từ nay vĩnh viễn không gặp người nữa”.

Xem xong chàng nóng ruột muốn đuổi theo này giải thích nhưng rồi lại nghĩ lại nàng đã rời khỏi đây hai giờ rồi đuổi theo không tài nào kịp và chẳng tính tình nàng rất nóng nảy, dù có gặp ngay cũng không có cách giải thích, chỉ bằng tương lai quay về Phi Vân sơn trang đợi nàng bớt giận rồi giải thích cũng được.

Chủ ý đã định, chàng không nóng vội nữa, dùng tay chỉ vào những tấm ván gỗ ngổ ngang hỏi Giác Minh đại sư:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Giác Minh đại sư quay lại một lão tăng áo xám đứng cạnh:

- Giác Tuệ sư đệ đến đây kể cho Tôn thiếu hiệp mọi chuyện xảy ra ở nơi này.

Giác Tuệ đại sư chấp tay cung kính thi lễ với chàng rồi mới nói:

- Từ lúc trong chùa phát hỏa phương trượng sư huynh chúng tôi đã rời nơi này chưa lâu bỗng có ba cao thủ Hắc Y giáo tìm đến đó là một tên Đạo trong bốn Đại Thiết Vệ, Thiên Nam Kiếm Khách Triệu Cuồng Phong và Độc Tiều Phu Vương Thôn Hồ, Nhân Yêu Triệu Tú Nam. Chúng vừa tới nơi, Thiên Nam Kiếm Khách tham chiến giúp Hoàng Sam Khách Hạ Phi tấn công Tà lão tiên bối. Sau đó Tà lão tiên bối bị thương đào tẩu, chúng tôi đều tưởng đại kiếp nạn đã tới nên liều thân quyết chiến. Chính đang lúc ấy lại xảy ra một việc quái lạ. Lúc ấy chúng tôi đã ở thế hạ phong, nói thật thà chỉ còn đợi bị giết sạch nữa thôi, tình hình từ sau đài có một luồng gió kỳ dị thổi ào tới kinh lực xuống, tất cả mọi người đều bị gió cuốn lên cao, bốn tên Đại Thiết Vệ công lực thâm hậu là thế mà cũng bị luồng gió thổi bay ra ngoài sân, tiếp đó trong chùa nổi lên một tiếng hú quái lạ, hình như đó là dấu hiệu rút lui của bọn chúng, bọn động thủ vội vàng vàng bỏ chạy xuống núi. Lúc ấy chúng tôi tìm kiếm khắp nơi mà vẫn không phát hiện vì sao có luồng gió lạ lùng ấy, nếu nói là do người thì người nào có công lực kinh người đến thế được? Có lẽ đức Phật chúng tôi không muốn đệ tử bị kiếp nạn nên hiển lộ thần thông cảnh cáo bọn lão ma đầu kia chẳng. Thiếu hiệp thử nghĩ, đó chẳng phải là điều lạ ư?

Tôn Lan Đình nghe xong chàng tự biết đó là việc làm của Sĩ Tình Cư Sĩ nhưng không tiện nói rõ, nên theo lời phụ họa một lúc, chính đang lúc định từ

giã thành linh một lão tăng trong chùa chạy ra bẩm báo với Giác Minh đại sư:

- Xét hết sổ thương vong bản tự có Giác Quả sư đệ, thủ tòa Đạt Ma viện Ngô Thông, và Ngô Pháp sư diệt tất cả chết hết một trăm ba mươi người, còn bị thương chín mươi tám người. Trong các bằng hữu trừ Tà lão tiên bối ra, may chẳng còn có ai thương vong, tất cả đã bình an quay về. Phía địch nhân trừ hai thi thể bỏ lại không bắt được ai bị thương cả, trong Cửu Tà thì Nhân Đồ Tử Lý Sài bị lão Thần Quân giết chết.

Tôn Lan Đình nhớ trước khi còn ở sơn động Kinh Tử Quan đã nghe Phiêu Diêu Tiên Cô nhắc đến tên Cửu Tà này, hiện tại chứng thực lời y thị quả không sai. Vì đó, đối với những lời y thị nói với chàng hôm nay, chàng càng thêm tin mấy phần.

Mọi sự coi như đã xong Tôn Lan Đình từ biệt Giác Minh đại sư và chúng nhân thi triển toàn thân công lực phi hành qua phủ Đăng Phong suốt đêm trở về Lạc Dương. Khi đến Lạc Dương đã là canh năm trời chưa sáng nhưng chàng không nghỉ chân phi hành về phía phân đàn Lạc Dương của Hắc Y giáo.

Trước khi trời sáng ngoài trời càng tối hơn, phân đàn Lạc Dương Hắc Y giáo rực rỡ ánh đèn người qua kẻ lại, trong một đại sảnh sau phân đàn bắt đầu dọn lên một bàn tiệc rượu đã ngồi đông đủ thực khách. Ngồi ở vị trí chủ tiệc là một lão đạo sĩ tiên phong đạo cốt đề râu năm chòm chính là tên đứng đầu Đại Thiết Vệ Thiên Nam Kiếm Khách Triệu Cuồng Phong, hai bên tả hữu lão là Khô Trúc thiên sư Trí Năng và Hoàng Sam Khách Hạ Phi, ngồi phía dưới nữa là hai Phiêu tăng áo đỏ, Gian Cổ Ngô Tĩnh Ngô, Cửu Đầu Trượng m Tam Nương, Thác Bát Tiên Ông Trác Bát Quân, Độc Tiều Phu Vương Thôn Hồ, Tiểu Đầu Quý Vương Cường. Nhân Yêu Triệu Tú Nam thân là địa chủ ngồi bồi tiếp chủ tiệc rượu. Vòng dưới nữa ngồi mười hai tên đạo sĩ mặt mũi hung tợn là bộ hạ của Tiểu Đầu Quý Vương Cường và là mười hai kiếm khách Hoa Sơn mới thành lập. Bên cạnh đứng hầu năm sáu giáo đầu trẻ tuổi bung trà dâng rượu rất ư náo nhiệt.

Tất cả bọn chúng đều cúi đầu ăn uống rất ít mở lời, đột nhiên Thiên Nam Kiếm Khách Triệu Cuồng Phong đưa mắt dữ dội nhìn Độc Tiều Phu Vương Thôn Hồ:

- Toàn là tại ngươi và Phiêu Diêu tiên cô bình thường không giữ hòa khí, nói xấu y thị trước mặt giáo chủ, ngươi nghĩ xem Phiêu Diêu tiên cô là người được giáo chủ yêu thích chiều chuộng, giáo chủ lẽ nào nghe lời siểm nịnh của ngươi, mai này giáo chủ nếu biết những việc này chắc không còn yêu chiều thị nữa. Hôm nay ta đến Thiêu Lâm tự y thị đã đi đâu mất rồi đến tận bây giờ

chưa trở về, vì đó ta nghi ngờ hôm nay y thị chính là người tiết lộ kế hoạch đánh lén Thiếu Lâm tự của chúng ta cho tên tiểu tử họ Tôn biết khiến chút nữa chúng ta chết hết cả lũ.

Độc Tiểu Phu Vương Thôn Hồ dư biết sự lợi hại của lão Đại Thiết Vệ này nên chẳng dám biện bạch, chỉ cố nhận tức giận cúi đầu không đáp. Khô Trúc thiên sư Trí Năng nói:

- Việc này cố nhiên khả nghi. Bất quá cũng nên tự trách chúng ta quá khinh địch, không ngờ tên tiểu tử họ Tôn kia đã luyện được Tam Thanh Nhất Khí thần công...

Thiên Nam Kiếm Khách Triệu Cuồng Phong và Hoàng Sam Khách Hạ Phi cùng kinh dị:

- Cái gì? Y đã luyện được Tam Thanh Nhất Khí thần công?

Khô Trúc thiên sư Trí Năng đáp:

- Sao? Các vị không tin ư? Hồ Diện thần ni chính tan thân vì thần công ấy, bất quá tuy tiểu tử họ Tôn đã luyện được thần công, nhưng hình như chưa vận dụng thuần thục. Lúc ấy nếu lão tăng ta và Hồ Diện thần ni không quá khinh địch mà hợp lực đánh với y chưa chắc đã thảm bại. Việc này chúng ta nên bẩm báo cho giáo chủ biết, thừa cơ tiểu tử chưa biết vận dụng hãy tìm cách tiêu diệt y để tránh mối lo về sau.

Nói đến đó lão ngừng đầu nhìn Nhân Yêu Triệu Tú Nam:

- Phân đàn chủ, trời sáng phân đàn chủ hãy thả chim bồ câu liên lạc ra báo cáo cận kề tình hình cho giáo chủ sớm chuẩn bị.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam cười đắc ý:

- Văn bối đã viết tờ bẩm báo xong xuôi, lão tiền bối yên tâm, vả chăng văn bối đã bố trí cơ quan ngầm hại tiểu tử ấy rất cẩn mật, nhưng có giết được tiểu tử ấy hay không cũng còn tùy thuộc thiên ý nữa.

Chúng nhân cùng hỏi:

- Cơ quan ngầm ra sao?

Triệu Tú Nam đắc ý:

- Bản phân đàn có thu nạp được tân giáo đồ Ngô Tiêu Côn là đệ tử cũ của Võ Lâm Tam Kỳ, công lực y không kém gì văn bối, lần này văn bối sai y đến vùng phụ cận Đăng Phong thủ dò thám, vì y nói tiểu tử họ Tôn có giao tình rất thân nên văn bối buộc y phải tìm gặp cho được tiểu tử họ Tôn, nếu cần sẽ thừa cơ hội hạ độc tiểu tử ấy.

Khô Trúc thiên sư Trí Năng vẫn còn hoài nghi:

- Tên Ngô Tiêu Côn ấy có đáng tin hay không?

- Điều này lão tiền bối hãy yên tâm, y đã gia nhập bản giáo hiện đã hạ độc

giết chết ba sư phụ của y để làm lễ ra mắt.

Thiên Nam Kiếm Khách Triệu Cuồng Phong khen:

- Chẳng trách nào giáo chủ cho họ Triệu người làm phân đàn chủ Lạc Dương, quả nhiên là túc trí đa mưu, kiến thức hơn người.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam khoái chí toe toét cười giả cờ khiêm nhượng:

- Lão tiên bối quá khen, nghe nói bản giáo đang cần người giữ chức vụ Tổng Tuần Sơn, các lão tiên bối có thể khen văn bối vài câu trước mặt giáo chủ để văn bối được thăng chức ấy thì văn bối cảm tạ lắm lắm.

Tiểu Đầu Quỷ Vương Cường đỏ mặt xen vào:

- Chức Tổng Tuần Sơn ấy nên để bản chương môn đây giữ cho, đâu có phân đến người...

Thiên Nam Kiếm Khách Triệu Cuồng Phong trừng mắt nhìn Tiểu Đầu Quỷ, lão khẽ “hừ” một tiếng khiến Tiểu Đầu Quỷ sợ hãi im bật, hắn cố cưỡng bật cười nịnh nọt. Gian Cổ Ngô Tinh Ngô cũng xen vào:

- Thôi không nói chuyện ấy nữa, chúng ta ăn mau lên, trời sáng chúng ta phải đến Dự Nam có mặt ở địa điểm giáo chủ đã chỉ định để thương lượng sớm cùng giáo chủ để đối phó với bọn ở Phi Vân sơn trang.

Chính ngay lúc ấy trong phân đàn Lạc Dương phi ra một bóng nhân ảnh, giữa nửa đêm về sáng trời đất còn tối mù, bóng ấy phi hành đến quan đạo. Bóng nhân ảnh ấy chính là Tôn Lan Đình, nhân vì chàng đến phân đàn Lạc Dương vào giữa canh năm, không ai ngờ được chàng dám đột nhập phân đàn dò thám, vì đó đã nghe hết những lời bàn bạc trong tiệc rượu.

Chàng phi hành một lúc trời bắt đầu sáng, trên đường dần dần có người đi chàng vừa nghĩ: “Vừa rồi ta chẳng hề nghe chúng nhắc đến tên thế thân cho Hắc Y giáo chủ, xem đó đủ biết bọn lão ma đầu chẳng coi mấy tên thế thân ra gì, nhưng tại sao như tên Nhân Đồ Tử Lý Sài ấy lại được giáo chủ chọn lựa cũng là việc lạ!”.

Chàng vừa đi vừa suy nghĩ chợt hoảng nhiên hiểu ra: “Tên Nhân Đồ Tử Lý Sài này về đức độ chẳng hơn ai, ngoài học được một vài tuyệt thủ, công lực cũng chẳng thâm hậu nhưng có lẽ về thân thể hắn, tương tự với giáo chủ nên được chọn làm thế thân, sau đó mới được giáo chủ truyền cho Huyền Thiên chỉ và m Dương công”. Chàng lại nhớ đến lần ở núi Võ Đang cũng gặp một tên bịt mặt tự xưng là giáo chủ, thân thể quả nhiên cũng có phần tương tự Nhân Đồ Tử Lý Sài nhưng công lực lại cao hơn Lý Sài rất nhiều, tên ấy là tên nào, là chính giáo chủ hay vẫn chỉ là thế thân của giáo chủ? Từ chỗ nhớ đến thân thể tương tự của hai tên bịt mặt, khiến chàng nhớ lại phỏng đoán trước đây của chàng có phần chính xác, lòng chàng cao hứng dị thường.

Vì mấy ngày qua quá mệt mỏi, chiều tối hôm ấy nghỉ chân lại ở Nhữ Châu, chàng sợ bị khách lai vãng chú ý và sợ nhất là trúng âm mưu ám toán của Ngô Tiên Côn. Chàng định sẵn trong bụng nếu gặp gã họ Ngô ấy chàng sẽ động thủ giết gã trước.

Đêm ấy trong khách điểm chàng đem bí kíp Khí Công Áo Hình đại pháp ra đọc rất kỹ, suốt đêm ấy chàng chỉ luyện được một trang vì Khí Công Áo Hình đại pháp rất khó khăn phức tạp, nhờ công lực chàng thâm hậu lại thêm thiên tư thông tuệ mới có thể học được một trang trong thời gian ngắn ngủi như thế.

Ngày thứ hai, trên đường vắng vẻ người qua lại, chàng liền đem loại khí công học được đêm qua ra thi triển, chàng hít mạnh một hơi chân khí, công thân, lập tức trên trán lồi lên một cục bướng thịt. Vì cục bướng thịt ấy da mặt bị kéo căng ra mắt mũi biến hết hình dạng, chàng không khôi phục diện mạo cũ cứ để y như thế tiếp tục hành trình.

Người đi trên đường nhìn thấy chàng đều lộ vẻ tiếc rẻ như thầm nghĩ: “Tên trẻ tuổi như thế sao lại có bướng thịt xấu xí ngay trên mặt thực khó coi”. Tối hôm ấy, chàng đến Lô Sơn, vừa vào trong thành liền nhìn thấy Ngô Tiên Côn dáo dác đi trên đường. Khi đến gần chàng Ngô Tiên Côn chăm chú nhìn nhưng không nhận ra chàng là ai.

Tôn Lan Đình cười thầm, vội chặn đường gã, ôm quyền giả giọng quái dị:

- Các hạ phải chăng là Ngô đại ca trong phân đàn Lạc Dương chăng?

Ngô Tiên Côn lom lom nhìn chàng một lúc rồi hỏi:

- Người tìm Ngô Tiên Côn có việc gì?

Tôn Lan Đình cố làm ra vẻ thần bí lảo liên nhìn chung quanh mấy cái rồi hạ giọng:

- Phân đàn chủ và các vị hộ pháp đang ở khu rừng ngoài thành đợi các hạ, mời các hạ đến đó mà hỏi.

Ngô Tiên Côn vốn là giáo đồ mới đến phân đàn Lạc Dương chưa lâu nên không biết nhiều các huynh đệ trong phân đàn, nghe người ấy nói như thế, gã không có chút nghi ngờ cũng vội hạ giọng:

- Sao họ lại biết có ta ở đây?

Tôn Lan Đình lại giảo dáo dác ngo quanh nhỏ giọng đáp:

- Nhân viên tiền trạm chúng ta đã đến đây rất sớm, họ đã biết các hạ ở đây lâu rồi.

Rồi đó Tôn Lan Đình đi trước, Ngô Tiên Côn đi sau, cả hai ra ngoài thành. Chàng nhớ cách thành không xa có một khu rừng liền dẫn gã đến khu rừng ấy.

Đến khu rừng Ngô Tiên Côn chẳng nhìn thấy ai gã đã sinh nghi nhưng lại ỷ lại vào võ công không xem tên dị hình quái tướng này vào đâu, gã nhỏ giọng giận dữ:

- Sao chưa thấy các vị phân đàn chủ đâu?

Tôn Lan Đình thấy trời chưa tối hẳn chưa tiện động thủ nên vội đáp:

- Các hạ chờ vội, trời tối phân đàn chủ mới tới, họ dẫn ta đến các hạ chờ đợi ở đây.

Ngô Tiên Côn không biết thật giả lại không dám bỏ về nhưng có phần cảnh giác: “Tiểu tử ngươi nếu có gì lừa dối ta, ta giết ngươi ngay lập tức”. Tôn Lan Đình thấy gã có vẻ đề phòng biết gã sinh nghi liền tán:

- Ngô đại ca, sau khi đại gia đại ca gia nhập phân đàn chúng ta, chúng ta nhận ra ngay công lực đại ca không kém gì đàn chủ thể mà đại ca vẫn chịu khuất phục dưới tay người thật là đáng phục.

Câu nói ấy gã đứng chỗ ngựa của Ngô Tiên Côn, bao nhiêu nghi ngờ phòng bị tiêu tan hết, gã cười rộ lên.

Tôn Lan Đình kinh ngạc:

- Người giới thiệu đại ca là ai vậy?

Ngô Tiên Côn cười cao ngạo:

- Ta nói đến một người biết ngươi có biết không?

- Là ai?

- Hồng Y tiên tử Dương Tuệ Trinh, nàng là người giới thiệu ta và cũng là ái thiếp của ta đó.

Tôn Lan Đình biết là nàng ấy liền nghĩ thầm: “Đồ bạc bẽo, thì ra ở Kinh Tử Quan ngươi không chống lại nổi sức cám dỗ, thảo nào ngươi phản bội sư môn đầu hàng Hắc Y giáo!”. Nhưng miệng chàng vẫn dẫn dụ:

- Cô nương ấy tiểu nhân có biết, đó là nữ đệ tử của giáo chủ chúng ta, tương lai nhất định đại ca sẽ được giáo chủ trọng dụng, khi ấy đại ca lên tới địa vị trí cao xin chớ quên tiểu nhân nhé.

Hai người càng nói càng tâm đắc. Ngô Tiên Côn hỏi:

- Nói chuyện đã lâu mà chưa thỉnh giáo tên tuổi huynh đệ, hiện tại huynh đệ giữ chức vụ gì trong phân đàn?

Tôn Lan Đình hơi ngần người, chàng chẳng biết trong phân đàn Lạc Dương có những chức vụ gì nên đành đáp hàm hồ:

- Tiểu nhân được gọi là Vương Nhị bươu, trong phân đàn bất quá chỉ là tên tiểu tốt thôi.

Ngô Tiên Côn là người thâm trầm, nghe chàng không nói được tên chức vụ lại khởi nghi nhưng vẫn không tiết lộ ra ngoài:

- Vương huynh đệ, nếu huynh đệ đã biết Hồng Y tiên tử Dương Tuệ Trinh có lẽ huynh đệ phải ở trong Hắc Y giáo lâu lắm rồi. Trong phân đàn có một tên bị cắt mất tai trái. Ta chưa biết tên người ấy là gì, phải chăng hẳn có họ Hoa không?

Gã muốn nói tên trợ thủ đắc lực Hoa Báo Tử của Triệu Tú Nam, nhưng làm sao Tôn Lan Đình biết được tên ấy, chàng đáp đại:

- Tiểu đệ đây cũng mới bị điều về phân đàn Lạc Dương chưa lâu, tên họ người ấy thực sự tiểu đệ không rõ.

Bấy giờ trời đã tối dần, trên đường cực vắng vẻ, Tôn Lan Đình biết gã đã sinh lòng nghi hoặc, chàng nghĩ nếu bây giờ chưa động thủ không biết còn đợi đến bao giờ. Mới nghĩ đến đó, thình lình thấy Ngô Tiên Cô dùng tay chỉ về sau lưng quát to:

- Tiểu tử giỏi thật, ngươi là người nào? Khinh công làm gì cao quá người thế?

Tôn Lan Đình giật mình vội quay đầu lại nhìn, sau lưng tuyệt không nhân ảnh, tự biết sắp lộ vội chuyển đầu lại, Ngô Tiên Cô đã phi thân ra ngoài rừng.

Thì ra Ngô Tiên Cô tuy hoài nghi tên gọi là Vương Nhị này nhưng vẫn không dám xác định đó không phải là giáo đồ Hắc Y giáo, lại sợ bị hạ độc thủ ám toán nên cố ý lừa dối nhảy ra khỏi rừng định bụng rằng giờ này trên đường quan đạo vẫn còn người qua lại, không ai dám hạ thủ với gã.

Gã vừa nhảy ra ngoài rừng, vừa lúc trên đường quan đạo có một kỵ mã chạy qua, người ngồi trên lưng ngựa tưởng gã là kẻ lục lâm cướp bóc bèn cười gằn giật cương dừng ngay lại, người ấy không thềm xuống ngựa tay hữu vung lên, một đám sáng lam lấp lánh chụp xuống đầu Ngô Tiên Cô.

Thân thủ Ngô Tiên Cô đâu phải tầm thường, thân hình gã chuyển tránh hoành ngang năm bước, chỉ nghe những tiếng phập phập liên tiếp vào gốc cạnh thân cây. Đó là mười mũi độc châm. Gã thấy người nọ không nói một lời xuất thủ ám toán gã liền khi vừa gặp mặt trong lòng nổi giận quát lên:

- Ngươi là người nào dám ra tay ám toán tiểu thái gia?

Người trên ngựa không chịu kém cũng quát lại với giọng the thé:

- Ngươi là người nào dám ra tay ám toán bản chương môn nhân?

Ngô Tiên Cô ngẩng đầu lên nhìn thấy người ấy rất khó coi, thân hắn gầy guộc như một khúc gỗ mục, đầu nhỏ như một cái bát ăn cơm có đề hai hàng ria chỉ bát rất hoạt kê, nét mặt hăm hiu hiu đặc càng làm tăng thêm vẻ khó coi. Sau lưng hắn trên lưng ngựa có đặt ngang một cái hòm ván ngang phè không biết để làm gì. Ngô Tiên Cô nhìn hình dạng hắn, thấy cái hòm ván,

đột nhiên nhớ đến một người, bao nhiêu giận dữ biến mất, gã cung kính hỏi báo tính danh cho ra nghe kẻo mà chết oan!

Ngô Tiên Côn cung thân đáp:

- Tại hạ Ngô Tiên Côn đang tạm phục tùng trong phân đàn Lạc Dương.

Tiểu Đầu Quỷ nhìn gã từ trên xuống dưới rồi nói:

- Ngươi là Ngô Tiên Côn ư? Ngươi đã hạ độ ba sư phụ của ngươi cũng đáng gọi là có chút công lao. Ngươi đã gặp tiểu tử Tôn Lan Đình chưa?

Nói đến đây hình như hắn tự hiểu ra, không đợi Ngô Tiên Côn đáp, hắn vội vàng buột miệng:

- Hồng rồi, mau đi thôi!

Hai đùi hắn thúc mạnh vào sườn ngựa, con thiên lý mã phóng bốn vó lông lên phi mất hút.

Chương Thứ Hai Mươi Một: Thần Bì Không Chữ

o O o

Ngô Tiên Côn thấy Vương Cường đột nhiên đào tẩu không hiểu nguyên nhân vì đâu vội vàng ngó quanh quất chung quanh, đường quan đạo vẫn im vắng chẳng có một ai, gã vội xoay người nhìn lại sau lưng, không thấy từ lúc nào, sau lưng gã đã có một thiếu niên tuấn tú đứng sững khoanh tay, đó là Tôn Lan Đình. Gã không biết người trong rừng thật sự là Vương Nhị bấu hay là Tôn Lan Đình vội chuyển thân mỉm cười:

- Đệ tưởng người nào mà có khinh công siêu tuyệt nào ngờ là Tôn huynh. Trời đã tối rồi, chúng ta hãy vào khách điểm trong thành hàn huyên.

Tôn Lan Đình hơi ngẩn người, chàng vội đưa tay sờ lên mắt, bấu thịt đã biến mất từ bao giờ. Nguyên nhân vì chàng ở trong rừng nghe được tiếng tiêu quỷ Vương Cường nói chuyện chàng định nhảy ra dẫn dụ hắn vào rừng, vì chàng chỉ mới luyện Khí Công Ảo Hình đêm qua không thể vận dụng trong thời gian quá lâu, vừa rồi chàng đề khí tung thân, chân khí thoát ra tự nhiên khôi phục lại gương mặt cũ. Chàng đành gượng cười:

- Ngô huynh một mình đến đây không biết có ý đợi ai?

Bây giờ Ngô Tiên Côn đã nhận rõ trang phục của Tôn Lan Đình không khác gì trang phục Vương Nhị, gã kinh dị lùi lại hai bước ấp úng:

- Thì ra... Ngươi... ngươi là...

Nói chưa hết câu gã chuyển thân định đào tẩu. Tôn Lan Đình buột miệng một câu:

- Đúng vậy!

Thân hình chàng cất mau chớp nhoáng như con chim ưng vỗ mỗi chập xuống đầu gã, Ngô Tiên Côn không kịp chống đỡ, mắt gã tối sầm lập tức đã bị điểm trúng huyệt trong thoáng chốc mơ hồ trước khi chết, gã nghe Tôn Lan Đình quát trước một tiếng:

- Đồ phản thầy diệt tổ sống cũng uổng mà thôi!

Tôn Lan Đình giết chết Ngô Tiên Côn xong, đang định mang chôn gã trong khu rừng thình lình chàng nhận ra có bảy tám bóng nhân ảnh từ phương bắc phi hành tới, nhân vì chàng đã từng uống chất dịch của con Tích Dịch nên nhãn lực cực tinh đã sớm nhận ra là ai. Chàng vội cởi hết y phục của Ngô Tiên Côn thay vào y phục chàng rồi vội vội vàng vàng treo xác gã lên một cành cây, thân hình chàng chớp nhoáng ẩn vào trong rừng.

Thoáng chốc, mấy bóng nhân ảnh kia đã phi hành tới, đó chính là bọn quần ma trong phân đàn Lạc Dương. Bọn chúng nhìn xác Ngô Tiên Côn treo lơ lửng trên cành vội dừng chân. Nhân Yêu Triệu Tú Nam tiến tới kinh ngạc kêu lên:

- Ô! Đây chẳng phải là Ngô Tiên Côn sao? Lẽ nào Vương Cường qua trước mà không nhìn thấy xác gã?

Hoàng Sam Khách Hạ Phi lạnh lùng:

- Tiểu tử này chết cũng đáng lắm rồi! Mặc gã, chúng ta đi thôi.

Bọn ma đầu lại tiếp tục phi hành đi. Chúng đi khuất rồi, Tôn Lan Đình mới từ rừng ra, chàng không có thì giờ chôn cất Ngô Tiên Côn nữa, triển khai thân pháp chàng đuổi theo bọn Hắc Y giáo. Giữa trưa ngày thứ hai, bọn cao thủ Hắc Y giáo mới đến phủ Nam Dương đi thẳng vào trong thành tìm các khách điểm có dấu hiệu của Vương Cường lưu lại. Khách điểm này có tên Hồng Tân khách điểm nổi tiếng nhất trong thành Nam Dương.

Tôn Lan Đình theo sát chân chúng, chàng vào thành Nam Dương tìm một trưởng lão Cái bang nơi đây là Lý Nhân Hòa nhờ y cho các đệ tử Cái bang hàng ngày theo dõi động tĩnh xem bọn Hắc Y giáo này có những hành vi gì. Sắp xếp xong việc trong thành Nam Dương, Tôn Lan Đình vội vàng quay trở về Phi Vân sơn trang mà cố ý tra soát khắp vùng Phục Ngưu sơn, chàng lục lọi khắp nơi vẫn không phát hiện bất cứ điều gì khả nghi. Tuyệt vọng, giờ Dậu ngày thứ ba Tôn Lan Đình đành quay về thành Nam Dương tìm gặp trưởng lão Cái bang Lý Nhân Hòa.

Vừa chuyển thân qua một ngõ hẻm nhỏ, Lý Nhân Hòa đã đợi ở đó từ lúc nào vừa nhìn thấy Tôn Lan Đình, hắn vội chạy lại nói:

- Bẩm thiếu hiệp, bọn cao thủ Hắc Y giáo trong Hồng Tân khách điểm ba ngày nay không hề có động tĩnh gì, đến mãi canh tư đêm qua mới có một người bịt mặt từ hướng Phục Ngưu tìm đến, tên này chỉ ở lại khách điểm nửa canh liền ra đi.

Tôn Lan Đình kinh ngạc:

- Lại là một tên bịt mặt nữa à?

- Đêm qua chính tiểu nhân ẩn thân trên mái nhà Hồng Tân khách điểm, lúc hắn ra đi khi lướt qua chỗ tiểu nhân ẩn nấp, hắn bỗng dừng lại cười khan hai tiếng, thỉnh thoảng tiểu nhân hoa mắt không nhận ra hắn đi về hướng nào.

- Thân pháp hắn thần tốc như thế sao các hạ biết hắn đến từ hướng Phục Ngưu sơn?

- Vì khi hắn ra khỏi khách điểm có bắt giữ một tiểu đệ tử Cái bang, khi phi hành đến ngay cửa vào núi hắn mới thả tiểu đệ tử ấy ra, tiểu đệ tử ấy tận mắt nhận ra hành trình của hắn, điều lạ là hắn hoàn toàn không dả thương gì tên tiểu đệ tử ấy, không biết là có dụng ý gì?

Tôn Lan Đình vội hỏi:

- Chỗ vào núi ấy Phi Vân sơn trang có xa lắm không?

- Phi Vân sơn trang nằm ở phía tây, còn chỗ vào núi nằm ở phía đông, hai chỗ cách nhau rất xa.

Tôn Lan Đình hỏi rõ phương hướng vị trí rồi lập tức tìm đến đường vào núi, tìm kiếm đến nửa đêm vẫn không phát giác được gì. Đã qua canh tư trời gần muốn sáng, suốt mấy ngày bốn ba nên chàng hết sức mệt mỏi, chàng tìm một khối đá bằng phẳng ngồi khoanh chân nhắm mắt điều tiết hơi thở dần dần đi vào cõi không linh. Ước độ nửa giờ cảm thấy toàn thân sảng khoái thư phục chàng mới từ từ mở hai mắt đang định đứng dậy thành linh nghe có tiếng động chàng vội nhắm mắt lại nghiêng tai lắng nghe.

Quả nhiên từ xa có tiếng người nói:

- Giáo chủ thật coi trọng chúng ta nên lần này mới cho chúng ta theo đến đây.

Lại một tiếng khác:

- Các Đại Thiết Vệ ấy võ công thâm hậu, không hiểu sao giáo chủ chúng ta lại thu phục được họ?

Một âm thanh thứ ba thô lỗ hơn găt gong:

- Hai người đừng có nói lung tung nữa, coi chừng kinh động địch nhân thì nguy đấy!

Dứt cả câu cả ba im bật. Tôn Lan Đình mở to mắt vẫn ngồi im chỗ cũ nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, chốc lát liền nhìn thấy ba nhân ảnh từ xa tiến lại gần, chúng đi rất chậm nhưng dần dần cũng nhìn rõ đó là ba tên Nhân Yêu Triệu Tú Nam, Tiểu Đầu Quỷ Vương Cường và Độc Tiều Phu Vương Thân Hồ.

Chúng đang đi đột nhiên dừng lại, Nhân Yêu Triệu Tú Nam phát ra một tiếng kêu xe xé chấn động không trung vọng ra rất xa giữa cảnh núi rừng hoang tịch, dường như đó là tín hiệu gì đó, sau khi truyền tín hiệu, Nhân Yêu buột miệng:

- Giáo chủ tính toán như thần lần này người giăng lưới bắt cá quả nhiên đã có người lọt lưới!

Độc Tiều Phu Vương Thân Hồ chỉ vào Tôn Lan Đình quát to:

- Tiểu tử, ngươi là người nào? Sao chưa xuống đây chịu trói, còn đợi thái gia ta động thủ nữa hay sao?

Tôn Lan Đình giật mình đang định đứng dậy thành linh chàng có cảm giác hai bên tả hữu chàng có tiếng gió rít như có hai địch nhân sắp phi thân tới, hai bóng địch nhân định lướt qua chàng nhưng phát giác ra chàng đang ngồi trên tảng đá liền song song chuyển thân dừng lại.

Tôn Lan Đình ngẩng đầu nhìn lên, đầu chàng như muốn chấn động vì hai

bóng người ấy cứng đờ như hai xác chết. Một tên diện sắc trắng bạch như tờ giấy, tên kia sắc mặt lại vàng bệch như sáp ong không nhận ra chúng niên kỷ cao hay thấp. Hai xác chết ấy đứng hai bên tả hữu Tôn Lan Đình, hai cặp mắt như hai cặp mắt cá chết nhìn chàng lom lom không chớp không nói không động chẳng lộ một cảm giác gì. Bấy giờ, trước mặt chàng nhân ảnh lại chuyển động, trước mắt lại có thêm ba người nữa chính là ba Đại Thiết Vệ Thiên Nam Kiếm Khách Triệu Cuồng Phong, Khô Trúc thiên sư Trí Năng và Hoàng Sam Khách Hạ Phi.

Trước mặt là cường địch, Tôn Lan Đình đang lâm vào thế nguy, tuy chàng có Tam Thanh Nhất Khí thần công hộ thân, nhưng kẻ địch quá đông chàng khó mà đối phó dễ dàng được. Chàng vẫn ngồi im tại chỗ ngằm vận chân lực ngưng tụ lên song chưởng, gầm lên một tiếng lớn, chàng tách song chưởng đánh qua hai xác chết đứng hai bên. Hai xác chết ấy không tránh né cũng chẳng thềm chống cự, cứ ngậy ra như không nhìn thấy hai mắt vẫn chú mục vào chàng không nói không động. “bình, bình” hai tiếng, chưởng chàng đánh trúng mục tiêu. Công lực Tôn Lan Đình không phải tầm thường thế mà hai chưởng đánh trúng thân hai xác chết như đánh vào một khối băng trơn trượt vừa lạnh vừa trơn hai chưởng chàng trượt qua chẳng còn tác dụng.

Tự biết đã gặp cường địch, chàng vội vận Tam Thanh Nhất Khí thần công lên bảo vệ thân thể, vì chưa biết bản lĩnh chiêu số hai xác chết ấy ra sao chàng chưa vội vọng động.

Hai chưởng ấy của chàng đã kinh động tới ba tên Đại Thiết Vệ bọn chúng nhất tề chuyển nhìn về hướng chàng, Hoàng Sam Khách Hạ Phi cười hăng hắc:

- Té ra chỗ kia còn có người ẩn thân nữa kìa!

Thì ra đầu tiên chúng chưa hề phát hiện ra chàng, như vậy hai tên như xác chết này không phải đồng bọn của Hắc Y giáo, thế thì người ẩn thân trên tảng đá bên cạnh chàng là ai? Tôn Lan Đình vội nhìn lên trên ấy, chỉ thấy cao chót vót chẳng nhìn thấy bóng người nào, có lẽ vì người ấy ẩn thân trên quá cao nên chàng không nhìn thấy. Tôn Lan Đình định xoay qua xin lỗi hai xác chết, hình như hai xác chết cũng vừa nhận ra chàng không phải là địch nhân, thân hình họ cùng chuyển bay vọt lên phía trước, thân pháp họ rất đặc biệt giống hệt như xác chết biết đi vì hai tay đặt sát bên hông hai chân cứng đờ, tuy như thế nhưng thân pháp thần tốc vô cùng, chỉ trời hụp vài cái hai xác chết ấy đã vọt lên hai bên tảng đá cao chót vót, thân hình dừng lại không nói không động.

Vừa ngay lúc ấy bên tai Tôn Lan Đình bỗng có tiếng truyền âm nhập mật

rót vào:

- Tên tuổi trẻ kia chớ nên vọng động!

m thanh vo ve như tiếng muỗi kêu nhưng hết sức rõ ràng vừa nghe chàng nhận ra liền công lực người ấy chẳng kém gì Sĩ Tình Cư Sĩ.

- Thì ra ngươi là con trai Tôn Bá Dương nổi tiếng giang hồ gần đây, quả nhiên công phu quá lắm, cứ ngồi yên ở đó, đợi chút nữa ta có lời muốn hỏi ngươi.

Thiên Nam Kiếm Khách Triệu Cuồng Phong không nghe người trên tảng đá trả lời liền nổi giận quát to:

- Nếu ngươi không hồi đáp chớ trách chúng ta ra tay ác độc.

Người trên tảng đá cao vẫn không đáp chỉ buông ra tiếng cười lạnh như băng giá, tròng tiếng cười như xoáy vào tim bọn Thiên Nam Kiếm Khách. Người ấy cười dứt, tay phải từ từ giơ lên kéo tấm lụa che mặt xuống để mặt lộ ra, bọn Triệu Cuồng Phong như nhìn thấy ma quỷ run lấy bảy hồn xiêu phách tán chuyển thân định bỏ chạy.

Riêng bọn ba người Nhân Yêu không biết người ấy là ai, thấy ba Đại Thiết Vệ hoảng sợ như thế cũng vội chuyển thân định chạy theo. Người ngồi trên cao lạnh lẽo quát to:

- Hãy quay lại cho lão phu coi!

Tiếng quát ấy hàm chứa uy lực kinh người bọn Triệu Cuồng Phong không dám cãi lời toàn bộ dừng chuyển thân quay lại. Ba tên Triệu Cuồng Phong, Hạ Phi và Khô Trúc thiên sư tái nét mặt toàn thân run lập cập cứ gằm đầu không dám ngẩng nhìn lên.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam len lén nhìn lên cao thấy diện sắc người nọ trắng trẻo nho nhã để râu năm chòm như một nho sĩ rất thung dung xuất trần. Chỉ vì sắc mặt lão nhân ấy lạnh như băng giá, ánh mắt cũng lạnh lẽo khiến người đối diện không rét mà run.

Hai con mắt lão nhân như hai luồng điện lạnh quét qua ba Đại Thiết Vệ Triệu Cuồng Phong lạnh lẽo buông tiếng:

- Bọn nô tài lớn gan, sau khi lão phu bị Tư Mã Tử m phé bỏ võ công, các ngươi nữ phản bội lão phu đầu nhập Hắc Y giáo làm việc bạo ngược. Hắc hắc hắc... Các ngươi không ngờ công lực lão phu lại khôi phục được phải không?

Ba tên Triệu Cuồng Phong mồ hôi toát ra như tắm cúi đầu câm miệng.

Nhân Yêu hoảng loạn nghĩ thầm người bị lão thần tiên Tư Mã Tử m phé võ công ấy chỉ có Lãnh Diện Tú Sĩ u Dương Độc, khi xưa là chủ nhân Hoành Cung, bất giác y lại len nhìn lên, tình cờ chạm vào ánh mắt lạnh như băng của đối phương, y run lên vội cúi gằm đầu xuống không dám len nhìn nữa.

Lãnh Diện Tú Sĩ u Dương Độc lại buông ra chuỗi cười lạnh lùng chỉ vào hai người như hai xác chết đứng hai bên tả hữu, nói tiếp:

- May mà lão phu còn có Man Hoang Song Thi đây trung thành với lão phu, lão phu được ngày hôm nay là có công lao lớn của chúng không ít, công lực năm xưa của lão phu tuy chưa khôi phục hẳn nhưng cũng đã giúp chúng luyện xong Lãnh Băng công là pháp môn khó luyện nhất của bản môn, với Lãnh Băng công chúng thừa đủ sức tóm cổ cả ba người quay về Hoành cung chịu tội.

Nhân Yêu Triệu Tú Nam từng có lần nghe sư tổ m Dương Tẩu nói qua, khi xưa Man Hoang Song Thi võ công không bằng bốn tên Đại Thiết Vệ, nhưng nay hai người họ công lực ắt hẳn hơn xưa rất nhiều, y lén đưa mắt nhìn trộm hai xác chết vẫn thấy họ lạnh như băng đá chẳng biểu lộ chi cảm xúc gì. Lãnh Diện Tú Sĩ u Dương Độc vẫn tiếp tục nói:

- Chỉ vì mấy tên phản đồ này mà lão phu cam chịu khuất thân bấy lâu và phải thề sau khi khôi phục võ công vĩnh viễn không được làm bất cứ ác hạnh nào, tội các người khó mà tha thứ được!

Nói đến đó đột nhiên lão nhân hỏi:

- Tại sao lại không có mặt Tuệ Nhân lão ni?

Thiên Nam Kiếm Khách cúi đầu run rẩy đáp:

- Hồ Diện thần ni đã chết vì Tam Thanh Nhất Khí thần công của Tôn Lan Đình, tên tiểu tử hung đồ ấy hiện đang ngồi trên tảng đá bên cạnh.

Hai mắt Lãnh Diện Tú Sĩ u Dương Độc lóe lên:

- A! Tam Thanh Nhất Khí thần công của Tư Mã Tử m lại xuất hiện giang hồ ư? Nói như thế chẳng cần tới lão phu phải động thủ trừng trị bọn phản đồ nữa rồi!

Lão nhân xoay qua Song Thi ra lệnh:

- Hai người hãy tóm sáu tên kia mang về Hoành cung cho lão phu, sau khi lão phu quay về cung sẽ tự tay trừng trị chúng.

Man Hoang Song Thi chỉ khẽ động thân đã tới trước mặt sáu tên Hắc Y giáo. Chẳng thấy ai mở miệng mà vẫn có tiếng nói:

- Các người chớ oán trách, hãy ngoan ngoãn theo chúng ta về cung, đừng bắt chúng ta phải phí sức.

Thanh âm rất trầm thấp như phát ra từ lòng đất, Nhân Yêu Triệu Tú Nam chú ý lắm mới biết tiếng nói ấy phát ra từ xác chết có sắc diện trắng bạch như tờ giấy.

Ba tên Đại Thiết Vệ không dám kháng cự, mỗi tên tự cúi thân cung kính thi lễ rồi chuyển thân theo Song Thi đi ra phía chỗ ra khỏi núi. Ba tên Triệu

Tú Nam, Vương Cường và Vương Thôn Hồ chưa chịu khuất phục, chúng tự nghĩ thầm, chúng ta không phải là thuộc hạ của Hoành cung, cũng chẳng mạo phạm gì tới Lãnh Diện Tú Sĩ, tại sao lại phải theo các người?

Nào ngờ vừa nghĩ cách cự tuyệt nghe Lãnh Diện Tú Sĩ u Dương Độc lạnh lẽo nói:

- Ba tên người hãy khoan chống lệnh, sau khi về đến Hoành cung lão phu không hại gì các người đâu!

Ba tên ấy thấy bọn Đại Thiết Vệ còn không dám kháng cự, tự biết không muốn đi cũng không được, chỉ còn nước miễn cưỡng nghiêng răng theo chân ba Đại Thiết Vệ ra đi.

Sau khi tất cả đi khuất u Dương Độc từ từ phi thân xuống tảng đá cao rồi vẫy Tôn Lan Đình:

- Tên trẻ tuổi, hãy xuống đây, lão phu có chuyện muốn hỏi.

Câu chuyện vừa rồi Tôn Lan Đình đã nghe toàn bộ, chàng biết đây là cao thủ đệ nhất võ lâm trừ lão thần tiên Tư Mã Tử m từ tám mươi năm trước, chàng vội nhảy xuống tảng đá ôn quyền cung thân thi lễ:

- Xin tham kiến u Dương Độc lão tiên bối.

Nói xong, ngẩng đầu lên nhìn thấy diện mạo đối phương rất ư nho nhã phiêu dật xuất trần chẳng giống chút nào với lời đồn đãi đó là ma đầu nổi tiếng độc ác nhất khi xưa. u Dương Độc nhìn vẻ anh tuấn thần quang không chút sợ sệt của chàng cũng khen thầm trong bụng: “Truyền môn nhân của Tư Mã Tử m quả là phi phàm”. Lão bị người ta gọi là Lãnh Diện Tú Sĩ vì suốt đời rất ít cười, bây giờ diện sắc tuy vẫn còn lạnh lùng nhưng thái độ khoan hòa bật cười lạnh hai tiếng hắc hắc lạnh lùng hỏi:

- Thiết Vệ Hồ Diện thần ni Tuệ Nhân của lão phu phải chăng bị người giết chết?

Chàng ngang nhiên đáp:

- Chính thị.

- Giết chết thuộc hạ lão phu, người biết phạm tội gì không?

Tôn Lan Đình lớn giọng sang sảng:

- Vì võ lâm trừ hại, văn bối nào có tội gì?

- Người chớ cậy có Tam Thanh Nhất Khí thần công của Tư Mã Tử m mà hòng chống lão phu, với hỏa hầu hiện nay của người dù có thi triển thần công ấy cũng chưa phải là đối thủ của lão phu. Nhưng nể mặt Tôn Bá Dương, hôm nay lão phu tạm dẹp qua cái chết của thuộc hạ tha cho người đó!

Tôn Lan Đình nghe nhắc tới gia phụ liền vội cúi mình cung kính:

- Văn bối nào dám chống lại lão tiên bối, văn bối không hề được lão thần

tiên Tư Mã Tử m truyền thụ Tam Thanh Nhất Khí thần công...

u Dương Độc giật mình cắt đứt lời chàng, lạnh lẽo hỏi:

- Thế thần công ấy do ai truyền thụ cho ngươi?

- Đó là một lão nhân, nhưng vì tên hiệu chưa được người đồng ý nên xin tha thứ cho vẫn bối không thể nói ra.

- Phải chăng lão nhân ấy có người vợ rất đẹp? Mỹ phụ ấy phải chăng là người có giữ chiếc Phụng Châm màu xanh có khả năng trừ bách độc?

Tôn Lan Đình nghe câu hỏi ấy biết lão nhân này ám chỉ đó là người vợ của Sĩ Tình Cư Sĩ, nhưng chàng vẫn áp ứng:

- Cái ấy... cái ấy vẫn bối cũng không được phép nói.

u Dương Độc cười gằn:

- Không được nói thì không được, sao cứ áp ấy áp ứng, dù ngươi là truyền nhân đệ tử của Tư Mã Tử m cũng mặc, nếu ta không nể nang thân phụ ngươi tất đã phế võ công ngươi rồi.

Tôn Lan Đình bấy giờ cũng ngờ Sĩ Tình Cư Sĩ chính là lão thần tiên Tư Mã Tử m, chàng cung kính cúi thân:

- Lão tiền bối quen biết gia phụ ra sao?

u Dương Độc từ từ rút trong tay áo ra một vật, trong bóng đêm, nó sáng long lanh, lão hỏi:

- Ngươi có nhớ trăm năm trước võ lâm có một phái tên là Tuyết Sơn phái chăng?

Chàng đáp:

- Vẫn bối từng nghe sư phụ Cốc Tang Điền nói qua, Tuyết Sơn phái nguyên là danh môn chính phái, sau đó môn hạ làm loạn gieo ác vô số. Trước đây trăm năm bị võ lâm liên kết tiêu diệt hết hết.

u Dương Độc nghe chàng nhắc đến Cốc Tang Điền liền hiểu tại sao chàng biết rõ chuyện ấy, lão hỏi sang chuyện khác:

- Tầng tổ ngươi có liên hệ mật thiết đến chương môn nhân đời cuối cùng của Tuyết Sơn phái nên biết một điều bí mật của phái này, điều bí mật ấy nay chỉ một mình gia phụ ngươi biết rõ nên dẫn đến đại họa suýt bị diệt thân đó.

Tôn Lan Đình hỏi:

- Đó là bí mật gì và người nào đã bắt cóc phụ mẫu vẫn bối?

u Dương Độc giơ cao vật cầm trong tay:

- Bí mật nằm trong cái bia thần không chữ do viên hàn ngọc đeo thành này đây. Viên hàn ngọc này nguyên sinh ra dưới đáy Băng hồ trên đỉnh Tuyết Sơn được tổ sư khai sơn Tuyết Sơn phái phát hiện, người đem hết hơi sức mới lấy được nó viên hàn ngọc này có bản chất cực lạnh, nếu dùng nó chế

thành hộp vật đựng dược liệu có thể giữ được dược chất rất lâu, nhưng vì viên ngọc quá cứng nên lại mất khá nhiều công phu mới thay đổi được hình dạng của nó miễn cưỡng để thành cái hộp có hình bia này gọi tên là Vô Tự Thần Bi. Dung lượng cái hộp này quá nhỏ nên chỉ đựng được một viên thuốc duy nhất. Khi tổ sư lâm chung người mới đem viên Phản Hồn đan mà cả đời người tinh luyện được đặt vào trong hộp ngọc giấu dưới đáy Băng hồ, viên Phản Hồn đan ấy có công dụng giúp người ta khôi phục công lực đúng là linh dược võ lâm không tiền khoáng hậu. Điều bí mật ấy chỉ truyền cho các đời chưởng môn nhân biết và hiện nay chỉ có một mình phụ thân người biết mà thôi.

Tôn Lan Đình cảm phần hỏi:

- Chẳng lẽ công lực lão tiên bồi khôi phục được là nhờ viên linh dược ấy ư? Thế thì khi xưa chính lão tiên bồi đã bắt cóc gia phụ?

u Dương Độc lạnh lùng quét mắt nhìn chàng lạnh lẽo đáp:

- Người hãy khoan nóng nghe lão phu nói đây, năm xưa công lực lão phu mất hết đau khổ không thiết sống nên quyết tâm tìm một đệ tử truyền môn để truyền hết công lực của lão phu cho y, đồng thời cố dùng bí kíp bản môn mong khôi phục công lực, nào ngờ đâu muốn thế phải mất hàng trăm năm. Đời người có hạn làm sao sống quá trăm năm? Lúc ấy chẳng còn cách nào và cũng chẳng có hy vọng thành công lão phu ra sức khổ luyện mong rằng may gặp kỳ duyên.

Sau vài chục năm lão phu tìm được một đồ đệ căn cốt tuyệt hảo bèn thu y làm đệ tử, y luyện thành võ công của lão phu rồi và công lực lão phu đang có hy vọng phục hồi. Nào ngờ tên đồ đệ ấy nổi máu bất lương, thừa lúc công lực lão phu chưa phục hồi hãm bèn ngầm hạ độc thủ. Công lực lão phu lại bị phế bỏ một lần nữa, y cướp hết toàn bộ bí kíp, từ đó mai danh ẩn tích không biết đi đâu.

Nói đến đây toàn thân lão nhân run rẩy. Tôn Lan Đình vội hỏi:

- Không biết tính danh tên phản đồ ấy là gì?

u Dương Độc nghiêng răng:

- Hiện nay y là giáo chủ Hắc Y giáo Quân Vạn Lý.

Lần đầu tiên Tôn Lan Đình nghe cái tên Quân Vạn Lý ấy và xưa nay chàng cũng chưa hề nghe nhắc tới tên ấy bao giờ. u Dương Độc tiếp tục cất giọng lạnh lùng:

- Sau khi tên phản đồ đào tẩu, hy vọng khôi phục võ công của lão phu chỉ còn trông cậy vào viên linh dược chứ không biết nó được cất giấu ở nơi nào.

Đến năm trước đây lão phu mới khám phá ra phụ thân người biết điều đó,

lão phu bèn sai Man Hoang Song Thi ngấm tiềm phục giang hồ tìm kiếm phụ thân người, nào ngờ việc ấy lọt tới tai tên phản đồ, y sợ lão phu khôi phục công lực nên ra tay hạ thủ trước bằng cách lập mưu trừ khử phụ mẫu người. Khi Man Hoang Song Thi tìm đến nhà người chính là lúc gặp tên phản đồ nọ đã đánh trọng thương phụ mẫu người, họ liền cứu thoát phụ mẫu người khỏi tay tên phản đồ, nếu như Song Thi chưa luyện được Lãnh Băng công lúc ấy đã khó thoát khỏi độc thủ của phản đồ nọ rồi.

Tôn Lan Đình biết tin phụ mẫu chưa chết chàng cả mừng vội hỏi tiếp:

- Gia phụ mẫu hiện nay đang ở nơi đâu?

- Họ vẫn còn khỏe mạnh và đang làm khách của Hoành cung của lão phu.

Sau đó lão phu đã thề trước mặt phụ thân người vĩnh viễn không dám làm ác, phụ thân người mới nói cho lão phu biết chỗ cất giấu linh dược. Mất một năm nữa lão phu mới được như nguyện. Vì đó, coi như lão phu đã nợ phụ thân người một ân đức lớn. Trước khi võ công lão phu khôi phục, lão phu có sai bốn tên Đại Thiết Vệ vào cõi giang hồ tìm kiếm tên phản đồ nọ, nào ngờ chúng một đi không quay lại và biến thành những kẻ giúp sức cho tên phản đồ. Ôi! Lão phu chẳng cần viên ngọc này nữa làm gì, hãy trả lại người làm vật kỷ niệm.

Tôn Lan Đình nhận lấy cái hộp ngọc đeo hình cái bìa, nó dài bốn tấc rộng hai tấc, trên bìa hoàn toàn không khắc một chữ nào, cầm vào nó cực lạnh đúng là một vật trân quý, mở nắp hộp ra trong có một hũm nhỏ điêu khắc cực kỳ tinh tế, có lẽ khi xưa tổ sư Tuyết Sơn phải chạm trở thành nó cũng chẳng dễ dàng gì.

Xem xét một lúc chàng cất nó vào áo cung thân nói:

- Hoành cung của lão tiên bối hiện ở đâu?

u Dương Độc lạnh lẽo:

- Địa điểm Hoành cung của lão phu không thể tiết lộ, phụ mẫu người cũng đã phát thệ với lão phu là sẽ giữ bí mật điều ấy cho lão phu. Nửa tháng nữa chúng ta sẽ gặp nhau lại ở đây, lão phu tất sẽ sai người trả phụ mẫu người bình an về với người. Còn tên phản đồ nọ, trước mắt lão phu không tiện bắt y. Nếu vạn nhất người không phải đối thủ của y, bấy giờ lão phu mới thân tự xuất hiện xử lý.

Bấy giờ trời đã sáng hẳn, u Dương Độc ngẩng đầu nhìn sắc trời rồi bỗng nói:

- Trời không còn sớm, chàng trẻ tuổi, chúng ta tạm chia tay.

Hai tiếng “chia tay” vừa dứt mắt Tôn Lan Đình hoa lên một cái bóng u Dương Độc đã mất dạng. Chỉ còn một mình Tôn Lan Đình ở lại chàng ngẩn

người một lúc tự nghĩ: “Hắc Y giáo chủ lại là một người khác lẽ nào mọi phán đoán trước đây của ta sai hết tất cả?”. Chàng chậm rãi ra khỏi núi vượt qua quan đạo chàng lại vào một dãy núi nữa, ước độ một giờ sau, chàng đã đến trước cổng Phi Vân sơn trang. Hôm ấy chính là ngày ước hẹn giữa Phi Vân sơn trang và Hắc Y giáo, cổng trong rộng mở rất ư náo nhiệt.

Tôn Lan Đình vừa tới trước cổng, tráng đinh đã đón:

- Tôn thiếu hiệp mới về, trong trang hiện có chuyện hỗn loạn đó!

Chàng không hỏi thêm vội gia tăng bước bộ tiến vào trong, đến trước đại sảnh thấy trong ngoài dày đặc các anh hùng khắp nơi đang tề tựu không dưới hai trăm người. Chàng nhận ra có Sáu Gia Sư, Pháp Nguyên đại sư, Thất Tuyệt Võ Lâm, phương trượng Giác Minh đại sư, quyền chương môn Võ Đang Lữ Bất Thủ, năm đại diện cho năm đại môn phái... Ngoài ra số người chàng không quen biết rất nhiều, tất cả ai nấy sắc diện đều nghiêm trọng nghị luận phân vân.

Bước tới gần chàng cả kinh vì nhìn háy dưới đất trước đại sảnh có một nữ nhân nằm gục chính là Phiếu Diếu tiên cô Hồ Tú Châu.

Hạ Hầu Vân nhìn thấy Tôn Lan Đình lão vội nghênh đón:

- Hiền đệ về đúng lúc lắm, chúng ta chính đang bàn về hiền đệ đấy.

Tôn Lan Đình đưa tay chỉ Hồ Tú Châu hỏi:

- Tiên bối, đã xảy ra việc gì?

Hạ Hầu Vân đáp:

- Nữ ma ấy định ám toán bản trang chủ, bị lão phu phát hiện đánh một chương chết tốt.

Chính đang lúc ấy bỗng thấy Hồ Tú Châu rên rỉ nho nhỏ đứt quãng nói:

- Tiểu huynh đệ... đến đây...

Bất cứ người nào trước khi chết hoàn toàn nếu nhìn thấy người yêu quý nhất đều sinh ra cảm ứng. Tôn Lan Đình đột nhiên xuất hiện khiến Hồ Tú Châu trong cơn hấp hối tỉnh lại. Hạ Hầu Vân thấy nàng chưa chết nói:

- Đừng để y thị đau đớn nữa, hãy cho y thị chết mau!

Vừa nói vừa giơ chương lên định đập xuống. Tôn Lan Đình vươn tay ngăn cản:

- Khoan đã tiên bối, đợi văn bối nghe y thị định nói gì.

Thiếu Lâm và Kim Phát Man Bà cũng bước lên can thiệp:

- Hạ Hầu huynh xin bớt giận nghe xem y thị muốn nói điều gì đã.

Hạ Hầu Vân miễn cưỡng cười thu hồi chương mỉm cười:

- Ta chỉ có ý tốt, sống đau khổ, không bằng mau chết.

Tôn Lan Đình bước đến gần Hồ Tú Châu cúi xuống hỏi:

- Tiên cô định nói gì xin nói mau!
Hồ Tú Châu mặt nhọc đứt quãng:
- Đến đây... ta nhìn huynh đệ chút đã nào.
Hai mắt nàng ta mở hé nhìn sững Tôn Lan Đình một lát, toàn thân nàng run lên, một chút lại đứt quãng nói:
- Giáo chủ... đã chôn hỏa được khắp sảnh rồi... ta... tìm huynh đệ mãi... không gặp... nên đành thắm ướt dây hỏa...
Chưa nói hết câu nàng thở hỏn hển tiếng nói chỉ còn nhỏ như sợi tơ:
- Gặp huynh đệ rồi... ta chết cũng... yên lòng...
Tiếng nói cuối cùng như phát ra không nổi, đột nhiên nàng duỗi hai chân bất động. Tôn Lan Đình buồn bã gọi lớn:
- Đại thư hãy tỉnh lại, bây giờ ta đã hiểu lòng đại thư!
Tiếng gọi ấy khiến nét mặt Hồ Tú Châu như dần ra, nàng hơi có ý mỉm cười tắt hơi thở. Tôn Lan Đình thở dài đứng thẳng dậy. Hạ Hầu Vân đứng cạnh cũng than:
- Biết nói sao bây giờ, y thị có ý tốt hay ý xấu?
Lão quay sang mấy chúng đinh:
- Các ngươi hãy vào thành mua một cái áo quan chôn cất cho y thị tử tế.
Tôn Lan Đình chuyển thân nhìn quần hùng, không thấy Vương Mai Sương đâu, chàng vội hỏi Mạnh Ngọc Trân:
- Sao không thấy Sương muội?
Mạnh Ngọc Trân lạnh lùng đáp:
- Khi ở Thiếu Lâm tự quay về không kịp nghỉ ngơi, nàng đã chuẩn bị xuống tóc làm ni cô vĩnh viễn không gặp người nữa, ta khuyên bảo mãi cũng không được, nàng bỏ đi mất rồi!
Tôn Lan Đình đau khổ gấp hỏi:
- Nếu nàng xuống tóc xuất giá cũng có phần lỗi ở văn bồi. Sau này mọi việc xong xuôi dù có đi hết góc bể chân trời, văn bồi quyết cũng tìm ra nàng.
Mạnh Ngọc Trân chỉ “hừ” lạnh một tiếng không đáp. Hạ Hầu Vân đợi thủ hạ mang thi thể Hồ Tú Châu đi rồi mới xoay về hướng chúng nhân nói:
- Mời các vị vào sảnh chúng ta tiếp tục bàn kế hoạch đối phó với Hắc Y giáo hôm nay.
Chúng nhân đang định đi vào nhưng Tôn Lan Đình quát lớn:
- Chư vị chậm đã.
Chàng cất giọng:
- Dưới nền đất sảnh đường hỏa được tuy bị thắm ướt nhưng e rằng địch nhân sẽ có cách dẫn hỏa khác, theo văn vôi, chúng ta có thể thay nơi đàm

luận khác được chăng?

Hạ Hầu Cầm cười ha ha:

- Hiền đệ cơ trí lắm. Điều ấy ta chưa nghĩ tới, mời chư vị theo lão phu.

Lão dẫn của người vào vườn hoa, bọn chúng định đã vội vàng mang bàn ghế trong đại sảnh bày dưới các bóng mát cây cối. Chúng nhân ngồi yên vị Hạ Hầu Vân mới đứng lên nói trước:

- Đêm nay giờ Hợi tề trang có ước định gặp Hắc Y giáo trong trang, thực lực địch nhân cực mạnh, không biết chư vị có ý kiến gì hay?

Tôn Lan Đình lập tức đứng dậy:

- Hiện tại vẫn bối có mấy việc chưa hiểu rõ xin tiên bối nguyên lượng.

Hạ Hầu Cầm mỉm cười:

- Xin cứ nói rõ không cần khách sáo.

Tôn Lan Đình lớn tiếng hỏi:

- Tiên bối trú ngụ ở Phục Ngưu sơn đã lâu tất biết rất rõ vùng núi quanh đây, những sơn động quanh cùng Kinh Tử Quan đã bị Hắc Y giáo chiếm lãnh sao tiên bối cứ để mặc chúng giam giữ hãm hại người?

Hạ Hầu Vân cười đáp:

- Đó là sự sơ sót của lão phu. Chu vi Phục Ngưu sơn rất rộng lớn khó mà biết hết được, từ khi nghe đồn sơn động có giam giữ người lão phu đã phái người tìm kiếm khắp nơi nhưng chưa tìm ra, nếu Ủy Lão Lão đã trú ngụ trong sơn động, sau khi thanh toán xong ước hẹn đêm nay lão phu sẽ thân đi gặp Ủy Lão Lão.

Tôn Lan Đình lại lớn tiếng hỏi:

- Theo văn bối biết bọn cao thủ Hắc Y giáo thường qua lại vùng Nam Dương, sao tiên bối không hề quan tâm tới?

- Lão phu tuy chẳng có bản lĩnh gì nhiều nhưng trong vùng Nam Dương chưa có ai dám công khai hoành hoành, điều ấy rất có thể là do lời đồn đại thất thiệt.

- Cứ theo Hồ Tú Châu đã chết cho biết, lần trước khi được cầu chi viện Không Động phái tiên bối không hề đáp ứng, nguyên do vì đâu nào là giả hay sao?

- Hồ Tú Châu đã bị tiên bối đánh chết, người chết đâu còn đối chứng được, hãy tạm bỏ qua. Văn bối từng liên tiếp gặp ba tên bịt mặt có tên tự xưng là giáo chủ, có tên lại nhận là thể thân giáo chủ nhưng thân thể hình dạng của đều tương tự như tiên bối là tại vì sao?

Hạ Hầu Vân ngửa mặt cười dài, cười xong, sắc diện trầm xuống:

- Nói như thế hiền đệ có ý hoài...

[thiếu một đoạn]

... và Mạnh Ngọc Trân im lặng ai nấy đều đồng thanh đáp:

- Không thể tin được.

Một người kêu to:

- Hạ Hầu trang chủ là Nhân Nghĩa Hiệp Vương hiện nay, lại là chủ nhân cuộc đấu đêm nay sao lại bảo tư thông với địch nhân, tiểu tử này điên rồi!

Lại có một người khác quát to:

- Có lẽ chính tiểu tử ấy tư thông Hắc Y giáo nên mới đến đây nói bậy nói bạ hỗn loạn chúng ta!

Sáu Sư Gia Công Tôn Cừ đứng bật dậy chỉ vào mặt Tôn Lan Đình, quát lớn:

- Tiểu tử ngươi ăn nói phải cẩn thận nếu không buộc ta phải động thủ đây.

Hạ Hầu Vân xoa liền hai tay, cười nói:

- Các vị, xin cứ ngồi yên, vàng không sợ lửa. Tôn hiền diệt tuổi trẻ đa nghi xin các vị chớ giận dữ.

Tôn Lan Đình thấy mọi người phản đối, chàng do dự chưa biết nói gì bỗng ngoài cửa vườn có người cười ha hả nói:

- Có đại sự gì mà mọi người tranh cãi ồn ào thế này?

Mọi người nhất tề nhìn ra, ngoài cửa vườn bước vào hai người, đi đầu là một lão người mặt đỏ ửng thần thái u mặc, sau lưng là một lão khắt cái mặc áo kết hàng trăm mảnh chính là Thiên Áo Thần Luân Tả Bá Đào và Cùng Thần Phong Cái Ngô Ất. Hạ Hầu Vân cung thân nghênh đón:

- Nhị vị tiền bối giá lâm không kịp nghênh tiếp, xin tha tội, tha tội. Bọn văn bối đang bàn kế hoạch đối địch đêm nay, xin mời nhị vị an vị.

Sau khi hai lão nhân ngồi yên, vừa nhìn thấy Tôn Lan Đình đứng ngăn người tại đó. Ngô Ất bèn hỏi:

- Tiểu tử, ngươi đứng ngăn người ra đó làm gì vậy?

Tôn Lan Đình cung thân đáp:

- Văn bối có việc đang hỏi Hạ Hầu tiền bối.

Tả Bá Đào trừng mắt:

- Có việc gì cứ hỏi không việc gì đến ta, ta đang muốn tranh cao thấp với lão Công Tôn kia đây!

Công Tôn Cừ “hừ” một tiếng chẳng thềm nói gì. Tôn Lan Đình tiếp tục hỏi:

- Lần trước Bạch Y giáo ước đấu Hắc Y giáo, phân đàn Lạc Dương Hắc Y giáo thả mấy con bò câu bay về phương nam, cứ theo Hồ Tú Châu cho biết, y thị ở lại vùng Kinh Tử Quan đã tiếp nhận được chỉ dụ lệnh của giáo

chủ, mấy con chim ấy từ hướng đông bay đến, từ hai điểm đó suy đoán, Hắc Y giáo tất phải ở gần vùng Nam Dương, thậm chí có thể nói là chính ở trong Phi Vân sơn trang này.

Hạ Hầu Vân nghe câu nói ấy đại ngộ, hai mắt phát hung quang, lớn tiếng gầm lên:

- Câm miệng, tiểu tử ngu ngốc! Theo lời đoán gió bẻ măng của người vu khống tôn trưởng! Lão phu đã được võ lâm kính trọng tặng cho tôn hiệu Nhân Nghĩa Hiệp Vương mọi việc lão phu đều làm cẩn thận nói năng tử tế chỉ sợ phụ lòng võ lâm đồng đạo, người hãy nói lão phu tư thông Hắc Y giáo thì được lợi lộc gì? Nếu không nói được minh bạch... lão phu buộc phải mời sư phụ người giáo huấn người lại.

Dứt lời lão chuyển đầu nhìn Thiếu Lâm, Cốc Tang Điền tự biết đệ tử mình có kế hoạch riêng vội vàng phiên thân cố ý nói chuyện với Mạnh Ngọc Trân như không nhìn thấy Hạ Hầu Vân.

Bấy giờ Tôn Lan Đình lớn tiếng đáp:

- Tiên bối được tặng tôn hiệu ấy lấy làm mãn túc nhưng đó chỉ là một hư danh đâu có thể lấy đó đàn áp võ lâm, tiên bối còn muốn không chế võ lâm bằng tay Hắc Y giáo, biến toàn bộ thành thuộc hạ của tiên bối, lúc ấy mới thực thi hành được âm mưu ai thuận thì sống nghịch thì chết, bá chủ võ lâm là mộng của tiên bối nhất là mượn thực lực võ lâm chống cự lại Lãnh Diện Tú Sĩ vừa mới khôi phục được võ công.

Diện sắc Hạ Hầu Vân ngưng trọng, lão cố gượng cười:

- Lời của hiền đệ lão phu nghe càng cảm thấy hồ đồ, lẽ nào hiền đệ nghị lão phu là Hắc Y giáo chủ nữa ư? Nếu như lão phu quả thật là Hắc Y giáo chủ, việc gì lão phu lại gửi thiệp mời tất cả anh hùng đến đây ước định quyết đấu với Hắc Y giáo đêm nay?...

Nói đến đó lão bật cười ha hả tiếp tục:

- Lão phu nguyên tưởng Hắc Y giáo chủ chính là Lãnh Diện Tú Sĩ u Dương Độc, hiền đệ lại biết Hắc Y giáo chủ là một người khác đủ rõ hiền đệ và Hắc Y giáo chủ có quan hệ mật thiết.

Tôn Lan Đình đáp như chém đinh chặt sắt:

- Đúng vậy, văn bối và Hắc Y giáo chủ có quan hệ mật thiết vì Hắc Y giáo chủ chính là một trong Thất Tuyệt Võ Lâm Nhân Nghĩa Hiệp Vương Hạ Hầu Vân cũng là phản đồ của Lãnh Diện Tú Sĩ Quân Vạn Lý!

Chuyện đêm hôm qua Lãnh Diện Tú Sĩ u Dương Độc xuất hiện đột ngột bắt giữ ba Đại Thiết Vệ các anh hùng có mặt kể, kể cả Hạ Hầu Vân và Cốc Tang Điền đều không biết. Tôn Lan Đình vừa nói xong câu ấy toàn bộ đều

giật mình, chàng lại lớn tiếng nói tiếp:

- Tiền bối gửi thiệp mời quần hùng rồi chôn thuốc nổ trong đại sảnh vì âm mưu giết sạch những ai phản đối Hắc Y giáo.

Đột nhiên sắc diện Hạ Hầu Vân biến đổi, hai mắt lộ vẻ hung quang khác hẳn với bộ mặt hòa ái hằng ngày của lão, lão gầm lớn:

- Tiểu tử, chớ có ngậm máu phun người, lão phu mạn phép...

Tay hữu lão vung ra trắng dã như tuyết nhắm vào Tôn Lan Đình đánh lên không một cái, tiếp theo năm ngón tay vung tới, năm luồng kinh phong theo năm ngón tay bắn tới.

Kinh phong ấy tuy không hình không tiếng nhưng trầm trọng như núi và lạnh lẽo như băng giá, kinh lực vừa bắn ra, Thiên Áo Thần Luân Tà Bá Đào kinh ngạc la to:

- A! Tuyệt kỹ của Lãnh Diện Tú Sĩ, m Băng chương và Huyền Thiên chỉ! Cốc Tang Điền nhìn sắc trắng dã của chương lực, kinh dị hô lên:

- Tên bịt mặt xuất hiện trên Võ Đang chính là người này!

Tôn Lan Đình đã sẵn đề phòng nên trong khi nói chuyện vốn đã ngậm vận Tam Thanh Nhất Khí thần công bảo vệ thân, chương phong Hạ Hầu Vân đánh tới chàng vội phiên đảo song chương đủ mười thành công lực nghênh đón, chương lực đôi bên chạm nhau rít lên mấy tiếng nhỏ lập tức hai người cùng chân động lùi lại lão đảo, nhiều người ngồi sau lưng hai người bị dư lực chân động ngã xuống ghế, cục diện hỗn loạn. Chàng chưa kịp đứng vững liền có cảm giác bức tường Tam Thanh Nhất Khí trước mặt bị chân động, năm luồng kinh lực rất tinh tế của Huyền Thiên chỉ xuyên suốt vào. Huyền Thiên chỉ của Hạ Hầu Vân cao hơn hẳn tên bịt mặt Nhân Đồ Tử Lý Sài.

Nhưng về phía Tôn Lan Đình sau khi được Sĩ Tình Cư Sĩ chỉ điểm về cách ứng dụng Tam Thanh Nhất Khí thần công cũng có tiến bộ vượt bậc, có thể tự phát tự thu theo ý muốn. Khi Huyền Thiên chỉ lực xuyên qua bức tường Tam Thanh Nhất Khí thần công, chàng chân động ngửa đầu hít một hơi chân khí quát to một tiếng vận dụng công lực toàn thân đẩy Huyền Thiên chỉ tạt qua bên tả “soạt soạt” hai tiếng, cạnh thân bỗng mấy tiếng rú thê thảm, đã có năm cao thủ bị Huyền Thiên chỉ đánh trúng chết ngay tại chỗ.

Giữa lúc hai người động thủ quần hào hỗn loạn đứng dậy tránh né bày ra giữa một khoảng đất trống. Sáu Sư Gia Công Tôn Cừu và Thần Đà Pháp Nguyên tung thân đứng hai bên Hạ Hầu Vân bảo vệ cho lão.

Chương Thứ Hai Mươi Hai: Ác Hiểm Trùng Trùng

o O o

Trong lúc quá tức giận Hạ Hầu Vân đã vô ý thi triển tuyệt kỹ của Lãnh Diện Tú Sĩ bị Tôn Lan Đình phát hiện, tự biết thân phận đã bị lộ không thể che giấu được, quyết tâm không thể dừng lại, lão vẫn tin chắc với bản lĩnh của mình và mấy ma đầu cao thủ thuộc hạ đủ sức để tiêu diệt bất cứ ai chống đối lại lão và nhiếp phục quần hùng.

Lão ngửa mặt hú lên một tiếng dài như tiếng rống gáy, Tôn Lan Đình nhận ra tiếng hú này chính là tiếng hú của tên bịt mặt chàng đã gặp trên Kim Đỉnh sơn. Tiếng hú dứt, một con chim bồ câu truyền tin từ trong sơn trang bay vọt lên theo hướng phủ Nam Dương phủ. Sắc mặt Hạ Hầu Vân trầm trọng quét mắt nhìn một vòng chúng nhân, ánh mắt lão biến thành cực kỳ tàn khốc hiểm độc hung hãn, lão buông chuỗi cười hăng hắc, cười xong âm thanh lão biến thành lạnh như băng giá:

- Đúng vậy, lão phu chính là đồ đệ duy nhất của Lãnh Diện Tú Sĩ và Hắc Y giáo chủ đương kim Quân Vạn Lý. Các vị có mặt nếu tình nguyện quy phục Hắc Y giáo chúng ta coi như là bạn, còn trái lại hắc hắc, bản trang đã bố trí thiên la địa võng, các vị không thể sống thoát khỏi sơn trang này.

Dứt lời lão chỉ vào mặt Tôn Lan Đình:

- Tiểu tử, ngươi chớ cậy vào Tam Thanh Nhất Khí thần công mà cuồng ngạo không coi ai ra gì, nếu ngươi chịu quy thuận bản giáo sẽ tránh chỗ chết không chỗ chôn thây!

Thực ra vừa rồi Tôn Lan Đình chỉ suy đoán mà không giám khẳng định lão Hạ Hầu này là giáo chủ Hắc Y giáo, chàng còn đang sợ suy đoán của mình không đúng không ngờ lại quá đúng với sự thật, chàng tự mừng thầm bất giác lại cười lớn:

- Quân Vạn Lý, mối thù cha mẹ tại hạ bị ngươi đả thương, chính đến lúc phải thanh toán!

Công Tôn Cừ bước lên một bước quất cái đuôi sam sau ót, gầm to:

- Tiểu tử, ngươi chớ ngông cuồng quá sớm, muốn động thủ với giáo chủ chúng ta, trước tiên phải thông qua Sáu Sư Gia ta cái đã.

Tôn Lan Đình cung tay đáp:

- Văn bối nào dám động thủ cùng lão tiên bối, công lực lão tiên bối tuyệt thế không hiểu sao lại đầu nhập làm thuộc hạ Hắc Y giáo cam chịu sự sai khiến của lão thất phu gian xảo này?

Công Tôn Cừ thấy chàng khiêm cung như thế không tiện xuất thủ trước liền gầm lên đáp:

- Thọ ân không báo không phải là quân tử, năm xưa lão chịu ân cứu mạng

của Lãnh Diện Tú Sĩ tất phải phụ tá cho truyền nhân của người lập nên đại nghiệp, tiểu tử chó nói bậy nữa, hãy động thủ với lão phu.

Tôn Lan Đình nghe câu ấy biết lão đã bị Quân Vạn Lý dùng hoa ngôn xảo ngữ dụ hoặc. Chàng lớn tiếng:

- Thọ ân báo là điều tốt nhưng biết rõ ân nhân là kẻ gian cũng không khuyên can trái lại còn giúp làm việc ác chẳng những không phải là báo ân mà còn là hãm hại, huống gì Quân Vạn Lý tuy là đồ đệ ân nhân của lão tiên bối nhưng lão đã đá đều tan chẳng là phản bội ân nhân lão tiên bối sao?

Công Tôn Cừ nổi giận:

- Không cần nói nhảm nhí nữa, lời của tiểu tử ngươi lấy gì làm bằng chứng?

- Đó là những lời do chính miệng u Dương Độc lão tiên bối nói ra.

- Gia sư ta từ lâu không xuất hiện tiểu tử ngươi làm sao gặp được. Ngươi nói chính miệng người nói ra lấy gì làm bằng?

Tôn Lan Đình quả thật không có chứng cứ, nhất thời không biết nói gì ngăn người đứng tại chỗ. Quân Vạn Lý bên cạnh nghe hai người nói chuyện trong lòng lấy làm kinh dị tự nghĩ: “Tiểu tử này đối với chuyện ta và sư môn sao lại biết rõ lắm vậy? Lẽ nào sư phụ ta phục hồi công lực và gặp y rồi sao?”.

Công Tôn Cừ thấy Tôn Lan Đình không thể đối đáp liền buông hai tiếng cười lạnh lẽo:

- Ngươi chẳng đưa ra được bằng chứng nào chó trách lão phu hạ thủ vô tình!

Cánh tay lão vung lên định động thủ, thành linh nghe bên ngoài có tiếng quát lớn:

- Hiền đệ chớ sợ, có Lưu Linh Hư đến đây!

Người theo tiếng đến, nhân ảnh chuyển động song song xuất hiện ba người, người chính giữa là Bất Lão Thần Quân Lưu Linh Hư hai bên là hai lão râu tóc bạc phơ chính là Nam Bắc Song Tẩu.

Ngay giữa lúc ấy, trong đám quần hùng nhảy ra một lão nhân râu trắng rống lên một tiếng:

- Nga My phải với Hắc Y giáo các ngươi có oán thù gì, lão phu liều mạng với ngươi!

Không cần tranh biện, chưởng phong rít lên đánh tới giữa ngực Quân Vạn Lý. Chúng người đưa mắt nhìn tới, đó là một chưởng lão của Nga My phải còn sót lại một trong Vô Lâm Thất Tuyệt Chu Thục Tuyên. Quân Vạn Lý thấy chưởng phong cuốn tới lão bật cười lạnh lẽo hữu chưởng đưa tay lên đẩy

Chu Thục Tuyên lùi lại vào đám quần hùng.

Chu Thục Tuyên gầm lên một tiếng định nhảy tới nữa, Tôn Lan Đình vội chuyển thân chặn lại:

- Tiền bối hãy tạm dẹp lời đình, đêm nay đã đến lúc phải tổng kết oan cừu cần gì phải gấp!

Trong lúc ấy Lưu Linh Hư lạnh lùng nói với Công Tôn Cừu:

- Việc hôm nay ta vốn không muốn xen vào nhưng lão đầu người cật lớn hiếp nhỏ khinh thị giai tế tương lai của ta, bất cứ lão đầu muốn tỷ thí gì ta xin cùng lão thử xem ai cao thấp.

Dứt câu ấy Lưu Linh Hư quay lại Quân Vạn Lý:

- Té ra Hắc Y giáo chủ lại là người, sau khi giải quyết xong mọi chuyện, lão phu xin mời người song đấu một phen.

Công Tôn Cừu chưa kịp đáp, Quân Vạn Lý đã bật cười ha hả:

- Mấy lần thần quân vô cớ xâm phạm bản giáo, tại hạ đã dung thứ nhiều rồi, tự vẫn chưa hề đắc tội với thần quân, như nếu thần quân tự nguyện tham gia bản giáo cùng làm nghiệp lớn, tại hạ xin được hoan nghênh.

Lưu Linh Hư cười gằn:

- Người mà đáng cho ta cộng sự ư?

Công Tôn Cừu đứng cạnh quát to:

- Lưu Linh Hư, người đã dám khiêu khích chẳng lẽ Sáu Gia Sư ta lại sợ người sao?

Lưu Linh Hư mỉm cười:

- Hai chúng ta chẳng ai sợ ai cả, hôm nay nếu người chưa phân thắng bại chúng ta không được dừng tay!

Công Tôn Cừu gầm lên:

- Hay lắm! Hãy tiếp ta ba chiêu đây!

Lão lăng không thi triển pháp không chiêu, thân hình chuyển động vọt lên trên cao, trên không trung lão vẩy mạnh thân đứng trên không phi thẳng xuống người Lưu Linh Hư, khi gần đến đầu đối phương, lão chuyển thân một cái biến thành đầu dưới chân trên xuất chiêu đê xuống đầu đối phương.

Chiêu ấy đã xuất hết mười hai thành công lực sức mạnh như núi non chụp xuống quả là uy thế kinh người. Lưu Linh Hư thấy chiêu chụp xuống đầu liền xuống đình tấn không hề hoảng loạn, tay hữu đưa lên phát mười hai thành công lực nghênh tiếp. Chiêu lực hai bên đều vận dụng hết chân tài thực học. Hai chiêu chạm nhau phát ra một tiếng “bình” dữ dội, chiêu lực Công Tôn Cừu bị bắn lên cao ước chừng ba trượng, thân hình còn đang trên không lão đã “ọc” một tiếng miệng phun ra búng máu tươi, khi rơi xuống đất

sắc diện lão xanh sạm lão đảo như muốn gục. Độc Giác Thần Đà Pháp Nguyên vội vã tiến lên đỡ lão sang một bên để lão ngồi khoanh chân điều tức trị thương.

Lưu Linh Hư vẫn đứng yên tại chỗ hai bàn chân lún sâu xuống đất, sắc mặt cũng trắng dã phun ra một tia máu được Nam Tẩu Gia Cát Nguyên đỡ lấy vai dìu ngồi qua một bên không nói không động. Công lực hai người tương đương kết quả cả hai đều bị chấn thương chưa phân được thắng bại.

Giữa lúc ấy nhiều tiếng hò hét nổi lên, nhân ảnh chuyển động, có năm bóng người từ ngoài hoa viên phi thân vào đứng vào năm phương vị thành thế bao vây chúng người vào giữa. Nhìn kỹ lại thì ra là Cưu Trọng Bà m Tam Nương, Gian Cổ Ngô Tinh Ngô, Thác Bát Tiên Ông Trác Bát Quân và hai Phiến tăng áo đỏ mắt nhìn vào đấu trường, cả năm chưa ai biết rõ chân diện mục của Hắc Y giáo chủ bấy giờ thấy hiện trường không ai ăn mặc bằng cách bịt mặt đứng giữa chỉ có Hạ Hầu Vân và Tôn Lan Đình. Tiếng ồn ào của chúng nhân nổi lên chửi mắng Hạ Hầu Vân:

- Ngươi quân tử! Đồ chó!

- Đồ giả mạo hiền nhân nghĩa, bao nhiêu người võ lâm chúng ta đã bị lão lừa bịp, hãy giết chết lão đi!

*

*

*

Quân Vạn Lý nhìn thấy năm người mới đến mà không có ba tên Đại Thiết Vệ, không hiểu nguyên nhân, lão hú một tiếng nhỏ thân biến thành mũi tên rồi cung bay vọt lên rơi xuống trên đầu một ngọn cây, ở trên nhìn xuống hai tay lão giơ lên cao mười ngón tay đan xen vào nhau như dấu hiệu cho năm lão ma đầu.

Đó là ám hiệu cho biết giáo chủ đang có mặt tại hiện trường, lúc đó năm lão ma đầu mới biết giáo chủ của bọn chúng chính là Nhân Nghĩa Hiệp Vương Hạ Hầu Vân chúng vội cung thân hành lễ đợi mệnh lệnh.

Quân Vạn Lý vẫn đứng trên cao hỏi xuống:

- Tại sao ta không thấy bọn Đại Thiết Vệ và Nhân Yêu?

Thác Bát Tiên Ông Trác Bát Quân cung thân đáp:

- Đêm qua chúng đi theo lệnh giáo chủ nhưng chưa thấy quay về, vừa rồi chúng môn hạ nhận được tin cấp tốc đến đây.

Quân Vạn Lý đang trầm ngâm chợt nghe Tôn Lan Đình lớn tiếng:

- Ba Đại Thiết Vệ và ba tên ở phân đàn Lạc Dương đêm hôm qua đã bị Lãnh Diện Tú Sĩ nhiếp phục bắt về Hoành cung hết rồi.

Quân Vạn Lý giật mình kinh dị, Tôn Lan Đình nói tiếp:

- Giáo chủ chuẩn bị, mời tiếp một chiêu Tam Thanh Nhất Khí thần công của tại hạ đây!

Quân Vạn Lý lại bị giật mình vội vàng đứng trên ngọn cây ngưng thần tụ khí đẩy Thiên m công lên bảo vệ toàn thân, hữu chưởng ngậm ngưng tụ m Băng chưởng lực còn tả chưởng ngậm chuẩn bị Huyền Thiên chỉ hai mắt nhìn Tôn Lan Đình không chớp chuẩn bị tiếp nghênh Tam Thanh Nhất Khí thần công mà lão nghe truyền tụng đã lâu.

Nguyên sau khi nghe Hạ Hầu Vân buộc phải xác nhận lão chính Quân Vạn Lý, Tôn Lan Đình đã quyết tâm trừ diệt mầm ác tận gốc rễ bằng cách thi triển Tam Thanh Nhất Khí thần công, nhưng vì đứng chung quanh chàng đều có người, chàng lại sợ thần công đánh lạc hướng trúng kẻ vô tội nên chưa dám xuất thủ.

Sau đó thấy Hạ Hầu Vân phi thân lên đỉnh cây chàng nảy ra ý nghĩ: “Bây giờ mà không sử dụng Tam Thanh Nhất Khí thần công đả thương lão thì còn chờ dịp nào nữa?”. Tính tình chàng vốn thuần phác minh bạch không muốn ngậm hai người, bây giờ thấy Quân Vạn Lý đã đủ thời gian chuẩn bị bèn quát to:

- Tiếp chưởng!

Thân chàng hơi ngửa ra hai ánh mắt như điện song chưởng vẽ vòng một đầy tới, Tam Thanh Nhất Khí thần công theo chưởng lực phát xuất. Đầu tiên nó không hình không dáng, thỉnh linh khí tam thanh rít lên như xé lụa từ trên không trung lồng lộn phát uy lực. Chúng nhân chung quanh đột nhiên có cảm giác không khí bị nén lại bị một luồng kinh lực vô hình ép phải đua nhau lùi bước. Bọn năm lão ma đầu buộc phải lùi về sau tám bước.

Thân hình Quân Vạn Lý đứng trên ngọn cây đã thấy hình khí bức bách khó khăn, tuy đã sẵn chuẩn bị, nhất thời lão không biết nên chế ngự bằng cách nào, trong lúc rối loạn, lão bắn thân từ ngọn cây lên cao định tránh sức ép của khí tam thanh ập tới.

Thân hình lão vừa bắn lên nào ngờ ba luồng kinh lực vô hình như bóng theo hình nhất tề vọt nhảy theo, lão thấy thế nguy vội nghiêng chặt răng phát xuất toàn thân công lực phối hợp Thiên m công và m Băng chưởng đẩy mạnh song chưởng ra nghênh tiếp. Sau một tiếng nổ long trời lở đất, Quân Vạn Lý lơ lửng giữa không trung xoay thân liên tiếp hai lần rơi xuống trên bức tường vây vườn hoa, miệng và mũi lão đều đầy máu giữa ngực có một lỗ thịt nát bầy nhầy. Lão vẫn chưa chết hẳn nhưng bao nhiêu tâm đảm đều tan, lão giơ tay ra hiệu rút lui cho các Hắc Y giáo rồi cố vận một hơi chân lực, thân hình

roi hẳn ra ngoài tường, lão chạy như bay về phía sau sơn trang.

Thân hình Quân Vạn Lý vừa động, đột nhiên ngoài vườn có tiếng hồ gầm liên tục, hơn ba mươi con cạp từ bốn phương tám hướng vươn thân nhảy tới, tức thì trật tự đại loạn, chúng người vội vàng rút hết đao kiếm biến thành trận quyết tử giữa người và cạp.

Năm lão ma Thác Bát Tiên Ông Trác Bát Quân theo chân Độc Giác Thần Đà trong cơn hỗn loạn kéo chạy về phía sau sơn trang. Tiếng người gầm thét tiếng hồ gào biến thành một khối hỗn loạn. Nam Bắc Song Tẩu, Cùng Thần Phong Cái Ngô Ất, Cốc Tang Điền và Mạnh Ngọc Trân đứng thành năm góc bảo vệ cho Tôn Lan Đình, Lưu Linh Hư, Công Tôn Cừu và đồ đệ Mạnh Ngọc Trân là tiểu cô nương Quế nhi.

Nguyên vì khi Tôn Lan Đình vừa phát ra Tam Thanh Nhất Khí thần công chàng liền thấy hai mắt tối sầm lật thân ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh, vì vậy chân lực của Tam Thanh Nhất Khí thần công không được tiếp tục giảm bớt bảy thành uy lực mới giúp Quân Vạn Lý thoát thân đào tẩu chưa chết hẳn. Khi bọn lão ma đầu rút lui, Thiên Áo Thần Luân Tạ Bá Đào, Võ Lâm Song Hung và bốn trong Thất Tuyệt không bị những con cạp ngăn cản vì mỗi người đã giết chết hai con cạp dữ, tức thì họ tung thân ra khỏi vườn đuổi theo về phía sau lưng sơn trang. Khi họ đuổi tới một cốc núi bí mật ở dãy núi sau sơn trang không còn thấy tông tích Quân Vạn Lý và bọn Pháp Nguyên đâu nữa, chỉ thấy ba mặt đều là vách núi dựng sừng sững hai thước, trước cửa ấy đứng chắn bốn nhân vật kỳ hình quái trạng. Bốn người đứng thành hai hàng cách nhau chừng ba bước chừa một lối đi chật hẹp.

Tạ Bá Luân quy ẩn đã lâu không biết bốn người vật ấy là ai, lão vội dừng thân đang định quát hỏi bỗng nghe Chu Thục Tuyên, bốn luồng kinh phong cùng cuộn tới hình thành một vực xoáy gió bão, vực xoáy ấy càng chuyển càng mau cuốn đất đá bay mù lên cao ba trượng tạo thành một con rồng đất rất hùng vĩ. Mấy tiếng rít rợn gáy nổi lên, kinh lực của Chu Thục Tuyên bị xoáy bật qua bên “bình” một tiếng đập vào vách đá tức thì đá vụn dội lại phát ra tiếng kêu không ngớt.

Chu Thục Tuyên nhìn thấy xoáy kinh phong buột miệng kêu to:

- Lần trước ta gặp bốn tên bịt mặt trên Kim Đỉnh sơn, thì ra là Tứ Đại Thần Ma các người!

Túy Lý Càn Khôn Lã Quảng Tài đảo lộn cặp mắt đỏ ngầu:

- Chúng ta chẳng có gì để nói, hãy tiếp mỗi người mỗi một chương cho biết Vạn Lưu Quy Tông của Lãnh Diện Tú Sĩ truyền lại có uy lực tới đâu!

Trừ Tạ Bá Đào, tất cả đều đồng ý, Lã Quảng Tài lại nói:

- Các người nghe ta đếm tới ba chúng ta cùng xuất chưởng đó!

Sau đó hần đếm liền:

- Một... hai... ba...

Tiếng “ba” vừa ra khỏi miệng, tứ tuyệt, Song Hung cùng xuất sáu chưởng, sáu luồng kinh phong rít lên cuộn gió bão táp như núi đổ đá rơi nhảm vào Tứ Đại Thần Ma đứng giữa cốc núi. Sáu người đều là những nhân vật cao thủ, bấy giờ hợp lực lại đừng nói tới công lực của Tứ Đại Thần Ma dù có là Quân Vạn Lý cũng chưa chắc chống cự nổi.

Tứ Đại Thần Ma lại cùng nhau xuất chưởng, hình thành một vực xoáy không khí trước mặt. Sáu luồng kinh lực chạm vào vực xoáy ấy liền phát ra một tiếng quái dị, một chưởng lực bị bật sang bên tiếp đó một tiếng nổ sầm như sấm sét nhân ảnh đảo chuyển tiếng rú liên thanh luồng gió xoáy kia bay lên tung tóe biến thành vô số những xoáy gió nhỏ tứ tán bốn bên, Tứ Đại Thần Ma bị sức bật văng ra xa sáu trượng ngã xuống đất bất động.

Lại mấy tiếng kinh thiên động địa nữa, dư lực của kinh phong đánh tan núi đá rơi xuống lấp cả nửa cốc. Trước khi đó, chỉ trong một nháy mắt các bóng nhân ảnh đã di động chớp nhoáng vào trong cửa cốc.

Bên trong cốc có một tòa lầu nhỏ rất tinh xảo, họ vào tiểu lầu lục soát không thấy một bóng người chỉ phát giác được sau tiểu lầu có ba sơn động tối như hũ nút và quanh co khúc khuỷu không biết dẫn thông đến đâu.

Tạ Bá Đào nói:

- Địch ẩn ta lộ không nên phân tán thực lực, Tang bang chủ và Ác Phách hãy ở ba cửa động này cảnh giác, ta và các người khác vào động tìm kiếm xem sao.

Tất cả vọt thân vào cửa động. Qua mấy khúc quanh, đã thấy lối ra bị rất nhiều đá tảng và cây cối rậm rạp che kín, nếu ở phía ngoài rất khó phát hiện đây là cửa động.

Năm người ra sau cửa động nhìn kỹ, phương hướng cửa động chính nhìn ra hướng đông bắc nằm giữa một hoang cốc, chỉ thấy cây cỏ xanh rì chẳng có dấu hiệu nào đã có dấu chân người. Năm người quay trở về đường cũ, tiếp tục quan sát động thứ hai, động nào cũng có lối ra khác nhau nằm ở các phương hướng khác nhau chẳng thể nào phán đoán được định nhân đã đào tẩu về hướng nào, chúng người bất lực đành quay trở về. Đang lúc họ ra khỏi miệng cốc bí mật ấy, Tứ Đại Thần Ma vẫn nằm bất động dưới đất. Đoán định là chúng đã chết, không ai dừng chân phi hành quay về Phi Vân sơn trang.

Khi tới sơn trang bày cạp dũ đã bị giết chết hết, một bộ phận lớn võ lâm anh hùng cũng đã giải tán, hơn ba mươi tráng đinh đang dọn dẹp vườn hoa,

Tôn Lan Đình đã được mang vào hoa sảnh đặt nằm trên cái giường tre, hai mắt chàng vẫn nhắm chặt hôn mê.

Mọi người vào sảnh thấy đủ mặt Nam Bắc Song Tẩu, Ngô Ất, Cốc Tang Điền, Mạnh Ngọc Trân, Quế Nhi nhưng không thấy Lưu Linh Hư và Sáu Gia Sư Công Tôn Cừ đâu.

Tạ Bá Đào bước đến bên giường Tôn Lan Đình thấy nét mặt chàng vẫn còn anh khí, hơi thở vẫn đều đặn chẳng giống gì với người mới thụ thương hoặc lâm bệnh, lão vội cầm lấy mạch môn chàng chuẩn đoán, tất cả đều bình thường không nhận ra một thương chứng nào, lão kinh ngạc “a” một tiếng:

- Thật là kỳ lạ, không thương không bệnh sao lại hôn mê?

Cốc Tang Điền đứng cạnh đáp:

- Chúng tôi không ai đoán được nguyên nhân sao.

Tạ Bá Luân xoay thân lại hỏi:

- Sao không thấy hai người Lưu Linh Hư và Công Tôn Cừ?

Nam Tẩu Gia Cát Nguyên đáp:

- Hai người ấy đã trị thương xong Công Tôn Cừ nghe lời khuyên giải quyết tìm hết góc bể chân trời cho đến khi gặp mặt Lãnh Diện Tú Sĩ để hỏi cho minh bạch, bây giờ không biết đã đi tới đâu, còn Lưu Linh Hư đã về Nam Dương lữ điếm đón con gái lão, chút nữa sẽ quay về.

Chu Thục Tuyên bên cạnh hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta ở mãi trong Phi Vân sơn trang này ư?

Chính vậy, các tráng đinh ở trong trang này đều là người lương thiện chẳng ai biết Hạ Hầu Vân là Hắc Y giáo chủ, vả lại Tôn Lan Đình còn chưa hồi tỉnh, chúng ta chưa biết đi đâu, chỉ băng cứ tạm ở lại đây cũng chẳng sao.

Chúng người bàn tán hồi lâu vừa lúc Lưu Linh Hư dẫn một đoàn người nam nữ quay về, khi đến trước hoa sảnh hắn ra lệnh cho tất cả ở lại bên ngoài chỉ dẫn một thiếu nữ vào sảnh. Thiếu nữ rất diễm lệ nhưng vẻ mặt lại như si ngốc đầy nét u oán phong cách rất đáng thương.

Thiếu nữ vừa bước vào phòng đã phát hiện ra Tôn Lan Đình nằm trên giường, nàng không nói một lời uyển chuyển bước đến, cúi đầu nhìn sững vào mặt chàng, thoáng chốc nàng rên lên mấy tiếng cực bi thương nước mắt ứa ra dàn dựa trên gương mặt ửng hồng. Thiếu nữ xoay thân hỏi Lưu Linh Hư:

- Gia phụ, chuyện xảy ra thế nào? Sao lại đưa nữ nhi đến đây?

Lưu Linh Hư nhìn vào mắt con gái nhận ra bệnh tình nàng đã khỏi hẳn, hẳn cả mừng đáp:

- Con gái yêu của ta, có lẽ bệnh tương tư của con khỏi hẳn rồi chứ?

Mặt thiếu nữ đỏ gay ngẩng đầu lên nhìn Nam Bắc Song Tẩu và Cốc Tang Điền, nàng hơi nghiêng mình thi lễ:

- Diệt nữ Lưu U Hương tham kiến ba vị thúc thúc.

Bắc tẩu Hạ Hầu Đan cười ha hả:

- Hiền diệt nữ, chúng ta đồng hành với nhau mười mấy ngày nay rồi mới nhận ra chúng ta sao?

Lưu U Hương lại đỏ mặt, nàng nhìn thấy trong phòng có cả Võ Lâm Song Hung kinh ngạc hỏi Lưu Linh Hư:

- Hai lão nhân kia lần trước đến nhà ta tìm thù đó!

Lưu Linh Hư chỉ “hừ” lạnh một tiếng không đáp, Song Hung vẫn ngồi nguyên bất động cũng “hừ” lạnh hai tiếng thay lời đáp, Lưu Linh Hư nhìn thấy có cả Thiên Áo Thần Luân Tạ Bá Đào liền mỉm cười:

- Lão Tạ, mấy chục năm chúng ta chưa gặp nhau, các hạ vẫn giữ tính tình hung dữ như trước chứ?

Tạ Bá Đào trừng hai mắt:

- Lão Lưu, hãy lo việc các hạ cho ổn thỏa đi, khỏi cần chú ý tới lão Tạ này làm chi!

Cả hai bật cười ha hả, không khí trở nên vui vẻ thoải mái. Đang lúc ấy một tráng đinh có vẻ như là tổng quản bước vào phòng cung thân trước mặt Cốc Tang Điền:

- Cốc gia, các anh hùng ở lại đây xin theo tiểu nhân đến Nghênh Tân quán nghỉ ngơi, từ nay việc trong sơn trang xử lý như thế nào?

Cốc Tang Điền trầm ngâm hồi lâu mới đáp:

- Đợi mọi việc xong xuôi ta sẽ đem tài sản đất cát sơn trang chia cho các tráng đinh làm kế sinh nhai. Đợi khi tệt đồ Tôn Lan Đình tỉnh dậy tất sẽ biết Hắc Y giáo...

[mất vài dòng]

Nàng cũng được ở lại. Tôn Lan Đình vẫn nằm hôn mê trên giường chưa có dấu hiệu gì hồi tỉnh.

Cốc Tang Điền nhỏ giọng nói với Mạnh Ngọc Trân:

- Hôm nay tên Hắc Y giáo chủ buộc phải rút chạy khỏi Phi Vân sơn trang chắc chưa cam tâm, chúng ta nên cẩn thận đề phòng chúng lên tập kích.

Câu nói chưa dứt, ngoài sảnh gió đêm lay động những cành cây bóng lá tạo thành những tiếng thê lương. Bấy giờ đèn đuốc đã tắt chỉ trong hoa sảnh còn thấp một ngọn đèn nhỏ tỏa ra bóng mờ ảm đạm, không khí tựa như trầm hẳn xuống.

Thình lình, Cốc Tang Điền và Mạnh Ngọc Trân dường như nghe có tiếng

động, hai người đưa mắt ra hiệu cho nhau, Cốc Tang Điền vẫy nhẹ tay tắt luồng ánh đèn duy nhất, thân hình hai người chuyển động tách ra hai bên lướt ra hai song cửa sổ ẩn thân vào bóng tối.

Ngay lúc ấy một bóng đen đã lọt vào vườn hoa. Người ấy có vẻ rất quen thuộc với sơn trang nên không cần dừng thân lướt ngay tới hướng hoa sảnh.

Đột ngột nghe sau một gốc cây có tiếng quát:

- Người nào nửa đêm do thám, Mạnh Ngọc Trân ở đây xin đón tiếp.

Tên ấy nghe tiếng lập tức vọt tới thân cây, Mạnh Ngọc Trân cũng kịp nhìn rõ đối phương, bà vội lướt thân ra, người ấy nhảy vào lòng bà khóc tím tím tựa như bị chuyện gì oan uổng. Mạnh Ngọc Trân đưa tay vuốt tóc người ấy xuống giọng an ủi:

- Sương nhi, đừng trẻ con nữa nào, hôm nay Tôn Lan Đình đòi tìm con khắp góc bể chân trời. Đến đây, hãy theo ta vào trong hoa sảnh gặp y.

Cốc Tang Điền cũng vừa tới vừa nói:

- Thì ra là cô nương, vào trong sảnh cái đã.

Nguyên là sau khi rời Thiếu Lâm tự. Vương Mai Sương đem lòng oán giận Tôn Lan Đình, trong lúc giận dữ nàng định vĩnh viễn không gặp Tôn Lan Đình nữa, khi về đến Phi Vân sơn trang trong lòng nàng đem mọi chuyện xảy ra ở Thiếu Lâm tự thuật lại cho Hạ Hầu Vân nghe, sau đó nàng lập tức lên đường.

Tôn Lan Đình đã hôn mê ba ngày ba đêm, đến sáng sớm ngày thứ tư thình lình bị một tiếng thở dài u oán kinh động tỉnh lại, chàng mở mắt ra nhìn thấy thân đang nằm trong hoa sảnh, ánh nắng buổi sáng chiếu vào cửa sổ chung quanh tĩnh mịch lặng yên không khí rất thoáng đãng.

Chàng ngẩng đầu lên nhìn, Vương Mai Sương chính đang ngồi trước giường, Lưu U Hương đứng sau giường hai mắt long lanh như nước hồ thu nhìn chàng. Tôn Lan Đình vội vàng phiên thân ngồi dậy, cảnh tượng cuối cùng khi động thủ cùng Quân Vạn Lý vẫn còn như in trong óc chàng, bây giờ mọi cảnh đều biến đổi, chàng áp ứng hỏi:

- Sao lại thế này?... Lẽ nào ta bị thương rồi ư?

Hai nữ nhân thấy chàng tỉnh dậy đột ngột vội đáp:

- Ca ca vừa tỉnh dậy, hãy nằm nghỉ ngơi chốc lát có lẽ hay hơn.

Bây giờ Tôn Lan Đình đã thấy đầu óc tỉnh táo nào chịu nằm nữa, chàng bước chân xuống giường trước tiên nhìn Vương Mai Sương rồi chuyển đầu ngó lại Lưu U Hương, ngạc nhiên hỏi:

- Hai cô nương cũng ở đây cả sao?

Hai nữ nhân đều cúi đầu mặt đỏ bừng như quá e thẹn. Vừa lúc ấy bỗng

nghe tiếng cười ha ha của Cùng Thần Phong Cái Ngô Ất ngoài cửa:

- Tiêu tử, ngươi tỉnh rồi một giường ba người cái ấy lão khát cái ta không biết đâu đây!

Vừa nói đùa lão vừa tiến vào lớn tiếng:

- Thực là kỳ duyên, tiêu tử ngươi hôn mê ba ngày hình như công lực càng thêm tăng tiến.

Mạnh Ngọc Trân và các lão nhân đã nhất tề kéo đến nghe câu nói của Ngô Ất, toàn bộ chú ý nhìn Tôn Lan Đình, quả nhiên không sai, thần thái chàng tỏa sáng, hai mắt như điện chằng giống gì người vừa bệnh dậy, rõ ràng công lực chàng có phần tinh tiến hơn xưa.

Chúng nhân nào biết chàng có phải bị bệnh gì đâu, chẳng qua đây chỉ là lần cuối cùng hiệu năng của cây Tiên Chi kia phát động, sau khi trải qua ba ngày ba đêm hôn mê, công lực chàng đã tăng gia thêm ba mươi năm nữa. Tôn Lan Đình thấy các lão nhân tiến vào nhất nhất thi lễ bái kiến. Lễ xong chàng hỏi Mạnh Ngọc Trân:

- Tiên bối, văn bối như vừa trải qua giấc mộng lớn, sao lại hôn mê tới ba ngày?

Mạnh Ngọc Trân cho chàng nghe mọi tình hình vừa qua, cuối cùng bà nói:

- Đêm qua Sương nhi lên vào đây nhìn con được chúng ta khuyên giải mới chịu lưu lại đây. Nào ngờ ở chung với Lưu U Hương cô nương ba ngày qua, hai người lại thân thiết với nhau như hai chị em, ta, sư phụ con và Lưu Thần Quân đã bàn định cho con gái họ Lưu lấy con, cả hai đều là chính thất không ai là thứ cả.

Từ sau khi Lưu Linh Hư biết mối quan hệ giữa Vương Mai Sương và Tôn Lan Đình vốn có quyết tâm bỏ qua vì lão nhận Vương Mai Sương làm nghĩa nữ, bấy giờ lão bước lên nói với chàng:

- Hiền tể, lão phu đã định ra đi chỉ vì cô đợi đến hiền tể tỉnh lại, bây giờ có đôi câu cần căn dặn hiền tể chớ coi thường cả hai, nếu như hiền tể sau này phụ bạc họ... hắc hắc... đừng trách lão phu hạ thủ vô tình. Lời dặn chỉ có thế, lão phu đi đây.

Nói xong lão vẫy tay với Nam Bắc Song Tẩu chứ chẳng cáo từ một ai vọt thân ra ngoài sảnh, hú một tiếng dài gọi các thủ hạ, lão bước lên kiệu được chúng nhân hộ vệ lên đường. Lưu U Hương thấy nghĩa phụ đã đi vội gọi theo:

“Gia gia” hai tiếng nhưng không hề động thân, đứng yên để hai hàng lệ rơi xuống. Thiên Áo Thần Luân Tạ Bá Đào “hừ” một tiếng:

- Lão tiểu tử này vẫn cổ quái như vậy chục năm trước thực chẳng coi ai ra gì!

Nói đến đó, lão bước lại một bước nói với Tôn Lan Đình:

- Nếu không nể tình thiếu hiệp lão phu sẽ đuổi theo lão ấy so tài cao thấp xem sao!

Đột nhiên lão chuyển câu chuyện:

- Lần này lão phu xuống núi vì muốn tương trợ quần hùng tiêu diệt bọn Hắc Y giáo, nay thiếu hiệp đã được chân truyền của lão thần tiên Tư Mã Tử m, không cần lão phu phải tham dự nữa, núi xanh còn đó nước biếc còn kia, sau này sẽ còn tương ngộ.

Vì lần trước Tôn Lan Đình được lão tặng Khí Công Ảo Thiên Hình đang định mở lời cảm tạ, lão đã xoay sang chúng nhân thi lễ, thân hình vọt ra phi hành mất dạng. Tạ Bá Dao đi rồi, Tôn Lan Đình thuật qua chuyện chàng gặp Lãnh Diện Tú Sĩ cho quần hùng nghe qua, vì tính toán riêng chàng không đề cập đến phụ mẫu chàng.

Khi bàn đến việc truy lùng Hắc Y giáo chủ, Tôn Lan Đình nói:

- Văn bối đã được thông báo mật mấy hôm trước tên Quân Vạn Lý đã sai thủ hạ bố trí khắp vùng sơn động Kinh Tử Quan, theo suy đoán của văn bối, lần này hắn có thể ẩn thân trong vùng các cơ quan bí mật bố trí sẵn ấy.

Chàng thuật qua về tình hình trong sơn động lúc chàng bị Ủy Lão Lão bắt giữ. Bấy giờ chúng nhân quyết định, bất kể Hắc Y giáo chủ ẩn thân nơi đâu đêm ngày thứ ba sẽ tấn công vào sơn động truy đuổi lão, nếu quả không có Hắc y giáo chủ ở đó cũng sẽ có cơ hội trục xuất Ủy Lão Lão ra khỏi Trung Nguyên.

*

*

*

Thời gian qua mau, chớp mắt đã đến ngày thứ ba.

Đêm hôm ấy trăng mờ gió lộng khắp vùng Kinh Tử Quan núi non vẫn âm trầm u tĩnh. Đêm trong hoang sơn đột nhiên có nhiều bóng đen chuyển động hình thành một cục diện vây chặt cả một vùng. Phía bắc do lão phương trượng Thiếu Lâm Giác Minh đại sư lãnh suất hơn mười võ lâm cao thủ lục soát khắp nơi ẩn dấu. Phía nam do quyền chưởng môn Võ Đang Kinh Dịch thư sinh Lã Bất Hủ suất lãnh mười anh hùng tiềm phục chờ đợi. Hai mặt đông tây do Võ Lâm Song Hung suất lãnh quần hùng sẵn sàng xuất trận.

Một phương hướng khác có Nam Bắc Song Tẩu, Cùng Thần Phong Cái Ngô Át, Võ Lâm Lục Tuyệt, Tôn Lan Đình và hai ái thê Vương Mai Sương,

Lưu U Hương tất cả gồm hai mươi người đề khí khinh thân nhẹ nhàng tiến gần đến sơn động.

Tôn Lan Đình vừa khinh thân phi hành vừa phân biệt phương hướng, không lâu sau, chàng đã dẫn chúng nhân đến vùng núi khi xưa chàng thoát ra khỏi động, chỉ thấy cây leo chằng chịt cỏ mọc um tùm không biết cửa động ở chốn nào. Kỳ lạ là suốt đường họ chẳng gặp ngăn trở nào mà đến những con dốc xà do Ủy Lão Lão luyện cũng chẳng thấy đâu. Đang lúc chàng quanh quẩn theo van hóc núi tìm dấu vết cửa động bỗng nhiên sau lưng chàng có âm thanh nữ nhân nho nhỏ:

- Phải là Tôn đại ca không? Tiểu muội ở đây này!

Tôn Lan Đình vội dừng thân nhìn quanh không hề trông thấy ai, âm thanh ấy tựa như phát ra từ trong vách núi và hình như là thanh âm của Xú Nữ Lý Mỹ, cho rằng cửa động tất lẫn khuất đâu đây, chàng đang định trả lời đột nhiên nghe “âm” một tiếng lớn, cửa động đã hiện ra và trong vùng tối ám của cửa động chạy ra hai người thân thể to lớn khác thường, một người trong ấy hô lên tiếng to như sấm:

- Tôn huynh đệ, lại gặp được nhau rồi, thật làm Xú Tiểu Tử đây nhớ đến chết được!

Đa số các lão nhân không biết Trương Đồng kinh dị lùi lại, Trương Đồng thấy có cả Lưu U Hương đứng cạnh Tôn Lan Đình, hấn bật cười ha hả:

- Ô muội tử, muội tử cũng đến đây nữa ư?

Bấy giờ Tôn Lan Đình đã kéo Xú Nữ Lý Mỹ qua một bên hỏi:

- Phải chăng giáo chủ các người có ở trong động?

Thần thái Lý Mỹ rất hoảng loạn đáp:

- Giáo chủ chính đang ở thân trong động, lúc nãy tiếng mở cửa động chắc cũng đã kinh động người rồi, các người hãy mau chuẩn bị đón địch, chúng ta còn việc gấp phải quay vào động ngay đây.

Nói xong, không đợi Tôn Lan Đình đáp, cũng chẳng gọi Trương Đồng nàng vội vàng quay vào trong động khuất thân vào khoảng tối đen. Vừa lúc ấy trong động vọng ra tiếng người:

- Bọn tiểu tử này gan lý thật. Xem chừng!

Lời vừa dứt, chúng nhân nhận ra liền đó là thanh âm của Quân Vạn Lý, tất cả vội vàng chuyển thân tránh ra hai bên cửa động. Tôn Lan Đình kéo mạnh Trương Đồng qua một bên, vừa rời cửa động, một tiếng rít gió đập tới chừng phong lạnh như băng từ trong động bắn ra trúng sườn núi đá khiến cát đất bay tung tóe quả là nguy hiểm trong đường tơ kẽ tóc.

Quân Vạn Lý không hề xuất hiện, lão quát lớn từ trong động:

- Cao nhân phương nào đến đây có đảm lượng xin mời vào trong này gặp mặt.

Quần hùng ngoài động vì địch ẩn ta hiện cũng chẳng biết tình hình trong động ra sao nên không ai dám mạo hiểm vào trong, Cùng Thần Phong Cái Ngô Ất đứng bên ngoài cửa động quát to:

- Lão tiểu tử nguoi có gan hãy ra ngoài này tử thí.

Cốc Tang Điền cũng xen vào:

- Hạ Hầu Vân... không, Quân Vạn Lý nguoi chớ hòng đào tẩu, từ xưa làm ác tất bị ác báo, hôm nay là ngày cuối cùng của đời làm ác nguoi đó!

Trong động Quân Vạn Lý buông ra chuỗi cười hăng hắc:

- Động này rộng đến bảy tám dặm cơ quan bí mật trùng trùng, nếu các nguoi dám tiến vào trong động ta sẽ vét sạch một mẻ. Bản giáo chủ không ra khỏi động, các nguoi làm gì được bản giáo chủ ta?

Đợi lão dứt lời, Tôn Lan Đình lớn tiếng đáp:

- Quân Vạn Lý chớ hòng ngông cuồng, kẻ vào động chính là ta đây!

Theo tiếng chàng chuyển thân đến trước cửa động, đứng sừng sững nhìn vào sâu. Quân Vạn Lý vừa nhìn thấy Tôn Lan Đình tự biết nếu chỉ bằng chân tài thực học lão không thể đả thương chàng, lão vẫy tay gọi chàng:

- Tiểu tử nguoi ta gan hãy vào đây!

Tôn Lan Đình uống chất dịch của con Tích Dịch nhãn lực cực mạnh trong động tuy hắc ám chàng vẫn nhìn thấy rõ từng chi tiết, chàng thấy Quân Vạn Lý đứng trong một góc tối nhưng không thấy bóng dáng Thác Bát Tiên Ông, Cưu Trượng Bà và các thuộc hạ cao thủ đâu cả, chàng tự nghĩ: “Không hiểu lão ma đầu ấy vì sao chưa xuất hiện, chẳng lẽ chúng còn âm mưu gì khác chăng?”.

Khi lướt thân ra cửa động chàng đã vận Tam Thanh Nhất Khí thần công lên bảo vệ thân, đang định tiến vào động thì linh chàng nghe trong động dội ra một tiếng lớn chàng vội tránh thân nhìn vào thấy sau lưng Quân Vạn Lý còn có một cửa động khác nữa. Quân Vạn Lý đứng trước miệng động ấy, trong động đột nhiên biến hóa, không biết nguyên nhân vì sao hắn lại dừng thân nghe ngóng động tĩnh. Vì cửa động sau lưng đã bị một tảng đá chặn lại. Quân Vạn Lý vốn định ý dụ hoặc Tôn Lan Đình vào sâu trong động rồi với các loại cơ quan đã sắp đặt trước hắn tiêu diệt toàn bộ, bỗng thấy đường lui đã bị chặn, lão nhận ra trong động đã có nội gián, trừ con đường chạy ra ngoài động không còn đường nào khác, bất giác lão bồn chồn lo lắng. Nhưng vì đã dày kinh nghiệm đối địch và là người rất cơ trí, tuy lòng vội như lửa đốt, ngoài mặt lão vẫn trầm tĩnh nói vọng ra:

- Tôn Lan Đình, bản giáo chủ xưa nay là người quang minh lỗi lạc, với các cơ quan này bắt giữ các người dễ dàng như trở tay nhưng như vậy tất các người không phục, người có dám không dùng Tam Thanh Nhất Khí thần công đối đầu với bản giáo chủ không?

Mấy lần lão đã đối chưởng với Tôn Lan Đình tự biết trừ Tam Thanh Nhất Khí thần công công lực chàng chẳng hơn lão bao nhiêu, chỉ cần chàng không thi triển thần công ấy lão có khả năng chiến thắng, nếu thắng chàng rồi các người khác không còn đáng kể nữa.

Quân Vạn Ly nghĩ vậy là chính xác nhưng lão đâu ngờ Tôn Lan Đình vừa qua ba ngày đêm hôn mê công lực đã tăng thêm ba mươi năm tu luyện, hiện thời đã hơn lão rất nhiều.

Tôn Lan Đình bản thân chưa biết điều ấy nhưng bị lão khiêu khích hùng tâm nổi lên hào khí ngắt lời lớn tiếng đáp:

- Tại hạ nguyện đem chân tài thực học tỷ thí cùng các hạ!

Cốc Tang Điền biết về công lực Tôn Lan Đình chưa thể hơn Quân Vạn Lý nhưng không thể tỏ ra nhu nhược trước địch nhân, lão nhân chỉ “hừ” khẽ một tiếng không nói gì. Quân Vạn Lý trong động hỏi:

- Sau khi bản giáo chủ ra động, các người đấu riêng từng người hay là quần đấu?

Tôn Lan Đình ngao nghể đáp:

- Suốt đời tại hạ chưa biết đến hai chữ “quần đấu”!

Quân Vạn Lý hú dài một tiếng từ trong động bước từng bước ra, quần hùng lập tức tránh qua một bên diện sắc nghiêm trang.

[Mắt 4 dòng]

- Xin mời giáo chủ xuất thủ!

Quân Vạn Lý không đáp vội đề xuất m công lên bảo vệ toàn thân, song chưởng ngưng tụ mười hai thành công lực gầm lên một tiếng dữ dội bắn thân tới xuất chiêu liền. m Băng thần chưởng thập bát chiêu mà khi xưa đã khiến Lãnh Diện Tú Sĩ dương danh giang hồ, trong chiêu hàm chứa hàng chục thức, thức nào cũng liên hoàn, chưởng phong lạnh giá như băng, kinh khí tỏa ra không hổ là người kiêu hùng một đời và là lãnh tụ quần ma, quả là chiêu thức nguy dị, công lực thâm hậu, Tôn Lan Đình lập tức bị cuốn vào trong vòng gió lạnh nhân vì thế chiêu tấn công của đối phương quá lợi hại chàng bắt buộc phải lùi lại mấy bước.

Chàng thi triển Thần Long chưởng pháp, tuy chưởng pháp nay được xưng tụng là nhất tuyệt đương kim nhưng so với chưởng pháp được Lãnh Diện Tú Sĩ truyền thụ chưa thấm vào đâu, chiêu thức đã kém đối phương, tiên cơ cũng

bị đối phương đoạt trước thoảng chốc chàng đã bị đẩy vào thế cực cực kỳ hiểm nguy.

Quân Vạn Lý thấy Tôn Lan Đình đang bị lâm vào thế hạ phong nhưng nhất thời lão cũng chưa thể giải quyết được chàng ngay, lão gầm lên một tiếng chưởng xuất ào ạt như gió cuốn, mười ngón tay đều vươn ra ngằm bắn Huyền Thiên chỉ mười luồng kinh khí nhỏ sắc bắn tới Tôn Lan Đình giữa lúc chưởng phong vẫn tới tấp.

Tôn Lan Đình đang lúc toàn lực chống đỡ thành linh toàn thân chàng chấn động mười luồng chỉ phong đã xuyên qua bức tường khí bảo vệ thứ nhất, sợ bị ám toán, chàng vội dùng ý điều động chân khí đẩy bức tường khí vô hình chuyển qua một bên, tâm thần vừa phân tán, chưởng Quân Vạn Lý đã thừa kế xông vào nổ một tiếng lôi đình chụp xuống đầu chàng. Tôn Lan Đình vừa tránh được chiêu Huyền Thiên chỉ đầu tiên thân hình chỉ hơi chậm một chút không còn cách nào tránh được chưởng phong, chàng nghiêng răng, hữu chưởng lật lên trên xuất mười hai thành công lực đánh ngược lên đối địch.

Chưởng ấy của Quân Vạn Lý đã xuất hết công lực bình sinh với ý định giết chết chàng ngay lập tức. Song chưởng chạm nhau “bình” một tiếng dữ dội, Quân Vạn Lý rú lên một tiếng thảm khốc đảo lộn người văng ra tay chưởng lão đau như xé, xương cốt đã bị chấn vỡ, lão nằm mòng cũng không ngờ công lực Tôn Lan Đình lại thâm hậu đến thế.

Sau khi ổn định cước bộ trong ngực lão máu huyết nhộn nhạo, cổ họng đắng nghét “oẹ” một hơi ỏi ra búng máu. Bảy giờ lão đã bị nội thương khá trầm trọng, Tôn Lan Đình vốn định dừng tay nhưng chợt bên tai chàng như có tiếng nói của Sĩ Tình Cư Sĩ khi gặp chàng trên đỉnh núi sau lưng Thiếu Lâm tự: “Trừ ác nên trừ cho hết, chỉ cần lưu lại một tên ác nhân là đã hủy hoại rất nhiều thiện nhân”. Nhớ đến câu ấy không để cho đối phương có cơ hội nghỉ ngơi chàng quát to:

- Hãy tiếp thêm một chưởng nữa!

Chưởng chàng cách không đánh tới, một luồng tiềm lực đập thẳng vào người Quân Vạn Lý. Lão Hắc Y giáo chủ còn muốn đảo tẩu nhưng chưởng lực đã tới, lão miễn cưỡng cố vận song chưởng ra. Thương thế lão vốn không nhẹ làm sao đối chưởng nổi toàn lực của đối phương, lão lại rú lên một tiếng thảm khốc nữa nội phủ vỡ nát gục xuống đất dẫy dựa hai ba cái thất khiếu đều xuất huyết chết liền.

Cốc Tang Điền sau khi xác định Hắc Y giáo chủ đã chết liền gọi Tôn Lan Đình:

- Tên thủ lãnh tuy đã bị ác báo nhưng bọn quần ma vẫn còn đó, chớ nên

ngạo mạn khinh địch.

Đột nhiên trong động nổi lên một tiếng động lớn chúng nhân ai nấy cả kinh vội tránh khỏi cửa động nhất tề ghé mắt nhìn vào trong động, cửa động nhỏ bên trong tự động lộ ra vọng tới tiếng chân hỗn loạn nhưng vì cửa động tối đen nên không ai nhìn rõ là gì.

Chúng nhân chuẩn bị chờ địch, Tôn Lan Đình căng nhãn lực nhìn vào.

Chàng kêu lớn vội vàng:

- Xin các vị tiên bối chớ xuất thủ, người sắp ra là Xú Nữ Lý Mỹ.

Quả nhiên Xú Nữ từ trong động chạy ra đầu vai nhuộm đỏ máu hai tay vác một người. Chạy ra ngoài động, nàng nhìn xác Quân Vạn Lý một cái nhẹ nhàng đặt người trên vai xuống. Tôn Lan Đình cúi nhìn, trên đất chính là Ủy Lão Lão sắc diện xám đen có lẽ chết đã từ lâu rồi, chàng đang định vặn hỏi bỗng nghe Xú Nữ Lý Mỹ nói:

- Giáo chủ chúng ta thực ác độc, vì Ủy Lão Lão không chịu tham gia Hắc Y giáo, lão đã ngầm thi hành ngụy kế giết chết Ủy Lão Lão rồi!

[Mắt mấy dòng]

- Sư tỷ ta bị Quân Vạn Lý giết chết ư?

Chàng đáp:

- Chính vậy, sư tỷ của cô tuy chết nhưng đã cứu được không ít anh hùng võ lâm, chết như thế nặng như Thái sơn, tuy chết mà vinh. Ô! Vai cô nương vì sao bị thương thế?

Xú Nữ Lý Mỹ vỗ nhẹ vào vết thương:

- Khi giáo chủ đang nói chuyện với các vị, tiểu muội ở sau lưng lén mở cơ quan chặn đường rút lui của lão, sau đó tiểu muội lại mở cơ quan giam giữ một tên hòa thượng, hai lão Phiên tăng và ba lão ma đầu trong một thạch thất khác, vừa lúc ấy tiểu muội bị sư muội Hồng Y tiên tử Dương Tuệ Trinh phát hiện động thủ với tiểu muội và cuối cùng tiểu muội bị trúng một kiếm nhưng con sư muội ấy cũng bị giết chết rồi, sau đó tiểu muội thấy lão giáo chủ bị đại ca giết mới dám ra khỏi động đây.

Lúc ấy bên cạnh Xú Nữ còn có Trương Đồng đứng ngăn người, nàng ta ngoác miệng cắn nhàn:

- Còn ca ca nữa, giáo chủ đã nhận ra ca ca là cùng bọn với Tôn đại ca định giết chết ca ca, nhờ muội muội bảo chứng đoan quyết mãi lão mới bỏ qua đây.

Chính đang lúc ấy đột nhiên bên cạnh Tôn Lan Đình có một tiếng hú lãnh lót cất lên thanh âm kéo dài vọng đi rất xa, thì ra đó là tiếng hú của Cốc Tang Điền gọi các quần hùng mọi phương hướng về và là dấu hiệu báo đã

thắng.

Tiếng hú vừa dứt bỗng có ba bóng nhân ảnh thân pháp hết sức nhẹ nhàng rơi xuống, đó là ba lao nhân râu tóc bạc phơ đeo kiếm mặc áo bào như các đạo sĩ. Cốc Tang Điền nhận ra đó là Vô Đang tam kiếm đang bế quan luyện công, lão nhân kinh dị:

- Ba vị đang bế quan vì sao lại dừng lại, lẽ nào đã xảy ra biến cố gì chăng?

Thiên cơ chân nhân cúi đầu đáp:

- Bọn bản đạo biết tin Tôn thiếu hiệp đêm nay tận diệt Hắc Y giáo nên đặc biệt tạm dừng đến đây mong được góp sức một tay, mà cũng nhân cơ hội này chúc mừng Tôn thiếu hiệp đã học được võ học tuyệt thế của lão thần tiên u Dương Tử m.

Khi họ nhìn thấy xác Quân Vạn Lý nằm trên đất, cả ba chật lưỡi:

- Tiếc thay đến chậm một bước mọi chuyện đã chấm dứt.

Trong khi đối đáp từ bốn phương tám hướng vô số bóng đen đều tập trung đến vì lòng núi không lấy gì làm lớn không thể chứa được hàng trăm anh hùng nên khắp nơi đầy đặc người đứng.

Lão phương trượng Thiếu Lâm Giác Minh đại sư lớn tiếng nói:

- Nơi này địa thế chật hẹp mời các vị qua sườn núi bên hữu khá rộng rãi.

Trước khi Tôn Lan Đình động thân, Xú Nữ Lý Mỹ hỏi chàng:

- Hai xác người dưới đất và sáu lão ma đầu đang bị giam trong thạch thất phải xử trí làm sao?

Tôn Lan Đình không dám tự ý quyết định, chàng quay sang hỏi ý Nam Bắc Song Tẩu:

[Mắt nửa trang]

Giác Minh đại sư đứng trên một tảng đá cao cất giọng sang sảng:

- Lần này quét sạch quần ma đều là do công lao của Tôn Lan Đình thiếu hiệp, công lao ấy tuyệt thế và Tôn thiếu hiệp cũng là người anh hùng cái thế hiệp nghĩa xung thiên xứng đáng với hai chữ Hiệp Vương, ý kiến của bản tăng là đem tôn hiệu Nhân Nghĩa Hiệp Vương của tên ngụy quân tử Hạ Hầu Vân tặng lại cho Tôn thiếu hiệp, không biết chư vị có đồng ý?

Câu hỏi vừa dứt tiếng hàng trăm người cùng gào lên như sấm sét chấn động cả một góc rừng:

- Tán thành!... đồng ý...

Trong lúc mọi người đang kích động sôi nổi không ai thấy Tôn Lan Đình đâu nữa, kể cả Vương Mai Sương và Lưu U Hương cũng biến mất từ lúc nào, chỉ còn lại Cốc Tang Điền, Mạnh Ngọc Trân và Lý Mỹ cúi đầu chẳng nói gì.

Sau đó nửa tháng các đại môn phái bị Hắc Y giáo tiến chiếm đã được các đệ tử chân chính tiếp thu lại, Đại Đầu Quỷ Vương Cường đã sớm đào tẩu biến mất, phân đàn của Hắc Y giáo các nơi đều bị triệt hạ, từ đây Không Động phái không chấn hưng lên nổi và bị liệt vào loại tà phái.

Hôm ấy trên ngọn núi cao nhất trong dãy Tần Lĩnh có năm người chậm chậm bước đi, trước tiên là một đôi phu phụ trung niên, sau lưng lại có một thiếu niên anh tuấn và sau cùng là hai thiếu nữ đẹp như hoa nở. Năm bóng người khuất dần vào trong đám sương núi bốc lên mù mịt chỉ còn thừa lại bóng núi trơ vơ và vài tiếng chim cô độc.

HẾT